JUDITH GOULD

DESTINE

Editura VIVALDI

JUDITH GOULD

●

DESTINE

„Această carte este dedicată cu afecțiune lui Gladys Allison, care mi-a dat posibilitatea să debutez, cu mulți ani în urmă"

Recviem

Quebeck, Texas
14 august 1985

1

Masiva maşină Lincoln Continental parcurgea în goană kilometri de asfalt dintre Brownsville şi Quebeck. Stând alături de soţul ei, pe bancheta maronie de piele, Dorothy-Anne Cantwell privea în gol, având întipărită pe chip o expresie încremenită. Oriunde îşi arunca privirile, dădea peste spaţiile larg deschise ale Texasului, peste întinderile câmpurilor irigate şi ale crângurilor de citrice, presărate, parcă din întâmplare, cu mici oraşe lipsite de personalitate. Nu erau nici măcar adevărate oraşe, gândea ea, ci mai degrabă mănunchiuri de case triste, scorojite şi murdare, arse de-a lungul anilor de razele unui soare nemilos. Cerul, apăsător şi cenuşiu, se întrezărea ameninţător deasupra peisajului monoton. Circulau fără greutate, de fapt, zăriseră doar câte o maşină sau câte un camion trecând ocazional. Privelişte a indispunea printr-o uniformitate plictisitoare, transpunându-te într-o stare

de hipnoză. În plus, aceste locuri, mult prea îndepărtate de Manhattan, îi păreau lui Dorothy-Anne cu atât mai străine. Privirea ei alunecă într-o parte, în spre urna mare, aflată lângă ea pe banchetă. Nu era o urnă de crematoriu obișnuită, sobră, simplă, turnată într-o anume formă, ci una cu totul deosebită : argintiul pur fusese fasonat într-o bogăție de detalii, în stil rococo, cu spirale și lustruit de mână, până căpătase un luciu orbitor. În părți, urna se termina prin mânere identice, sculptate delicat sub forma unor frunze de iederă, care se continuau în ghirlande până în dreptul postamentului, modelat la rându-i, asemenea unei frunze.

Buccellati, cel care o crease, îi făcuse să se simtă mândri. Încet, Dorothy-Anne întinse mâna pentru a atinge urna. Aproape că se aștepta să simtă căldura radiată de trupul străbunicii ei, dar metalul rămânea implacabil de rece și neted. Urna cântărea [illegible] kilograme, însă pumnul de cenușă, pe care-l conținea era așa de ușor... Cu numai trei zile în urmă, străbunica ei fusese în viață. Discutaseră împreună, ba chiar îi zâmbise lui Dorothy-Anne și o sărutase. Cu numai trei zile în urmă... Acum, din ființa ei nu mai rămăsese decât cenușa. Dorothy-Anne își întoarse capul, lacrimile încețoșându-i ochii. Găsea alinare în aceste lacrimi, după trei zile de nesomn și de mâhnire adâncă, știind că nu se poate lăsa pradă suferinței. Dacă ar fi plâns acum, nu s-ar mai fi putut opri mult timp. Și, mai întâi de toate avea o datorie de împlinit. Simți o zvâcnire ușoară înăuntrul pântecului și ștergându-și ochii cu încheietura mâinii, își schimbă cu grijă poziția corpului, îngreunat de copilul pe care-l purta. „Ce n-aș fi dat ca străbunica să fi

trăit mai mult ca să-mi vadă copilul", își zise ea cu amărăciune.

Copilul trebuia să vină pe lume exact peste trei săptămâni. Închizând ochii, își puse mâna pe pântec pentru a-i simți mișcările : o lovitură neașteptată de picior, apoi alta, urmate de o forfotă liniștită și continuă. De obicei, loviturile lui de picior îi stârneau un sentiment de comuniune puternică și afectuoasă. Dar acum, istovit peste măsură, propriul trup i se părea, în mod bizar, străin și detașat. Își simțea copilul mișcându-se și cu toate acestea se întreba dacă nu era vorba de corpul altcuiva.

— Iubito ? Te simți bine ?

Tresărind, deschise ochii și se întoarse spre Freddie, soțul ei. În tot acest timp, el se uitase fără întrerupere, când la Dorothy-Anne, când la șoseaua pe care-o străbăteau, încruntându-se preocupat.

— Mi-e bine, îl asigură ea încet.

Îi zâmbi și-i atinse brațul, căutând să-l liniștească. El știa că nu fusese în stare să doarmă de când murise străbunica ei, și că nu dorea să-l alarmeze, arătându-i cât era de epuizată și slăbită.

— Nu te îngrijora, iubitule. Sunt bine. Doar puțin obosită.

Apoi își lăsă capul ușor pe suportul scaunului. Mai rămăseseră doar câteva săptămâni, își spuse ea. Doar câteva săptămâni până când îi va dărui lui Freddie copilul mult așteptat. Dar acest gând trezi în mintea ei istovită o neliniște sâcâitoare, care nu-i dădea pace. Ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai avea la dispoziție cele câteva săptămâni ? Ce-ar fi dacă nașterea s-ar produce mai devreme ? Cum ar fi dacă copilul ar veni pe lume mâine sau chiar astăzi ? Își căută din nou o poziție mai

comodă, clătinând capul, ca şi cum ar fi putut astfel înlătura momentul de panică. Nu se va lăsa copleşită de îngrijorarea doctorului Danvers. E adevărat că el este specialistul, chiar unul dintre cei mai buni în materie, însă atitudinea lui fusese exagerat de protectoare, când o sfătuise să renunţe la călătoria în Texas. La urma urmei, mai avea trei săptămâni până la termen, iar doctorul Danvers nu putea înţelege importanţa ultimei dorinţe a străbunicii ei. De fapt, ea nu-i pretinsese prea mult lui Dorothy-Anne, când îi ceruse să-i împrăştie cenuşa în Quebeck, locul de baştină al lui Elisabeth-Anne. Dorothy-Anne îi înţelesese rugămintea şi ştia că trebuie să i-o împlinească cât mai repede posibil. Ultima dorinţă a străbunicii devenise o datorie sfântă pentru Dorothy-Anne. Sufletul acesteia trebuia să-şi găsească, în sfârşit, liniştea, atât de mult aşteptată şi atât de greu câştigată. Închise ochii, încercând din nou să scape din starea de agitaţie, de frământare continuă.

Dintr-o dată, realiză că-i va fi greu să se elibereze de această povară chinuitoare, să treacă peste mâhnirea copleşitoare şi peste pierderea profund resimţită, care aproape că-i produceau dureri fizice. Şi, pe neaşteptat, o amintire îi reveni în minte, făcând-o să schiţeze un zâmbet. În definitiv, cum ar putea uita vreodată pe străbunica ce îi dăruise de ziua ei 30 de milioane de dolari ?

Totul se întâmplase cu ocazia celei de-a noua aniversări a zilei de naştere a lui Dorothy-Anne, cu aproape unsprezece ani în urmă. Îşi dădea seama că acel moment i se întipărise atât de bine în memorie, încât va putea să întoarcă timpul înapoi, retrăind acea zi, chiar dacă ar ajunge la o sută de ani...

...17 octombrie 1974, o zi de toamnă obișnuită care totuși păstra o semnificație aparte. Aflată în imensa casă din Tarrytow, Dorothy-Anne privea pe fereastra dormitorului ei, cu bărbia sprijinită pe brațe. În curte, grădinarii lucrau de zor, adunând cu grebla frunzele aurii, căzute. Dar ea nu-i urmărea pe ei din priviri, ci aștepta să zărească mașina străbunicii ei. Ca întotdeauna, mașina urma să treacă de gardul viu, înalt, care străjuia la capătul drumului de acces. Se îmbrăcase deja și aștepta de peste o oră. Nanny, guvernanta, îi îngăduise să poarte rochia ei favorită, de culoare roșie, cu guler din dantelă, bine apretat și cu nasturi strălucitori, din strasuri. La urma urmei, nu se întâmpla în fiecare zi să-și sărbătorească cea de-a noua aniversare sau ca străbunica să vină, în mod special, s-o ia și s-o conducă în oraș, pentru a celebra evenimentul împreună, „în stil mare". Dorothy-Anne aruncă o privire spre ceasul de porțelan așezat pe pervaz. Inima ei tresări. Era ora unu și douăzeci și șapte de minute. Mai rămăseseră doar trei minute până când mașina străbunicii ei urma să se ivească în zare. Dorothy-Anne știa acest lucru cu siguranță, deoarece Elizateh-Anne Hale nu întârzia niciodată. Dorothy-Anne stătea pregătită să țâșnească, urmărind cu încordare ultimele trei rotații grațioase ale minutarului. La unu și jumătate fix își lipi și mai mult nasul de geamul ferestrei, răsuflarea ei conturând un adevărat nimb de ceață. Iat-o, maiestuoasa mașină Rolls-Royce, vopsită în galben și negru, își făcu apariția. Capota strălucitoare cu însemnul ei caracteristic din crom și farurile imense, asemenea unor ochi mirați, tocmai se deslușeau prin gardul viu. Târșni ca o furtună din cameră și alergă cu toată viteza de-a lungul holului mochetat. Când ajunse în dreptul scărilor, se sui pe ba-

lustrada netedă cu o îndemânare care dovedea o practică îndelungată. Se echilibră cu grijă și apoi se lăsă să alunece de-a lungul scării late. În dreptul palierului de la etajul întâi, o zări pe Nanny, care o fixa cu o privire dezaprobatoare și severă. Imediat, Dorothy-Anne apucă strâns marginile balustradei și își opri brusc alunecarea, simțind cum îi iau foc palmele. Coborî încet de pe balustradă, continuându-și restul drumului cu demnitatea unei doamne. Îi zâmbi timid lui Nanny, dar nu i se răspunse la fel. De fapt, nu-i păsa prea mult. Nanny nu era o femeie rea, chiar dacă zâmbea cam rar. Dorothy-Anne era fascinată de înfățișarea ei. Nanny avea peste cincizeci de ani, ochi cenușii și părul cărunt, iar din profil, trupul ei se asemăna uimitor de mult cu harta Africii. Masivitatea bustului și coapselor sale, ascunse sub rochia neagră pe care o purta în orice împrejurare, contrasta în mod izbitor cu picioarele ei subțiri și bine făcute. Nanny o cercetă din priviri și fără să scoată o vorbă, îi întinse haina din cașmir, de culoare cafeniu-roșiatică, ajutând-o s-o îmbrace. Apoi, Dorothy-Anne făcu câțiva pași înapoi, așteptând inspecția și ultimele observații. Aproape că putea vedea cum Nanny bifează în minte fiecare punct de pe lista ei de control, cu un exagerat simț critic : părul bine pieptănat și îngrijit, nasturii încheiați și tivul drept. De abia acum urma testul final. Nanny se apropie și se aplecă astfel încât fața ei ascuțită se afla la numai câțiva centimetri de cea a lui Dorothy-Anne.

— Suflă, ordonă ea.

Supusă, Dorothy-Anne deschise gura și răsuflă drept în fața lui Nanny. Ochii guvernantei sclipiră. Se îndreptă, băgă mâna în buzunarul rochiei și scoase o bomboană albă și tare ca piatra. Dorothy-Anne o acceptă fără îm-

potrivire, o desfăcu din învelitoarea de celofan și-i întinse ambalajul lui Nanny. Pe urmă strecură bomboana mentolată în gură și o înghesui într-o parte a obrazului. Gustul ei tăios, asemănător cu cel al medicamentelor era extrem de neplăcut, dar Dorothy-Anne se abținu să facă vreo grimasă. Nanny se aplecă din nou și începu să încheie nasturii de la haina fetiței.

— Să ai grijă cum te porți, o avertiză ea cu asprime.

— Când te urci în mașină să spui : „Bună ziua, străbunică. Este foarte frumos din partea ta că m-ai invitat".

Dorothy-Anne încuviință solemn.

— Dacă primești un cadou, deschide-l încet, nu te grăbi.

Nanny îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Nu sfâșia ambalajul !... Și nu uita să spui : „Mulțumesc, străbunică. O să-l păstrez întotdeauna, ca pe o comoară".

Dorothy-Anne încuviință din nou. Bomboana mentolată o făcea să saliveze, dar se abținea să înghită. În acest fel, gustul neplăcut nu se putea răspândi. Toate observațiile fiind făcute, o urmă pe Nanny spre intrarea principală și se dădu la o parte, când valetul deschise ușa dublă din lemn de mahon. Când păși afară, simți pe obraz o adiere proaspătă, răcoroasă și plăcută. Un vânt rece bătea dinspre valea râului Hudson, împrăștiind norii albi și făcând zadarnică munca grădinarilor, care se încăpățânau totuși să strângă frunzele în continuare. De îndată ce auzi ușa închizându-se în spatele ei, Dorothy-Anne se aplecă deasupra balustradei și scuipă bomboana mentolată în spatele arbuștilor de tisa, unde se adunase deja o grămăjoară mai veche. Apoi își șterse buzele cu dosul

palmei și scoase un strigăt de bucurie, alergând pe trepte până la mașina care o aștepta.

Patruzeci de minute mai târziu, maiestuoasa mașină se opri în fața hotelului Palace, situat pe Fifth Avenue și aparținând familiei Hale. Ambii portari coborâră cu repeziciune treptele acoperite cu un covor roșu, împiedicându-se practic unul de celălalt în goana de a deschide ușa musafirilor. Dorothy-Anne păși cu atenție pe bordură, împinse portiera cu ambele mâini și se postă lângă mașină. Cu ochi mirați, privea hipnotizată spre portari. Erau gemeni, iar îmbrăcămintea la fel de identică îi făcea și mai greu de deosebit : uniforme albastru deschis cu două șiruri de nasturi strălucitori de aramă, având pe umeri epoleți aurii cu franjuri. Max, șoferul, se îndreptă tăcut spre portbagaj de unde scoase scaunul rabatabil cu rotile al lui Elizabeth-Anne. Dorothy-Anne nu mai văzuse niciodată vreun bărbat, care să fie la fel de masiv cum era Max. Japonez de origine, își purta cu mândrie umerii imenși și burta enormă, iar înfățișarea sa impresionantă se datora faptului că fusese luptător de sumo, cu mult timp în urmă. Dorothy-Anne considera că Max era un nume amuzant pentru un luptător de sumo, dar străbunica îi explicase că numele primului ei șofer fusese Max și după aceea le spusese la toți ceilalți la fel. În timpul drumului de la Tarrytown spre oraș, infirmiera străbunicii, domnișoara Bunt, stătuse în față lângă Max. Acum, luă în tăcere scaunul și-l readuse la poziția lui. Îl ținea strâns de mânere, în timp ce Max intrase pe jumătate în Rolls Royce.

— Sunteți gata, doamnă Hale ? întrebă el.

Străbunica îl privi cu asprime, dar nu se mișcă.

— Sunt la fel ca întotdeauna, rosti ea cu vocea ei clară și tăioasă.

Max o luă în brațe, o scoase din mașină și o așeză, la fel de grijuliu, în scaunul cu rotile. Apoi, îi înfășură picioarele cu o pătură. Dorothy-Anne urmărea ritualul cu deosebită atenție, fiind fascinată ca întotdeauna de orice lucru care o privea pe Elizabeth-Anne. O idolatriza pe străbunica ei, dându-și seama, chiar la vârsta ei fragedă, că bătrâna Hale era o femeie cu totul deosebită. Deși, Elizabeth-Anne rămăsese paralizată de la mijloc în jos, nimeni nu o auzise vreodată plângându-se și nici nu lăsase impresia celor din jur că nu s-ar fi putut descurca singură. Când putuse să meargă, o făcuse cu o demnitate de neclintit, iar acum că era țintuită într-un scaun cu rotile, își păstrase încă ținuta regală. Înaltă și suplă își purta părul argintiu coafat cu multă grijă. Lumina blândă a după-amiezii scotea în evidență fiecare din cei optzeci și unu de ani, întipăriți pe chipul ei, asemeni dungilor fine de pe suprafața unui tablou vechi, cercetat printr-o lupă. Totuși, lumina nu-i releva doar vârsta, ci și puterea unică și nemărginită. Tocmai această constatare te frapa cel mai mult când o priveai. Nu se putea să nu rămâi impresionat de expresia ei inconfundabilă, ce degaja o forță, o hotărâre de neclintit. Era o femeie care se simțea bine, în lux și decoruri sofisticate, și era, în același timp, și unul dintre cei mai versați și bogați oameni de afaceri, fondatoarea unui imperiu multinațional, care cuprindea peste 400 de hoteluri luxoase, răspândite în întreaga lume.

— Mulțumesc, Max, îi spuse Elizabeth-Anne pe un ton categoric, odată ce se văzuse instalată confortabil în scaunul ei pe rotile. Își ațintì ochii de un albastru senin

asupra lui Dorothy-Anne și ridicând sprâncenele o întrebă :

— Mergem ?

Dorothy-Anne dădu din cap aprobator.

Elizaberth-Anne Hale ridică mâna într-un gest autoritar, însă plin de grație.

— Domnișoară Bunt ?

Infirmiera se dădu la o parte, lăsându-i pe portarii gemeni să preia scaunul cu rotile. Ei îl împinseră ușor pe rampă, în vreme ce Dorothy-Anne și domnișoara Bunt îi urmau, urcând treptele acoperite cu covorul roșu. Scaunul cu rotile ajunse la capătul rampei și fu preluat, din nou de domnișoara Bunt, care o împinse pe străbunică spre ușile scânteietoare de sticlă ale hotelului Palace, deschise deja de cei doi portari.

Dorothy-Anne observă că ușile erau flancate de arbuști ornamentali, cu o formă perfect rotundă și așezați în vase de alamă. Dintr-o dată, un amănunt legat de cele două vase de metal, îi atrase atenția. Pentru prima dată remarcă cele două litere **H** înlănțuite, gravate în alamă, strălucind ca aurul : **Hotelurile Hale**. Această ultimă constatare o făcu să se simtă extrem de importantă. Străbunica era reprezentanta familiei Hale. Cu un sentiment de mândrie, realiză că și ea era la fel.

Elizabeth-Anne reținuse terasa tropicală în exclusivitate, astfel încât amândouă să poată lua prânzul nestingherite. Imensa terasă, acoperită cu sticlă, reprezenta pentru Dorothy-Anne cel mai palpitant loc din lume. Decorat cu fântâni arteziene, pâlcuri de plante exotice și palmieri impunători, restaurantul dădea oricui senzația că se află la tropice.

În timpul prânzului, un cvartet de viori cânta discret, conferind un plus de vrajă întregii atmosfere.

Prânzul în sine fu simplu, dar delicios : coktail de creveți, salată din lăptucă și avocado, homari și spanac soté. Elizabeth-Anne vorbea prietenește cu Dorothy-Anne, care golea fericită farfuriile, una după cealaltă. Când prânzul luă sfârșit, trei chelneri și un șef de sală aduseră un tort glasat, aranjat cu rafinament. Nouă lumânări mici, dispuse în cerc, răspândeau o lumină plină de farmec. Cvartetul începu să interpreteze melodia „Mulți ani trăiască", de îndată ce tortul fu așezat ceremonios, în fața lui Dorothy-Anne.

Străbunica se alătură cvartetului, vocea ei răsunând surprinzător de clară și melodioasă. La tort serviră înghețată de vanilie și șampanie Dom Perignon ; străbunica îi permise chiar lui Dorothy-Anne să bea jumătate din paharul cu șampanie nediluată.

După ce chelnerii strânseră farfuriile de desert și cvartetul se retrase, rămaseseră singure. Străbunica inspectă cu privire terasa, iar Dorothy-Anne o urmărea din ochi. Doi bărbați, ce purtau genți diplomat, se îndreptau spre masa lor.

— Domnilor, spuse Elizabeth-Anne, gesticulând cu mândrie, v-o prezint pe strănepoata mea, domnișoara Dorothy-Anne Hale.

Bărbații își întoarseră privirea spre ea și-i întinseră mâna pe rând. Dorothy-Anne rămase pe scaun și le strânse mâna cu politețe. Amândoi păreau să aibă în jur de șaizeci de ani, pielea obrajilor uscată și bolnăvicioasă trădându-le vârsta, fără echivoc.

— Domnul Bernstein, domnul Morris, continuă prezentările Elizabeth-Anne. Vă rog, luați loc.

În timp ce ei se conformau, așezându-și gențile diplomat lângă scaune, Elizabeth-Anne își sprijini coatele pe masă. Se uită cercetător la Dorothy-Anne și îi pricepu imediat îngrijorarea.

— Domnul Bernstein și domnul Morris sunt avocați, îi explică ea.

Dorothy-Anne își luă un aer solemn, iar Elizabeth-Anne râse, amuzată de această situație.

— Nu te uita la ei cu ochii ăștia, draga mea, o puse ea la punct. Nu au venit să te aresteze...

Zâmbi și luă o înghițitură de cafea.

— Ei sunt aici, pentru a-ți înmâna cadoul de ziua ta.

— Iubito ?

Vocea părea să vină de undeva din spațiu, pierzându-se în noianul amețitor de amintiri și crâmpeie, parcă scoase dintr-un film color.

— Iubito...

Era o voce caldă, bine cunoscută și îndrăgită de Dorthy-Anne. Deschise ochii și astfel firul amintirilor se frânse brusc, revenind în prezent.

— Ești trează, iubito ? Mi se părea că vorbești în somn.

— Nu... nu, visam doar. Mă simt bine.

Îi zâmbi liniștitor, dar adevărul era că nu se mai simțea sigură de nimic. Tocmai călătorise pe calea gândului, cu zece ani în urmă și amintirea i se păruse atât de reală, încât nu mai era sigură dacă nu cumva visa acum, în schimb. Dar, nu, întinderile câmpurilor irigate se perindau în goană, iar durerea din sufletul ei încă mai persista.

— Am ajuns, iubito !

Privi spre Freddie și încercă să zâmbească, apoi se întoarse să contemple priveliștea. Realiza cu surprindere că se lăsase în voia gândurilor vreme îndelungată, fiindcă, în acest răstimp, ziua se stinsese, cufundându-se tot mai mult în liniștea amurgului, iar Freddie se îndepărtase deja de șoseaua principală, apucând-o pe un drum lăturalnic, uitat de lume. Cerul se întuneca din ce în ce, umbrele nopții se întindeau, iar văzduhul era tulburat de nori groși, negri ca smoala, care prevesteau furtună. Acolo sus, ei păreau de un galben ciudat, ca și când soarele ar fi încercat să se strecoare în afară.

— Se apropie furtuna, spuse Freddie. O să fie cumplit! Își aprinse o țigară și inhală apoi fumul, trăgând adânc, iar vârful căpătă astfel o strălucire portocalie, contrastând cu seara ce se lăsase.

Deodată privirea lui Dorothy-Anne fu atrasă de o firmă veche, cu vopseaua mâncată de vreme, o relicvă a artei pop. Era uriașă, dreptunghiulară, cu o coroană țâșnind în sus. Beculețele din vârful coroanei se spărseseră de mult, iar vântul și ploaia șterseseră vopseaua aurie. Acum marginea coloanei arăta ca o gură cu dinții ascuțiți, încercând să înghită cerul. Privi atentă firma luminoasă năpustindu-se spre ea și citi încetișor literele, care se agățau cu hotărâre de ceea ce mai rămăsese din firma de odinioară...

*
* *

Firma rezistase chiar mult timp, după ce hotelurile Hale împânziseră țara ca ciupercile după ploaie și după ce o agenție publicitară de pe Madison Avenue descoperise noua siglă cu cei doi **H** îngemănați. Și toate se petre-

cuseră tare demult, pentru că înainte de orice altceva fuseseră doar motelurile.

Motelul acesta se înălța în față, pe marginea drumului și nu merita să pierzi vremea privindu-l. Mai existau încă alte mii de asemenea moteluri pe toate drumurile de-a lungul țării, pe drumuri vechi, uitate de lume acum, când se construiseră noile autostrăzi.

Motelul nu părea a fi altceva decât un șir de barăci dărăpănate, separate de garaje, singura lor trăsătură mai deosebită fiind acoperișurile înclinate, din tablă ondulată. Odată de mult, ele fuseseră vopsite portocaliu și străluceau noi-nouțe, dar acum erau mâncate de rugină.

Și totuși acest motel era deosebit față de toate celelalte. Era **Motelul Hale** și aici se născuse imperiul visat de Elizabeth-Anne.

Oare cum a fost posibil se întreba Dorothy-Anne, plimbându-și privirea asupra motelului, în timp ce Freddie încetini și opri mașina. Întrebarea aceasta i se învârtea amețitor în minte, până la extenuare. Cum a putut un amărât de motel să fie izvorul unui întreg șir de hoteluri de lux ? Cum a putut o femeie singură să aibe energie să ridice una din cele mai mari averi independente, numai și numai din aceste clădiri ?

Ca și când răspunsul s-ar fi aflat în urna Buccellati, Dorothy-Anne, o strânse mai tare în brațe cât mai aproape de copilul din pântecele ei. Argintul nu mai era rece și fără viață. Părea că simte o căldură strecurându-se din urnă spre ea.

Freddie o ajută să coboare din mașină și ea insistă să ducă urna în brațe în timp ce înaintau în întunecimea tot mai deasă care învăluia drumul ce mergea spre

motel. Se mișca încet, ca într-un vis, mai ameţită ca niciodată. Se împiedică şi Freddie îi luă urna din mână, în timp ce simţea pe frunte o transpiraţie rece, străină.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi, în timp ce Freddie desfăcea capacul urnei şi i-o întinse în tăcere.

Nu scoase nici ea nici un cuvânt. În jurul lor, vântul începuse să bată mai tare în timp ce norii se năpusteau tot mai ameninţători.

Încetişor înclină urna şi vântul prinse cenuşa în vâltoarea sa şi apoi o împrăştie iute într-un lung norişor gri. În acel moment, primii stropi mari de ploaie începură să cadă purtând cenuşa din nou spre pământ.

Abia atunci înţelese Dorothy-Anne de ce dorise Elizabeth-Anne ca cenuşa ei să fie împrăştiată în acel loc. Totul trebuie să sfârşească unde a început. În aceeaşi clipă se îndoi sub lovitura durerii ce-i străpungea pântecele.

2

Doamna Ramirez auzi urletul tunetului din bucătăria motelului Hale. Ridicându-şi trupul voluminos din scaunul de bucătărie se îndreptă spre fereastră şi despărţind draperiile scrută întunericul.

Cerul devenise negru-albăstrui în timp ce se lăsa noaptea şi fulgerele se apropiau tot mai mult. În curând potopul va începe, culcând la pământ holdele şi inundând canalele de irigaţie. Furtunile erau foarte rare în aceste locuri, dar ea trăise aici toată viaţa şi putea prevăde vremea după durerile din gleznele ei umflate, cu mult mai sigur decât şarlatanii aceeia de la T.V.

După-amiaza fusese umedă, sufocantă, așa cum nu mai înainte de furtună se întâmplă să fie vremea. Muncitorii mexicani care tunseseră tufele de citrice din grădină plecaseră devreme, grăbindu-se să ajungă acasă înainte de începerea furtunii. Se întreba dacă soțul și fiul ei vor fi rămas în Mexican Town, la fratele ei, așteptând să treacă furtuna.

Continuă să scruteze întunericul și deodată, în ciuda beznei de afară zări mașina parcată la marginea drumului. Apoi îi zări pe cei doi, femeia și bărbatul. Veneau încetișor dinspre pădurice, femeia mergând greu cu picioarele depărtate în timp ce bărbatul o susținea și ea se clătina sub povara durerii.

Un fulger înspăimântător brăzdă cerul și lumina din căsuță se stinse. Nemulțumită doamna Ramirez scăpă o înjurătură ; ca și când furtuna n-ar fi fost de ajuns, acum se produsese și o pană de curent.

Așteptă câteva clipe pentru ca privirea să i se obișnuiască iar cu întunericul, dadu scaunul la o parte și se îndreptă spre sobă, unde fasolea și slănina pentru masa de seară fierbeau încetișor. Găsi lumânarea și chibriturile și scăpărând un băț de chibrit pe peretele căsuței, aprinse lumânarea. Odaia se lumină încetișor și deasupra capului auzi bătaia ploii în acoperișul de metal. După zgomotul pe care-l făceau, păreau să fie stropi mari de ploaie, grei de genul celor ce-ți plesnesc peste față dacă ești prins în ploaie.

În acel moment auzi bătaia la ușă și încruntându-se se îndreptă spre ea și deschise. În lumina tremurătoare a lumânării îl zări pe bărbatul înalt și chipeș susținând sau mai degrabă, cărând femeia ce purta o urnă de argint

în brațe. Erau uzi până la piele și în spatele lor ploaia cădea continuu ca o cortină argintie.

— Repede, intrați până ce nu e totul ud, spuse în grabă doamna Ramirez. Vocea îi era groasă cu un puternic accent mexican.

Odată ce-i văzu înăuntru, doamna Ramirez închise ușa bine și ridică lumânarea și înțelese că în acel moment cuvintele nu-și mai aveau rost. Privi spre Freddie Cantwell și spuse :

— A sosit timpul, nu-i așa ?

— Nu știu, cred că da, spuse cu vocea sugrumată de teamă. Eram în pădurice când a scos un țipăt și s-a prăbușit. Acum și-a mai revenit.

— Ajută-mă, spuse Felicia Ramirez, în timp ce o luă pe Dorothy-Anne de celălalt braț și împreună cu Freddie o duseseră în dormitor. Puse lumânarea pe comoda zgâriată și Freddie își așeză ușurel soția pe pat. Așeză urna pe comodă și apoi se aplecă deasupra lui Dorothy-Anne și-i dădu părul încetișor de pe fruntea înfierbântată.

— Are temperatură, spuse în timp ce privea îngrijorat spre doamna Ramirez.

— Cât de dese sunt contracțiile ? întrebă femeia.

— Nu știu, răspunse Freddie șovăielnic. A fost doar una și a trecut.

— O vom aștepta pe următoarea și apoi vom număra minutele dintre ele.

— Unde este telefonul, întrebă Freddie, în timp ce lua lumânarea.

— În camera de alături. Lasă lumânarea aici. Voi mai aduce altele. Nu este bine ca o femeie căreia i-a

venit timpul să nască să stea pe întuneric. Dacă pruncul intră în lume pe întuneric va fi totdeauna orb.

Freddie puse jos lumânarea speriat de superstiția femeii și porni după ea. În acel moment Dorothy-Anne îl prinse de braț. Se întoarse îi privi ochii mari, strălucitori și-i auzi vocea stinsă :

— Freddie, nu mă lăsa singură, te rog, și-i strânse și mai tare brațul.

— Voi sta cu tine iubito, dar mai întâi să dau un telefon.

— Încearcă să te relaxezi. Ai nevoie de putere, îi spuse strângându-i mâna încetișor.

— Voi încerca, spuse dând ușurel din cap și închizând ochii, pradă oboselii care o cuprinsese, în timp ce pașii lui se îndepărtau.

*

* *

Sera din Hale Palace nu era deloc liniștită. Deși domnul Bernstein își scosese documentele din servietă, papagalii și păsărelele vesele continuau să ciripească. Dorothy-Anne își aminti cum domnul Bernstein mai trecuse odată cu privirea peste hârtii, înainte de a le înmâna domnului Morris care le mai cercetă și el o dată. In cele din urmă, cei doi bărbați se arătară mulțumiți și domnul Bernstein se întoarse spre Elizabeth-Anne, își prinse mâinile una de cealaltă, tuși delicat și întrebă :

— Sunteți sigură că doriți să încheiem afacerea ?

— Domnule Bernstein, după cum vedeți am depășit vârsta de optsprezece ani. Din moment ce am drept de vot și am dreptul să consum băuturi alcoolice, consider că am și dreptul să dispun de banii și bunurile mele după cum doresc, glumise ea, într-un fel solemn.

— Desigur, desigur, răspunse domnul Bernstein împăciuitor. Privi spre Dorothy-Anne care tresări, în momentul când i se adresă :

— Domnișoară Hale ?

— Da domnule !

— Bunica dumneavoastră a hotărât să vă ofere... ei bine, a hotărât să vă ofere un dar generos pentru aniversarea dumneavoastră.

Domnul Morris clătină din cap solemn în timp ce spunea :

— Da, într-adevăr, un dar foarte generos.

— De fapt, continuă domnul Bernstein, este atât de valoros acest dar încât deși vei intra în stăpânirea lui imediat ce vor fi semnate aceste documente, nu vei putea dispune efectiv de bani decât atunci când vei împlini optsprezece ani. Sper că înțelegi ce vreau să spun ?

— Adică îl va administra altcineva pentru mine.

Deși se văzu că este surprins de răspuns, domnul Bernstein își reveni imediat.

Surâzând, Elizabeth-Anne se lăsă pe spate în scaunul ei de invalid și în zâmbetul ei se putea citi cât este de mândră, dar vocea rămase calmă.

— Domnule Bernstein, să trecem peste formalitatea citirii documentelor. Trupul meu nu arată prea viguros, în schimb mintea mea este sănătoasă și știu ce am de făcut. Să semnăm deci actele !

*

* *

— Acolo este telefonul, spuse Felicia Ramirez în timp ce aprindea lumânările, îndreptându-și degetul gros spre bucătărie.

Dând din cap, Freddie se îndreptă spre telefon, ridică receptorul, dar nu auzi tonul. Bătu nervos în furcă și se întoarse spre Felicia.

— Este mort.

— Lasă-mă pe mine, spuse luându-i receptorul din mână, ascultă și bătu din nou în furcă. După câteva minute închise :

— Este din cauza furtunii. Trebuie să fie o defecțiune pe linie.

— Ce ne facem acum ? întrebă Freddie.

— Mașina ta ! Nu poți merge în oraș ?

— Este înțepenită în nisip. M-am speriat când Dorothy-Anne a leșinat în pădurice și m-am repezit la mașină, am încercat s-o pornesc brusc dar m-am afundat și mai tare în nisip.

N-o pot urni din loc. Nu ai mașină ? o întrebă în timp ce-și trecea degetele prin păr cu disperare.

— Soțul meu are mașină, dar nu s-a întors încă acasă. Pe o asemenea furtună s-ar putea să rămână în oraș. Pe o vreme ca aceasta și pe întuneric este greu de condus cinci mile.

— Ce ne facem ? întrebă Freddie în șoaptă. Nu ne-am gândit nici o clipă că se va stârni o asemenea furtună... sau că Dorotly-Anne ar putea să nască tocmai acum.

Punând o mână încetișor pe umărul lui Freddie, doamna Ramirez spuse cu o mândrie calmă :

— Sunt femeie și am adus pe lume șase copii și chiar am ajutat la nașterea multor altora. Știu ce am de făcut. Du-te și stai cu soția ta și încurajeaz-o, până când eu voi pregăti apă fierbinte și prosoape curate. Va fi o noapte lungă.

Când Felicia se întoarse în dormitor, Dorothy-Anne se trezise și se răsucea în pat ; încercă să se ridice dar capul îi căzu înapoi pe pernă. O nouă contracție îi îndoi trupul de durere. Speriată deschise ochii mari și trase adânc aer în piept. Freddie îi prinse mâna îngrijorat, dar doamna Ramirez îi zâmbi încurajator.

— Este bine. Contracțiile sunt la interval mare una de cealaltă, spuse privindu-și ceasul. Voi avea timp suficient să pregătesc cele necesare până când va începe cu adevărat nașterea.

Dorothy-Anne se prăbuși extenuată în pat odată ce durerea trecu. Felicia ridică pătura ce-o acoperea și cu mișcări blânde dar sigure începu să o controleze cu îngrijorare. Era obișnuită cu formele ei generoase sau ale verișoarei sale, făcute anume pentru a da naștere la copii, dar această femeie avea șoldurile înguste și oasele prea fine.

Îi făcu semn lui Freddie și trăgându-l de o parte îi șopti în așa fel încât, tânăra femeie să nu o audă :

— E tare mică și dilatația nu este normală.

*

* *

Mică. Șoapta pluti spre Dorothy-Anne prin ceața ametitoare a amintirilor. Da, mică într-adevăr. Semnase hârtiile avocaților cu scrisul ei școlăresc și așteptase în timp ce ei parafau ca martori. Apoi cei doi avocați, cu ținuta lor țeapănă o felicitaseră pentru darul primit și plecaseră. Domnișoara Bunt împinse scaunul străbunicii și la un semn al ei se retrase. Zgomotele de pe Fifth Avenue se stinseră brusc. Nimeni nu scotea o vorbă.

— Dorothy-Anne, privește, Dorothy-Anne. Privește Hale Palace, îi șopti străbunica emoționată.

Ascultătoare Dorothy-Anne lăsă capul pe spate și privi hotelul. Tone și tone de beton albicios se înălțau zvelte, ca o prăjitură de nuntă. Se ridicau maiestuos, șiruri nesfârșite de balcoane și terase, până la cele două turnuri, care explodau în sus, spre cer, încercând să zgârâie norii răzleți ce pluteau ușor pe cerul albastru. După câteva clipe lăsă privirea în jos și și-o îndreptă spre străbunica ei. O privea întrebătoare.

— Totul este al tău, murmură Elizabeth-Anne, strângând mâna nepoatei sale, ochii ei albastru-marin strălucind tinerește. Hale Palace este al tău acum, al tău și numai al tău. La mulți ani, Dorothy-Anne !

* *

Dorothy-Anne se trezi la auzul ploii biciuind acoperișul. Freddie se aplecase deasupra ei, chipul lui trădând îngrijorarea ce pusese stăpânire pe el.

Îl privi cu teamă și fața ei era palidă, cu pete roșii și șopti :

— S-a mai potolit furtuna ? Doamna Ramirez tresări la auzul vocii ei și scutură ușor din cap.

— Copilul meu, șopti Dorothy-Anne, în timp ce-și mângâia pântecele parcă uriaș. Copilul meu va fi bine ?

— Copilul va fi sănătos, o asigură doamna Ramirez cu blândețe. Femeia este creată să dea viață, mai spuse ea mângâindu-și fruntea și îndepărtându-i șuvițele de păr ud de pe frunte.

Dorothy-Anne încuviință fără putere din cap în vreme ce Freddie o ajută să se întindă din nou în pat.

— Acum pentru că te-ai trezit, îți voi face un control intern spuse doamna Ramirez și întorcându-se spre Freddie îi ceru să aducă un vas cu apă caldă.

Freddie plecă spre bucătărie, fericit că poate da un cât de mic ajutor, pe când doamna Ramirez, așezându-se pe marginea patului, prinse mâinile reci și umede ale tinerei femei.

— Te mai doare ?

— Da, șopti Dorothy-Anne, privind în ochii întunecați, apoși ai femeii.

— Unde te doare ?

Dorothy-Anne se întoarse ușor și în cădere, pătura lăsă să se vadă sânii mari, plini, maturi, în timp ce cu mâna tremurândă arătă spre spate :

— Aici mă doare !

— Spatele ? Aruncându-i o privire îngrijorată, doamna Ramrez ridică pătura provocându-i fiori reci tinerei femei.

— Nu mai este mult, remarcă doamna Ramirez tocmai când Freddie se întorcea cu vasul de apă fierbinte. Luă vasul din mâna lui, îl puse pe comodă și strângând din buze își cufundă mâinile în apa aburindă, fără să scoată o șoaptă, se spălă cu grijă, lăsând apoi apa să se zvânte.

Dorothy-Anne se lăsă în tăcere pe spate și-și desfăcu picioarele în timp ce doamna Ramirez îngenunche în fața ei. Degetele femeii erau aspre, străine și când le simți pătrunzând adânc în ea se încordă.

— Te rog, relaxează-te, șopti doamna Ramirez. Voi încerca să nu-ți fac nici un rău.

Zâmbind ușor, Dorothy-Anne își mușcă buzele de durere.

Felicia Ramirez încercă să-și înăbușe nemulțumirea când degetele ei o făcură să înțeleagă că dilatația nu era încă normală și că mai aveau de așteptat. Se aplecă peste Dorothy-Anne și-și așeză urechea pe pântecele rotund, ascultând cu încăpățânare bătăile inimii copilului, separate de ale mamei. Acesta era un semn bun.

Trăgând pătura peste Dorothy-Anne, își aminti că, în urmă cu mulți ani, când îl născuse pe Cesar, cel de-al doilea fiu al ei, moașa controlase poziția în care se afla copilul. Coborî pătura și cu o mână pe pântecele tinerei femei, iar cu cealaltă în interiorul ei, cercetă cu grijă poziția copilului. Deodată simți că i se taie respirația și cercetă din nou. Da, era adevărat. Copilul nu se afla în poziție bună. Repetă încă o dată mișcarea ca să se asigure. Da, nu greșise.

Se retrase și făcându-i semn lui Freddie să o urmeze spuse :

— Trebuie să merg să mă spăl. Odată ajunși în bucătărie, se întoarse brusc spre el și cu mâinile ridicate ca ale unui chirurg spuse grav, cu ochii plini de teamă :

— Copilul este întors pe o parte. Ar fi trebuit să iasă mai întâi capul și mișcându-și mâinile în lumina lumânării îi arătă lui Freddie ce voia să spună. Copilul tău este așezat de-a latul pântecelui mamei sale.

Înainte ca Freddie să poată răspunde, se auzi geamătul slab din dormitor și se întoarseră repede la Dorothy-Anne.

— Ce este ? întrebă Freddie îngrijorat.

— V-am auzit vorbind în șoaptă, răspunse Dorothy-Anne fără putere. Fruntea îi era încă udă de transpirație și ochii erau sticloși. Copilul, copilul meu va muri, nu-i așa ?

— Nu vorbi asemenea prosti, spuse doamna Ramirez aspru, făcându-și cruce repede.

— Ba da. Este adevărat. Știu că voi fi pedepsită și că voi pierde copilul.

Freddie, deși surprins de cuvintele soției sale care aproape își pierduse cunoștința, îi mângâie fruntea încet și șopti :

— Pedepsită, pentru ce ? N-ai făcut niciodată nici un rău.

— Ba da, gemu Dorothy-Anne și simți cum o învăluie teama, dorința de a scăpa, spunând acum tot adevărul. Tu nu știi Freddie. Numai străbunica știa și ea mi-a purtat de grijă totdeauna, dar acum s-a dus și eu va trebui să plătesc.

— Dorothy-Anne, vorbești fără sens.

— Nu, Freddie, acum voi plăti spuse ea cu respirația șuierătoare, în timp ce durerile păreau să înceapă din nou.

— Dar pentru Dumnezeu, pentru ce să plătești ?

— Pentru că,... pentru că mi-am ucis mama. Mi-am ucis mama și străbunica știa și ea a fost singura care!.. și vocea i se pierdu.

— Singura care ce a făcut ?

— Singura care a înțeles, spuse Dorothy-Anne, vocea pierzându-i-se într-o șoaptă.

I

Elizabeth-Anne

În ziua în care Elizabeth-Anne Hale sosise în Manhattan împreună cu cei patru copii ai săi, mercurul termometrului arăta aproape 40° şi oraşul New York semăna cu un furnal incandescent. Asfaltul străzilor se topise transformându-se în mâzgă, iar clădirile uriaşe de beton păreau contorsionate de aerul fierbinte prins între pereţii lor înalţi.

— Încotro mergeţi ? întrebă taximetristul oprit în faţa gării Penn, în timp ce Elizabeth-Anne se aşeză pe locul din faţă, alături de el. Şoferul urmărea plictisit cum cei patru copii se înghesuiau pe locurile din spate, dar când îşi întoarse privirea spre Elizabeth-Anne, rămase fără grai.

Nu era o femeie frumoasă la cei treizeci şi trei de ani pe care-i avea, dar emoţia pe care o trăia îi dădea o strălucire deosebită. Avea o faţă plăcută, cu trăsături fine, dar care exprimau hotărâre, nas drept şi ochi stră-

lucitori, luminoşi, de culoare albastru-verzui ca marea. În ciuda strălucirii deosebite a ochilor, părul lung auriu de culoarea spicului de grâu, mătăsos şi bogat era adevărata podoabă a acestei femei. Îl purta strâns în ace, pieptănat în aşa fel încât nici o şuviţă nu era nelalocul ei. Talia îi era pusă în evidenţă de bluza albă şi fusta lungă din pânză de culoare gri. Singura podoabă era medalionul de la gât, o panseluţă încastrată în sticlă, darul de logodnă primit de la soţul ei.

Întorcându-şi spre şofer faţa bronzată şi ochii mari strălucitori, întrebă :

— Puteţi să-mi recomandaţi un hotel bun şi nu foarte scump ?

— Sigur, sunt o mulţime de hoteluri în oraş, răspunse şoferul, privind prin oglinda retrovizoare pe cei patru copii din spate şi portbagajul maşinii care era pe jumătate deschis din cauza grămezii de bagaje. Cred că hotelul Mądison Squire este ceea ce căutaţi. Nici ieftin dar nici foarte scump.

— Deci să mergem în Madison Squire, spuse femeia, gândind că vor sta în acest hotel măcar în acea noapte, oricât ar fi de scump. Călătoria fusese obositoare şi oricum primul lucru pe care avea de gând să-l facă era să găsească un apartament pentru ea şi copii.

— De unde veniţi, întrebă şoferul taxiului.

— Texas, răspunse Elizabeth-Anne, cu o voce clară şi vioaie.

— Nici în ruptul capului nu vă înţeleg pe voi oamenii de la ţară care doriţi să vă petreceţi vacanţa în oraşe murdare şi zgomotoase când aveţi acasă aer proaspăt şi tot ce doriţi ?

— Nu am venit în vacanţă. Ne-am mutat aici.

— Eu abia aştept să mă pensionez şi să mă mut într-o căsuţă undeva la ţară, spuse şoferul, unde să fie şi cald.

— Şi noi suntem obişnuiţi cu căldura.

— Da, ştiu că este destul de cald în Texas. Cu ce vă ocupaţi acolo ? Eraţi fermieri ?

— Fermieri ? râse cu un ton uşor mustrător. Texas nu înseamnă numai fermieri şi ferme. Mai înseamnă şi o mulţime de alte lucruri. Zâmbi uşor, întoarse capul, privind clădirile care fugeau pe lângă ea şi-şi lăsă mintea să zboare în trecut.

* *

Elizabeth-Anne fusese proprietara unei pensiuni, a unei cafenele şi a unui motel în Quebeck, Texas. Vânduse pensiunea şi cafeneaua şi lucru pe care nu avea de gând să-l spună nimănui, în poşetă avea un cec în valoare de treizeci de mii de dolari. Acest cec avea să fie izvorul din care visele vor prinde viaţă şi vor da un început noii ei vieţi şi a copiilor ei. Totodată motelul fusese lăsat pe mâini bune şi avea să-i aducă un venit frumos. Cu toate acestea în minte, Elizabeth-Anne privea viitorul ei şi cel al copiilor cu mult curaj.

Se întoarse şi uitându-se spre copii, observă că aceştia erau pierduţi în admiraţia clădirilor uriaşe şi a mulţimii de oameni îmbrăcaţi elegant, care se înghesuiau pe trotuare.

Îşi cercetă din ochi copii, începând cu cel dintâi născut, Regina. Îşi mângâie fiica cea mare cu privirea şi sufletul ei se umplu de mândrie. Regina, la cei şaisprezece ani ei ei, promitea să devină o femeie frumoasă, amintindu-i mamei sale de ea însăşi pe vremea când îşi

purta părul auriu, fluturând liber până la talie. Doar pistruii din jurul nasului mai aminteau că este încă o copilă, căci ținuta, seriozitatea și hotărârea din privirea ei erau ale unei tinere femei.

Apoi privirea i se îndreptă spre Charlotte-Anne cea mai frumoasă dintre fiicele ei, și care venise cel mai greu pe lume. Avea și ea un păr auriu deosebit de fin, mătăsos, pielea netedă ca porțelanul, buze palide și ochii de un albastru-verzui, foarte deschis, care te fermecau și în același timp te făceau să nu te simți la largul tău. Tenul și ochii ei deosebiți o făceau să fie într-adevăr o frumusețe de neegalat.

Rebecca, cea mai mică dintre fiice, avea unsprezece ani și era cea mai sensibilă dintre copii. Nu avea nici frumusețea surorii ei Charlotte-Anne și nici inteligența Reginei, dar avea o fermitate proprie ei, care umbrea aceste lipsuri. În timp ce surorile ei erau o combinație reușită, adunând tot ce era mai bun în părinții lor, Rebecca era voinică, cu o față greoaie, osoasă, ca a tatălui și cu ochi albaștru închis și sprâncene blonde ca ale mamei ei. Elizabeth-Anne o iubea cel mai mult nu numai pentru că era cea mai mică dintre fiicele ei și cea mai puțin frumoasă, ci și pentru că lipsa ei de încredere în sine, vulnerabilitatea o făceau să depindă mai mult ca celelalte de mama ei.

Și în sfârșit, micuțul Zaccheus, care abia împlinise patru ani și care era copia în miniatură a tatălui său, Zaccheus Hale. Văzându-i privirea albastră, inteligentă, zâmbetul enigmatic, simți cum i se strânge inima de bucurie și durere în același timp și mângâie buclele blonde ale fiului ei. Dar el păru să nu observe, ochii lui albaștri urmărind cu aviditate viața orașului. Da, într-a-

devăr, era fiul lui Zaccheus — ochii, buzele, amintiri vii pe care ea le păstra ca pe o comoară de preţ.

Clătinându-şi capul cu tristeţe îşi spuse că totuşi erau o familie minunată, chiar dacă erau lipsiţi de tată.

Îl pierduse pe Zaccheus de patru ani, patru ani de când zilele fericite ale căsniciei ei se sfârşiseră brusc.

Zaccheus, fiul ei, nu se născuse încă, atunci când dragostea cu care fusese conceput a fost brusc distrusă, ca un bibelou de cristal izbit cu ură de podea. El nu se născuse când tatăl lui dispăruse.

Zaccheus Jr. fusese totul pentru ea. După ce părinţii ei, fermieri în Quebeck, muriseră, fusese crescută de o mătuşă, o femeie bună şi iubitoare de la care Elizabeth-Anne moştenise cafeneaua şi pensiunea. Rămasă fără mătuşa ei, muncise din greu singură şi abia când l-a întâlnit pe Zaccheus şi-a dat seama ce înseamnă să trăieşti cu adevărat, să te bucuri de viaţă. Zaccheus era fiu de fermieri din Midwest venit în Texas în căutarea norocului, un tânăr strălucitor, inteligent, vorbăreţ, dar ştiind să te asculte cu plăcere şi frumos, atât de frumos încât şi acum simţea o durere adâncă în inimă când îşi amintea de el. Se îndrăgostiseră la prima vedere şi deşi foarte tineri amândoi, el se dovedise a fi un soţ minunat, un tată iubitor şi răbdător, un iubit şi prieten perfect.

Şi pe neaşteptate, dureros de repede şi de absurd, totul se destrămase din cauza unui accident stupid. Zaccheus urmărea lucrările de construcţie a motelului, pe care ei îl ridicau pe marginea noii şosele. Fusese visul ei, deşi construirea motelului înghiţea aproape toate economiile lor. Zaccheus fusese încântat de idee şi convins că le va aduce noroc. Deşi începuse de câteva luni, lucrările mergeau greu din cauza lipsei de materiale, pe care

depozitele Sexton nu păreau dispuse să le livreze. Curând aveau să rămână fără bani și nu reușeau, nici ea, nici Zaccheus să găsească o soluție. Știau că Sexton face totul intenționat, deoarece, el, cel mai bogat proprietar din ținut, stăpân necontestat al tuturor afacerilor, nu era încântat de apariția concurenței în afaceri datorată familiei Hale.

Târziu, într-o noapte, Zaccheus plecase la șantier să-l întâlnească pe Sexton și să pună la punct livrarea materialelor. Dar cei doi bărbați începuseră să se certe și Zaccheus îl văzu pe Sexton năpustindu-se cu furie asupra lui, împiedicându-se de o țeavă ieșită în afară și zdrobindu-și capul în cădere.

Fiind singurii care ar fi fost avantajați de moartea lui Sexton, Zaccheus a înțeles că nimeni nu va crede în nevinovăția lui și dispăru, lăsând o scrisoare în care povestea ce s-a întâmplat și o ruga pe Elizabeth-Anne să-l ierte pentru că o părăsea pe ea și pe copii. Nu avea puterea să le distrugă și lor viața alergând hărțuiți prin lume și o ruga să ducă ea la împlinire visul născut de iubirea lor — motelul.

Și deși trecuseră patru ani, ochii i se umplură de lacrimi la amintirea acelor vremuri. Trecuseră patru ani de muncă și frământări, de luptă cu greutățile financiare, cu singurătatea și cu grija pentru copiii ei. Reușise cu mult succes, dar își dăduse seama că nimic nu-i aducea nici o bucurie. Simțea că trebuie să plece din Texas, să lase în urmă amintirile dureroase și să caute un loc unde visele ei îi vor oferi o împlinire totală.

„Te rog Zaccheus", gândi, strângând în mod inconștient medalionul de la gât, „te rog, oriunde ai fi, amintește-ți de mine și de dragostea mea, te rog luptă pentru

libertatea ta şi bucură-te de noua ta viaţă şi te rog să nu uiţi că pentru mine şi copii eşti o amintire dragă şi nepieritoare".

În timp ce taxiul se îndrepta spre Hotelul Madison, aflat între Madison Avenue şi Strada 37 amintirile începură să se estompeze. Elizabeth-Anne trase adânc aer în piept, îşi îndreptă spatele şi se pregăti să înfrunte curajos viaţa cea nouă şi trepidantă care se deschidea înaintea ei şi a copiilor ei.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth-Anne în timp ce plătea şoferului de taxi. Eu şi copiii ne descurcăm singuri cu bagajele.

Portarul privi dispreţuitor hainele ei simple, provinciale şi îi ignoră.

Elisabeth-Anne ajutată de fiicele ei luară bagajele din portbagaj şi apoi priviră în tăcere cum taxiul se depărta, simţindu-se îngrozitor de singuri. Convingerea ei fermă că viitorul se deschidea luminos înaintea lor păru să se risipească la fel ca ceaţa sub adierea uşoară a vântului. Mamă a patru copii, fără soţ, într-un oraş străin înconjurată de mulţimi de oameni şi clădiri imense, cum nu mai văzuse niciodată, se simţea dureros de singură.

Zâmbind curajos ca nu cumva teama ei să se strecoare şi în sufletul copiilor, îşi lăsă capul pe spate şi privi cele treizeci şi patru de etaje, înălţându-se ameninţător deasupra lor. Deşi coloanele şi frontoanele în stil clasic o făceau să se simtă şi lipsită de importanţă, totuşi construcţia i se părea frumoasă. Abia mai târziu avea să afle că numai intrarea principală era atât de generos decorată, restul clădirii fiind din cărămidă, înegrită de vreme.

— Hai să intrăm, îşi îndemnă copiii mai înainte de a constata că o părăseşte curajul. Ridică două din cele mai grele valize, fetele luară fiecare câte una şi Zaccheus Jr. îşi purta cu grijă cutia pe care o umpluse cu jucăriile îndrăgite.

Se opriră în faţa uşii turnante şi se întrebau cum să treacă prin ea împreună cu bagajele, când portarul sări în ajutor deschizând o uşă de sticlă ascunsă, alături de cea turnantă.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth-Anne cu un zâmbet recunoscător, în timp ce faţa lui rămase impertubabilă.

Traversând holul impunător, Elizabeth-Anne îşi aminti că este proprietara motelului Hale din Quebeck şi privi în jur cu interes profesional, remarcând faptul că Madison Squire nu avea un aspect primitor tocmai datorită eleganţei excesive.

Puse jos valizele şi cu un gest reflex mângâie medalionul de la gât în timp ce ochii îi alunecau cercetător asupra pereţilor de marmură strălucitoare, a candelabrelor impresionante din cristal şi a canapelelor şi scaunelor stil Ludovic al XVI-lea. Elizabeth-Anne însoţită de Regina se îndreptă spre recepţie cu un zâmbet dezarmant lăsând pe ceilalţi trei copii să se afunde în moliciunea minunatelor fotolii şi canapele.

Privind spre omul de la recepţie, un ins cu o faţă acră şi arogantă, îi spuse zâmbind :

— Vă rog, dorim două camere, una cu două paturi şi una cu trei.

— Şapte dolari două camere şi mă tem că nu avem locuri libere decât la etajul doi, fără ferestre, numai cu luminator. Pe canicula aceasta, veţi fi acolo ca în cuptori... De ce nu încercaţi să mergeţi la alt hotel ? o întrebă

dispreţuitor omul în timp ce-i examina hainele curate dar sărăcăcioase.

— Sunt bune şi acelea, mulţumim, răspunse Elizabeth-Anne zâmbind încă ; deşi remarcase cheile din spatele bărbatului, chei care arătau că sunt multe locuri libere în hotel.

— Dacă insistaţi ...

Recepţionerul ar fi vrut să mai adauge ceva, dar privirea hotărâtă a femeii îl făcu să renunţe.

— Şapte dolari în avans, spuse în timp ce le dădu cheile şi apăsă soneria pentru a chema liftierul.

— Nu mulţumesc, ne descurcăm şi singuri.

— Cum doriţi, răspunse recepţionerul dezaprobator.

— Mulţumesc domnule ...

— Smythe.

— Mulţumesc, domnule Smythe. Elizabeth-Anne ridică valizele urmată de copii şi se îndreptă spre scările de marmură, când auzi în spatele său cum domnul Smythe îşi dregea vocea în mod semnificativ şi se întoarse întrebător spre el :

— Liftul este în partea cealaltă. Sunaţi şi va sosi imediat.

— Mulţumesc, domnule Smythe.

Omul nu răspunse nimic, căci nu mai era nevoie ; privirea lui spunea tot ce gândea : ţărănoi amăraţi.

Copiii merseră la culcare imediat, obosiţi de călătoria lungă şi de emoţiile prin care trecuseră. Recepţionerul avea dreptate. Era înăbuşitor aerul aici, sus, dar, dacă se apleca puţin în afara geamului putea zări un mic colţ din Manhattan şi zgârâie-norii strălucitori în noapte.

Oare ce căuta ea aici în cel mai mare oraş din lume, plin de contraste unde nu cunoştea pe nimeni ? Oare de ce-şi părăsise prietenii pentru a se arunca în vârtejul vieţii din New York, unde toţi se grăbeau la treburile lor şi unde nu vedeai un zâmbet pe chipul oamenilor ?

Oftă şi recunoscu că doar ambiţia o adusese în acest oraş, dorinţa de a-şi împlini visele pe care micul Quebeck nu i le-ar fi permis niciodată. Dorea cu ardoare să construiască, să creeze ceva măreţ şi acest lucru îl putea îndeplini numai în mijlocul acestei mulţimi de oameni în continuă mişcare, în mijlocul acestei atmosfere pline de energie, de dorinţa de a realiza cât mai mult.

Zâmbi, mirându-se de propria ei îndrăzneală şi îşi aminti că în timp ce alte fete de vârsta ei visau să apară un Făt-Frumos care să le ducă în castelul lui, unde să trăiască fericite până la adânci bătrâneţe, ea visa să devină stăpâna unui hotel măreţ. Şi visul ei avea un alt fel de romantism, deosebit de al celorlalte fete. În visul ei era stăpâna unui hotel cum văzuse odată, de mult, copil fiind, şi hotelul era un palat strălucitor, plin de oaspeţi. Oaspeţii ei. Camere somptuoase, mese elegante, orchestre cântând încetişor şi ea în mijlocul oaspeţilor ei, în holul elegant al celui mai mare hotel din lume.

Cu trecerea anilor, imaginile deveneau tot mai clare : trăsurile se transformau în automobile, gazul făcea loc curentului electric, doar luxul şi măreţia visului rămâneau neschimbate şi nu dorea numai un hotel, ci mai multe, mult mai multe şi toate să fie ale *ei*.

Pensiunea, cafeneaua şi motelul din Texas erau doar începutul. Ştiuse acest lucru totdeauna. Erau primul pas în drumul pe care pornise şi de aceea se afla în New York. Ştia că oricât de irealizabil părea visul ei, ea va

reuşi să fie la fel de strălucitor ca şi luminile de pe Broadway, mai strălucitor chiar decât luminile din Manhattan, căci aici plutea în aer succesul şi prosperitatea ce părea la îndemâna oricui. Născută în Texas, o adevărată americană, Elizabeth-Anne, nu avea să înţeleagă decât peste mulţi ani, că şi ea era tot o imigrantă ca cei veniţi pe insula Ellis, din Grecia, din Lituania. Acum însă ştia un lucru cert : aici era norocul ei ; aici va reuşi să-şi împlinească visul.

Dar mai întâi avea nevoie de casă pentru ea şi copii şi abia după aceea va porni să cucerească marele oraş.

2

Elizabeth-Anne Hale şi Ludmila Koshvalesena Romaschkova nu aveau nimic comun dar destinele lor aveau să se unească în casa din Gramniercy Park.

Clădirea zveltă, cu cinci etaje, elegantă, cu faţada din granit alb şi ferestre înalte şi luminoase îi fusese lăsată Ludmilei de un prevăzător amiral al Imperiului rus, care fugise de frica bolşevicilor şi a cărui amantă fusese timp de şaptesprezece ani. Nenorocirea făcuse ca în ziua când Ludmila era pe punctul de a se căsători cu amiralul şi de a deveni stăpâna milioanelor din banca elveţiană, a celor patru tablouri realizate de Carl Fabergè şi a acestei case, amiralul să sufere un atac cerebral. Numai o luptă aprigă, luptă în care dăduse piept cu ura îndepărtatelor rude şi a întregii comunităţi ruse o ajutase pe Ludmila să câştige moştenirea acestei case după atâţia ani închinaţi amiralului. Obţinuse această casă în care locuiseră împreună şi nimic altceva şi acesta fusese motivul pen-

tru care, rămasă fără nici un alt venit, hotărâse să transforme cele trei etaje în apartamente și să le închirieze.

Bătând a șasea oară în ușă, Elizabeth-Anne auzi vocea aspră, răgușită cu puternic accent străin :

— Cine este ?

— Am văzut anunțul cu aparatamente de închiriat, răspunse Elizabeth-Anne, încercând să acopere cu vocea ei lătrăturile nervoase ale câinilor aflați de partea cealaltă a ușii.

— Cine ?

— Doresc să văd apartamentul, țipă și mai tare.

— De ce nu spui așa ? se auzi vocea de dincolo de ușă în timp ce lacătele și broaștele erau desfăcute lăsând numai un lanț gros la ușă.

O pereche de ochi mari gri-albastru, fardați strident o examinau atent :

— Ei te-au trimis ? întrebă femeia cu glas bănuitor.

— Ei, care ei ?

— Bolșevicii !

— Ah, nu, nu bolșevicii, răspunse Elizabeth-Anne stăpânindu-și un mic zâmbet.

— Bine. Ușa se deschise brusc în zgomotul lanțului izbit de canat și cele două femei se aflară una în fața celeilalte.

Elizabeth-Anne o privi pe femeia mărunțică din fața ei și-și dădu seama că nici dacă ar fi fost mult mai înaltă de un metru cincizeci, cât măsura în realitate, nu ar fi fost mai impunătoare ; avea o ținută plină de demnitate, care-ți amintea de vremurile de altă dată. Chiar și accentul puternic era al unei persoane elegante și era plăcut căci te ducea cu gândul la palate înconjurate de zăpezi strălucitoare, la diademe bătute cu pietre scumpe și

veştminte împodobite cu hermină. Elizabeth-Anne se simţi puternic atrasă de această persoană, care avea într-adevăr un trecut remarcabil.

În momentul întâlnirii lor, zilele minunate, pline de glorie trăite de Ludmila în Rusia se stinseseră de mult, dar ea continuase să păstreze graţia, eleganţa acelor vremuri, făcând timpul să stea în loc. Era la fel de frumoasă ca în urmă cu cincisprezece ani şi silueta perfectă era pusă în evidenţă de corsetul înalt. Numai faţa uşor ofilită ar fi putut să-i trădeze vârsta. Era îmbrăcată după moda rusească din anii de dinaintea revoluţiei din 1917 şi deşi rochiile artistic brodate şi şalurile groase, poate prea groase pentru New York, erau din loc în loc mâncate de molii şi îşi pierduseră din claritatea culorilor, totuşi avea o eleganţă de neegalat. La gât purta colierul de malachit pe care amiralul i-l dăduse a doua zi după ce se cunoscuseră şi care în mijloc avea un diamant încrustat în aur fin.

Efectul pe care-l produse această apariţie se putea citi pe faţa lui Elizabeth-Anne, care rămăsese fără glas.

— Ei, ce mai aştepţi, intră.

Elizabeth-Anne privi în jos cu teamă să nu calce pe vreunul din cei patru căţeluşi albi spaniel, care foiau printre picioarele stăpânei lor.

— Nu te teme, spuse Ludmilă, copiii ştiu când trebuie să se dea la o parte. Repede, intră mai repede, şi o trase pe Elizabeth-Anne înăuntru trântind uşa cu hotărâre şi începând să o ferece.

— Vă temeţi de hoţi ? întrebă Elizabeth-Anne.

— De hoţi nu, răspunse Ludmila rotindu-şi ochii albaştri, nu de hoţi mi-e teamă. Nu, sunt mult mai răi

cei de care mă tem. În primul rând mă tem de Roșii și apoi de Albi. De hoți mă pot feri ușor.

Se încruntă teatral și apoi trăsăturile i se înmuiară și zâmbind spuse :

— Hai să bei un ceai cu mine și apoi îți voi arăta apartamentul și porni spre salon urmată de cei patru câini.

Salonul întunecos, plin de mobile era la fel de fascinnant ca și stăpâna casei. Arăta mai mult ca o cameră de muzeu prăfuită decât ca un salon, și se vedea limpede că mobilele îngrămădite aici împodobiseră cu grație și eleganță cele cinci etaje ale clădirii, cu mult timp în urmă. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul din salon Elizabeth-Anne putu să observe două piane mari, trei canapele, patru console, un candelabru stil Napoleon, două birouri, un dulap baroc, un scrin medieval, o masă stil elisabetan, papagali de Meissen, lămpi de cristal, scaune cu picioare asemănătoare ghearelor de pasăre, icoane de argint îngrămădite una peste alta, tapiserii, fotografii cu rame de argint, toate putând să stârnească invidia unui colecționar de artă. Dar indiferent de câtă nevoie ar fi avut de bani Madame Romaschkova, nu s-ar fi despărțit de aceste obiecte de artă, dragostea ei pentru frumos fiind mai puternică decât nevoile materiale.

— Acesta este ceai adevărat, spuse Ludmila în timp ce turna ceaiul negru, tare, din samovar și-i întinse lui Elizabeth-Anne o ceașcă fină încrustată în argint.

Ludmila la rândul său își sorbi ceaiul instalată confortabil într-un fotoliu îmbrăcat în catifea verde din timpul lui Napoleon al III-lea, privind-o pe Elizabeth-Anne așezată într-un fotoliu cu spătar înalt stil Régence

cu tapiserie Auhusson. În cele din urmă puse ceașca pe marginea unei măsuțe încrustată cu sidef și lăsându-se pe spate într-o poziție cât mai confortabilă spuse cu hotărâre :

— Și acum să-mi povestești totul despre tine.

— Totul ? Despre mine ? se arătă surprinsă Elizabeth-Anne. Nu e nimic important de știut despre mine.

— Există totdeauna ceva interesant ; ești măritată sau nu ?

Elizabeth-Anne lăsă ceașca pe măsuță și răspunse șovăielnic :

— Da, sunt... singur.

— Soțul tău nu e cu tine ? Ești divorțată ?

— Nu... divorțată.

— Ah, bărbații ! și Ludmila scutură capul cu mânie. Uneori stau și mă întreb de ce noi femeile îi suportăm ? Dar te rog să-ți faci singură un mare bine. Când vei dori să alegi un bărbat să fie un rus. Sunt cei mai buni, spuse înclinând capul cu hotărâre.

— Voi încerca să țin minte lucrul acesta, spuse Elizabeth-Anne zâmbind.

— Cu ce te ocupi ? continuă Ludmila în timp ce-și alegea cu grijă o țigare și apoi o puse într-un port-țigaret lung și-o aprinse. Ai copii ?

— Patru, răspunse Elizabeth-Anne.

— Patru ?

— Da, de ce ? Sper că nu vă deranjează ?

— Copiii sunt gălăgioși, murdari și fac o mulțime de lucruri rele, răspunse încruntându-se, Ludmila. Cine vrea un apartament trebuie să fie fără copii.

— Ei bine, atunci ar trebui să plec, spuse Elizabeth-Anne și se ridică zâmbind în semn de scuze. Mulțumesc pentru ceai. A fost minunat.

— Doar ai gustat ! arătă Ludmila spre ceașcă. Stai jos și termină ceaiul. Este păcat să nu-l bei.

— Dar trebuie să plec, îmi pare rău. Trebuie să găsesc un apartament și nu am timp de pierdut.

— Dar cine spune că-ți pierzi timpul. Vom merge sus să-ți arăt apartamentul. Nu e prea încăpător pentru cinci persoane, dar e plăcut.

— Dar... am crezut că nu închiriați la persoane cu copii.

— De obicei nu închiriez, răspunse Ludmila trăgând din țigară cu un aer maiestuos. De câte ori cineva mă contrazice în privința copiilor, îmi spun „Ludmila fii atentă să nu dai de necazuri", dar dacă îmi spune că trebuie să plece, atunci știu că totul va fi bine. Și acum te rog să-ți termini ceaiul, mai spuse, privind-o pe Elizabeth-Anne prin perdeaua de fum.

3

Elizabeth-Anne privi spre Regina și zâmbi plină de speranță.

— Ei, ce spui ?

— Este plăcut și cred că ne vom simți bine aici, răspunse Regina privind în jurul ei.

Elizabeth-Anne respiră ușurată.

— Acesta este și motivul pentru care am vrut să vezi tu prima apartamentul. Voiam să știu ce gândești. Este

mai mic decât ceea ce aș fi dorit eu pentru noi și chiar prea scump, dar este o zonă liniștită și școlile sunt foarte bune și cel mai mare avantaj este parcul Gramerey, care este un parc particular. Numai cei ce locuiesc în preajma lui au chei și pot intra. Voi aveți nevoie de aer proaspăt și de un loc pentru joacă unde să fiți în siguranță.

— Dar ne mai trebuie un dormitor nu-i așa ? întreba Regina.

— Voi renunța eu la dormitor pentru că parcul mi se pare a fi un noroc pentru voi. Voi dormi în salon, pe canapea. Și mobila pe care Ludmila ne-a închiriat-o este minunată. Nici nu merită să mai aducem mobila din Quebeck, având în vedere cât ar costa transportul.

— Ceea ce este important cu adevărat este că tu să te simți bine și să fii mulțumită, mamă.

— Da și știu că și voi toți veți fi mulțumiți, spuse Elizabeth-Anne strângându-și în brațe fiica. Este o mare schimbare în viața noastră și aceasta mă face să mă tem de viitor.

— Dar nu ai vrea să se întâmple altfel, nu-i așa ?

— Da, ai dreptate, aprobă Elizabeth-Anne. Hai să-ți arăt salonul și porni spre holul îngust oprindu-se în fața ușii pentru a-l admira cu încântare. Era o încăpere mică dar înaltă, cu un cămin de marmură, ferestrele deschizându-se spre grădina Ludmilei, în spatele casei. Stând la fereastră, la lăsarea serii, în liniște ai fi putut crede că te afli într-o oază plină de pace și nu în cel mai mare și mai agitat oraș din lume.

Dar în apartament nimic nu mai amintea de locul de unde veneau. Din moment ce se hotărâseră să trăiască în Manhattan, Elizabeth-Anne dorea ca și căminul ei să

reflecte această hotărâre. Îl dorea în pas cu timpurile moderne, plin de viață și totuși amintind de trecutul de care era puternic legată. În același timp dorea ca acest nou cămin al lor să fie ca o fortăreață în care ea și copiii să se simtă în siguranță, un loc care să fie izolat de orice provocare din afară, provocare la lupta pe care o simțeai imediat ce păseai în lumea plină de energie din afara casei. Dădu pereților din salon o nuanță de albastru deschis și lăsă tavanul alb. Cu ajutorul câtorva piese masive, solide din mobilierul Ludmilei incluzând două oglinzi mari, aurite și un covor luminos bej, reuși să creeze iluzia de spațialitate în acea cameră mică.

Un perete întreg al salonului era ocupat de o bibliotecă cu cărți, având coperți bogat colorate care măreau luminozitatea camerei.

Cărțile tratau subiecte diverse și întâlneai între ele și romane ale lui Charles Dickens dar și lucrări controversate de psihiatrie și Elizabeth-Anne înțelese că acum avea posibilitatea să-și completeze educația, având șansa de a citi cât mai mult. Oricum, salonul era o cameră simplă, plăcută și ușor de păstrat curată, datorită bucătăriei în care puteau servi toți masa.

— Nu știu, mamă, cum ai reușit, dar casa arată într-adevăr ca un cămin.

În acea după-amiază de vară târzie, Central Park era plin de familii venite la picnic, copiii jucându-se cu mingea, dădace severe împingând cărucioare și din când în când vedeai câte un polițist în uniformă albastră plimbându-se încet.

Dacă nu s-ar fi zărit zgârie-norii scăldați în lumina aurie a amurgului, ai fi putut crede că te afli într-unul

din acele decoruri pastorale, cum văzuse Elizabeth-Anne în urmă cu o săptămână, la muzeul vizitat împreună cu cei mici.

Își privi copiii cum se fugăreau plini de încântare și deși nu dorea să le strice plăcerea de a se juca îi chemă hotărâtă să le comunice marea veste.

Copiii se apropiară și Zaccheus se așeză lângă ea în timp ce Charlotte-Anne protestă :

— Dar este încă devreme mamă ! Chiar trebuie să plecăm ?

— Nu, nu încă, dar am să vă spun ceva ce vă privește și pe voi. Pe urmă puteți merge la joacă din nou.

În timp ce fetele se așezau lângă ea, Elizabeth-Anne le privi fețele cu atenție și spuse :

— Am așteptat câteva zile, înainte de a mă hotărî să vă spun. Mi-am găsit o slujbă. Voi începe de luni.

Charlotte-Anne o privea cu gura deschisă de uimire și când își recăpătă vocea întrebă pe un ton neîncrezător :

— O slujbă ? Dar credeam că avem suficient de mulți bani la bancă din veniturile motelului pentru ca tu să nu fii nevoită să muncești ?

— Da, într-adevăr avem. Dar avem și vise, pe care trebuie să le transformăm în realitate, atât voi cât și eu. Nu mă priviți în felul acesta, nu sunt chiar atât de bătrână.

— Vise, ce fel de vise ? întrebă Regina.

— Veți afla în curând.

— Și unde ai de gând să muncești ? fu rândul Rebeccăi să întrebe.

Elizabeth-Anne se întoarse și le arătă clădirea albă, elegantă ce părea să se ridice dintre copaci, ca un castel din povești.

— La hotelul Savoy Plaza.

— Şi ce vei face acolo ? întrebă Regina.

Îndreptându-şi spatele şi aşezându-şi mâinile în poală Elizabeth-Anne spuse :

— Voi fi cameristă !

— Cameristă ! exclamă inspăimântată Charlotte-Anne. Dar este o muncă murdară, mamă. În Quebeck numai mexicanii muncesc în felul acesta.

— În caz că nu ai observat, acesta nu este Quebeck, draga mea, şi de fapt nici nu intenţionez să lucrez prea mult timp.

— Dar, de ce vrei să munceşti la urma urmelor, întrebă Rebecca ?

— Pentru că vreau să văd cum merg lucrurile într-un mare hotel.

— Bine, dar în acest caz putem închiria un apartament pentru un timp, continuă Rebecca.

— Nu, nu este acelaşi lucru ! Vezi tu draga mea, vreau să văd totul din poziţia celui care munceşte într-un hotel, înţelegi ? Vreau să aflu cum funcţionează şi ce înseamnă să conduci un mare hotel.

Copiii o priviră, vădit surprinşi de ce auzeau.

— Ceea ce este într-adevăr neplăcut este faptul că voi începe prin a lucra în schimbul de noapte, adică de la ora zece seara până la şase dimineaţa. Totuşi vreau să cred că acest lucru nu va crea mari schimbări în viaţa noastră. În timp ce voi veţi fi la şcoală eu mă voi odihni. În timp ce voi veţi dormi, eu voi munci. Când vă veţi trezi dimineaţa, voi fi acasă, să vă pregătesc micul dejun şi mă voi trezi când vă întoarceţi de la şcoală.

— Dar totuşi nu înţeleg de ce doreşti aşa de mult să lucrezi într-un hotel, continuă Charlotte-Anne. Nu poţi găsi o altă slujbă ?

— Vrei să spui altceva decât cameristă ? Aş putea spăla vase la bucătărie sau se poate găsi de lucru la toaleta doamnelor. Ce ai prefera ? întrebă Elizabeth-Anne privindu-şi fiica cu încordare.

— Nu este chiar atât de amuzant ceea ce spui, răspunse Charlotte-Anne.

— Nici nu am dorit să spun ceva amuzant. Ceea ce doresc este să muncesc în diferite hoteluri şi acesta este doar începutul.

— Sper că nu vei da publicităţii această dorinţă, murmură nemulţumită Charlotte-Anne.

Deci acest lucru o supăra pe fiica ei, gândi Elizabeth-Anne, înăbuşindu-şi un suspin din cauza nemulţumirii pe care o simţea. Ştia, acum, că Charlotte-Ane va spune tuturor colegelor de şcoală că familia ei este independentă din punct de vedere financiar.

— Nu văd nici o ruşine în faptul că cineva munceşte şi-şi câştigă existenţa în felul acesta.

— Mamă, încercă Rebecca timid să intre în vorbă, dacă vrei, eu te pot ajuta, cred că mi-ar place mult mai mult decât să merg la şcoală.

— Cred că deocamdată cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să mergi la şcoală, spuse Elizabeth-Anne, îmbrăţişându-şi fiica.

Privindu-le nedumerită, Charlotte-Anne se ridică şi se îndepărtă, aşezându-se pe iarbă la umbră. Nici când fraţii ei îşi reîncepură jocul nu li se alătură.

Prima ei zi de muncă a fost un dezastru. Toate în jurul ei păreau să o reţină pe loc. Era într-adevăr un drum pornit cu stângul şi când te gândeşti că plănuise totul până la ultimul moment, dar o mulţime de lucruri se iviseră în timp ce se pregătea să iasă pe uşă. Zaccheus, care adormise deja, fu trezit de cearta ivită pe neaşteptate între Regina şi Charlotte-Anne. După ce arbitră disputa dintre fiicele ei, Elizabeth-Anne îngână un cântec de leagăn pentru a-l linişti pe Zaccheus. În momentul când ieşi pe uşă, se pornise ploaia şi a trebuit să se întoarcă să-şi ia umbrela. Şi peste toate acestea s-a adăugat întârzierea metroului şi blocarea trenului pentru câteva minute, în tunel.

Năvălind, pur şi simplu, prin uşa pentru personalul hotelul Savoy Plaza a reuşit să ajungă la vestiarul cameristelor chiar în momentul în care, colegele din schimbul de noapte, îmbrăcate în uniformele lor alb-negru apretate, se aliniau milităreşte în aşteptarea doamnei Winter, şefa lor. Elizabeth-Anne privi vestiarul şi cameristele aliniate şi încercă să scoată o vorbă, dar una dintre ele, o negresă mică de înălţime, îi făcu semn să tacă şi să se alinieze, căci paşii iuţi şi hotărâţi ai doamnei Winter răsunau de-a lungul holului. Rămase aliniată cu celelalte fete, căci ar fi întârziat în mod sigur dacă încerca să se schimbe şi atunci concedierea ar fi fost un fapt împlinit. Camerista cea mică de înălţime, cu ochi negri veseli, îi făcu loc lângă ea chiar în momentul în care doamna Winter intra în vestiar, cu privirea fioroasă a unui sergent nemulţumit de subordonaţii lui.

Cameristele încremeniseră în poziție de drepți, cu busturile avântate înainte precum porumbeii în zbor și cu bărbiile în aer.

Doamna Winter se așeză fix în mijlocul șirului și le măsură cu privirea pe fiecare, din cap până în picioare.

— Bună seara, doamnelor, spuse ea cu un ton aspru.

— Bună seara, doamnă Winter, răspunseră cameristele într-un cor răsunător.

Elizabeth-Anne rămăsese cu privirea pierdută pe această femeie mică, aproape pitică, dar cu o atitudine agresivă îmbrăcată cu o rochie de lână neagră, cu o croială simplă și sobră.

Părul, altădată blond, de culoarea mierii, începuse să încărunțească, ochii arătau ca două lame de oțel și buzele strânse cu încăpățânare o făceau să pară întruchiparea severității. Plimbându-și privirea asupra șirului de cameriste, ajunse și la Elizabeth-Anne și fruntea i se încruntă de supărare :

— Ce înseamnă asta ? întrebă cu un ton înghețat.

Elizabeth-Anne înaintă un pas în afara șirului și încercă să o lămurească.

— Mi s-a spus să mă prezint...

— Taci ! răsună glasul doamnei Winter ca un foc de armă.

Elizabeth-Anne simți că începe să-i clocotească sângele în vine, că valurile de căldură ce o inundau îi făcuseră obrajii purpurii și pentru un moment crezu că nu a auzit bine. Nu-și amintea să-i mai fi vorbit cineva în felul acesta și mila pe care o simțea din partea micuței cameriste, aflată lângă ea, nu făcea altceva decât să înrăutățească situația.

Celelalte cameriste păreau să respire ușurate căci doamna Winter își găsise o victimă și ele se aflau în afara interesului ei. Uimită de propria atitudine, Elizabeth-Anne se întoarse în tăcere la locul ei.

— Trageți capul înapoi și privește înainte ; presupun că ești o tânără doamnă și nu o broască țestoasă, șuieră doamna Winter.

Deși ochii îi fulgerau de mânie, căci nu se așteptase la un asemenea comportament, Elizabeth-Anne făcu ce i se ceruse.

„Păstează-ți cumpătul. Ai nevoie de această slujbă. Numai câteva zile, sau săptămâni, cel mult și apoi vei merge în altă parte", încercă ea să se liniștească.

Pașii doamnei Winter răsunară din nou în liniștea încăperii până când femeia mărunțică ajunse în fața ei.

— Numele tău. Și tonul nu era interogativ, ci era o comandă.

— Elizabeth-Anne Hale.

— Vorbește mai tare și nu uita cuvântul „doamnă".

Deși de abia o cunoscuse, Elizabeth-Anne simți un dispreț adânc față de această femeie și fu hotărâtă să o evite cât mai mult posibil în viitor, dar acum nu răspunse decât atât.

— Da, doamnă.

— Presupun că cei de la personal, te-au trimis la mine.

— Da, doamnă, așa este.

— Sunt sigură că așa este, răspunse doamna Winter sec. Începutul nu este prea bun, doamnă Hale. Te voi urmări îndeaproape și dacă ții să-ți păstrezi această slujbă, este bine să fii atentă cum te porți.

4

— Numele meu este Dallas, spuse micuța negresă, cu accent texan, ridicând un vraf de prosoape pe care i le dădu lui Elizabeth-Anne, în timp ce ea lua unul asemănător de mare și cu piciorul lovi ușa dulapului, închizându-l.

— Ești din Texas ? întrebă surprinsă Elizabeth-Anne.

— Da.

— Și eu tot din Texas vin.

— Adevărat ? își arată Dallas încântarea. Atunci să fim strâns unite, iubito, căci doamna Winter pândește orice prilej pentru a ne concedia. Asta o face să se simtă puternică, cum și este de fapt.

— În cazul acesta trebuie să încercăm să nu facem nici o greșală.

— Se vede că ești nou venită, drăguță, spuse Dallas rostogolindu-și ochii negri. Nu contează cât de tare încerci să nu greșești, doamna Winter tot găsește ea o greșală. Știi ce nu înțeleg ? Ce caută o femeie albă, tânără și frumoasă într-un loc ca acesta ? Există o mulțime de slujbe în orașul acesta și multe din ele numai pentru albi.

— Toate slujbele sunt la fel, nu există nici o diferență între ele, fie că ești cameristă sau administratoare ca doamna Winter. Ea are doar salariu mai mare.

— Dumnezeule mare, ai dreptate ! Aș da orice să știu cu câți bani a plecat acasă joi, spuse Dallas clătinând din cap.

Dar un zgomot de chei și șoapte le atraseră atenția că doamna Winter trebuie să fie pe aproape și într-ade-

văr apăru după un colț, îndreptându-se direct spre ele. Cele două femei nu mai scoaseră o șoaptă până nu s-au simțit în siguranță într-o cameră neocupată unde schimbau prosoapele.

— Mă vei ajuta, Dallas, să învăț toate secretele de aici, nu-i așa ? întrebă Elizabeth-Anne încetișor.

— Sigur că da. N-a spus doamna Winter că trebuie să te învăț totul ? Oricum te-aș fi ajutat. Dar primul lucru pe care trebuie să ți-l spun și să-l ții minte este faptul că de câte ori auzi clinchetul cheilor, trebuie să știi că doamna Winter este pe aproape. În al doilea rând este bine să-ți cumperi o pereche de pantofi comozi pentru că pantofii aceștia îți vor omorî picioarele.

În fiecare noapte care a urmat, Elizabeth-Anne a muncit peste puterile ei. Nu credea că totul este chiar atât de greu. Permanent era în picioare și practic nu avea timp pentru o mică pauză. O durea mijlocul înfiorător de tare și singurul lucru pe care părea că trebuie să-l facă era să se aplece și să care. Din prima zi de muncă a simțit un profund respect pentru Dallas. Micuța femeie nu se plângea niciodată de nimic și veselia ei era contagioasă și pentru aceasta, Elizabeth-Anne îi era adânc recunoscătoare.

Curând află că schimbul de noapte era istovitor deoarece, noaptea, hotelul lucra cu un număr mai mic de personal. Regreta și faptul că nu putea să vorbească și cu alte cameriste în afară de Dallas și simțea că mai sunt o mulțime de lucruri pe care nu le cunoștea.

Încercând s-o ajute, Dallas îi povesti din propria ei experiență și modul cum rezolvase ea problemele ivite. Îi povesti despre bărbatul gol de care abia scăpase, des-

pre inelul pierdut de o clientă și găsit, căzut pe covorul gros, despre femeia care a născut fără medic deoarece era ocupat cu un alt bolnav. Toate acestea o făcură să-și dea seama că existau mii de posibilități ca ea să greșească și doamna Winter să aibă șansa de a pune capăt disputei dintre ele printr-o concediere.

Dar lucrul care o nemulțumea cu adevărat, era faptul că oricât de mult și din greu ar fi muncit, era foarte departe de a ști cu adevărat cum merg lucrurile într-un hotel. Oameni ca doamna Winter, ca portarii, funcționarii, șeful de sală erau oameni cu multă experiență și acesta era motivul pentru care fuseseră angajați. Oricât ar fi încercat n-ar fi reușit să înțeleagă și să învețe prea repede mecanismul care făcea ca acest hotel să meargă ca un ceas. Dar un lucru învățase la Savoy Plaza și anume că trebuie să folosești experiența fiecărui angajat.

Și totuși nu dorea să renunțe. Trebuia să-i arate doamnei Winter că Elizabeth-Anne Hale nu-i chiar atât de ușor de doborât.

Când ajungea dimineața acasă, în zori, ar fi dorit să se prăbușească în pat și să se cufunde într-un somn adânc, dar acest lucru nu era posibil. Trebuia să pregătească mai întâi micul dejun pentru copii, să-i trezească și să-i vadă plecați la școală. Nu înțelegea nici ea cum reușește să se descurce, dar știa că trebuie să reușească. Să fii propriul tău stăpân și să-ți conduci afacerile într-un mic oraș era mult mai ușor, gândea Elizabeth-Anne, decât să muncești într-un hotel mare și să fii nevoită să răspunzi la toate capriciile oaspeților. Programul și îndatoririle fiecărei cameriste erau minuțios întocmite. Dar pentru că nu puteai să refuzi nici o dorință a clientului, atribuțiile păreau să se dubleze.

— Arăți tare obosită ! Încearcă să dormi mai mult, spuse Dallas într-una din dimineți.

Elizabeth-Anne zâmbi și nu spuse nimic.

Ce era de spus ? Că avea patru copii și un cămin propriu de îngrijit ?

Mult mai târziu avea să afle că situația prietenei ei era și mai grea. Dallas nu deținea economii în bancă, avea șase copii și soțul ei era în închisoare și pentru a face față cheltuielilor ziua făcea curățenie la diferite familii.

Când Elizabeth-Anne află toate acestea se simți vinovată că îndrăznise să se lamenteze că se află într-o situație cu adevărat grea.

În ziua când a primit al treilea salariu se gândi că s-a produs o minune, care îi dăduse puterea să reziste atâta timp în această slujbă.

În cele două săptămâni cât lucrase singură nu se produseseră evenimente deosebite. Cele cincisprezece camere de la etajul șase de care răspundea ea, erau locuite de câțiva oameni de afaceri, o văduvă în vârstă, câteva cupluri și o familie cu doi gemeni. Fusese chemată la cele mai diferite ore : atunci când gemenii avuseseră „un accident" în pat, odată a trebuit să curețe după un om de afaceri care vomase fiind beat, altă dată, doamna văduvă o chemase deoarece se simțea singură și nu avea cu cine vorbi. Dar nimic din tot ce făcuse nu-i dăduse prilejul doamnei Winter să-i reproșeze ceva și cu toate acestea, doamna Winter părea tot nemulțumită.

De câte ori se întâlnea cu Dallas, și anume la intrarea și la ieșirea din schimb, prietena ei zâmbea cu înțeles dar nu scotea un cuvânt. Numai în ochii ei se putea

citi : „Bravo, te descurci de minune", dar avertismentul era și el acolo, limpede : „Doamna Winter obține totdeauna ce dorește".

*

* *

Era joi seară și toți erau adunați în jurul mesei ovale din bucătărie, servind cina.

Fetele erau amabile și bine dispuse, ca de obicei, dar Charlotte-Anne părea să fie mult mai atentă cu Rebecca și Zaccheus pe care, de obicei, căuta să-i pună în situație de inferioritate.

Elizabeth-Anne o privi cum îl ajuta pe Zaccheus tăindu-i carnea în bucățele mici și întrebând-o grijulie pe Rebecca dacă nu dorește cartofi sau sos pentru friptură.

Rebecca, la fel ca și mama lor o privi pe Charlotte-Anne cu atenție, neștiind ce se întâmplă de fapt.

Când terminară de mâncat Charlotte-Anne se ridică prima să strângă masa și se oferi să spele vasele, lucru neobișnuit pentru felul ei de a fi.

Elizabeth-Anne își privea fiica curioasă, să vadă ce urmează, pentru că știa că toate acestea urmăresc un țel anume.

După ce spălă vasele și lăsă totul curat în bucătărie, Charlotte-Anne se duse spre mama ei, care se pregătea să plece în schimbul de noapte la Savoy Plaza. Dregându-și vocea, spuse pe un ton ușor lingușitor, neobișnuit la ea :

— Mama, știi că mi-am făcut o mulțime de prietene la școală și că ultimele sâmbete le-am petrecut în casele lor.

— Da știu, răspunse Elizabet-Anne, în timp ce se privea critic în oglindă și urmărea și chipul fiicei ei în așteptare a ceea ce avea de spus.

— Și știi că fiecăreia din noi îi vine rândul să invite. Este ca o petrecere în pijama, deși numai Theresa are suficiente paturi. În alte cazuri, punem pe jos saltelele și pături și...

— Și acum vrei și tu să fii gazda unei asemenea petreceri ? întrebă Elizabeth-Anne. Ei atunci o vom avea dacă așa dorești

— Cât mai curând, mama, te rog.

— Cât de curând ?

— Se poate în această sâmbătă ? întrebă Charlotte-Anne cu speranță în glas.

— Sâmbăta aceasta ? Dar asta înseamnă poimâine ! Nici nu avem timp suficient pentru pregătiri.

— Oricum tu vei fi la muncă și atunci mă voi ocupa eu de tot, promise Charlotte-Anne, imediat.

— Dar tu ești prea mică. Ceilalți părinți vor dori să aveți pe cineva cu voi care să vă poarte de grijă.

— Am vorbit deja cu mătușa Ludmila și mi-a promis să mă ajute. Chiar s-a bucurat să nu mai fie singură într-o sâmbătă seara. Știu că trebuia să-ți spun din vreme, dar te rog nu-ți face griji.

Oftând, Elizabeth-Anne zâmbi fiicei sale :

— Perfect. Sunt mulțumită atâta timp cât tu și prietenii tăi vă simțiți bine și nu-i deranjați pe ceilalți din somn.

Charlotte-Anne se înseninâ la față și-și îmbrățișă mama.

— Mulțumesc, mamă, mulțumesc din suflet, spuse sărutând-o zgomotos.

— Mă bucur pentru tine și-ți voi pregăti o cină minunată și poate și o prăjitură delicioasă.

— Ba nu, voi pregăti eu totul.

— Nu, tu bucură-te de petrecerea ta.

— Nu, te voi ajuta și eu, poți fi sigură.

— La ce oră vă întâlniți voi de obicei pentru asemenea petreceri ?

— Șase, șase și jumătate, răspunse Charlotte-Anne

— Bine. Voi putea în sfârșit să le cunosc și eu pe prietenele tale despre care vorbești atât de des. Sunt la fel de nerăbdătoare ca tine.

— Și ele doresc să te cunoască, mamă. Le-am povestit despre tine.

— Le-ai vorbit despre mine ? se arătă surprinsă Elizabeth-Anne.

— Da, așa în general, spuse Charlotte-Anne, coborându-și timid privirea și glasul în același timp. Și sper că nu le vei spune că pleci la lucru, te rog mamă, nu-i așa ?

Elizabeth-Anne își privi fiica cu nedumerire. Într-adevăr Charlotte-Anne nu se împăcase niciodată cu faptul că mama ei mergea să muncească. Se întreba, în același timp, oare ce le povestise colegelor ei despre familia Hale. Charlotte-Anne era foarte inspirată când era vorba să țeasă povești. Îi plăcea ca în orice ocazie să-i impresioneze pe ceilalți și să acorde o mare importanță familiei ei și în special ei înseși. Tocmai din cauza acestei trăsături de caracter, la început nici nu a vrut să audă de apartamentul din Gramency Park, care i se părea neîncăpător, ca mai apoi când a văzut care sunt avantajele acestuia, să încerce să dea de înțeles că ea ar fi fost cu ideea mutării în acel loc.

Elizabeth-Anne oftă ușor. Uneori simțea că nu o poate înțelege pe Charlotte-Anne. Îi părea o străină și credea că s-ar putea să nu o înțeleagă niciodată. Totuși era fiica ei, o iubea și era sigură că și Charlotte-Anne o iubea în felul ei.

5

Lăsând în urmă conversația veselă și hohotele de râs ale copiilor, Elizabeth-Anne închise ușa și coborî în grabă. Era nouă și jumătate și era deja târziu. Dacă se va întâmpla ca metroul să vină cu întârziere, era sigură că va trebui să se explice în fața doamnei Winter.

Dar spre norocul ei trenul veni la timp și mulțumind stelei ei protectoare intră pe ușa hotelului la vreme, reușind chiar să schimbe câteva cuvinte cu Dallas.

—Doamne, arăți minunat îi spuse Dallas în timp ce-i admira rochia. Ești foarte elegantă în seara aceasta. Se întâmplă ceva deosebit ?

— Nu chiar, doar că una dintre fiicele mele a organizat o mică petrecere pentru prietenele ei.

— Arăți într-adevăr minunat.

— Mulțumesc, Dallas.

Ecoul pașilor doamnei Winter le făcu să-și întrerupă conversația și se grăbiră să-și ocupe locul în șirul deja format de celelalte cameriste pentru inspecția de seară. Și pentru că totul părea să-i meargă de minune, Elizabeth-Anne își ocupă locul cu mândrie și cu o ținută bătăioasă, având la fel de multă încredere în ea ca și celelalte cameriste mai vechi ca ea în slujbă.

După terminarea inspecției, cu bustul scos în afară, plină de importanță doamna Winter le spuse :

— Am fost avertizată, că în această seară trebuie să dăm o mare atenţie etajului şase, în special apartamentului patruspreze care se află în grija dumitale, doamnă Hale.

Elizabeth-Anne, încercă să-şi ascundă stinghereala. Faptul că doamna Winter continua să i se adreseze cu „doamnă Hale", ei şi celor două-trei irlandeze, în timp ce negreselor li se adresa simplu, cu numele mic, o făcea pe Elizabeth-Anne să nu se simtă la largul ei.

— Din această cauză, continuă doamna Winter, în seara aceasta voi face nişte schimbări în program. Minnie, tu te vei ocupa de etajul cinci în locul lui Dallas şi de al tău. Dallas tu vei avea în grijă etajul şase al doamnei Halle, iar dumneata doamnă Hale, deoarece până acum te-ai descurcat onorabil, te vei ocupa exclusiv de apartamentul patruspreze. Vei fi pregătită să răspunzi la orice apel. Este limpede ?

— Da doamnă, răspunse repede Elizabeth-Anne.

— Sunteţi libere să mergeţi la locurile voastre, spuse doamna Winter şi întorcându-se spre Elizabeth-Anne şi Dallas adăugă : În seara aceasta avem un oaspete cu adevărat deosebit, domnişoara Lola Bori.

Dallas scoase un strigăt uşor de surprindere şi chiar şi Elizabeth-Anne tresări de emoţie. Lola Bori era o legendă vie, cea mai cunoscută vedetă a filmului, femeia cea mai des imitată şi ale cărei toalete erau copiate de milioane de femei din întreaga ţară.

— Este absolut necesar ca totul să meargă fără nici o greşală şi ca orice dorinţă a domnişoarei Lola Bori să fie împlinită pe loc. Totodată, trebuie ca domnişoara Bori să fie protejată de indiscreţia publicului şi fotografilor şi să se bucure de linişte. Au fost angajaţi oa-

meni în plus pentru asigurarea protecției ei, dar în cazul în care totuși un intrus ajunge la etajul șase, este obligația dumitale, doamnă Hale, să o protejezi pe domnișoara Bori față de eventualele neplăceri.

— Da, doamnă.

— Foarte bine, sunteți libere, spuse doamna Winter făcând un gest scurt de concediere.

— Nu pot să cred, spuse Dallas în timp ce se îndreptau spre lift. Lola Bori pe care am văzut-o în zeci de filme, să fie atât de aproape, să o pot vedea în realitate. Doamne, nici nu mă vor crede când le voi povesti celor de acasă.

— Ai grijă cui îi spui, o atenționă Elizabeth-Anne.

— Da, ai dreptate. Și totuși nu pot să cred. Gândește-te-te, Lola Bori în acest hotel, ea, o adevărată figură de legendă.

În apartamentul luxos de la etajul șase, Lola Bori, era beată și deprimată. Ginul băut făcea ca totul în jurul ei să plutească într-o ceață ametitoare. Se ridică cu greu de pe canapea, dar picioarele nu voiau să o asculte. Strângând din dinți, încercă să se concentreze asupra mersului.

— Gin. Îmi trebuie mai mult gin, își spuse îndreptându-se spre ușă și bâjbâind după clanță.

— La naiba, injură încet : apoi sprijinindu-și capul de ușă începu să plângă ușor. Nu gin îi trebuia. Avea nevoie de cineva să o liniștească.

Se îndreptă din nou spre canapea, dar privind spre oglindă, zări chipul ciudat care o privea.

— Nu, nu sunt eu. Nu pot fi eu, își spunea în timp ce caricatura din oglindă îi imita fiecare gest. Rujul se

întinsese pe gura altădată perfect fardată în formă de inimioară, ochii albaştri, frumoşi, erau acum umflaţi, obrajii altădată încântători, erau traşi, cu gropi adânci, părul blond era ravăşit.

Se uita cu uimire la chipul din oglindă şi nu putea să creadă că este al ei.

— Aceasta nu este Lola Bori, îşi spunea printre suspine zdrobitoare. Nu poate fi ea.

Simţea agonia. Cariera ei era absolut sfârşită. Sperase că totdeauna va fi regina filmului, că va rămâne pe piedestalul care o făcea să se creadă deasupra tuturor. Nu se simţise niciodată singură, nu avusese nevoie de nimeni până acum, dar nici nu se gândise vreodată la duşmanul care o zdrobea : filmul vorbit.

Se prăbuşi ameţită pe canapea cu o privire pierdută. Era terminată pentru totdeauna. Şi acest lucru se întâmplase doar cu câteva ore înainte, când nenorocitul acela de producător, Iosef von Richter, stătuse aici pe canapea şi-i azvârlise tot adevărul în faţă, cu brutalitate.

— Nu vei primi acest rol, îi spuse cu accentul lui aspru, german. Nu vei juca în „Război şi pace".

— Glumeşti, Iosef, îi răspunsese Lola Bori, în glumă. Dar tonul şi sinceritatea din vocea lui, îi dăduseră fiori reci.

— Nu draga mea, răspunsese el cu blândeţe. Cariera ta s-a sfârşit. De aceea mă aflu aici. Fii mulţumită că a durat atât de mult timp, adăugă, ferindu-şi privirea de a ei.

La început încercă să zâmbească, dar ştiu că acesta era adevărul. Se temuse de ziua aceasta şi ea venise, acum. Nu mai vedea nimic altceva decât norul negru

care o învăluia, treptat, înăbușind-o. Încercă să-și păstreze calmul, dar vocea îi era șuierătoare.

— Deci, acesta este motivul pentru care am dat proba vorbită ?

— Da. Ai un chip minunat Lola, dar vocea nu este bună. Este stridentă. Te poate duce la dezastru, poți ajunge de râsul admiratorilor tăi.

— Ar trebui să te omor, ticălos împuțit, țipă Lola Bori ridicându-se în picioare. Ar trebui să te omor, spuse printre suspine, prăbușindu-se.

— La premiera filmului „Femeia din spatele vălului", care va avea loc mâine, tu și admiratorii tăi veți vedea ultimul film al Lolei Bori. Îmi pare rău Lola.

Plânse îndelung, apoi ștergându-și ochii încercă să ia o ținută cât mai demnă.

— Am crezut că steaua mea norocoasă va străluci veșnic, spuse aproape cerându-și scuze.

— Ai strălucit timp îndelungat în multe filme, nimic nu este veșnic ; lucrul acesta este posibil numai pe ecran, spuse Von Richter cu chipul împietrit, numai ochii exprimând tristețea ce-o simțea.

„Nimic nu durează o veșnicie". Acum aceste vorbe o izbeau din nou, mereu, ecoul lor venind din orice colț întunecat al camerei. Clătinându-și capul cu durere și cu ochii înlăcrimați, recunoscu că totul se sfârșise.

Dar cum era oare posibil ?

Nu se simțise așa singură, așa părăsită și vulnerabilă de foarte mulți ani. Către cine să se îndrepte pentru înțelegere ? Cine ar putea să-i mângâie inima rănită ?

Cine ar putea s-o îndrume pe drumul cel bun acum când totul era pierdut ?

Şi deodată ideea salvatoare îi răsări în minte : Larry. Larry, fostul ei soţ, marele om de afaceri, regele investitorilor.

Era atât de energic şi de puternic, iar în timpul căsniciei lor o adorase, o iubise cum nimeni altul n-o mai făcuse vreodată. Şi divorţul fusese ideea ei, nu a lui, care refuzase. Dar oare o mai iubea ? Dacă da, atunci mai avea o şansă. Nu se mai văzuseră de ani îndelungaţi, dar ştia că este în New York, încă necăsătorit şi chiar mai bogat ca altădată.

Inima începu să-i bată cu emoţie, ca atunci când păşea în faţa camerelor de filmat. Josef calculase greşit. Ultimul rol nu-l jucase încă. Îl va ademeni pe Larry, se vor căsători din nou şi ea, Lola Bori va deveni stăpâna uneia din cele mai cunoscute averi din New York.

Emoţia păru să o întoarcă la viaţă şi ajutată de ginul băut mai înainte, smulse telefonul. Ceru centralei să-i facă legătura la casa lui Larry, care fusese şi a ei odată, de mult, şi al cărei număr secret îl mai ştia încă.

Cu greu reuşi să-ţi stăpânească neliniştea şi se purtă grosolan cu valetul care răspunse. Dar în momentul când auzi glasul lui Larry, atât de rece şi politicos, o trecură fiori de spaimă.

— Lola ? Ce s-a întâmplat ?

— Am nevoie de tine, Larry, spuse încercând să articuleze cât mai limpede fiecare silabă.

Pauza care urmă a fost atât de lungă, încât s-a temut că el a închis.

— Şi eu am avut nevoie de tine, odată, demult, Lola, răspunse Larry fără nici o urmă de regret, ca o constatare.

— Știu Larry. Am fost o proastă. Te rog ! Hai să mai încercăm o dată. De dragul amintirilor.

— Îmi pare rău Lola, veni răspunsul lui, cu un glas molatic. Unele lucruri nu pot fi reîncepute de unde au fost lăsate. Nici eu, nici tu nu suntem Dumnezeu ca să putem întoarce morții la viață. Așa a fost să fie. Viețile noastre n-au putut să rămână împletite. Acum te rog să...

— Larry, izbucni Lola cu spaimă trebuie să te văd. Sunt teribil de singură. Și înspăimântată. Nu mai rezist, Larry. Dacă nu am pe cineva să mă asculte, atunci... ei bine, atunci mă omor.

— Încă o încercare de sinucidere regizată ? întrebă cu răceală Larry.

— Nu, Larry, de data aceasta totul va fi adevărat. Îți jur. Vocea i se subțiase și începu să plângă. S-a terminat, Larry, totul s-a terminat. Sunt terminată ca actriță.

— De ce ? Totdeauna ți-a plăcut munca ta. De ce renunți ? întrebă Larry cu blândețe în glas.

— Din cauza filmului sonor. Vocea mea. Nu le place nenorocita mea de voce.

— Îmi pare rău, nu am știut.

— Nici eu. Înțelegi, Larry, totul s-a sfârșit cu adevărat. Numai tu mi-ai mai rămas.

— Unde te afli ?

— Hotelul Savoy Plaza.

— Am câțiva oaspeți, dar în curând vor pleca.

— Mulțumesc Larry, spuse Lola printre lacrimi. Voi spune personalului, știi, ei încearcă să mă protejeze...

— Spune-le doar numele de Larry, simplu. Nu avem nevoie de reporteri care să ne spioneze acum. Râul pe

care ni l-au făcut pe vremuri a fost suficient. Nu avem nevoie de publicitate din nou.

— Înțeleg, Larry, îți promit că așa voi face.

— Bine. Într-o oră sunt la tine.

6

Emma Roesch nu avea nici un inel de logodnă care să-i împodobească mâna, avea o slujbă la Savoy Plaza ca telefonistă de noapte și un iubit care lucra ca fotograf pentru un ziar obscur de scandal și care-i promitea că se vor căsători atunci când va putea să întrețină o familie.

— Iubito, nu putem să ne căsătorim acum, îi repeta mereu Emmei. Nu am destui bani economisiți. Ziarele de scandal nu oferă salarii mari angajaților lor.

— Dar îmi voi păstra slujba. Cu banii câștigați de amândoi ne-am putea descurca, Barney. Multe alte familii tinere au mai puțin și se descurcă totuși.

— Bine, dar eu vreau o soție și o familie. Vreau să-ți ofer o casă frumoasă și o mulțime de copii. În momentul când voi da marea lovitură, ne căsătorim. Dar până atunci te rog să aștepți.

— Voi face tot ce se poate, aprobă ea cu neîncredere.

— Și pentru că ai adus vorba, poate chiar poți să ajuți cu ceva.

— Cum să te ajut ? se oferi ea plină de încredere.

— Deci, tu lucrezi la Savoy Plaza, da ? O mulțime de oameni importanți stau acolo. Ce-ar fi dacă asculți din când în când o convorbire ? Dacă afli ceva impor-

tant mă suni, eu vin cu aparatul de fotografiat și am reușit, iubito.

— Este prea periculos, Barney, pot să-mi pierd slujba, se arătă ea mai puțin entuziasmată.

— Nu și dacă ești foarte atentă. Privește totul ca pe o investiție.

Și făcuse așa cum îi ceruse el, dar până acum totul fusese lipsit de interes. Acum însă era altceva. Când închise linia telefonică a Loiei Bori se gândi din nou la Barney. Această conversație pe care abia o auzise era atât de importantă încât o lasase fără glas. Dar își reveni pe dată.

Ce altă știre putea fi mai senzațională, ca una legată de Lola Bori ?

Privi în jur cu grijă pentru a se asigura că este într-adevăr singură și făcu legătura cu numărul lui Barney. Tâmplele îi pulsau de emoție. În sfârșit, Barney va da marea lovitură, salariul îi va fi mărit, și ea va îmbrăca rochia de mireasă.

— Barney, șopti ea cât mai încet. Îți amintești ce mi-ai cerut, odată, demult ?

*

* *

Când soneria apartamentului patrusprezece de la etajul șase răsună în odaia cameristelor, Elizabeth-Anne se grăbi de-a lungul culoarului, spre Lola Bori. Elizabeth-Anne era o persoană cu picioarele pe pământ și încă de copil fusese obișnuită să acorde importanță laturii realiste a vieții, neavând timp să viseze cu ochii deschiși. Și totuși văzuse și ea câteva filme cu Lola Bori, deci nu era chiar total insensibilă la strălucirea unei asemenea stele. Dar în momentul în care o văzu pe Lola Bori în

realitate, toate iluziile pe care le-ar fi putut avea se risipiră ca fumul.

„Nu poate fi una și aceeași persoană cu mărea stea" gândea Elizabeth-Anne uluită. Această băbătie cu părul ei atât de blond încât părea alb și cu ochii umflați, împleticindu-se din cauza băuturii, cu halatul de mătase, curgându-i pe umeri, nu putea fi una și aceeași persoană cu vedeta strălucitoare văzută pe ecran.

Lola Bori, cu mâinile în șold, o examina pe Elizabeth-Anne din cap până în picioare.

— Aștept un oaspete, spuse în timp ce ridica capul și își îndrepta gâtul frumos de lebădă. Te rog să anunți funcționarul de la recepție și să-l conduci pe vizitator direct la mine fără întârziere.

— Da doamnă, răspunse Elizabeth-Anne.

— Numele oaspetelui meu este Larrv Larry și atât. Va veni singur. Nimeni altcineva nu trebuie să urce. Se clătină ușor pe picioarele nesigure și se sprijini elegant de ușă. Sper că totul e limpede ?

— Da doamnă.

*

Anunțată de funcționarul de la recepție Elizabeth-Anne aștepta lângă lift.

Când ușa liftului se deschise, lăsă să treacă, spre surpriza ei, un omuleț ținând în mână un obiect învelit cu o pânză. Era îmbrăcat cu niște haine ponosite și nu părea să fie genul de vizitator pe care să-l aștepte Lola Bori.

Dar de fapt nici Lola Bori nu era ce părea a fi.

— Eu sunt Larry, spuse omulețul ieșind din lift.

Elizabeth-Anne îl conduse până la ușa apartamentului patrusprezece și așteptă până vocea înfundată îi răspunse :

— Intră !

Elizabeth-Anne deschise ușa și pășind alături făcu loc vizitatorului să intre, apoi închise repede ușa.

Lola Bori, în fața oglinzii, își pieptăna părul cu uitarea de sine a omului beat.

— Ai venit mai devreme, Larry spuse cu glas alintat. Nici n-am avut timp să mă pregătesc ... și întorcându-se spre vizitator, simți cum pălește. Cine ești tu ? Ce cauți aici ? bolborosi ea.

Barney smulse pânza care ascundea aparatul de fotografiat, declanșatorul țăcăni, lumina fulgeră în cameră și imortaliză chipul deprimat al unei stele în cădere.

În toți anii de când lucra la Savoy Plaza, urcând treptele ierahiei de la cameristă, apoi la ajutor de administrator și în cele din urmă la administrator de noapte, nimeni nu o văzuse pe doamna Winter pradă unei asemenea stări de agitație. Fața cu pete mari purpurii era dovada furiei. Pășea nervos în sus și în jos, prin fața celor doi vinovați : Elizabeth-Anne și John Holmes, funcționarul de noapte de la recepție.

Retras în umbră, în spatele ei se afla un bărbat străin. Era înalt cu păr negru strălucitor, ușor cărunt la tâmple. Deși îmbrăcat într-un costum elegant de seară și o pelerină largă se observau ușor umerii lați și coapsele înguste. Fața, în ciuda trăsăturilor aspre, era totuși frumoasă, cu un nas drept, mare și buze senzuale. Ochiul drept era de un albastru adânc, cel stâng fiind acoperit

cu un bandaj negru. Ochiul şi-l pierduse în urma unui accident de vânătoare şi bandajul îi dădea aspectul unui pirat neînfricat.

Stătea drept, ţeapăn, fără să clipească şi îi urmărea cu atenţie pe Holmes şi pe Elizabeth-Anne, care nu-i putea citi nici o emoţie pe chip, mai ales din cauza bandajului.

— Acesta este domnul aşteptat de domnişoara Bori, şuieră printre dinţi doamna Winter. Cum aţi putut să-l confundaţi pe bădăranul acela pe care l-aţi lăsat să intre, cu acest domn, nu pot înţelege.

Holmes îşi plecă încet capul, dar Elizabeth-Anne îşi păstră bărbia avântată bătăios înainte iar ochii păreau două lame de oţel. Numai cele două pete uşoare, roşiatice din obraji îi trădau emoţia pe care doamna Winter o interpreta ca teamă şi ruşine, dar care nu erau decât dovada unei furii greu de stăpânit, îndreptată către doamna Winter pentru umilinţa la care-i supunea în faţa acestui străin.

— Doctorul a fost nevoit să-i administreze un sedativ uşor domnişoarei Bori, continuă doamna Winter. Îşi îndreptă privirea cruntă către podea, apoi îşi încrucişă braţele, mişcând nervos din degete. Nu ştiu ce explicaţie am putea da. Cum ai putut să aduni atâta prostie, domnule Holmes ? Cum ai putut lăsa un fotograf să urce în hotel ? Apoi, continuă, întorcându-se spre Elizabeth-Anne. Şi dumneata cum l-ai putut conduce în camera domnişoarei Bori ? Este revoltător. Este ruşinos. Niciodată nu mi s-a întâmplat un asemenea lucru în toţi anii de când lucrez aici, continuă scuturându-şi capul dezgustată.

— N-am ştiut că este fotograf. A spus că se numeşte Larry, încerca Holmes să se apere, cu faţa cenuşie de spaimă.

— Chiar domnişoara Bori mi-a spus să-l conduc pe un anume Larry în camera ei. Cum ar fi putut cineva să se folosească de acest nume, adăugă Elizabeth-Anne cu un ton calm.

Ignorând întrebarea ei, doamna Winter strângând pumnii, continuă :

— Problema care se ridică este că nici unul din voi nu aţi bănuit nimic rău. Acest lucru mi se pare de necrezut.

— Nu aveam nici un motiv să bănui ceva rău, îi răspunse Elizabeth-Anne. Şi în afară de asta, se ştie că domnişoara Bori este ... ei bine, este puţin excentrică. De ce să fi bănuit ceva în neregulă ?

Chiar în acel moment, doi din oamenii de pază intrară în încăpere şi doamna Winter se întoarse spre ei.

— Am terminat verificarea întregului hotel, spuse unul din ei vădit neliniştit. Fotograful este de negăsit. Unii spun că l-ar fi văzut ieşind pe uşa dinspre Strada 59.

— Mulţumesc, răspunse cu răceală administratoarea. Eraţi amândoi de pază în hol când a sosit impostorul şi nu l-aţi observat. Deci puteţi să vă alăturaţi celor doi vinovaţi. Ce am de spus vă priveşte şi pe voi.

Vădit încurcaţi cei doi oameni de pază se aliniară lângă Elizabeth-Anne şi Holmes.

— Chiar din acest moment toţi patru sunteţi concediaţi şi conducerea nu vă va reprimi sub nici un motiv şi încă un amănunt : nu veţi primi nici o referinţă.

— Dar nu e vina noastră, strigă Holmes. Am nevoie de această slujbă. Soţia mea aşteaptă un copil.

— Cu atât mai mult ar fi trebuit să fii mai atent.

— Doamnă, interveni bărbatul din umbră, cu o voce blândă dar fermă, păşind în lumină.

Doamna Winter îl privi întrebător.

— Ceea ce s-a întâmplat este cu adevărat foarte neplăcut, dar având în vedere faptul că cineva a împrumutat identitatea mea şi că nu hotelul — ci eu şi domnişoara Bori am avut de suferit, cred că am dreptul să spun ceva.

— Fără îndoială, domnule, răspunse doamna Winter, încercând să rămână calmă, dar cu un tôn de uşoară iritare în voce.

Bărbatul continuă netulburat.

— Cred că aţi observat că domnişoara Bori nu se simte bine. A trecut prin mari neplăceri şi greşala este a mea pentru că nu mi-am spus numele complet.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, dar nu sunteţi s.

— Vinovat ?. spuse bărbatul ridicând mâna ca să o oprească. Este clar că aceşti patru angajaţi ai hotelului nu au nici o vină. Bănuiesc că cineva care a ascultat convorbirea dintre mine şi domnişoara Bori a anunţat presa. Acela este adevăratul vinovat.

Faţa albă a doamnei Winter, deveni purpurie. Pentru o clipă Elizabeth-Anne crezu că femeia va leşina.

— Cred spuse din nou străinul, având în vedere tot ce s-a spus aici, că toţi am avut destule necazuri în această seară. Din întâmplare sunt prieten cu proprietarul acestui hotel şi cred că o vorbă bună despre toţi patru ca şi asigurarea că eu şi domnişoara Bori nu avem

nici o reclamație de făcut, vor aranja lucrurile în mod satisfăcător pentru toată lumea. Este mult mai bine așa decât să lăsăm să plouă cu pedepse.

Doamna Winter părea să ezite. În sufletul ei se dădea lupta între furie, că i-a fost autoritatea știrbită, teamă că acest bărbat va trece peste ea și va vorbi cu stăpânul hotelului și ușurare că el și domnișoara Bori nu o socoteau pe ea vinovată de cele întâmplate.

— Dacă așa doriți dumneavoastră domnule ... îngăimă ea.

— Da, așa doresc, răspunse străinul cu un zâmbet larg.

— Prea bine, domnule. Doamna Winter bătu din palme adăugând :

— Mergeți la locurile voastre. Dar vă avertizez — și-și îndreptă degetul amenințător spre cei patru angajați — că dacă se va mai întâmpla ceva asemănător în viitor ... Amenințarea rămase nerostită. Cei trei bărbați ieșiră din încăpere cu fețele radiind de bucurie.

— Ei bine, ce mai aștepți, o întrebă pe Elizabeth-Anne cu răceală.

Privind-o pe administratoare drept în ochi, cu o privire rece dar cu vocea sigură și calmă, Elizabeth-Anne spuse :

— Cu tot respectul aș vrea să vă spun că ne datorați scuze.

Doamna Winter o privi uimită și întrebă :

— Scuze ?

— Ba mai mult, din acest moment îmi dau demisia din această slujbă. Condițiile de muncă sub conducerea dumneavoastră sunt de nesuportat. Dacă aș fi stăpânul acestui hotel nu v-aș lăsa să vă purtați în acest fel cu

angajaţii mei. Poate ceilalţi au mare nevoie de aceste slujbe, dar eu, mulţumesc lui Dumnezeu, nu sunt într-o situaţie disperată.

— Netrebnică ce eşti ! şuieră doamna Winter. Cum îndrăzneşti să-mi nesocoteşti bunăvoinţa ?

— Dumneata eşti o netrebnică, doamnă Winter. Şi cât priveşte bunăvoinţa, adevărul este că nu prea ai avut de ales ... Noapte bună.

— Călătorie sprâncenată îi aruncă doamna Winter cu furie. Am ştiut din primul moment că nu eşti bună de nimic. Ia-ţi hainele de la vestiar şi să nu mai pui piciorul în acest hotel. Şi nu-ţi mai schimba uniforma. Ieşi imediat.

— Cu plăcere, doamnă.

Conştientă de privirea amuzată a străinului, Elizabeth-Anne intră tremurând în vestiar. Când ieşi, avea haina pusă peste uniformă şi-şi ducea hainele grămadă în braţe. Atât doamna Winter cât şi străinul dispăruseră.

În momentul când ajunsese pe Strada 58 îndreptându-se în grabă spre staţia de metrou Lex, o maşină porni urmărind-o. Aruncă o privire spre şoferul Rolls-Royce-ului şi trecu mai departe.

— Domnişoară !

Privi spre maşină enervată. Era străinul din hotel.

— N-am nimic de spus. N-aţi făcut destul rău dumneavoastră şi nepreţuita domnişoară Bori în această zi ? se revoltă cu îndârjire.

Şi întorcându-şi capul plecă grăbită.

— Mulţumesc, voi lua metroul, şi-şi continuă drumul cu pas iute, aruncând din când în când câte o privire spre maşină.

— Ești o persoană foarte independentă, nu-i așa? întrebă străinul cu un ton provocator.

— Îmi place să cred că da, răspunse privind înainte.

Fără să spună altceva, traversă Madison Avenue pe neașteptate, părând că-și continuă drumul pe Strada 58. Dar brusc, se răsuci pe călcâie și se retrase câțiva pași înapoi pe Madison Avenue dispărând după colț și rămânând în umbră. Știa că Rolls-ul trebuia să meargă înainte sau să întoarcă în Madison și deci nu mai putea să o urmărească.

Când văzu luminile mașinii intrând în trafic respiră ușurată și-și îngropă fața în hainele din brațe. Pentru o clipă lacrimi de deznădejde îi țîșniră din ochi. Era, în același timp, furioasă din cauza nedreptății suferite, dar nu atât pentru ea cât pentru cei trei bărbați suferea mai mult; deoarece ei aveau o nevoie disperată să rămână în acele slujbe în ciuda umilințelor îndurate.

Totodată, furia ei se îndrepta și către domnișoara Bori și prietenul ei Larry care îi păreau principalii vinovați. În aceea clipă înțelese că toți angajații hotelului nu erau decât niște pioni în mâna oaspeților. Dacă Larry nu s-ar fi purtat ca un domn adevărat, toți ar fi fost aruncați pe drumuri. Și totuși dacă n-ar fi apărut el, nimeni nu ar fi fost pus într-o situație atât de neplăcută. Dacă n-ar exista acești Larry și Lola, atât de numeroși, din păcate, ea una nici nu le-ar simți lipsa. Și în timp ce cobora scările metroului se hotărî să nu se mai gândească la ei, așa cum nici Larry, credea ea, nu se mai gândea la ceea ce s-a întâmplat.

*

* *

Și totuși greșea. Când Rolls-ul galben-negru oprea în fața casei impozante din Strada 74, bărbatul așezat pe

locul din spate privea înaintea lui gânditor. „Dumnezeule, ce femeie. Avea ceva deosebit, ... un aer de independenţă, uşor de remarcat. Siguranţă de sine şi chiar o uşoară aroganţă. Nu părea de loc o simplă cameristă. Şi atunci cine ar putea fi această femeie ?"

Ar fi vrut să ştie mai multe lucruri despre ea, şi-şi puse în gând să se ocupe de această problemă, dar soarta a vrut să fie altfel. În dimineaţa următoare Lola Bori a fost găsită moartă în apartamentul ei de la Savoy Plaza din cauza unei doze mari de somnifere şi Larry fu chinuit în zilele ce urmară numai de amintirea fostei sale soţii.

În ceea ce o priveşte pe Elizabeth-Anne, ea nu putea să şi-l şteargă din amintire. Deşi îl văzuse doar câteva minute, nu putea totuşi să-şi alunge din memorie imaginea lui foarte vie : ochiul acela albastru intens ce abia clipea, trupul înalt şi elegant, încrederea în sine pe care o respira fiecare gest.

Nechemată, imaginea bărbatului cu un singur ochi apărea zi şi noapte în mintea ei şi ca sub bagheta unui magician se ivea în faţa ei, aşa cum îl văzuse în seara aceea.

Nu acelaşi lucru se întâmpla cu Zaccheus. Erau dese zilele când oricât ar fi încercat să-l cheme în amtintire, nu-i apărea aşa de viu ca străinul de la Savoy Plaza. Deşi petrecuseră atâţia ani împreună, îi era greu să şi-l reamintească cât mai bine cu putinţă. De fiecare dată ceva lipsea pentru ca totul să fie clar în mintea ei, iar acel ceva nu-l putea desluşi.

Toate acestea îi dădeau un puternic sentiment de nemulţumire şi vinovăţie. Zaccheus nu dispăruse decât de patru ani. Încă mai era soţul ei în faţa legii dar şi în

sufletul ei, în plus era și tatăl copiilor. Nu avea nici un drept să-l alunge din amintire și să lase un străin să ocupe acel loc sfânt din sufletul și mintea ei.

Cu toate acestea, parcă exista o conspirație împotriva ei, ca străinul să-i bântuie toate visele. Pe de o parte, era bandajul acela negru pe care-l purta cu siguranță și mândrie ; era dovada unui suflet independent și îndrăzneț, atât de asemănător cu al ei. Pe de altă parte, era firea lui dreaptă, lucru pe care ea n-ar fi vrut să-l recunoască. Luase apărarea angajaților de la hotel în fața doamnei Winter și ea știa, în adâncul sufletului, că acest lucru nu era minor, se cerea curaj pentru așa ceva. Și mai era și felul în care îi vorbise, gura aceea senzuală cu un zâmbet aproape demonic. Dar ceea ce făcea ca totul să se păstreze atât de viu în amintirea ei era mănunchiul de întâmplări care se adunaseră în acele douăzeci și patru de ore. Mai întâi fusese incidentul cu fotograful și cu doamna Winter. Acesta fusese urmat de cearta violentă cu Charlotte-Anne în momentul sosirii acasă. Și ca să fie sigură că acea noapte va fi de neuitat, soarta făcuse ca ziarele de dimineață să se ocupe numai de sinuciderea Lolei Bori. Și fotografia, acea blestemată de fotografie, care adusese toate necazurile, însoțea toate articolele.

Toată această succesiune de evenimente contribuise ca noaptea să rămână imprimată în memorie. Și Larry era sufletul acelor amintiri.

Nu se gândise o clipă că lucrurile vor lua o altfel de întorsătură. Își luase acea slujbă numai din dorința de a se familiariza cu modul de funcționare a unui mare hotel. Părăsise slujba numai datorită doamnei Winter și modului ei de a se purta cu personalul, ca și datorită

faptului că nu mai avea nimic de învățat în privința meseriei de cameristă.

Mergând spre casă, cu metroul, își dorea doar câteva ore de odihnă și singurătate, un somn bun din care să se trezească proaspătă și cu un moral optimist. Dar acest lucru era departe de ceea ce avea să urmeze, când a intrat în casă puțin după miezul nopții. Își simțea picioarele grele și abia urca scările târându-și pașii. Se opri o clipă pe palier să-și tragă sufletul, căci emoțiile prin care trecuse o epuizaseră și fizic și sufletește.

În apartament luminile erau aprinse și petrecerea fiicei ei era în plină desfășurare. Se auzeau vocile gălăgioase ale fetelor și se zărea lumină pe sub ușă.

Își căută cheia, mutând maldărul de haine și deschise ușa. În primul moment, nimeni nu o auzi intrând. Când pătrunse în salon o văzu pe Ludmila adormită în fotoliu cu capul căzut într-o parte pe un umăr și cu mâinile odihnindu-se în poală. Adormise cu gura deschisă și sforăia răsunător. Charlotte-Anne și prietenele ei erau așezate pe un morman de pături și perne, râzând și vorbind. Ascultau sforăitul Ludmilei, șopteau între ele și apoi izbucneau în râsete vesele.

În momentul în care ochii lor o întâlniră pe Elizabeth-Anne, râsetele încetară.

— Mamă, nu știam că te întorci așa curând ! spuse surprinsă Charlotte-Anne.

— Nici eu nu știam când am plecat, zâmbi Elizabeth-Anne.

— Credeam că ai fost invitată să-ți petreci noaptea în Southampton, răspunse fiica ei, punând accentul pe Southampton.

Elizabeth-Anne își privi fiica cu uimire. Era pentru prima dată când Charlotte-Anne o făcea părtașă la una din minciunile ei. Ar fi dorit să pună capăt la asemenea situații dar nu atunci și de față cu invitatele fiicei ei. Trebuia să aștepte până a doua zi, când fetele vor fi plecat.

Charlotte-Anne se întoarse către prietenele ei spunând :

— Mama primește mereu invitații să petreacă sfârșitul de săptămână la țară. De ce te-ai întors așa curând ? întrebă cu o voce șoptită. S-a întâmplat ceva rău ?

— Nimic din ce nu ar putea să aștepte până mâine. Surorile tale și Zaccheus dorm ?

Dând afirmativ din cap. Charlotte-Anne observă hainele din brațele mamei sale. Le înșfăcă cu repeziciune și întorcându-se către prietenele ei se prefăcu că le examinează cu atenție.

— Dar bine mamă, acestea sunt hainele pe care le-ai lăsat la Southampton vara trecută. Ce drăguț din partea doamnei Belmout că le-a păstrat ! Și încercând să zâmbească continuă :

— Dar cred că ar fi fost mai bine dacă-ți împrumuta o valiză. În același moment, aruncă hainele într-un colț cu repeziciunea celei care vrea să scape de ceva neplăcut. În spatele ei, fetele invitate își aruncau priviri curioase. Între timp, fără să se gândească, Elizabeth-Anne începu să-și descheie haina, lăsând să apară mânecile lungi, negre ale uniformei și gulerul alb, manșetele și șorțulețul apretat. Se prăbuși istovită într-un fotoliu, își lăsă capul pe spate și închise ochii. În ciuda minciunii aruncate de Charlotte Anne, se simțea bine, din nou, acasă.

Dintr-o dată deveni conştientă de murmurul fetelor. Deschise ochii şi observă cum colege fiicei ei îşi aruncau priviri cu înţeles şi vorbeau toate odată într-un mod agitat. Charlotte-Anne se afla lângă uşă, albă de furie.

Surprinsă, Elizabeth-Anne îşi privi fiica :

— Charlotte-Anne, ce se întâmplă ?

— Nimic, murmură ea privind în altă parte.

Elizabeth-Anne privi în jurul ei cu nedumerire, căci simţea o tensiune crescândă. Nu înţelegea ce se întâmplă dar fu conştientă de faptul că Chorlotte-Anne fusese exclusă din cercul ei de prietene. Şi acest lucru se întâmplase în propria ei casă.

Fata, care părea că are mai mare autoritate asupra celorlalte, privea întreaga scenă cu o faţă de nepătruns, cu bărbia ridicată şi ochii căprui, reci. Se ridică şi făcu semn că petrecerea s-a terminat.

— Este târziu doamnă Hale, spuse fără să o privească direct pe Elizabeth-Anne. Ştiu că hotărâsem să stăm toată noaptea... dar acum trebuie, totuşi, să plecăm, continuă în timp ce prietenele ei confirmau, înclinând uşor capul.

— Dar de ce ? întrebă Elizabeth-Anne, privind nedumerită. Credeam că vă distraţi de minune, continuă examinând faţa fiecăreia din invitate.

— Noi, adică... eu... nu mă simt prea bine. Ne vom strânge lucrurile şi vom căuta un taxi. Vom merge la mine acasă.

Elizabeth-Anne privi spre fiica ei care tremura ca şi când ar fi avut un acces de friguri.

În timp ce fetele se pregăteau să plece, Ludmila se trezi şi rostogolindu-şi ochii nedumerită, cu accentul ei atât de personal întrebă :

— Ce se întâmplă ? Cât este ceasul ? S-a făcut deja dimineaţă ?

După ce fetele ieşiră, Charlotte-Anne explodă :

— Cred că voi muri ! O, Doamne, niciodată nu voi mai putea să dau ochii cu ele. Nici la şcoală nu voi mai putea merge.

— De ce ? întrebă mirată Elizabeth-Anne.

— Vrei să spui că nu înţelegi nimic din ce se întâmplă ?

— Nu, cred că nu, răspunse Elizabeth-Anne cu o voce calmă.

Charlotte-Anne se întoarse spre mama ei cu o privire ce exprima o ură adâncă. Lacrimile îi brăzdau obrajii stacojii de furie şi gura altă dată frumoasă, se schimonosise de durere şi furie.

— Priveşte-te, mamă, şuieră ea. Ai intrat în casă afişându-ţi plină de mândrie uniforma, nu înţelegi ? Uniforma ta de cameristă !

Uluită, Elizabeth-Anne se privi şi îşi dădu seama că rămăsese îmbrăcată cu uniforma. Tot ce se întâmplase părea atât de îndepărtat încât şi uitase de aceasta. Şi acum Charlotte-Anne era convinsă că ea dorise să facă acest lucru pentru a o umili.

— Nu înţelegi ? Acum toate ştiu că nu eşti decât o biată cameristă. Din acest motiv au plecat şi nici nu vor dori să mai aibă vreo legătură, cu mine.

— Draga mea, dar înţelege, nu am vrut să-ţi stric petrecerea. Crede-mă, am avut o noapte cumplită şi pur şi simplu...

— Tu ai avut o noapte cumplită ! exclamă Charlotte-Anne, cu gâtul umflat de furie. Te urăsc !

— Nu crezi că dacă le-ai fi spus adevărul, în loc să brodezi toate acele minciuni, ar fi fost mai bine ?

— Sigur, tu ai un răspuns la tot ce se întâmplă, nu-i așa ? Am și eu un răspuns pentru tine mamă : te urăsc, înțelegi, *te urăsc*.

Albă la față, mută de uimire, nevenindu-i să creadă ce auzise, rămase în picioare privindu-și fiica. Poate își avea și ea partea ei de vină, epuizată de emoțiile prin care trecuse, dar reacția fiicei ei părea să întreacă măsura.

Draga mea, te rog, te rog mult, încearcă să te liniștești, să încercăm să lămurim lucrurile...

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată. Niciodată cât voi trăi, suspină Charlotte-Anne, ascunzându-și fața în mâini și alergând spre baie unde se încuie, trântind ușa cu atâta forță încât tremurară pereții.

Amețită, Elizabeth-Anne privi în urma ei fără să poată scoate o vorbă.

Ludmila, oftând ușor, se ridică din fotoliu și spuse cu vocea încă răgușită de somn :

— Cred că ar trebui să-i lăsăm timp să se liniștească. Să mergem deci la mine. Legea prohibiției este în vigoare, dar eu tot mai am câteva sticle de Bordeaux din 1909. Hai să le gustăm ! spuse, bătând-o ușor pe umăr pe Elizabeth-Anne.

*

* *

Privind vinul din paharul elegant de cristal al Ludmilei, Elizabeth-Anne părea hipnotizată de strălucirile rubinii.

— Hei, vinul trebuie băut și nu privit cum se învechește.

Elizabeth-Anne zâmbi în chip de scuză și sorbi.

Vinul era ușor și aromat, ciudat de amețitor. Simțea cum îi liniștește fiecare încordare a trupului.

— Așa, acum este mult mai bine. Și hai să recapitulăm. Deci fetele au părăsit petrecerea și Charlotte-Anne te învinovățește pe tine pentru acest lucru, mai mult, ți-ai pierdut și slujba. O zi nu tocmai bună, spuse Ludmila clătinând din cap.

— Așa este, dar ce pot face acum ? răspunse, cu o voce pierdută, Elizabeth-Anne. Singurul motiv pentru care mi-am luat această slujbă a fost dorința de a ști cum se lucrează într-un mare hotel. Dar iată, totul s-a terminat.

Ludmila o privi uimită, cu un aer acuzator :

— De ce nu mi-ai spus acest lucru de la început ? Ți-aș fi putut spune chiar și eu că nu lucrând ca simplă cameristă poți învăța să conduci un hotel. Pentru a deschide un hotel ai nevoie de altceva și acel ceva se numește bani. Asta este tot. Îți cumperi hotelul și angajezi oameni, care să-ți conducă hotelul. Își aprinse o țigară și se înfășură în fumul ei ca într-un nor.

— Bani ! repetă Elizabeth-Anne cu un râs ușor mustrător. Banii sunt singurul lucru insuficient totdeauna.

— Dar spuneai că ai ceva bani economisiți, continuă Ludmila privind-o prin fumul gros. Câți ai ? Mulți ?

— Mulți ?! repetă Elizabeth-Anne cu o voce neschimbată Pentru unii ar fi mulți, pentru alții puțini. Dar pentru un hotel ? spuse cu glas amar.

— Mi-ai spus că primești bani în fiecare săptămână din încasările motelului... Bun ! Și îți sunt de ajuns acești bani ? Primind aprobarea tăcută a tinerei femei, Ludmila continuă :

— Ce sumă ai în bancă ? Te rog să înțelegi că nu te întreb din curiozitate. Vreau doar să știu dacă este o sumă suficient de mare. Elizabeth-Anne tăcea. Ceea ce depusese în bancă era sfânt ; era un secret pe care nu-l împărtășeai nici prietenilor.

— Crede-mă, vreau doar să te ajut, repet Ludmila cu glas blând. Se aplecă înainte spre Elizabeth-Anne și-i cuprinse mâinile. Zâmbind încurajator. Pot fi zeci sau sute de mii ; nu mă interesează. Ceea ce vreau să știu este ce se poate face cu acești bani. Înțelegi ?

— Da, cred că da. Își retrase mâinile din cele ale Ludmilei și sorbi vinul rămas în pahar.

— Nu văd de ce aș face un secret din acest lucru, mai ales când este vorba de tine. Am depus în bancă aproape treizeci de mii de dolari.

— Treizeci de mii ! Dumnezeule, atunci de ce te temi ? Fața ridată a Ludmilei strălucí de bucurie. Ai destui bani pentru ceeea ce dorești.

— Pentru un hotel ? Pentru așa ceva ai nevoie de sute de mii.

Ludmila ridică un deget mustrător.

— Nu și dacă ai curajul să riști puțin.

— Nu cred că mi-ar place să risc, răspunse Elizabeth-Anne, încet. Nu-mi place să mi risc banii. Nu sunt o jucătoare.

— Și dacă deschizi un hotel, nu riști ? întrebă cu o ușoară viclenie Ludmila ?

— Da, presupun că ai dreptate.

— Perfect, spuse ea, relaxându-se în fotoliu și scoțând un nou nor de fum.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci, continuă Ludmila, este să schimbi banca. Există un bărbat la East

Manhattan Sarungs Bank care te poate ajuta. Numele lui este Vladimir Nikolsky. Îi știu de când trăiam amândoi în Rusia. Este singurul rus alb cu care mă mai văd din când în când. El este cel care te va îndruma spre succes și-ți va indica cum să te ferești de posibile eșecuri. Dar mai întâi... și rămase gânditoare. Ochii ei albaștri o examinau pe Elizabeth-Anne din cap până în picioare.

— Da, cred că da...

— De ce mă privește în felul acesta ? întrebă cu o privire le fel de cercetătoare Elizabeth-Anne.

— Pentru că este necesar să faci o impresie bună, răspunse femeia cea vârstnică. Trebuie să arăți ca o femeie plină de succes, înainte de a fi într-adevăr plină de glorie. Deci trebuie să te transformi.

— Să mă transform ?

— Da, răspunse Ludmila aprobând din cap în timp ce stingea țigara în vasul fin Imari, folosit în loc de scrumieră. Se hotărâse. Știa ce are de făcut.

7

Lester Lottoman, director adjunct la East Manhattan Sanings Bank, își mușcă buzele gânditor și ochii săi treură, din nou, în revistă coloanele de cifre care exprimau mișcările de capital ale băncii. După câteva minute își scoase ochelarii frecându-și ochii obosiți și puse de o parte registrul. Uneori se întâmpla ca toate verificările. balanțele conturilor și calculele făcute să-l răsplătească pentru tenacitatea muncii lui. Această răsplată era materializată prin greșelile de calcul trecute cu vederea de

altcineva sau chiar de el. Dar se mai întâmpla ca uneori, așa cum era cazul acum, cifrele să se înlănțuie cuminți și să-l plictisească de moarte.

— Domnule Lottoman, aceasta este doamna Elizabeth-Anne Hale, făcu prezentările domnul Nikolsky, arătând spre femeia cu care intrase în birou. Sper că vei avea grijă să primească toate informațiile bancare de care are nevoie.

Lester Lottoman privi spre Elizabeth-Anne, clătinând ușor din cap, se ridică pe jumătate și arătându-i fotoliul de lângă birou, îi spuse.

— Vă rog luați loc.

— Vă voi aștepta în biroul meu împreună cu doamna Romaschkova. Când terminați de vorbit, vă rog să veniți și dumneavoastră, îi spuse Nikolsky cu o scurtă înclinare a capului.

— Mulțumesc, răspunse Elizabeth-Anne ocupând fotoliul indicat. Era îmbrăcată elegant, și avea o ținută mândră.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domană Hale ? întrebă domnul Lottoman care de cum o văzuse intrând în birou simțise un val de simpatie pentru această tânără femeie.

— Am treizeci de mii de dolari depuși în această bancă și un venit lunar relativ mare din încasările motelului din Texas a cărui proprietară sunt. Ceea ce doresc este să intru în lumea afacerilor hoteliere, aici în New-York.

— Înțeleg că doriți să cumpărați un hotel.

— Da și mi s-a spus că există posibilități să-mi sporesc fondurile, atât cât să pot cumpăra un hotel.

— Vreți să spuneți că doriți să investiți ?

— Da, răspunse Elizabeth-Anne respirând adânc. Domnul Nikolsky a avut amabilitatea să mă prezinte dumneavoastră deoarece știe că sunteți rudă cu un mare bancher care se ocupă de investiții.

— Da, Lawrance Hochstetter of Hochstetter Stremmel este cumnatul meu.

— În cazul acesta mi-ar face plăcere să-l întâlnesc. Sunt hotărâtă să fac investiții serioase, domnule Lottoman, atât timp cât îmi asum un risc rezonabil.

Directorul adjunct o privea atent înțelegând că această femeie atrăgătoare și deosebit de inteligentă se pricepea la afaceri. Cumnatul său va fi încântat să o cunoască și domnul Nikolsky va aprecia orice ajutor dat de Lester prietenei sale.

— Întâmplarea face ca domnul Hochstetter să dea o petrecere chiar în seara aceasta, în casa sa din oraș. Cred că am putea participa și noi.

— Numai dacă nu deranjez, spuse Elizabeth-Anne, cu nehotărâre în glas. Nu vreau să deranjez.

— Nu deranjați pe nimeni. La ora opt voi veni să vă iau.

Îi dădu adresa și-și strânseră mâinile. După ce ea ieșise, încă mai privea în urma ei cu o privire visătoare. Era ceva deosebit în demnitatea liniștită cu care se purta, care-l atrăgea. Lester Lottoman era poate primul care căzuse sub vraja ei, dar în mod sigur, nu era ultimul.

*

* *

— Regina ? Charlotte-Anne ? Nu e nimeni acasă ?

Ascultă o clipă, apoi ridicând din umeri, scoase cheile din ușă. Ridică pungile pline de cumpărături, le duse în

salon şi se reîntoarse în hol pentru a se convinge că uşa era închisă.

Ascultă liniştea din casă. Era liniştea aceea specifică caselor goale. Se gândi că probabil Regina îşi luase surorile şi fratele la plimbare. Îi lipsea bun-venitul copiilor şi povestirile lor despre ceea ce făcuseră în absenţa ei. Şi totuşi era recunoscătoare pentru acest moment de linişte.

După ce plecaseră de la bancă se despărţise de Ludmila şi făcuse cumpărături. Avea nevoie de o rochie de seară pentru petrecerea din casa Hochstetter din seara aceea, deşi se temea că nu va fi la fel de elegantă ca ceilalţi oaspeţi.

Elizabeth-Anne puse cheile în vasul de porţelan de pe măsuţa din hol, îşi scoase pălăria şi ochii ei întâlniră în oglindă o altă persoană. În primul moment tresări, apoi înţelese că nu era decât propria ei imagine. Zâmbi uşor propriului ei chip. Încă nu se obişnuise cu noua ei persoană, cu acea femeie care rezultase în urma transformării gândită de Ludmila.

Privi chipul din oglindă, studiindu-l.

Oare se schimbase aşa de mult sau erau noile ei haine şi coafura ? Să fi fost de vină umbrele din holul aflat în semiîntuneric ?

Se apropie mai mult de oglindă. Nu, se schimbase cu adevărat în cele trei luni de când ea şi copiii se mutaseră în acest nou cămin. Acum era îmbrăcată elegant, îngrijit şi asta o datora Ludmilei. Prietena ei avusese dreptate. Hainele elegante, alese cu bun gust, fac viaţa mai uşoară. În magazine, restaurante, la bancă înfăţişarea ei îi determina pe cei din jur să-şi dea silinţa să-i fie pe plac.

Dar trebuia să recunoască faptul că transformarea era mult mai dâncă. Figura ei căpătase o maturitate care până acum îi lipsise. Radia o încredere în sine, care însoțită de senzualitatea ei înnăscută, îi dădea un aer aproape regesc.

Pentru început Ludmila îi schimbase coafura. Insistase să folosească serviciile unui coafor de lux, la modă, urmând ca mai târziu să păstreze singură stilul pieptănăturii. Nu au ales nici stilul anilor '20, cu părul tuns scurt, excentric și nici stilul mai puțin cochet, dar practic al coafurii pe care o avea la Quebeck. Acum își purta părul despărțit de o cărare pe mijlocul capului, ascunsă de pălăriile de catifea, de forma unui coif. Urechile erau acoperite de două șuvițe de păr blond, încolăcite sub formă de coc mic de fiecare parte a capului. Părul frumos, strălucitor, galben ca grâul de Kansas, făcea inutilă purtarea cerceilor. Sprâncenele blonde erau acum ușor subliniate cu ajutorul unui creion sub forma a două arcuri și ochii păreau mai adânci datorită fardului aplicat în mod discret. Ultimul artificiu era un strat ușor de ruj, și el, discret. Toate aceste mici retușuri însemnau totuși foarte puțin față de ceea ce însemna pentru ea și pentru încrederea pe care o dobândise în propria persoană, schimbarea stilului de a se îmbrăca.

Hainele pe care le purtase în Texas i se păreau acum și incomode și urâte. Alesese toalete elegante, de calitate, în culori care să-i scoată în evidență calitățile trupului și care nici nu depășiseră posibilitățile ei materiale. Datorită Ludmilei reuși să se îmbrace cât mai elegant și să rămână în limitele bugetului propriu.

Prietena ei o luase pentru cumpărături în magazinele ieftine din Lawer East Side, care erau pline cu mărfuri la mâna-a-doua.

— Mulți emigranți evrei săraci au rude bogate. Ele își ajută rudele sărace oferindu-le aceste haine, o învățase Ludmila.

Pe strada Livezii, prin zumzetul produs de tocmeala pentru prețuri, de cărucioarele împinse de negustorii ambulanți și vânzătorii de pe marginea trotuarelor, acolo, a reușit Elizabeth-Anne să găsească toaletele pe care le purta acum, la magazinul „Seligman — mărfuri la mâna-a-doua". Chiar dacă erau la mâna-a-doua erau totuși de bună calitate și aerul ușor sofisticat, pe care-l răspândeau asupra ei, era însă de mâna întâi.

— Nu lipsesc decât doi nasturi, spusese Marty Seligman, proprietarul magazinului, arătând spre bluza fără guler, cu mâneci bufante ce se trângeau în jurul încheieturii mâinii. Bluza arăta minunat, dar Elizabeth-Anne ezita deoarece nasturii erau diferiți și ar fi fost foarte greu de găsit alții la fel.

— Pentru dumneavoastră am acești nasturi minunați pe care îi vând aproape pe nimic, continuă Seligman arătându-i ei și Ludmilei o cutie conținând o garnitură de nasturi perlați.

Și Ludmila insistase să încheie târgul.

Elizabeth-Anne descoperi, spre încântarea ei, că bluza arăta mult mai frumoasă după ce ea și Ludmila schimbaseră nasturii. Șirul de butonașe de culoarea perlei, așezate cuminți pe materialul de culoarea cafelei cu lapte era tot ce poate fi mai frumos și lăcea inutilă asortarea oricărei bijuterii. Din acel moment aceasta deveni bluza ei favorită. Era brodată cu mătase de aceeași culoare

și tivul se termina cu o garnitură croșetată, care împreună cu nasturii, oferea un plus de eleganță.

Orice altă persoană ar fi purtat această bluză cu o fustă asortată, dar nu și Ludmila. Și Elizabeth-Anne înțelese de ce, așa încât aleseră împreună o fustă plisată de lână de culoare alburie, nu foarte lungă, trecând ușor peste genunchi, un model original al Casei de Modă Worth din Paris. Înainte de a fi cumpărată de Elizabeth-Anne, fusta fusese purtată de o văduvă corpolentă din Carnegie Hill, dar câteva mici retușuri o făcuseră să arate perfect. Pentru jachetă, Ludmila insistase din nou pentru o culoare contrastantă și alesese una din lână, de culoarea cireșii.

Elizabeth-Anne aruncă și ghetele demodate cu șireturi lungi. Ea și fetele purtau acum pantofi ușori din piele moale, cu tocuri joase și barete peste gleznă. Deci era îmbrăcată ca orice doamnă din înalta societate și cu foarte mici cheltuieli.

Încheind examinarea propriei persoane, intră în salon. Din hol răsunară voci :

— Mami ? Ești acasă ?

Vocea veselă a Rebeccăi, încântată ca de fiecare dată când sosea acasă, o făcu să-și dea seama că cea mai mică dintre fiicele ei nu era încă stăpânită de capriciile vârstei ca cele două surori mai mari copleșite deja de problemele adolescenței. Ca fire, Rebecca era cea care semăna cel mai mult mamei ei. Era simplă, deschisă, cea mai puțin înclinată spre ceartă dintre copii, rareori întorcând cuiva cuvântul și mai presus de toate, cea mai sensibilă. Uneori un gând ascuns nu-i dădea pace și anume că Rebecca ar fi copilul ei preferat și de câte ori

acest gând o încolțea, se chinuia să-l izgonească din minte.

Îi iubesc pe fiecare din ei mai mult decât pe ceilalți, își spunea. Dar de fapt îi iubesc pe toți la fel de mult.

Dar aceste gânduri nu-i luară mult timp și se grăbi să se întoarcă în hol și să o îmbrățișeze pe Rebecca :

— Ce faci, iubito ?

— Perfect, zâmbi cu toată fața Rebecca începând să povestească în grabă :

— Regina ne-a luat la plimbare până la Grand Central Station, dar Zaccheus a obosit și l-am cărat fiecare pe rând în brațe și Charlotte-Anne se plângea că a făcut băsici la picioare..., trase o gură de aer... și acum trebuie să sosească și ele, adică Charlotte-Anne, Regina și Zaccheus, nu picioarele, râse de gluma făcută.

Elizabeth-Anne râse și ea ciufulind părul fiicei sale.

— Se pare că ați avut o după-amiază amuzantă.

— Așa este. Și am fost foarte atenți. A avut Regina grijă de asta. Nu am vorbit cu persoane necunoscute. Am văzut vitrine cu lucruri extraordinare. Un tricou despre care Charlotte-Anne a spus că și-ar da și viața numai să fie al ei. Dar este prea scump ! Oftă cu un aer de om mare.

— Dar, știi mami, ar arăta grozav pe Charlotte-Anne, spuse cu o sclipire jucăușă în ochi care făcu inima mamei ei să se topească de dragoste.

— Poate mi-l arăți și mie, spuse ea, gândindu-se să-l cumpere și să-l păstreze pentru Charlotte-Anne până la Crăciun.

Nu mai era decât o lună până la sărbătorile de iarnă.

Elizabeth-Anne se întoarse spre ușă auzindu-i pe ceilalți năvălind în casă. Regina îl ducea în brațe pe Zaccheus, care adormise deja.

— Bună, mami, spuse încetișor ca să nu-și trezească fratele.

— Bună, iubito.

— Bună, spuse și Charlotte-Anne printre dinți, privind în jos și îndreptându-se spre camera ei.

Elizabeth-Anne o privi în tăcere. Trecuseră multe zile de la cearta lor, dar Charlotte-Anne se purta de parcă aceasta s-ar fi întâmplat de câteva ore. Era mereu posacă și nu scoate decât cuvintele strict necesare.

„Poate câteva zile încă și supărarea va trece" se gândea Elizabeth-Anne. Dar chiar și numai acest gând îi dădea destulă neliniște. Nu-i plăceau certurile și urmările lor neplăcute ; puneau sentimentele la prea mare încercare și de aceea o durea atitudinea fiicei ei.

Rebecca cotrobăi prin pungile cu pachete :

— Ai făcut cumpărături ?

— Da, trebuie să merg la o petrecere.

Rebecca luă pungile și începu să le golească. Scoase un fluierat plin de admirație, când descoperi rochia de seară cumpărată tot de la magazinul lui Seligman. Rochia era din crepe bej și avea un jabou în formă de V care cobora de la umeri, până la tiv. Mânecile erau lungi. evazate. Rochia era vaporoasă și clasică prin simplitate și cădea minunat ca o revărsare de ape și mai ales nu avea nici o urmă care să arate că nu e nouă. Numai o mică pată aproape de gât, pată ce putea fi acoperită cu o broșă, ar fi putut trăda proveniența ei.

— Este minunată, spuse Rebecca. Apoi cu un ton serios întrebă :

— La ce petrecere te duci, mami ?

— Este o petrecere la care se va discuta despre afaceri. Un domn care lucrează pentru o bancă m-a invitat la o sindrofie, pentru a cunoaşte un investitor. De aceea mă duc. Nu vă las singuri numai pentru a mă distra.

— Acest domn este drăguţ ? întrebă Rebecca aşezând rochia pe scaun.

— Nu ştiu, spuse Elizabeth-Anne privind-o uimită. Nu m-am gândit la acest lucru.

Rebecca insistă :

— Este drăguţ ?

— Ţi-am spus, nu ştiu.

— Mama !

— Da, iubito.

— Sunt mulţi ani de când nu l-am mai văzut pe tata.

— Ştiu acest lucru, draga mea, răspunse blând Elizabeth-Anne.

— Nu-l vom mai vedea oare niciodată ?

— Ba da, sper că da, draga mea, şopti Elizabeth-Anne cu ochii în lacrimi.

— Şi eu sper mami. Ştii care-i cel mai dureros lucru ?

Elizabeth-Anne clătină din cap.

— Eu, eu... nici măcar nu pot să-mi amintesc cum arată, spuse Rebecca cu faţa scăldată în lacrimi. Tu-ţi aminteşti, mami, nu-i aşa ?

Încercând să zâmbească, cu sufletul tremurând spuse :

— Da, desigur, draga mea. Îmi amintesc.

Dar în timp ce-şi strângea fiica în braţe, Elizabeth-Anne nu reuşea în ciuda eforturilor, să-şi contureze imaginea clară a lui Zaccheus Hale.

În timp ce se învârtea în jurul ei examinând-o cu un ochi critic, Ludmila părea pierdută în gânduri.

— Rochia este minunată, dar ai grijă să nu te înţepi cu acele de siguranţă.

— Promit să fiu atentă. Trebuia să ai privirea ascuţită a Ludmilei pentru a observa unde materialul moale, mătăsos nu cădea bine şi trebuia îndreptat în aşa fel încât să nu se observe.

— Pantofii nu sunt exact ce ar trebui, dar sunt buni. Dar bijuteriile... broşa nu se potriveşte de loc, spuse Ludmila privind cu un ochi critic şi fluturându-şi mâna în aer nemulţumită.

Elizabeth-Anne privea nedumerită broşa prinsă pe rochie, aproape de linia gâtului. Primise cameea de la mătuşa ei şi o păstra cu multă grijă, dar înţelese că Ludmila are dreptate.

— Este singura broşă pe care o am şi pata trebuie ascunsă într-un fel.

— Nu-ţi face griji. Îţi împrumut eu una. Ce haină vei purta ?

Elizabeth-Anne arătă haina de pe scaun.

— Aceea, oh, nu, nu se poate, niciodată ! exclamă Ludmila scandalizată.

— Dar este singura pe care o am potrivită cu vremea de afară, se opuse Elizabeth-Anne.

— Îţi împrumut eu şi o haină.

— Dar mi se potriveşte ?

— De ce ? Din cauza înălțimi mele ? Ludmila părea adânc jignită. Haina pe care ți-o voi da este pentru iernile rusești. Mie mi-este lungă, ajunge până la pământ. Chiar și mânecile sunt prea lungi. Se va așeza minunat pe tine ! Cât este ceasul ?

Privind spre pendula de pe cămin spuse :

— Va veni să mă ia în mai puțin de un sfert de oră.

— Un sfert de oră ! exclamă Ludmila speriată. Dar nu mai avem nici un minut de pierdut. Mă întorc imediat.

Elizabeth-Anne o zări pe Ludmila năpustindu-se practic pe scări. Se întreba cu sinceritate ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut-o prietenă pe această rusoaică mititică și energică.

După câteva minute, respirând din greu. Ludmila apăru cărând cu greutate pe scări două casete mari de bijuterii și deasupra lor o haină splendidă din blană albă de râs, din pădurile Rusiei.

— Ludmila, nu pot accepta așa o haină ! Este imposibil ! protestă Elizabeth-Anne cu vocea gâtuită de emoție.

— Trebuie să accepți !

— Dar nu pot. Este o comoară...

— Da, adevărat ! Valorează foarte mult. Dar taci odată, avem puțin timp ! încercă Ludmila să pună capăt protestelor protejatei ei.

— Dar... dar dacă o pierd ?

— S-o pierzi ? ochii Ludmilei se îngustară. Nu știu să existe o femeie pe lume care să fi pierdut o haină de blană. Și punând casetele pe masă continuă :

— Acum trebuie să găsim bijuteria cea mai potrivită, și aplecându-se deasupra casetelor începu să caute. Elizabeth-Anne scoase un țipăt de uimire. Ludmila se plângea totdeauna că nu are bani și dacă se întâmpla ca un chiriaș să nu plătească la timp chiria, se văita că va suferi un atac de cord, de supărare și totuși, aceste casete conțineau bijuterii care ar fi putut să răscumpere și un rege din sclavie. Diademe din diamante, cordoane cu rubine, perle toate formele și dimensiunile, inele ,cercei, brățări și broșe, toate reprezentând daruri primite de Ludmila de la amiral. Totul era aruncat la întâmplare, încât multe șiraguri de perle erau încurcate și nici un cercel nu era pus alături de perechea sa.

— Da, am găsit, asta este ! strigă Ludmila cu încântare, ridicând o broșă. Este minunată, nu-i așa, spuse fără să-și ascundă încântarea. A fost realizată la St. Petersburg de Edward Wilhelm Schramm, care lucra pentru Fabergé. Este o operă de artă, nu-i așa ?

Rămasă fără glas, Elizabeth-Anne aprobă din cap. Ridică încetișor broșa : o elipsă de email bătută cu diamante și rubine pe care se încrucișau un diamant și un rubin în stil bizantin.

— Nu poți să spui în cuvinte cât este de frumoasă, murmură Elizabeth-Anne.

— Deci, pune-o. Nu, nu așa, lasă-mă pe mine și desfăcând cameea, prinse broșa rusească, exact pe locul unde trebuia. Dându-se un pas înapoi, bătu ușor din palme.

— Minunat. Și acum haina. Ridică blana și o ținu în așa fel încât Elizabeth-Anne să o îmbrace.

Ludmila avea dreptate. Blana era mult prea mare pentru statura ei mică, dar ei îi venea minunat, puțin peste genunchii lui Elizabeth-Anne...

— Dumnezeule, ești de o frumusețe ameţitoare, oftă Ludmila încântată.

Elizabeth-Anne se întoarse spre oglindă şi rămase uluită de eleganța propriei ei persoane.

— Niciodată nu-ţi voi putea mulţumi îndeajuns... Ești zâna mea cea bună...

— Toţi avem nevoie de o zână bună uneori, spuse Ludmila, ochii ei trădând emoţia ce o stăpânea.

În acelaşi moment se auzi soneria de la uşă.

— Fugi, grăbeşte-te înainte ca trăsura să se transforme într-un dovleac !

Elizabeth-Anne se aplecă şi o îmbrăţişă pe micuţa rusoaică, în timp ce aceasta se ridică în vârful picioarelor şi o sărută pe amândoi obrajii şi apoi direct pe gură, după obiceiul rusesc.

8

Lester Lottoman zâmbi către Elizabeth-Anne.

— Iată am ajuns, spuse el în momentul în care taxiul opri în faţa unui şir de maşini strălucitoare ai căror şoferi stăteau de vorbă în grupuri.

Privind spre casa Hochstetter prin geamul taxiului, Elizabeth-Anne simţi cum ultima fărâmă de curaj se topea în ea. Aceasta nu era o casă obişnuită, nu, cel puţin, în sensul în care erau şirurile de case din Gramercy Park sau din împrejurimi. Strânse blana pe ea mai tare, mulţumindu-i în gând Ludmilei pentru generozitatea ei. Această casă era una din ultimele relicve, unul din acele palate în miniatură care se aliniau odată pe Strada a 5-a.

Continua să privească palatul și atunci când Lottoman o ajută să coboare din mașină. Era înconjurat de un gard de fier forjat și avea trei etaje. Primul etaj avea uși mari duble și felinare. Ferestrele înalte se arcuiau în stil francez, elegant, reflectând lumina strălucitoare din interior și lăsând să ajungă până la ea sunetul ușor, delicat al orchestrei. Privind încă o dată casa se miră de propria îndrăzneală de a accepta invitația de a-l întâlni pe Lawrence Hochstetter. Cum s-a putut gândi să ceară ajutorul unui asemenea om ?

Lester Lottoman zâmbi nervos.

— Trebuie să intrăm, nu putem rămâne aici toată noaptea ! Sau vrei să înghețăm ? și cu un gest blând prinse brațul femeii, ce nu-și revenea din uimire și o conduse spre intrare. Valetul îl recunoscu imediat.

— Bună seara, domnule Lottoman, spuse încet, calm cu un accent britanic și cu fața lipsită de orice expresie.

— Bună seara, Bevin.

— Ceilalți oaspeți sunt în salon, domnule. Cred că domnul Hochestetter vă așteaptă ! și îndreptându-se spre Elizabeth-Anne întrebă.

— Pot să vă iau haina, doamnă ?

Strângând instinctiv haina, ca și când nu ar fi vrut să se despartă de darul prețios al Ludmilei, surâse și răspunse :

— Sigur, mulțumesc, gândind că nu poate intra îmbrăcată. Și continua să privească în jurul ei holul împodobit cu cea mai fină marmură.

— Să mergem, vă rog, doamnă Hale, auzi glasul domnului Lottoman care o luă de braț conducând-o de-a lungul holului până în fața unei uși pe care un valet cu livrea o deschise în fața lor. Intrând, Elizabeth-Anne ră-

mase fără grai. Sala in care păşise era decorată cu fresce reprezentând cu mult talent şi bun gust, scene din vechea Romă : temple şi statui, urne şi păuni viu colorați, columne, nori roz delicat pictați şi apusuri luminoase. Frescele acopereau orice suprafață a sălii : tavan, pereți, uşi şi creau impresia de somptuozitate, dar fără răceala caracteristică unui muzeu. Acest lucru se datora scaunelor şi canapelelor îmbrăcate în verde şi auriu care practic umpleau camera.

La un pian mare, negru, potrivit şi într-o sală de concert, cânta un pianist de culoare, îmbrăcat în ținută de gală. Oriunde întorceai capul privirea îți era răsplătită de aranjamente florale elegant realizate.

Dar ce părea a fi cu adevărat uimitor era numărul mare de oaspeți. Numără până la douăzeci şi apoi renunță, înțelegând inutilitatea gestului ei. Niciodată, până în acea clipă, nu mai văzuse atâtea perechi îmbrăcate elegant şi cu bun gust, în costume şi rochii de seară, adunate într-un singur loc. Şi nici atâția chelneri circulând cu tăvile pline de pahare cu şampanie — şi tocmai într-o perioadă de apogeu a prohibiției.

Aceasta era o lume care te putea face să crezi că tot ce-ți arăta Hollywood-ul putea exista cu adevărat. Aproape că se ciupi ca să se asigure că nu trăieşte un vis amețitor. Trecând pragul splendidei săli înțelese că intrase în lumea închisă, greu de pătruns, a celor puternici, a marii finanțe, a oamenilor politici ambițioşi şi energici, a celor bogați şi pe deplin realizați.

— Lester Lottoman, craiule !

Femeia care rostise aceste cuvinte se îndrepta spre ei într-o rochie argintie, mulată perfect, lipsindu-i doar trena pentru a arăta ca o sirenă. Purta un colier şi cer-

cei din turmalină și diamante asortați perfect rochiei și afișa un zâmbet feroce de rechin.

— Bună, Marisol, răspunse Lottoman atât de neplăcut surprins de întâlnire încât Elizabeth-Anne îl examină atent cu coada ochiului. N-am știut că te voi întâlni.

— Știu, știu că nu te-ai gândit. Doamna nu pare să fie Edith, nu-i așa, întrebă Marisol, examinând-o pe Elizabeth-Anne.

— O, nu, nu, răspunse Lottoman practic înecându-se de emoție. Edith este la verișoara ei. Doamna Hale dorește să încheie niște afaceri cu Hochestetter Stremmel și m-am gândit... mi s-a părut firesc s-o invit...

— Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă, nu-i așa ? Minunat. Și tocmai tu, Lester, la care m-aș fi gândit cel mai puțin că poți face așa ceva ! ? Tocmai tu pe care noi toți te credeam un mic nevinovat. Te rog să ai încredere în mine că nu voi scoate un cuvânt. Dacă ești cuminte și mă ajuți. Știi am cunoscut un tânăr german din Newport și Heinz, așa se numește, m-a urmărit până aici, incredibil nu-i așa ? Coborând vocea, dar nu atât de jos încât să n-o audă și Elizabeth-Anne, continuă :

— Este foarte înflăcărat dar nu strică niciodată să-l ții din scurt, așa că te rog să mă ajuți să-l fac puțin gelos și luându-l pe Lottoman de braț cu un surâs larg se întoarse spre Elizabeth-Anne :

— Nu lipsește mai mult de un minut, draga mea !

Lottoman se întoarse și aruncând o privire neajutorată plecă. Elizabeth-Anne zâmbi ridicând din umeri. O clipă rămase nehotărâtă ce să facă, dar apoi luă un pahar cu șampanie oferit de chelner și încercă să se relaxeze.

Simțea privirile curioase ale oaspeților din apropierea ei examinând-o sau admirând-o. Se întoarse și traversă sala, simțindu-se singură și părăsită în această lume strălucitoare, în care nu cunoștea pe nimeni și unde nu-și găsea locul.

Minutele treceau și Lottoman nu mai apărea, deși din când în când, îl zărea în câte un colț al imensei săli, căutând-o cu privirile, dar se părea că acea Marisol nu se hotărâse încă să-l elibereze.

— La naiba, murmură printre dinți Elizabeth-Anne. Știa că nu ar fi trebuit să vină, dar acum nu mai avea rost să se gândească la așa ceva. Era aici pentru a-l întâlni pe Lawrence-Hochstetter, unul din cei mai mari oameni de afaceri, un adevărat vrăjitor al finanțelor, care după cum spuneau unii era fie un strălucit partener de afaceri, fie un rechin. Singura persoană cunoscută fusese smulsă de lângă ea și simțea crescând îndoielile în inima ei. Deodată în spatele ei răsună o voce cunoscută, gravă :

— Scuzați-mă, nu ne-am mai întâlnit oare ?

Speriată se întoarse spre persoane care îi vorbise și aproape că vărsă paharul cu șampanie. „*El* este", se gândi, simțind cum i se înmoaie picioarele. „Oh, Doamne, este *el*".

La câțiva pași de ea, bărbatul atrăgător de la Savoy Plaza, prietenul Lolei Bori, zâmbea privind-o. Da, el era cel care-i adusese atâtea necazuri ei și celorlalți angajați și pe care în ciuda dorinței de a-l uita, nu putea să și-l scoată din minte.

Și ea nu reușea să spună o vorbă, nici să facă cea mai mică mișcare. Se uita doar la chipul lui atrăgător ca

vrăjită și un gând i se furișa în minte și anume că arăta mult mai atrăgător decât în seara când îl cunoscuse.

Părul lui negru, strălucitor ca pana corbului era pieptănat peste cap și doar tâmplele erau ușor ninse. Avea o ținută dreaptă, încordat ca o panteră ce se pregătește de atac. Trăsăturile aspre și totuși atrăgătoare, erau în mod sigur ale unei persoane care obținea totdeauna ce dorea, iar gura, senzuală schița un zâmbet ușor. Diamantele cusute pe cămașă străluceau parcă ironizând-o tandru...

Și ea stătea acolo, pierdută între toți acei străini, față în față cu acest bărbat, care o văzuse doar o dată și atunci îmbrăcată cu uniforma de cameristă. Se simțea ca o impostoare. Nu avea nici un drept să se afle aici și acum trebuia să se aștepte la ce putea fi mai rău.

— Când ne-am întâlnit ultima oară parcă erai îmbrăcată altfel ? Ți-ai făcut oare un obicei din a strica petrecerile ?

Simți cum furia o face să se zburlească ca un animal țepos, hotărât să se apere :

— Vă rog să mă scuzați... și încercă să plece Dar în același moment bărbatul o prinse de braț.

— Nu, nu pleca așa de repede.

Privind spre mâna lui, Elizabeth-Anne murmură printre dinți :

— Cred că ar trebui să-mi dai drumul.

Râse, ieșindu-i în evidență dinții albi strălucitori :

— Te-am lăsat odată să fugi, îți amintești ? Nu știu dacă ar trebui să repet greșeala, cu toate că nu sunt obișnuit să alerg după cameriste !

Simți sângele urcându-i în obraji. Cum îndrăznea s-o jignească în felul acesta ?

Adunându-şi tot calmul de care mai era în stare, se uită în jur căutându-l pe Lester Lottoman, în speranţa că acesta o va salva din situaţia neplăcută în care se afla. Dar nu-l zări nicăieri.

— Nu pot suporta să mă mai las jignită, răspunse cu răceală.

— Serios ? exclamă bărbatul şi-i eliberă braţul.

— Da, vorbesc foarte serios. Se întoarse spre el şi ochii li se întâlniră. Pentru câteva secunde nici unul nu putu să-şi dezlipească privirile de celălalt. Elizabeth-Anne încerca o emoţie puternică pe care o luă drept revoltă, şi simţi cum i se înmoaie genunchii.

De ce avea o asemenea putere asupra ei ? De ce i se părea mult mai frumos ca la prima lor întâlnire ? Şi totuşi de ce nu se putea înţelege cu el ? Îşi smulse privirea cu greu din ochii lui, căutându-l cu disperare pe Lester Lottoman, care părea să fi dispărut pentru totdeauna.

— Cauţi pe cineva ? întrebă străinul. Presupun că pe însoţitorul tău ?

— Presupui corect, răspunse Elizabeth-Anne. Nu îndrăzni să-l mai privească. Sentimentele pe care le avea faţă de el erau puternice, contradictorii şi o copleşeau cu totul. Cum putea un simplu necunoscut să-i provoace atâta ură şi atâta dorinţă totodată... ? Nu trebuie să se mai gândească la el. Trebuie să-l ignore total.

— Poate că însoţitorul te-a părăsit !

Era totuşi prea mult.

— Nu, sunt sigură că nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Totuşi, pot să-ţi ofer un pahar cu şampanie ?

Din pricina încordării nu-şi dăduse seama când pusese paharul pe pian şi un chelner îl luase.

— Eu..., nu... mulțumesc.

— Da, ai dreptate. Nu pot insista mai ales dacă avem în vedere prohibiția. E o fărădelege să vezi curgând atâta băutură, nu ? Și totuși nu mi-ai spus ce cauți aici. Și aceasta poate fi și ea o fărădelege.

Ridică capul indignată.

— Nu sunt obligată să-ți spun nimic. Dar dacă vrei neapărat să știi, află că am venit aici să întâlnesc o persoană anume.

— Da și cine poate fi acea persoană ?

Privind pe lângă el zâmbi triumfător :

— Domnul Lawrence Hochstetter.

— Înțeleg, văd că frecventezi cercuri înalte. Îl cunoști pe domnul Hochstetter personal ? întrebă ridicându-și sprâncenele cu mirare.

Elizabeth-Anne simți cum furia ei se îndreaptă spre apogeu.

— Aș putea fi aici, acum, dacă nu l-aș cunoaște ?

Privind în jur, bărbatul continuă ofensiva :

— Se pare că nu cunoști pe mulți din cei prezenți.

— Se pare ? ! Acesea este un mod greșit de a privi lucrurile.

— Înțeleg ! răspunse el încercând să-și stăpânească zâmbetul exasperant. Atunci poate îmi vei face plăcerea să mă prezinți câtorva din prietenii tăi. Aș fi încântat dacă mi-ai face cunoștință cu doamna de acolo.

Elizabeth-Anne se retrase în gardă :

— Care anume ?

— Cea îmbrăcată în alb și verde.

Elizabeth-Anne privi spre femeia îmbrăcată în alb și verde și observă că părea să fie cea mai elegant îmbră-

cată dintre invitate. Era înaltă, cu pomeți conturați, un nas regal, totul părând să arate o descendență nobilă. Părul drept, negru, era pieptănat peste cap și prins cu o panglică de mătase. Pe mâna dreaptă avea o brățară formată din trei șiruri de diamante. Un colier splendid format din două șiruri de perle negre mari îi împodobea gâtul de lebedă și rochia albă din șifon era diafană, împodobită cu frunze, verde pal, brodate discret.

— O cunoști nu-i așa ? Adică, cel puțin așa mi-ai lăsat să...

— Da, da, desigur, o cunosc, răspunse Elizabeth-Anne. Strângea din pumni, se simțea și furioasă și înspăimântată în același timp. Se lăsase purtată spre o situație de-a dreptul imposibilă și deși nu mințise niciodată cu plăcere și dibăcie, acum se simțea obligată să facă lucrul acesta.

— Și mie mi se pare cunoscută. Cred că am mai întâlnit-o, dar nu reușesc să-mi amintesc numele ei.

— Este Gloria, răspunse Elizabeth-Anne, trăgând aer în piept și gândind „dacă-i bal, bal să fie".

Și abia rostise numele imaginar al femeii în alb și verde, când se simți luată aproape pe sus și dusă spre ea.

— Ce se întâmplă ? Ce faci ? întrebă mirată.

— Tu și cu mine mergem să stăm puțin de vorbă cu Gloria și apropiindu-se de grupul în care se afla femeia strigă cu un zâmbet răutăcios :

— Gloria !

Femeia se întoarse spre el cu uimire și exclamă :

— Lawrence Hochstetter, vrei să spui că după atâția ani de când mă cunoști nu știi cum mă cheamă ?

El zâmbea cu un aer prefăcut timid spre Elizabeth-Anne care în momentul acela ar fi vrut ca pământul să se deschidă și să o înghită.

— Îmi pare rău Robyn, îi spuse femeii. Este doar o glumă cam proastă. De vină trebuie să fie șampania prea multă pe care am băut-o. Doamna aceasta... Doamne, dar e palidă. Se simte rău. Te rog, Robyn, fii drăguță și condu-o în camera de toaletă a doamnelor.

— Ești oribil, m-ai pus într-o situație îngrozitoare în mod intenționat, murmură Elizabeth-Anne.

Dar el nu-i dădu nici o atenție și aplecându-se spre Robyn șopti :

— Nu-mi pasă cum vei face, dar n-o lăsa să dispară, să nu plece indiferent ce s-ar întâmpla. Și te mai rog să-i spui la Bevin să schimbe locurile la masă. Vreau să stea la dreapta mea în timpul mesei. Văzând cum privirea femeii se întunecă, se corectă :

— Bine, la stânga mea. Tu draga mea Robyn vei sta la dreapta mea.

Știind ce are de făcut, Robyn se grăbi să o urmeze pe Elizabeth-Anne, care străbătea salonul tremurând de indignare, plutind ca într-o transă de somnambulism.

* * *

După ce-l lămuri pe Bevin ce are de făcut, Robyn se grăbi spre camera de toaletă a doamnelor. Aici o găsi pe Elizabeth-Anne și cu blândețe o împinse ușor așezând-o pe una din canapele.

— Te rog liniștește-te câteva minute. Dacă ai nevoie de ceva spune-mi și te voi ajuta.

Confuză, Elizabeth-Anne se așeză mai mult prăbușindu-se, așteptând să se mai liniștească. Niciodată nu fu-

sese pusă într-o situație atât de umilitoare și nu suferise atât de mult.

Închise ochii, se lăsă pe spate și respiră de câteva ori adânc. Încercă să se liniștească și să gândească rațional. Într-adevăr se vârâse singură într-o încurcătură oribilă, dar în același timp știa că nu exista un lucru pe care să nu-l rezolve, dacă gândea cu calm.

— Te simți mai bine ? o întrebă Robyn.

Elizabeth-Anne răspunse printr-o scurtă mișcare a capului.

— Bine, ți-a mai revenit și culoarea în obraji, zâmbi Robyn. Scoase o pudrieră Cartier de argint și aplecându-se spre oglindă începu să se pudreze cu grijă.

— Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face atâtea probleme, încercă să o liniștească pe Elizabeth-Anne, vorbind cu un ton degajat.

— De ce crezi acest lucru ? întrebă Elizabeth-Anne cu voce tremurătoare.

— Pentru că lui Larry îi place să vâneze greșelile altora. Îi place să facă glume pe socoteala celorlalți și de data aceasta s-a întâmplat să fii tu victima, continuă Robyn, în timp ce se examina în oglindă cu o privire critică.

— M-am lăsat atrasă prostește ! zâmbi obosit Elizabeth-Anne.

— Da, dar te rog dă-mi voie să-ți atrag atenția într-o privință... ! ?

— Da, te rog.

— El se poartă cu toată lumea la fel, indiferent dacă este bărbat, femeie sau copil și mai ales nu face nici o excepție pentru „sexul slab" Uneori, știi, cred, că ar fi foarte bine dacă ar ști să se poarte cu o doamnă așa cum

trebuie. Robyn închise pudriera și se întoarse spre Elizabeth-Anne zâmbind șters :

— Totuși încă nu înțeleg cum ai reușit. Bineînțeles, recunosc, ești atrăgătoare, dar scuză-mă că spun, frumusețea este destul de ieftină. Acest oraș este plin cu femei mult mai atrăgătoare ca noi.

Elizabeth-Anne o privea mirată.

— Nu înțeleg ce vrei să spui ?

— Bine, dar ești prima femeie care-i stârnește interesul după foarte multă vreme !

Elizabeth-Anne simți cum îi urcă sângele în obraji. Își lăsă ochii în jos și începu să-și privească mâinile :

— Sunt convinsă că te înșeli, murmură ea.

— Eu ? Să mă înșel, eu ? Robyn râse din tot sufletul. Se așeză alături de Elizabeth-Anne și-i luă mâna.

— Știi, a existat o vreme când îl doream pe Larry din toată inima. Dar el s-a căsătorit cu altcineva.

— Mai este căsătorit ?

— Nu. Dar important pentru mine a fost că a preferat-o pe cealaltă, apoi a urmat un divorț răsunător, care a umplut paginile multor ziare. Între timp eu mă căsătorisem, așa încât, atunci când Larry a fost liber din nou, eu nu mai eram. Acum suntem doar prieteni, frate și soră. Dar acest lucru ne place și chiar este mai bine ca înainte pentru amândoi.

— Dar de ce nu s-a căsătorit cu tine ? De ce a preferat-o pe cealaltă ? se arătă interesată Elizabeth-Anne.

— Pentru că ea îi oferea ceva ce eu nu puteam oferi, iar tu ai această calitate pe care el credea că o avea și fosta lui soție, dar se înșela. I-a acordat prea mare încredere. El o credea cu totul deosebită, misterioasă. Îl atrag

persoanele despre care bănuiește că ascund mai mult decât văd ochii. Dar în privința soției lui s-a înșelat. Era o ființă deosebit de superficială.

— Și din acest motiv au divorțat ? Numai pentru că nu găsea nimic deosebit la ea ?

— Asta-i doar unul din motive. Cauza principală a fost un film făcut de ea. El credea că este un film indecent și a vrut să cumpere toate copiile. Acest lucru a înfuriat-o îngrozitor. L-a acuzat că vrea să-i distrugă cariera și multe altele. Și în cele din urmă a cerut ea divorțul.

— Deci era actriță.

— Da și încă una celebră. Cred că ai auzit de ea. S-a sinucis de curând.

Pe Elizabeth-Anne o trecură fiorii și jucându-se cu degetele întrebă în șoaptă :

— Nu se poate, nu poate fi...

— Ba da, Lola Bori, unica și extraordinara Lola Bori, spuse zâmbind trist Robyn. Apoi bătând ușor din palme :

— Hai, cred că am bârfit destul deocamdată. Trebuie să mergem la masă.

— Te rog, du-te singură, mulțumesc pentru ajutor, răspunse Elizabeth-Anne grăbită.

— Dar pentru ce atâtea mulțumiri ?

— Pentru tot ceea ce mi-ai spus.

— Oh, nu e mare lucru. Dacă vom fi prietene, nu trebuie să avem prea multe secrete una față de cealaltă, nu-i așa ? Hai, te rog să mâncăm, spuse Robyn ridicându-se de pe canapea.

— Îmi pare rău, nu pot, trebuie să plec...

— Imposibil. Nici nu vreau să aud așa ceva. Trebuie să rămâi.

— Dar nu înțelegi că nu pot da ochii cu el ? Nu acum.

— De ce ? Doar pentru că te simți încă stânjenită de gluma lui copilărească ?

Elizabeth-Anne tăcea fără a fi în stare să-i explice cât de umilită se simțise, dar cât de mult pălise această umilință în fața celor aflate ?. Faptul că Larry Hochstetter era soțul Lolei Bori — de a cărei sinucidere se simțea și ea oarecum răspunzătoare — schimbase totul. Se gândea că nu va mai putea da ochii cu el niciodată. Era uimitor și faptul că-și dăduse atâta silință să o umilească. Cât de mult trebuie să o urască.

— Nu fii supărată pe el pentru această glumă, încercă să o liniștească Robyn care de altfel interpreta greșit tăcerea ei.

— Crede-mă, așa se poartă el cu toată lumea, nu ești o excepție. De altfel, mai devreme sau mai târziu va veni singur să-și ceară scuze și nu cred că ai vrea să pierzi această ocazie. Și deși nu ar trebui să-ți fac această mărturisire, trebuie să-ți spun că Larry m-a trimis să am grijă de tine pentru a fi sigur că nu dispari.

— Nu pot crede așa ceva, spuse Elizabeth-Anne cu amărăciune. Dar totuși cred că în felul acesta mă chinuie și mai tare ! De fapt merit. Așa că trebuie să rămân.

— Dimpotrivă, prostuțo, răspunse Robyn râzând veselă, l-ai cucerit. Și acum, gata, hai să mergem. Puțină mâncare nu poate face nici un rău și nici puțină conversație. Și dacă vrei să știi, în curând, te vei convinge că Larry Hochstetter și Robyn Morgan nu acceptă să li se răspundă *nu*.

Privind-o direct în ochi, Elizabeth-Anne spuse :

— Te rog, chiar nu poți să mă lași să plec ?

— Îmi pare rău, dar mă tem că nu, răspunse Robyn în timp ce o împingea spre ușă.

— Și încă ceva : dacă se va întâmpla să devenim prietene, lucru de care sunt sigură, trebuie să începi prin a avea încredere în mine.

Dând ușor din cap ca un copil ascultător, Elizabeth-Anne nu prea era sigură de acest lucru, deși acesta era într-adevăr începutul unei prietenii ce avea să dureze o viață.

*

* *

Oaspeții erau deja așezați la masă când cele două femei intrară. Elizabeth-Anne privi în jurul ei ușor temătoare. Era și mai stânjenită ca înainte. Cina nu fusese servită încă, tocmai pentru a le aștepta pe ele.

Robyn se întoarse spre ea și-i zâmbi încurajator :

— Curaj. Vezi ce persoane importante suntem ? Nici nu au început masa. Și pentru Dumnezeu, mergi mai încet. Aceasta este marea noastră intrare în scenă, și prinzându-i brațul, o făcu să meargă mai încet. Totodată, ridicându-și puțin nasul în vânt în fața tuturor oaspeților, zâmbi, dar nicidecum ca și când și-ar fi cerut scuze.

Apropiindu-se de masă, Elizabeth-Anne văzu cele două scaune rămase libere de o parte și cealaltă a gazdei. Nu avea șanse să scape prea ușor, se gândi ea. Lawrence Hochstetter avusese grijă să se asigure că prada nu-i va scăpa printre degete. Drumul spre capătul mesei păru să dureze o eternitate.

Sufrageria era ocupată de o masă enormă la care luaseră loc cincizeci de persoane. Spre deosebire de salon, pereții erau o imitație de piatră cioplită, până la jumătate din înălțimea lor, iar restul era pictat cu reprezen-

tări de scene pastorale. Păstori şi păstorițe, ramuri de măslini şi un cer senin, cu nori rozacei şi amoraşi plutind în aer era decorul în care se servea masa.

Covorul, de dimensiuni regale, candelabrele veneţiene cu lumânări din ceară de albine dădeau o notă în plus de eleganţă. Cincizeci de scaune în stilul Ludovic al XIV-lea se asortau perfect cu acest decor.

Farfurii de porţelan Meissen, ornate cu modele florale aurii, paharele de cristal Waterford şi tacâmurile din argint masiv în stil georgian completau perfect eleganţa sufrageriei.

Plimbându-şi privirea asupra oaspeţilor remarcă uimită că Laster Lottoman era aşezat spre coada mesei pe locurile mai puţin importante, alături de Marisol. Feţele lor exprimau sentimente diferite, a lui uimire, iar a ei o nedisimulată invidie.

— Doamnelor, sper că nu v-aţi grăbit din cauza noastră ? spuse Larry Hochstetter destul de tare încât să-l audă toată lumea.

— Nu-ţi face probleme, Larry, dragule, spuse Robyn aşezându-se lângă el şi sărutându-l uşor pe obraz. Ştii că sunt foarte atentă cu înfăţişarea mea ca şi Elizabeth-Anne de altfel, şi acest lucru poate fi socotit vanitate dar cel puţin ne putem lăuda cu faptul că nasurile noastre nu strălucesc.

— Da, este adevărat, şi ale noastre simt aroma mâncării. În ceea ce mă priveşte, cred că nu ai folosit farduri pentru că deja după câte ştiu, crinii n-au nevoie de poleială.

— În ceea ce mă priveşte niciodată poleiala nu mi se pare suficientă, răspunse Robyn printre râsetele politicoase ale oaspeţilor.

Elizabeth-Anne simți că se relaxează. Nimeni nu spuse nimic referitor la plecarea ei precipitată din salon, ba mai mult, întârzierea lor la masă fusese scuzată în mod politicos.

La un semnal al lui Larry Hochstetter o armată de chelneri pătrunse în sufragerie purtând tăvile. Cina putea într-adevăr începe.

Ceea ce urmă fu cina cea mai lungă la care luase parte vreodată Elizabeth-Anne. Totodată era cea mai elegantă și fascinantă. Larry Hochstetter era într-o formă extraordinară, o gazdă desăvârșită, un partener de conversație plin de farmec și umor. Robyn era o parteneră excelentă pentru Larry și amândoi erau într-adevăr strălucitori.

Dar din când în când privind spre Robyn i se strângea inima, căci privind-o, Elizabeth-Anne își dădea seama că prietena ei cea nouă este încă îndrăgostită de Larry Hochstetter în timp ce el era clar că nu o iubea așa cum ar fi vrut ea. Arătau ca cei mai buni prieteni și amândoi își dădeau silința s-o prindă și pe Elizabeth-Anne în conversația lor, încât în curând nu mai avea de ce să regrete că a rămas la masă. Încet, încet, începu să-și schimbe și părerea în privința gazdei ei.

— Larry și-a adus bucătarii de la Paris, șopti Robyn, în timp ce se aducea primul fel : homar rece cu sos de smântână servit în cupe mici de porțelan decorate cu fructe de mare. Nici un bucătar din această țară nu se poate întrece cu ei. Așteaptă să vezi când va fi adus desertul !

Elizabeth-Anne găsi mâncarea superbă în privința gustului dar și splendid servită și ornată. Următorul fel a fost friptură de vițel. Pe fiecare farfurie era așezată friptura în suc propriu decorată cu unt bătut așezat zăbrele

și cu piure de cartofi pe margine. Piureul ce înconjura friptura împiedica sosul să se împrăștie spre legumele de pe margine așezate în mici grămăjoare ce formau mozaic, sparanghel tăiat mărunt și morcov.

Dar desertul într-adevăr a fost „piesa de rezistență", după cum anticipase Robyn. Larry și-a trimis cofetarul la Murano să învețe tehnica suflării sticlei, continuă Robyn, privind spre Elizabeth-Anne. Merele perfecte din zahăr erau umplute cu o cremă de caise și erau așezate cuminte în fața fiecărui invitat. Merele de dimensiunile celor adevărate erau perfect realizate, arătând ca cele de sticlă fină și umplutura din cremă de caise strălucea în interiorul lor. Privindu-l cât era de frumos. Elizabeth-Anne nu îndrăznea să-l mănânce. În clipa când luă prima înghițitură, papilele ei gustative se treziră însă vibrând de plăcere.

9

Cei doi se aflau în biroul de la etaj, așezați în fața căminului. Oaspeții plecaseră de mult și servitorii strânseseră masa. Robyn fusese ultima care plecase. Acum Elizabeth-Anne era singură față în față cu Larry Hochstetter.

— Trebuie să-ți spun că, după părerea mea, ai ales un drum tare întortocheat pentru a ajunge la mine. De ce nu ai fixat o întâlnire la biroul meu ?

— Pentru că nu știam absolut nimic despre cum procedează compania ta în privința investițiilor. Și pentru că... nu doresc ca angajații tăi să se ocupe de afacerile mele. Ochii ei albaștri deveniră de culoarea oțelului.

Pentru că de fapt doresc ca tu personal să te ocupi de ele.

— Ai plănuit totul în cele mai mici detalii, nu-i așa ? întrebă Larry sorbind din paharul cu coniac.

— Nu, nu se poate spune așa ceva. Sunt o începătoare în afaceri. Tot ceea ce doresc este să fiu prudentă.

— Și dacă nu doresc să mă ocup personal de afacerile tale, ce se va întâmpla ?

Netezindu-și ușor rochia pe genunchi pentru a se liniști, Elizabeth-Anne privindu-l atent răspunse calm :

— Nu știu. Presupun că mai există și alți oameni de afaceri.

— Există, într-adevăr, o mulțime, câtă frunză și iarbă Dar trebuie să știi că nici unul nu este ca Hochstetter-Stremmel.

Lăsând capul în jos Elizabeth-Anne mărturisi încet :

— Da, dar mai știu că pentru o companie ca Hochstetter-Stremmel, treizeci de mii de dolari nu înseamnă mare lucru. Dar pentru mine sunt tot ce am.

Zâmbind o încuraja :

— Poți fi sigură că este o grămadă de bani !

Îl privi uimită. Nu era un om de afaceri înfumurat, așa cum părea să fie în viața personală.

— Vorbești ca un bancher.

— De fapt nu sunt. Eu doar investesc bani pentru clienți. Investesc având în vedere pregătirea economică pe care o am, previziunile economice ,realizările în domeniu ale altor companii și un curaj nebun.

— Și crezi... Știu că este o întrebare nepotrivită, dar crezi că voi putea să-mi măresc capitalul atât de mult încât să-mi pot cumpăra un hotel ?

— Făcând investiții serioase, nu văd de ce ar fi imposibil. Odată ce vei realiza o sută de mii de dolari, vom putea porni niște mici jocuri de afaceri care să grăbească strângerea capitalului necesar.

— Jocuri, ce fel de jocuri ? întrebă ea încruntându-se ușor.

— Să ne asumăm mici riscuri. Să cumpărăm când alții nu ar face-o, să cumpărăm un hotel ipotecând ceva. Asta înseamnă un joc de afaceri. Dar ce trebuie să facem mai întâi este să investim banii tăi cât mai prudent. Banii pot face bani. Prima sută de mii este cea mai greu de realizat. La fel și primul milion.

— Și este ceva... sigur ?

— Destul de sigur, atât cât poate fi ceva sigur în viață, care în sine este un risc. Nu există garanții de sută la sută. Te-aș minți dacă nu ți-aș spune toate aceste lucruri.

— Și dacă ai fi în locul meu, ce ai face ?

— Exact ce faci tu acum, cu condiția să caut pe cineva care să cunoască lumea afacerilor ca mine.

— Da, ai dreptate. Mâine îți voi aduce la birou un cec în valoare de treizeci de mii de dolari.

— Eu am o altă propunere. Voi trimite mașina să te aducă pentru dejun. Îmi vei da cecul personal și vom sărbători momentul începerii colaborării noastre.

— Totdeauna obții ceea ce dorești, domnule Hochstetter, spuse zâmbind Elizabeth-Anne.

— Larry, spuse el cu o blândețe deosebită în glas. Dacă vrei să facem afaceri împreună, îmi vei spune Larry.

— Deci, Larry, ne vedem mâine, spuse ea ridicându-se și întinzându-i mâna ca un om de afaceri.

— Pe mâine răspunse Larry luându-i mâna. Bevin va avea grijă ca Max să te ducă acasă și-i lăsă cu greu mâna din mâna lui.

Coborî scările, plutind de încântare, în timp ce el se retrase în dormitor fluierând fericit.

Nici unul din ei nu bănuia că peste trei sute șaizeci și două de zile, pe 29 octombrie 1929, cea mai mare criză economică din istorie va îngenunchea omenirea.

Elizabeth-Anne își lăsă privirea să se plimbe de la Larry Hochstetter spre ferestrele din spatele lui, prin care se putea vedea acoperișurile conice sau ascuțite ca vârful acului ale clădirilor din jur.

Înainte ca ea și Larry să înceapă să se întâlnească pentru dejun de două ori pe săptămână, în sufrageria particulară de la Hochstetter Stremmel la etajul treizeci și opt pe Pine Street în inima centrului financiar, admirase de nenumărate ori templele banului din Manhattan. De nenumărate ori încercase să-și imagineze cum ar fi să privești lumea dintr-un loc atât de înalt, dar nu reușise. Și acum, când reușise să înțeleagă ce înseamnă acest zbor imaginar și să-l și trăiască atât de des, vraja rămăsese intactă. Era ca și cum ar fi putut atinge vârfurile clădirilor și acum înțelegea de ce vârfurile acestor monoliți erau ornamentate cu atâta grijă. Nu-și dăduseră constructorii osteneală pentru cei săraci, pentru cei ce străbăteau orașul pe jos sau în mașină, ci pentru cei care erau aici sus. Această lume suspendată era mult mai îndepărtată de cea de jos, decât ai fi putut crede. Nu numai distanța fizică era importantă. Vapoarele se vedeau ca niște jucării iar oameni păreau furnici și pro-

blemele lor pur și simplu nu existau. Numai afacerile erau importante și acest lucru deosebea cele două lumi.

De zece luni, de la prima lor întâlnire, aceste prânzuri deveniseră o tradiție.

Își întoarse din nou privirea spre Larry și zâmbi. Dacă cineva i-ar fi spus în acea seară, la reședința Hochstetter că afacerile ei vor înflori într-un timp atât de scurt, i-ar fi râs în față. Dar acum nu mai părea o glumă.

Larry dădu la o parte farfuria pentru desert și-i întinse raportul peste masă. Ea îl trase spre sine și-l privi. Era compus din patru pagini. Prima era pagina de titlu și era frumos bătută la mașină. Citi : „confidențial".

Raport privind capitalul
și investițiile doamnei
Elizabeth-Anne Hale
28 octombrie 1929

Zâmbi și întoarse prima filă, dar zâmbetul îi îngheță pe buze. Pentru o clipă se gândi că s-ar putea să fie o greșeală de dactilografiere. Privi spre Larry, peste masă, dar fața lui era de nepătruns.

Privi din nou cifrele dactilografiate și nu putea înțelege : în mai puțin de un an cei treizeci de mii de dolari se transformaseră în... nu, nu se putea !

Nici nu îndrăznea să se gândească.

Privi din nou cifrele năucită.

— O sută șaizeci și șapte de mii trei sute patruzeci și trei de dolari și nouăzeci și doi de cenți, silabisi ea.

Nu, nu se putea. Undeva era o greșeală.

Răsfoi paginile raportului și urmări cu degetul cifrele ce indicau investițiile, dividendele și într-un singur caz un stoc de acțiuni lichidat. De asemenea mai figura un stoc de acțiuni într-o companie minieră, Horseshoe Investments din Dakota de Nord unde se descoperise un nou filon de minereu în urmă cu o săptămână.

În cele din urmă respiră adânc, încercând să-și revină din uimire și închise raportul. Pentru câtva timp nu putu scoate o vorbă.

— Este uimitor ! spuse cu o voce moale. De-a dreptul înspăimântător !

— Da, se pare că a crescut ceva mai repede decât am anticipat. Și Larry începu să-i explice : totul se datorează faptului că mi-ai lăsat mână liberă. Din când în când câte o păsărică îmi șoptește la ureche și-mi vinde câte un pont. Nu se întâmplă prea des, dar dacă mi se pare ceva profitabil și nu atât de frumos încât să pară ireal, atunci îmi ascult instinctul. Dar trebuie să recunosc că hotărârea de a mă lăsa să fac cum cred eu de cuviință a fost decisivă.

— Îmi pare bine că am făcut acest lucru, răspunse Elizabeth-Anne, cu încântare.

— Și eu mă bucur.

În acest timp, Berty, bucătarul-chelner, strânse farfuriile și aduse cafelele.

— A fost o masă minunată Berty !

— Mulțumesc doamnă, răspunse cu gravitate Berty care avea înfățișarea unei stafii și calitățile unui bucătar desăvârșit.

După ce Berty plecă, Elizabeth-Anne se jucă nervos un timp cu ceașca de cafea. În cele din urmă spuse :

— Mă simt vinovată, Larry !

— Vinovată ? se miră el. De ce să te simți vinovată ? Doar pentru că ai câștigat cinstit niște bani ?

— Nu, Larry, mă simt vinovată față de tine.

— Pentru totdeauna servitorul dumneavoastră devotat, doamnă, spuse el plecându-și capul cu eleganță.

Dar ea nu zâmbi și continuă :

— Dar nu e drept. Singurul motiv pentru care banii mei s-au înmulțit așa de repede este faptul că te-ai ocupat de afacerile mele mai mult decât de altele.

— Da, doamnă, sunteți vinovată.

În ultimele zece luni ea și Larry se apropiaseră foarte mult unul de celălalt. Încă de la început existase o puternică atracție fizică între ei pe care Elizabeth-Anne încercase să o înăbușe, gândindu-se mereu la Zaccheus. În ciuda acestui fapt se vedea că Larry o iubea nebunește și această iubire izvorâse dintr-un respect reciproc.

Dar și ea îl iubea ; totul se petrecuse pe nesimțite și când înțelese care sunt adevăratele sentimente față de el se simțise lovită ca de trăznet. Totul începuse de la mici întâlniri la dejun, apoi invitații la el acasă și la spectacole. La rândul ei, prima oară de când Zaccheus dispăruse, se hotărî să invite un bărbat la ea acasă și când fetele s-au arătat încântate de prezența lui Larry, a fost și ea fericită.

Charlotte-Anne fusese cea care vorbise cu cea mai mare sinceritate :

— Este destul de drăguț, mamă. Îmi place. Dar să știi că nimeni nu-l poate înlocui pe tata. Niciodată.

Surprinsă, Elizabeth-Anne întrebă :

— Dar cine a spus că este vorba de așa ceva ?

— Dar este evident, mamă. De câte ori se află în jurul tău strălucești de încântare. Când știi că te vei în-

tâlni cu el seara, ești toată ziua într-o agitație plină de voioșie. Să nu mă înțelegi greșit. Îmi place Larry. Dar tata trăiește, este pe undeva în lume, sunt sigură și nu cred că este cazul să împărtășești aceste sentimente față de altcineva, în special atâta timp cât nu știm nimic clar despre tata.

— Dar, draga mea, nu-i ofer lui Larry nimic din ceea ce nu se cuvine. Este într-adevăr un bărbat foarte atrăgător și inteligent, însă, te rog, să nu înțelegi greșit relațiile dintre noi. Nu voi face nimic, niciodată, care să întineze ceea ce simt pentru tatăl tău.

— Da, mamă, înțeleg.

În seara care urmă acestei conversații cu fiica ei, Larry o invită la teatru și cinară târziu acasă la el.

Mâncarea ușoară, șampania amețitoare și dorința amândurora de a face dragoste o făceau pe Elizabeth-Anne să se simtă încolțită. În cele din urmă smulgându-se din brațele lui, îl rugă cu glas răgușit :

— Nu Larry, te rog nu. Nu este drept. Nu încă. Nu pot face acest lucru atâta timp cât nu știu nimic sigur despre Zaccheus.

El se închise în sine și ea plecă imediat nemaisuportând tensiunea dintre ei. Nu se mai văzură până săptămâna următoare când luară prânzul împreună. La început se simțiră amândoi ușor stânjeniți, dar încet, încet, discuțiile intrară pe făgașul normal. Nu mai vorbiră niciodată despre sentimentele lor, dar iubirea dintre ei creștea tot mai mult, hrănită, poate, și de dorința fizică frustrată.

Se priveau în tăcere peste masă. Pentru o clipă se simți teribil de nedreaptă. Îl iubea, era sigură de acest

lucru. Şi el o iubea şi pentru că nu putea să-şi arate dragostea în alt mod decât prin creşterea averii ei, el făcea tot ce putea ca această avere să sporească de la o zi la alta. Şi pentru ce... ? Nici măcar un sărut nu primea drept mulţumire.

Iat-o pe Elizabeth-Anne Hale, o femeie matură, în New York City, cu posibilităţi materiale considerabile, având ocazia să mai iubească o dată în viaţă şi ea şe temea să se dăruiască bărbatului pe care-l iubea... pe care-l dorea !

Nu, nu se temea, îşi spuse. Se simţea vinovată pentru că putea iubi un alt bărbat, acesta era adevărul. Se simţea vinovată pentru că în adâncul inimii încă îl mai iubea pe Zaccheus, încă mai iubea tot ce însemnase el în viaţa ei, chiar dacă nu reuşea să-şi mai amintească clar trăsăturile chipului său. Vinovată se simţea şi pentru că, Elizabeth-Anne îşi iubea copiii şi tot ce însemnau ei pentru ea şi Zaccheus. Însemna oare o trădare faţă de ei, o altă iubire pentru un alt bărbat ?

Dar Zaccheus era pierdut şi totuşi ea nu putea să-şi lase copiii să îi conducă propria viaţă oricât de mult i-ar fi iubit. Nu era drept. Acest lucru nu era drept nici faţă de ea, nici faţă de Larry.

Respiră adânc şi cu voce tremurătoare spuse :

— Larry, ... în seara aceasta ..., te rog ... am aşteptat atât ..., hai să ne vedem în seara aceasta ... şi privind ochiul acela albastru şi adânc simţi cum se cufundă în privirea lui ca într-o mare fără de sfârşit.

O privi cu tristeţe căci o iubea şi o respecta prea mult ca să facă ceva împotriva voinţei ei.

— Eşti hotărâtă ? Foarte hotărâtă ?

— Da, sunt sigură.

Se auzi o bătaie în uşă şi o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată sobru, băgă capul pe uşă :

— Domnule Hochstetter, îmi cer scuze, dar am primit un telefon urgent de la domnul Wharton. Pot să vă dau legătura ?

— Te rog ! zâmbi lui Elizabeth-Anne, se ridică şi se îndreptă spre birou. Ridică telefonul şi ascultă un timp. Vorbi apoi scurt şi punând telefonul la locul lui strânse gânditor din buze. Se întoarse apoi spre Elizabeth-Anne, luă raportul ei şi apăsând butonul soneriei, îi spuse secretarei :

— Domnişoară Gordon, adu-mi, te rog, dosarul cu investiţiile mele. Şi cât mai repede !

— Ce se întâmplă ? Sunt probleme ? întrebă Elizabeth-Anne.

— Probleme ? Nu, deloc. Cineva încearcă să ne servească o ştire falsă. Miroase a ceva necurat. M-a sunat un om care lucrează pentru mine la Horseshoe Investments. Acţiunile lor scad vertiginos.

— Dar, de ce ? Am înţeles că au descoperit un nou zăcământ !

— Care a secat, aşa cel puţin susţin ei.

— Deci vom vinde şi noi ?

— Da şi nu. Vom vinde tot în afară de acţiunile de la Horseshoe pe care le vom cumpăra. Se întâmplă ceva şi trebuie să înţeleg care-i miza jocului. Bătrânul Caruthers nu ar lăsa să se afle că a secat un zăcământ, în nici un caz înainte de a vinde el. Nu, atât timp cât el cumpără, este clar că nu a secat zăcământul. Dimpotrivă, cred că au descoperit filonul principal. Părerea mea este că bătrânul Caruthers încearcă să coboare preţul acţiunilor pentru a le cumpăra el cât mai ieftin !

— Şi vei cumpăra şi tu ?

— Vom încerca să cumpărăm fiecare acţiune ce poate fi cumpărată înainte ca el să-şi întindă ghearele lacome. Vom lichida celelalte acţiuni pentru a putea strânge bani lichizi ca să-i investim în acţiuni Horseshoe Investments.

— Şi... şi dacă te înşeli ? întrebă Elizabeth-Anne cu vocea tremurătoare.

— Atunci, draga mea Elizabeth-Anne, vom da de dracu, spuse el zâmbind uşor, dar faţa îi era luminată de o strălucire dată de speranţa de a intra într-un joc periculos şi plin de neprevăzut. Acum, gata, ne vedem mai târziu. Am o mulţime de afaceri de încheiat pentru tine şi pentru mine. La ora cinci după-amiază vreau ca noi să deţinem majoritatea acţiunilor de la Horseshoe Investments.

În acea seară, la ora şase, Larry o sună pe Elizabeth-Anne.

— Fait accompli, spuse el. Felicitări, doamnă Hale. Acum, la bine şi la rău, suntem deţinătorii majorităţii acţiunilor de la Horseshoe Investments.

— Pot fi mulţumită de acest lucru, sau este prea devreme ? întrebă ea prevăzătoare.

— Este puţin cam devreme, dar zvonurile care mi-au ajuns la ureche par să aducă noroc. Caruthers a aşteptat ca acţiunile să scadă până la patru dolari bucata de la opt dolari şi cincizeci de cenţi. Dar l-am întrecut. Am cumpărat tot ce se putea cumpăra cu patru dolari cincizeci. Am auzit că s-a albit de furie. Mai ales când am început cursa împotriva propriilor acţiuni şi aştepta ca toţi ceilalţi să vândă şi ei.

— Deci este scos în afara jocului ?

— Nu, mai are câteva acțiuni. Doar atâtea cât să se enerveze că a pierdut controlul.

— Deci totul pare să fie bine.

— Îndrăznesc să spun foarte bine.

— Și dacă... și se opri la timp.

Îl auzi râzând și continuând ideea ei :

— Și dacă totul iese bine până la sfârșit, cât de mare va fi profitul, nu-i așa ?

— Da, adică, ... vreau să spun că mă întrebam...

— Dacă, ține minte că spun **dacă,** totul iese bine, vei avea...

Ea își ținu respirația așteptând să audă la cât ar fi putut să se ridice valoarea acțiunilor, dar Larry schimbă brusc subiectul.

— Îmbracă-te cât mai elegant. În seara aceasta vom sărbători succesul nostru.

— Dar nu e drept, Larry, începusei să-mi spui... nu e drept știi...

— Da, nu e cinstit, spuse el râzând.

— Bun, atunci spune.

— Ei bine, amintește-ți însă, este doar un joc, nu vom ști precis decât peste o săptămână.

— Da, nu voi uita acest lucru, promise ea cu o voce tremurând de emoție.

— Ei bine, începând de acum o oră, s-ar putea ca averea ta să valoreze un milion de dolari.

Își trase respirația ca după o cursă lungă și repetă :

— Un milion...

— Sau nimic, sau poate mai mult.

— Cred, ... cred că voi leșina, spuse Elizabeth-Anne, cuprinsă de amețeală la ideea câștigului, sau pierderii unei atât de mari sume de bani.

— Nu, iubito, nu vei leşina, ci doar te vei face cât mai frumoasă, numai pentru mine în seara aceasta.

— Da, bine, Larry.

Şi în timp ce închidea telefonul, suspină uşor, cu ochii strălucind. Ideea de a deveni milionară nu mai părea atât de atrăgătoare, comparată cu faptul că el îi spusese „iubito".

*

* *

Trasă de un singur cal alb, trăsura aluneca uşor în întuneric însoţită de şoaptele copacilor din Central Park. Coşul trăsurii era ridicat şi Larry împreună cu Elizabeth-Anne erau ascunşi privirilor sub pătura groasă, privind luminile strălucitoare din Manhattan. Oraşul îi înconjura ca revărsarea unei cutii cu bijuterii strălucitoare şi deasupra lor, cerul de catifea era împânzit de strălucirea miilor de diamante ale stelelor. Păreau atât de aproape încât Elizabeth-Anne se gândea că ar putea să le atingă dacă ar întinde mâna.

Se ghemui şi mai adânc sub pătura groasă şi şopti :

— Poţi să crezi că nu m-am mai plimbat cu trăsura de când am plecat din Texas ? Acolo toată lumea visează să se plimbe cu automobilul. Şi aici, dimpotrivă, este un lux să te plimbi cu trăsura.

Larry se întoarse spre ea şi-i înconjură umerii cu braţul. Faţa ei deveni serioasă.

— Mulţumesc, Larry.

— Pentru ce ? Ce-am făcut ?

— Pentru că ai înţeles cât îmi este de greu... ei bine, înţelegi... pentru ceea ce vom face...

Se întoarse spre ea şi-i ridică uşor bărbia.

— De ce nu spui ceea ce simți ? Nu trebuie să-ți fie rușine. Dragostea este minunată. Spune, spune deschis ce simți !

Respirând adânc spuse :

— Pentru că ai înțeles cât îmi este totuși de greu să facem dragoste. E bine așa ? întrebă ea timid, copilărește.

— Mult mai bine, răspunse Larry strângând-o și mai tare în brațe. Își lăsă ușor capul pe pieptul lui și privi cerul spuzit de stele.

— Am vrut să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut în seara aceasta ca totul să-mi pară mai ușor și mai plăcut. A fost romantică și cina la lumina lumânărilor și plimbarea cu trăsura.

Larry nu scoase nici o șoaptă ci doar continua să o strângă și mai tare la pieptul său și se aplecă să o sărute. Îi privi ochii adânci, albastrul lor marin și mai adânc ca de obicei, mai catifelat și mai atrăgător ca niciodată și sărutând-o ușor, cu respirația grea de dorință, murmură :

— Doamne, cât ești de frumoasă !

Simți cum o trec fiorii și cum crește dorința și-n trupul ei. El se aplecă și mai mult și o sărută apăsat, buzele lor despărțindu-se și fiecare simțind limba mătăsoasă, cercetătoare a celuilalt. Dacă ar fi dorit ca ceva să dureze de-a pururi, atunci acesta ar fi fost momentul gândi Elizabeth-Anne.

— Cred că este timpul să mergem acasă, șopti Larry cu buzele lipite de obrazul ei.

Elizabeth-Anne ridică capul și-l privi cu atâta dragoste încât nu mai era nevoie de nici un răspuns.

Dormitorul era la etajul doi și draperiile erau trase complet nelăsând să se vadă în afară nici o geană de lumină. Camera arăta ca un colț de rai senin și liniștit, o lume numai pentru Larry. Ca și parterul și aici pereții erau pictați tot de un pictor italian și imitarea penelului, pilaștrilor și stucatura tavanului erau atât de reale, încât doreai să atingi cu mâna toate aceste frumusețI. Patul era imens, acoperit cu o cuvertură verde de mătase grea și la capul patului se afla o pernă rotundă uriașă, împodobită cu fire aurii împletite într-un anume fel foarte complicat. Toate acestea făceau ca dormitorul să-ți dea impresia de „grand luxe".

Dar Elizabeth-Anne nu mai vedea nimic în jurul ei când Larry o luă în brațe.

— Ai un păr minunat, iubito, șopti el în timp ce scotea acele unul câte unul din părul ei. Eliberat, părul se revărsă pe spate și Larry îl luă șuviță cu șuviță și-l mângâie aproape cu pioșenie. Minunat, este absolut minunat, murmura el fascinat.

Elizabeth-Anne scutură capul ușor și părul se eliberă total și ea simți degetele bărbatului desfăcând ușor nasturii din spatele rochiei.

— Și umerii tăi sunt minunați, continuă să șoptească, trăgând ușor de rochie și eliberând sânii din strânsoarea corsajului, îi sărută ușor umerii.

— Nici nu știi de câte ori am visat că te ating și te mângâi în felul acesta.

O sărută apoi apăsat pe gură și ea începu să creadă că plutește. Îl simți mișcându-se ușor în spatele ei și-l simți la fel de gol ca și ea, picioarele lui modelându-se după ale ei. Îi sărută ușor ceafa și umerii, apoi o întoarse încet, și-i cuprinse sânii în mâinile lui și o sărută din

nou adânc pe gură, încercând parcă să o soarbă, căutând izvorul feminității ei. Gemând își lăsă capul pe spate, părul căzând în cascade și minunându-se singură pe emoția prin care trecea murmură :

— Iubește-mă, Larry, te rog, iubește-mă acum, și sărutările lui continuau să o acopere ca o ploaie de vară, buzele lui mișcându-se încet, ușoare, mângâindu-i sânii, jucându-se cu ei, ademenindu-i, coborând apoi încet, mai jos, tot mai jos până când o făcură să scoată un geamăt și-l strânse de umeri tare, din ce în ce mai pierdută în valurile de plăcere ce-o legănau. Se simțea pierdută, plutind între vis și realitate și nu s-ar fi mirat dacă atunci s-ar fi sfârșit lumea.

Brusc, fără nici un efort, Larry o ridică în aer și o duse spre patul uriaș ca pe o ofrandă pentru sacrificii. Apoi se aplecă ușor deasupra ei scufundând-o în verde-auriul cuverturii și o privi adânc, mângâindu-i părul de aur împrăștiat în jurul capului ei. Urcând încet, deasupra ei, Elizabeth-Anne privea uimită, cu încântare trupul perfect, luminat blând de lămpile ce dădeau o lumină caldă. Îi simți mâinile mângâietoare jucându-se cu trupul ei și se încordă într-o mișcare ca de felină, cu buzele ușor întredeschise, dinții albi strălucind și gâtul arcuit perfect. Trupurile lor se lipiră unul de celălalt și din nou gura lui căuta cercetătoare fiecare părticică a trupului ei, până când o simți cum se agață de el plină de o dureroasă așteptare. Dar o împinse ușor, murmurând :

— Mai târziu, nu acum, stai cuminte, nemișcată.

Dând ușor din cap, incapabilă să scoată un sunet, torturată de acest joc, se lăsă din nou în voia lui, până când nemaiputând suporta se agăță de el cu sălbăticie, scoțând ușoare țipete. Și atunci sărutând-o din nou îl

simți intrând în ea, sigur, dintr-o singură mișcare și în timp ce trupurile lor intrau într-un ritm comun, ea își spunea : Da, este drept, da, așa trebuie să fie, este perfect.

Rămaseră nemișcați un timp, savurând împlinirea acestui îndelung așteptat moment. Și apoi începu să o mângâie din nou și să repete la nesfârșit aceleași mișcări, ca mai înainte, fiecare mângâiere provocându-i un adevărat extaz și îl simți din nou pătrunzând adânc în ea din nou, și din nou, cu o pasiune fără sfârșit. Se agață de el strângându-l cu coapsele și cu brațele, răspunzând cu pasiune la fiecare mișcare a lui până când simțiră amândoi că totul explodează în jur și în interiorul lor, și se prăbușiră strâns îmbrățișați bucurându-se fiecare de trupul celuilalt.

— Rămâi toată noaptea ? întrebă cu vocea înăbușită.

— Aș vrea să pot rămâne, dar știi... fetele trebuie să aibă un exemplu bun ; dacă lipsesc toată noaptea nu este bine pentru ele, răspunse Elizabeth-Anne, în timp ce-l mângâie.

Larry râse și ridicându-se ușor pe un cot sprijinindu-și capul, spuse :

— Ei bine, atunci să ne pregătim pentru repriza următoare.

Privindu-l, Elizabeth-Anne zâmbi :

— Veșnic plin de dorințe...

Când ajunse acasă era deja trecut de ora două noaptea. Alunecă ușor pe scări și reuși să intre în casă fără să facă cel mai mic zgomot. Încuie ușa de la intrare și merse în vârful picioarelor spre salon. Rămase mută de uimire. Fetele stăteau pe canapea și-i evitau privirea.

Fețele lor erau roșii și era evident că plânseseră. Simți un val de rușine acoperind-o. Se simțea copleșită de un sentiment teribil de vinovăție și le privi pe fiecare pe rând. Vina de a le fi adus în această stare o zdrobea. „Deci și-au dat seama unde am fost și ce am făcut. Recunosc, mi-am înșelat soțul, tatăl lor. Ar fi trebuit să știu că așa se va întâmpla, dar tentația a fost atât de puternică. Le-am înșelat așteptările, nu sunt o mamă bună".

Doamne iartă-mă, se rugă ea în gând.

— Dragele mele... murmură cu greu.

Charlotte-Anne și Regina o împinseră pe Rebecca să se ridice. Ca de obicei ea era cea care vorbea și acum în numele celorlalte.

Cu mâinile tremurând Rebecca îi întinse două foi de hârtie. Era o scrisoare.

— Cred,... cred că ar fi mai bine să stai jos, mamă, spuse Rebecca și izbucni în lacrimi.

Elizabeth-Anne privi scrisoarea și recunoscu scrisul mărunt al soțului ei. Nu putea să creadă că după o tăcere atât de îndelungată, acum primea pe neașteptate vești de la el. Începu să citească mai înainte de a se lăsa cuprinsă de remușcări și durerea rândurilor citite mușcau din trupul și sufletul ei.

„Iubita mea soție și iubiți copii,

Știu că această scrisoare venită pe neașteptate vă va uimi. După atâta vreme în care nu ați știut nimic despre mine mărturisesc că mă doare sufletul să vă trimit această scrisoare. Atunci când o veți primi, mulțumesc lui Dumnezeu, totul se va fi sfârșit. Așa este cel mai bine. Trebuie să aveți încredere în mine.

Vă scriu din Texas, dar nu m-am întors aici ca un om liber. Vă scriu din închisoare. Pentru mine fuga s-a sfârșit.

Am fost condamnat la moarte. Știu că aceste cuvinte le veți citi cu durere, dar vă rog să mă înțelegeți că sunt recunoscător că am scăpat de urmărire în sfârșit. Paznicul este un om bun și mi-a promis că va păstra această scrisoare și nu o va expedia până când sentința nu va fi îndeplinită. I-am spus să procedeze astfel, deoarece mi-a fost teamă că aflând unde mă aflu veți veni aici. Și nu doresc acest lucru, deoarece vreau să vă feresc cât mai mult de suferință. Aceasta este dorința mea și cred că poate fi îndeplinită.

Vă rog să mă iertați pentru că am tăcut atât de mult timp. Această scrisoare nu trebuie să vă aducă suferință.

Te iubesc, draga mea soție. În toți acești ani când am fugit și m-am ascuns te-am iubit mereu și această iubire m-a ajutat de-a lungul timpului, și mă ajută și acum, la sfârșit.

Tu și copiii sunteți tot ce are importanță pe lume pentru mine.

Iubito, ești tânără și frumoasă și tinerii sunt optimiști și curajoși. Trebuie să fii, te rog, de dragul meu. Acum când știi sfârșitul, te rog să-l privești cu ochii mei dacă poți. Acum cel puțin amândoi vom fi liberi. Trecutul este undeva în urma noastră. Eu mă pot opri din alergat și tu poți să-ți făurești o nouă viață. O viață mai bună. Nu-ți închide sufletul. Ești capabilă de atâta iubire și poți oferi atâta fericire și zâmbet, încât te rog să nu-ți irosești viața și să-ți găsești un bărbat care să te merite. Orice s-ar întâmpla nu plânge după mine, știu că asta-i tot ce ai făcut în acești ani. Dacă conștiința mi-ar fi dat

de ales, nu aș fi scris această scrisoare, dar am vrut să te eliberez. Am vrut să știu că te simți liberă, că *ești* liberă să alegi o nouă viață. Te rog, iubito, fă-o pentru mine. Altfel moartea mea ar fi lipsită de sens și nu suport această idee.

Te rog să ții seama de un lucru. Nu sufăr, nu sunt trist. Cum poate fi cineva trist când lasă în urma lui o familie minunată ? Acesta este testamentul meu și această dorință îmi dă liniște și pace și curajul să înfrunt sfârșitul.

Ce și-ar mai putea dori un bărbat ?

Cu dragoste eternă,

soțul și tatăl vostru Z.

Elizabeth-Anne avea fața cenușie.

Viața ei, tot ce iubise în viață și avusese importanță pentru ea totul se prăbușise sub ochii ei.

Zaccheus, soțul ei — mort. Tatăl copiilor ei, acuzat pe nedrept era mort.

Cum era posibil ? Cum poate fi executat un om pentru o faptă pe care nu a comis-o ? Chiar se sfârșise totul ? Ultima oară când îl văzuse era plin de viață, vibra de afecțiune ! Era oare posibil ca această scrisoare să fie tot ce mai rămăsese ?

Camera începu să se învârtă în jurul ei, fețele brăzdate de lacrimi ale copiilor se învârteau și ele într-un ritm amețitor până când totul se întunecă în jurul ei și leșină.

Era trecut de miezul nopții, era dimineața zilei de vineri, 29 octombrie 1929. În câteva ore bursa se va prăbuși și Marea Criză va începe.

Toată America va suferi, dar Elizabeth-Anne nu avea să afle curând acest lucru. Durerea ei era nesfârșită, apăsătoare, extenuantă. Să pierzi bani era dureros, dar să pierzi dintr-o scurtă lovitură o ființă iubită era dezastruos.

10

Lumea înnebunise. Viața ei era ca urmele lăsate de o explozie, totul era distrus.

Ca un animal rănit, Elizabeth-Anne se retrase în vizuina ei și încetă să mai existe. Zăcea amețită pe canapea, pe jumătate îmbrăcată, acoperită cu o pătură de cașmir refuzând să se ridice pentru orice altceva în afară de a merge la baie. Era ca și când ar fi fost grav bolnavă. Și chiar era. Dar boala de care suferea nu putea fi vindecată de nici un medic. Era o boală a sufletului și nu a trupului. Zaccheus murise și odată cu el murise și o parte din ea. Când terminase de citit scrisoarea lumea se prăbușise în jurul ei și încetase să mai existe. Secunde, minute, ore, zile, nu mai aveau nici o importanță.

Se închise în sine, incapabilă să comunice chiar și cu copiii. Ei rămăseseră în camera lor la fel de îndurerați ca și ea. Ei, cel puțin, puteau plânge. Dar ei durerea îi distrusese, îi măcinase sufletul. Durerea ei era fizică și atât de puternică și mistuitoare încât până și micuțul Zaccheus, deși nu înțelegea bine ce se întâmplă, era conștient de faptul că mama lor trecea printr-o suferință cumplită și nu mai era ea cea de altădată. Deveni și el la fel de retras ca și Charlotte-Anne, cu singura diferență că el era și înspăimântat.

Trecuseră astfel două zile și o noapte.

Durerea fetelor era la fel de mare ca și a ei, dar ele reușiră să se pună în mișcare, să se ridice și să facă primul pas, apoi următorul pentru a putea depăși tragedia ce părea să le înghită.

Dar Elizabeth-Anne era tot într-o stare de șoc puternică, insensibilă la tot ce era în jurul ei, indiferentă la orice în afară de durerea ei care nu se domolea. Simțea viața din jurul ei, o percepea, dar era incapabilă să reacționeze, era ca într-un vis, în care nu poți face nici o mișcare pentru a te trezi. Tot ce mai dorea era să ridice un zid între ea și lumea exterioară. Nu mai avea putere să treacă peste durerea ei, nu mai aveau importanță zilele.

Când mai trecură încă trei zile curajul și puterea copiilor începură să reapară. Fetele, deși mai izbucneau în hohote de plâns, din când în când și erau încă îndurerate, începură să prindă viață. Regina pregăti ceva de mâncare și toate trei, pe rând, încercară să-și hrănească mama. Dar Elizabeth-Anne refuza orice legătură cu lumea din afara ei. Privea în gol și nu atingea mâncarea.

Fetele se priveau cu îngrijorare crescândă.

De cinci zile mama lor se topea văzând cu ochii.

Ludmila era speriată. Nu-și amintea să fii trecut o zi fără să se vadă cu Elizabeth-Anne și de cinci zile nu văzuse pe nimeni din familia Hale. Știa că sunt acasă pentru că auzise zgomote în apartamentul lor.

Existase dorința de a urca la ei de nenumărate ori, dar ceva o reținuse în loc. Simțea că Elizabeth-Anne și copiii vor să rămână singuri. Oricare ar fi fost motivul acestei tăceri, era sigură că este unul foarte dureros,

dar se simțea rănită de faptul că nu-i dădeau șansa să le împărtășească durerea. Și, totuși, le respecta nevoia de singurătate.

Dar când văzu cum trec zilele una după alta și Elizabeth-Anne nu apare la ușa ei și nici fetele nu tropăie în jos sau în sus pe scări spre școală, fața ei începu să arate cât era de îngrijorată. Și plină de gânduri negre începu să se plimbe prin apartament.

Totul era nefiresc. Familia Hale nu era genul de oameni care să se poarte în acest fel. Ceva rău se întâmplase.

Apoi un gând nebunesc îi răsări în minte. Era sâmbătă și era ziua când Elizabeth-Anne trebuia să plătească chiria și ea nu întârziase niciodată cu plata. Dar dacă... Dar dacă își pierduse toți banii când se prăbușise bursa ? Încet, cu teamă, Ludmila se așeză pe fotoliu. Nu era oare ea, cea care o sfătuise pe Elizabeth-Anne să-și investească banii ? Nu era ea cea care-i netezise drumul în afaceri ? Și ce se va întâmpla acum dacă bunele ei intenții fuseseră răsturnate de timpul aducător de rele și visele ei de aur fuseseră pierdute ? În capul Ludmilei toate aceste idei se învârteau ca într-un carusel amețitor. Cine ar fi putut prevede un viitor atât de negru ? Cine s-ar fi așteptat la un asemenea dezastru ce se abătuse peste țară și care luase în vârtejul său atâtea averi ? Dacă temerile ei se adevereau și Elizabeth-Anne își pierduse toată averea, atunci și ea avea o parte din vină.

Trebuie să vorbească cu Elizabeth-Anne.

Știa că prietena ei este o fire mândră.

Probabil că nu dădea nici un semn de viață pentru că nu avea bani să plătească chiria.

Poate pierduse absolut tot. Sau poate că era atât de zdruncinată de spulberarea banilor încât nu putea să întâlnească ochii celei care o sfătuise să-i investească.

Sau şi mai rău, poate se gândea la sinucidere.

În fiecare zi, ziarele anunţau ştiri despre oameni care pierzându-şi averile sau economiile de o viaţă preferau să-şi piardă şi viaţa, împuşcându-se, gazându-se ori tăindu-şi venele.

Aceste gânduri o umplură de groază pe Ludmila. Ţâşni în picioare, nesuportând să mai aştepte un semn de la chiriaşii ei. Ştia că ceva rău se întâmplase în apartamentul de sus. Elizabeth-Anne, fiicele ei şi Zaccheus însemnau mai mult decât nişte chiriaşi pentru ea ; deveniseră prietenii ei. Erau *familia* ei.

Trebuia să meargă sus să afle imediat ce se întâmplă.

La început ciocăni uşor în uşă. Auzi zgomote în apartament şi vocea înfundată a uneia dintre fete. Părea să fie vocea Rebeccăi. Când văzu că nimeni nu deschide, ciocăni şi mai tare şi în cele din urmă începu să lovească puternic cu pumnii în uşă.

Oprindu-se să-şi tragă sufletul, auzi scârţâitul podelei sub greutatea paşilor. Văzu o umbră uşoară pe sub uşă trecând şi simţi pe cineva uitându-se prin vizor.

— Sunt eu, Ludmila, spuse cu un ton pe care-l credea vesel.

Podeaua scârţâi din nou, auzi şoapte de cealaltă parte a uşii şi în sfârşit uşa se deschise atât cât permitea lanţul de siguranţă. Ochii mari ai Rebeccăi o priveau prin deschizătura uşii.

— Slavă Domnului, sunteți sănătoși... spuse Ludmila și deodată se încruntă ușor. Fața strălucitoare altădată a Rebeccăi era acum tristă și ochii erau lipsiți de viață.

— Bună, tanti Ludmila, murmură ea.

— Bună, Rebecca, răspunse Ludmila încercând să privească înăuntru. Îmi pare bine că te văd. Pot intra? Aș vrea să vorbesc cu mama ta.

— Nu vrea să vadă pe nimeni, spuse Rebecca încercând să închidă ușa.

— Stai! spuse Ludmila strecurându-și ușor piciorul în dreptul ușii și cu autoritatea pe care i-o permitea înălțimea ei redusă continuă :

— Te rog să deschizi ușa imediat.

Rebecca ezită. Surorile ei poate nu ar fi reacționat la fel, dar ea era încă la vârsta la care dorința unui adult nu era trecută cu vederea. Dădu din cap morocănoasă și așteptă ca Ludmila să-și scoată piciorul din ușă, apoi scoase lanțul și o lăsă pe Ludmila să intre. Micuța rusoaică năvăli în casă strigând :

— Elizabeth-Anne! Elizabeth-Anne!

Îndreptându-se spre salonul aflat în semiântuneric, Ludmila se împiedică de ceva. Privind în jos văzu farfuria spartă cu resturi de mâncare în ea. Se încruntă și privind în jur nu putu să creadă ce vedea : camera altădată curată și elegantă arăta mizerabil. Draperiile erau trase și aerul irespirabil. Podeaua era acoperită de haine aruncate la întâmplare. Vase murdare și pahare umplute pe jumătate se îngrămădeau pe masă. Tot ceea ce vedea era nefiresc. Pentru Elizabeth-Anne curățenia era sfântă.

Apoi o văzu pe Elizabeth-Anne zăcând pe canapea într-o tăcere mormântală. Elizabeth-Anne se uita fix la

ea, dar Ludmila înțelese că nu o vedea. Se uita prin ea și trăsăturile ei erau descompuse.

Se apropie de canapea și se așeză pe marginea ei.

— Ești bolnavă ? o întrebă cu blândețe pe Elizabeth-Anne. Nu, nu ai febră, spuse ea în continuare în timp ce mâna îi mângâia fruntea.

Elizabeth-Anne nu scoase o vorbă, continuând să privească în gol.

Aplecându-se asupra ei, Ludmila spuse :

— Mă întorc imediat. Nu te speria, voi chema un doctor.

Pentru prima dată Elizabeth-Anne păru să dea semne de viață.

— Nu, nu chema pe nimeni.

Ludmila își ridică privirea spre Rebecca care se apropiase între timp. Figura copilului o zdruncină și mai tare și scuturând brațul prietenei sale întrebă :

— Ce s-a întâmplat ? Ce-i cu tine ? Ai pierdut banii când s-a prăbușit bursa ?

— Te rog, lasă-mă singură. Pleacă. Tot ce doresc este să fiu lăsată în pace.

— Nu. Suntem *prietene*. Sau poate ai uitat ? Dacă s-a întâmplat ceva rău, atunci am tot dreptul să ajut la îndreptarea lui.

— Nimeni nu mă poate ajuta. Nici măcar Dumnezeu nu mă mai poate salva.

Ludmila privi spre Rebecca și citi același lucru în privirea copilului.

— Pentru Dumnezeu, dar ce se întâmplă ?

Rebecca ridică din umeri a neputință și se îndepărtă fără să scoată un cuvânt, alăturându-se surorilor ei. Toate

se uitau la Ludmila cu aceeași privire goală. Pentru Dumnezeu, oare ce nenorocire a putut aduce atâta durere ? se întreba Ludmila.

Deodată, din camera lui, apăru Zaccheus care plângând se aruncă în brațele Ludmilei.

Ludmila îl mângâie ușor pe cap și cu cealaltă mână, căută mâna lui Elizabeth-Anne. Mâinile prietenei ei erau reci și uscate. Își dădu seama că s-ar putea să nu afle niciodată ce-i îndurerase pe toți dar trebuia să facă ceva pentru a-i readuce la viață. Trebuia să-i smulgă din starea în care se aflau.

Ludmila însăși trecuse prin mari nenorociri așa încât știa cum să procedeze. Acum era nevoie de acțiune.

Se ridică, se îndreptă spre fereastră și trase draperiile în lături. Soarele strălucitor năvăli în odaie. Deschise fereastra larg, lăsând aerul proaspăt să pătrundă și se întoarse spre fete, spunând cu un ton autoritar menit să descurajeze orice încercare de neascultare :

— Și acum să curățăm toată această mizerie dezgustătoare ! Regina adu mătura, Charlotte-Anne începi să ștergi praful iar tu Rebecca ajută-mă să punem totul în ordine.

Fetele se priviră și încet, ascultătoare, se supuseră ordinelor Ludmilei.

Ludmila coborî scările, căută o eșarfă, se legă la cap, se întoarse și timp de câteva ore munci împreună cu fetele ștergând și lustruind totul în jur. Terapia ei își arătă curând rezultatele. Fetele începură să schimbe câte o vorbă în șoaptă și Zaccheus se plânse că îi este foame.

Ludmila care spăla un geam își dădu seama că de fapt și ei îi este foame și spuse hotărâtă :

— Trebuie să pregătesc ceva de mâncare. Puse cârpa jos și coborî. La întoarcere aduse cu ea câteva ouă,

fulgi de ovăz. În timp ce fetele continuau să curețe prin casă, se duse în bucătărie și începu să pregătească masa. Chiar când era gata să cheme copiii la masă auzi o bătaie în ușă.

— Să răspundă cineva. Eu sunt ocupată în bucătărie, strigă Ludmila mestecând cu lingura în fulgii de ovăz. Mirosul era plăcut, își spuse ea. Oricum era un ovăz de calitate, irlandez, mult mai bun decât cel obișnuit gândi mulțumită. Dar dacă ar fi văzut figurile fetelor și ar fi auzit comentariile lor referitoare la mâncarea pe care o pregătea, n-ar mai fi fost la fel de încântată.

Bătăile în ușă se întețiră și Ludmila porni spre hol, mormăind nemulțumită.

— Ah, tu ești ! exclamă ea zărindu-l pe Larry Hochstetter. Privind-o Larry nu-și putu reține un zâmbet. Ar fi fost și greu să nu zâmbești văzând-o pe Ludmila cu rochia ei de brocard, șalul aruncat în jurul umerilor, oul Fabergé atârnând pe lanțul din jurul gâtului și vechea eșarfă înfășurată în jurul capului. Era o combinație între o împărătească în miniatură și o spălătoreasă de vase.

— Ei, ce găsești atât de amuzant ? șuieră ea.

Încercând să se abțină, răspunse :

— Nu, nimic, scuză-mă.

— Intră, nu mai sta prostește în ușă !

— Bună ziua și bine v-am găsit, stimată doamnă, spuse Larry fluturându-și pălăria și făcându-i cu ochiul. Nimic nu este mai plăcut decât să fii întâmpinat cu căldură mai ales de o doamnă frumoasă.

— Mai bine ți-ai ține gura, tinere, îi răspunse Ludmila amenințându-l cu lingura și apoi continuă cu voce scăzută :

— De ce a durat atât de mult până să apari ?

— Am sunat de zeci de ori și nu mi-a răspuns nimeni. Am crezut că sunt toți plecați. Dar, pentru Dumnezeu, de unde vine mirosul acesta îngrozitor ? întrebă Larry adulmecând aerul.

Îndreptându-și spatele pentru a părea mai înaltă, Ludmila răspunse acru :

— Acest miros, domnule, vine de la bucătărie și dacă nu-ți place, nu mănânci.

— Aveți dreptate. Este greșala mea și cred că mirosul pe care l-am simțit eu, vine de la parter. Dar celălalt miros, ... acest miros este delicios. Vă jur, spuse el zâmbind.

— De ce ai întârziat atât de mult, întrebă din nou Ludmila, în șoaptă. Sunt cinci ore de când te-am sunat.

— Ședința a durat ore întregi și abia acum cincisprezece minute am reușit să plec de la bancă.

— Sper să poți face ceva pentru a îndrepta lucrurile. Nimeni nu-mi spune nimic și toți se poartă de parcă a venit sfârșitul lumii.

Larry îi dădu haina și pălăria și scoțând un plic din buzunarul de la piept îi spuse Ludmilei zâmbind :

— Acest plic o va face să-și revină, vei vedea.

— Sper să fie așa. Zace pe canapea și pare că nu vede și nu aude nimic.

Privi în urma lui mergând spre salon.

În momentul în care o zări pe Elizabeth-Anne zăcând pe canapea, simți fiori de teamă, dar zâmbetul Ludmilei îl încurajă și se apropie de ea mai mult. Surâsul îi dispăruse făcând loc unei îngrijorări reale.

Cu vocea încărcată de teamă spuse :

— Elizabeth-Anne, iubito, ce se întâmplă ?

Privindu-l, păru totuși să nu-l vadă cu adevărat.

— Ce se întâmplă, iubito ? Ce-i cu tine, ești bolnavă, continuă el cu blândețe, în timp ce-i mângâia ușor mâinile.

— Cel puțin tu ești viu, tu trăiești cu adevărat, murmură ea cu buzele uscate și crăpate. Și închise ochii din nou cu un sentiment de ușurare.

— Dumnezeule, dar ești deshidratată. Adu-mi apă și puneți mult zahăr în ea, strigă el spre bucătărie.

— Nu-mi este sete, murmură cu greu Elizabeth-Anne.

— Ba da și vei bea tot ce-ți dau eu să bei.

— Lasă-mă, te rog. Nimeni nu vrea să-mi dea pace.

— Mai întâi bei și apoi te las. Este bine așa ?

Clătină din cap obosită. Charlotte-Anne aduse o ceașcă și i-o întinse lui Larry.

— Bea, spuse Larry ridicând-o ușor pe Elizabeth-Anne și susținându-i capul.

Ca un copil ascultător și foarte bolnav, care nu mai are putere să se împotrivească, Elizabeth-Anne bău și el o așeză ușurel la loc. Apoi făcând semn fetelor să-l urmeze, se îndreptă spre bucătărie.

— Ceva s-a întâmplat aici ! Nu am văzut niciodată pe cineva să arate... Dar bine, aveți de gând să mâncați așa ceva ? întrebă el în clipa când zări oala cu ovăz pe foc.

— Adică ce vrei să spui ? întrebă Ludmila acru.

— Rămâneți aici pentru că vreau să vorbesc cu voi, dar mai întâi trebuie să dau un telefon. Se întoarse în salon și formă numărul său de acasă.

Bevin răspunse prompt la al doilea apel.

Larry îi ceru să-i facă legătura cu bucătăria și câteva minute mai târziu vorbea cu bucătarul său.

— Marcel ? Sunt domnul Hochstetter. Cât de repede poți pregăti o masă bogată ? O oră ? Trebuie ceva mai repede. Douăzeci de minute și să fie fierbinte, cu carne, legume și fructe. Și nu uita ceva dulce. Pui totul în coșuri pentru picnic. Max va veni să le ia.

Ludmila cu brațele încrucișate pe piept îl privea din bucătărie cu ochii plini de respect. Da, era la fel ca altădată, în tinerețea ei, în Rusia. Și acest bărbat îi amintea de Feodor al ei. Dumnezeu să-l odihnească.

Larry coborî să vorbească cu șoferul și când se întoarse intră direct în bucătărie unde îl așteptau Ludmila și fetele.

— Ei bine, acum poate cineva să-mi spună ce se întâmplă în această casă ? Ce a făcut-o pe mama voastră să ajungă atât de bolnavă ?

Fetele îi evitau privirea continuând să tacă :

Rebecca încercă să explice :

— Nu putem să-ți spunem ! Totul este cumplit, îngrozitor și izbucni în lacrimi, aruncându-se în brațele Ludmilei.

— Bine, cum doriți, dar dacă vreți să stați de vorbă cu mine, vă stau oricând la dispoziție, încheie Larry oftând.

Regina și Charlotte-Anne dădură din cap în semn că au înțeles.

Se întoarse în salon și se așeză pe canapea alături de Elizabeth-Anne.

— Ai promis să mă lași singură, murmură ea.

— Da, dar am nevoie de semnătura ta.

— Bine, răspunse ea.

Scoase foile din plic, le desfăcu și-i întinse stiloul :

— Aici, te rog să semnezi, pe fiecare pagină !

Ea semnă cu indiferență tot ce-i ceru el să semneze.

— Dar nu vrei să știi nimic despre investițiile făcute ?

— Nu.

— De fapt, dacă nu mă înșală memoria, nu am mai stat de vorbă de dinainte de căderea bursei. Nu vrei să știi în ce situație financiară ești ?

Elizabeth-Anne dădu din cap nepăsătoare. Nu o interesa nimic.

— Elizabeth-Anne, ascultă-mă. Jocul nostru a fost norocos. Mina este auriferă. Au descoperit filonul principal și ești milionară, înțelegi ce spun, milionară ! Criza nu are nici o importanță în ce te privește.

— Milionară, murmură ea întorcând capul și privind în gol.

— Înțelegi ce spun ? o scutură ușor de braț.

— Ceva despre milioane. Ai pierdut milioane.

Privind în jur exasperat, o scutură și mai tare de braț încercând s-o scoată din starea în care se afla.

— Pentru Dumnezeu, vrei să mă asculți ? Nici unul din noi nu a pierdut o centimă. Suntem mai bogați ca oricând.

— Nu înțeleg !

— Îți spune ceva numele de Horseshoe Investments ?

— Deci s-a terminat ! Dar nu are nici o importanță.

— Dar nu s-a terminat, râse el. Ești o milionară de douăzeci și patru de karate.

— Dar la ce bun să ai bani dacă băncile sunt închise.

— Băncile ! Cui îi pasă de bănci ? Noi vorbim despre aur. Aur, galben, minunat, ce te face bogat precum Cresus. La început am crezut că este doar o glumă. Dar

nu, este adevărat. Scoatem patruzeci și opt de uncii de aur la tonă.

— Ce spui ? întrebă Elizabeth-Anne ca trezită din somn. Încet-încet părea să-și revină.

— Întinde mâna, iubito, vreau să-ți dau ceva. Privește ! spuse el răsturnând în mâna ei o punguță din care se rostogoliră câteva pietricele. Sunt mult mai multe în locul unde le-am găsit pe acestea.

— Vrei să spui că... Deci nu am pierdut totul ? întrebă cu voce șovăitoare.

— Să pierdem ? La naiba ! Suntem probabil singurii din țară care ne aflăm în fruntea afacerilor.

— Dar cum ai reușit ?

— Ai avut încredere în mine, am riscat. Și am câștigat.

Figura ei începu să se lumineze ușor în timp ce gândurile i se învălmășeau în cap. Zaccheus era pierdut, smuls din această lume de o forță împotriva căreia nimeni nu putea lupta.

Dar Larry era viu. Și nu numai viu, dar era aici, cu ea și pentru ea. Datorită lui averea ei nu era pierdută. Și ea era bogată, destul de bogată încât să-și poată îndeplini visul. Oare așa a vrut destinul ca smulgându-l pe Zaccheus de lângă ea și copii, să-i răsplătească în felul acesta ?

— Te rog citește hârtiile pe care le-ai semnat, o rugă Larry cu o voce blândă și un zâmbet misterios. Vei vedea ce ai reușit să cumperi cu o sută de mii de dolari, continuă el, ochiul strălucindu-i de emoție.

— Dar dacă avem așa de puțini bani lichizi, de ce i-ai cheltuit ? Nu era mai bine să-i păstrezi ?

— Nu, pentru că în tot orașul, în toată țara, mai bine spus, proprietățile sunt foarte ieftine. Este o piață minunată pentru cumpărători. Oamenii și-au pierdut banii. Nu mai au cu ce plăti ipotecile. Băncile intră în posesia bunurilor ipotecate și încearcă să-și micșoreze pierderile vânzându-le. Tu vei mai avea de plătit încă douăsute treizeci de mii de dolari pentru ipotecă, dar cred că totuși ai făcut o afacere foarte bună.

— Două sute treizeci de mii de dolari ? !

— Îți poți permite, crede-mă. Pentru tine e ca o picătură de apă în ocean. Ceea ce avem de făcut acum este să cumpărăm la fiecare două săptămâni câte o proprietate.

Nu era posibil, era un vis, totul se petrecea prea repede. Poate chiar și executarea lui Zaccheus fusese doar un coșmar și acum se încuraja singură cu un vis frumos.

— Și ce am cumpărat eu de fapt acum ? întrebă Elizabeth-Anne, moale.

— Citește, citește pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Larry punându-i în brațe chiar hârtiile semnate cu puțin timp înainte.

Privi foile de hârtie și apoi încet, încet începu să le citească. Una câte una paginile dezvăluiau adevărul și o făceau să se trezească la viață, și citind din ce în ce mai repede ajunse cu respirația tăiată la sfârșitul lor. Inima îi bătea nebunește, respirația îi era grea ca a unui alergător și nu putea să-și creadă ochilor.

— Hotelul Madison Squire ? Este... al meu ? Este posibil ?

— Jur că acesta e adevărul !

— Dar... Larry. Nu se poate. Nu putem să... să ne bucurăm de nenorocirea altora. Este ca și când aș fura.

— Nu, nu ai dreptate. Ceea ce faci tu acum este de fapt un mare ajutor pe care-l dai acestor oameni. Dacă nu-şi pot plăti datoriile sunt declaraţi falimentari. Pierd totul dar rămân cu ipoteca asupra lor. Deci tu îi ajuţi şi în acelaşi timp îţi faci şi ţie un bine.

Elizabeth-Anne nu putea scoate o vorbă. Totul era copleşitor.

— Şi acesta este doar începutul, continuă Larry. Ai vrut un hotel, nu-i aşa ?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Deci vei avea hotelul. Dar vei avea şi mai mult. Acesta este doar începutul. Case de închiriat, hoteluri... vei cumpăra o reţea întreagă. Niciodată nu a existat o şansă mai mare de a cumpăra proprietăţi cu bani puţini ca acuma. Sistemul în economie se va schimba şi tu vei avea o reţea de hoteluri ce se vor întinde de la o coastă la cealaltă.

— Este înspăimântător, răspunse în sfârşit Elizabeth-Anne cu voce stearsă.

— Adevărat ? Nu crezi că înspăimântătoare e sărăcia ?

Ochiul lui strălucea şi continuă :

— Şi cu aurul care va veni zi de zi din adâncul pământului, vei obţine şi mai mult. Înţelegi, iubito ? Ai reuşit.

Dar ea nu putea raţiona la fel ca el. Cel puţin, nu încă. În acel moment nu se putea gândi decât la un hotel, unul singur. Şi numai acest gând era suficient să o înspăimânte.

Privi din nou la documentele din mâna ei.

— Este al meu ? Madison Squire este al meu ?

— Al tău de la parter până la acoperiş. Sută la sută al tău.

— Doamne, Larry. Nu știu ce să spun... Chiar în momentul în care lumea părea să se prăbușească în jurul meu, murmură Elizabeth-Anne începând să plângă și aruncându-se în brațele lui Larry.

În acea clipă se auzi soneria de la ușă și Ludmila merse să deschidă. Unul din oamenii lui Larry, în uniformă, stătea în cadrul ușii cu două coșuri enorme, ca niște cufere. Privind uimită spre el, Elizabeth-Anne se întoarse spre Larry.

— Ceea ce vezi este mâncare, draga mea. Ai nevoie să prinzi puteri, iubito. Pari să nu fii mâncat nimic de zile întregi.

Și în acel moment din ochii ei începură să cadă lacrimi mari de ușurare și fericire.

Privind în jurul său, servitorul începu cu mișcări sigure și eficiente să organizeze masa. Mută câteva scaune și întinse o pătură direct pe podea. Desfăcu coșurile și spre uimirea ei, Elizabeth-Anne îl văzu scoțând farfurii elegante de porțelan, tacâmuri de argint masiv, șervete de masă albe împăturite cu măiestrie. Urmară apoi sticle cu șampanie și mâncare : felii subțiri de somon afumat cu lămâie și pătrunjel, tartine cu caviar de Beluga, pesmeți de secară și omletă picantă, biftec tartar, castraveciori mici, pui la grătar și murături, piersici catifelate și banane și un tort minunat.

Când văzu masa pregătită, Elizabeth-Anne înțelese cât era de înfometată.

— Imediat ce micul nostru picnic se va sfârși, vom merge să vedem hotelul, spuse Larry Și mă gândesc că tu și copiii ați putea să vă mutați în apartamentul de protocol al hotelului. Am fost odată invitat la o petre-

cere dată în onoarea unei ducese europene şi dacă nu mă înşeală memoria, este un apartament uriaş. Are chiar şi bucătărie, deşi cred că vei fi prea ocupată pentru a mai avea timp să pregăteşti singură masa. Presupun că vei folosi serviciile hotelului. Are şi o terasă splendidă cu arbuşti şi plante decorative.

— Crezi într-adevăr că se poate ? întrebă uimită Elizabeth-Anne.

— Chiar nu înţelege căpşorul tău că întreg hotelul îţi aparţine ? Că poţi face ce vrei ?

— Da, dar... se bâlbâi ea ; trebuie să mă spăl, să fac o baie... Nu pot merge în halul acesta. Charlotte-Anne te rog mergi şi pregăteşte-mi baia şi... Regina, iubito, adu-mi pantofii bej.

— Uşor, încet, spuse Larry. Avem destul timp. Mai întâi să mâncăm, da ?

— Cred că voi izbucni în plâns ! spuse Elizabeth-Anne râzând.

Larry îi şterse lacrimile şi răspunse cu duioşie :

— Dar chiar plângi, iubita mea.

— Doamne, Larry, sunt atât de fericită. Mi-ai salvat viaţa.

— Ei, uşurel, nu e chiar aşa.

— Ba da. Chiar aşa este.

— Deci îmi eşti datoare. Vreau să vin cu tine să văd hotelul. Eşti de acord ?

— Să-l vezi ? Sigur îl vei vedea, îl vei vedea Larry Hochstetter, până când te vei plictisi, dacă asta doreşti !

Emoţia începu să se răspândească şi printre copii. Chiar şi micul Zaccheus începu să râdă şi să vorbească.

Ca printr-o minune, în mijlocul tragediei lor, apăruse această bucurie nemărginită, ce avea să fie și izvorul rețelei de hoteluri Hale.

11

De data aceasta fură primiți cu totul altfel când ajunseseră în fața hotelului Madison Squire. Rolls-Royce-ul făcu minuni. În momentul în care mașina opri, portarul se năpusti spre ei, dorind să fie cât mai util chiar mai înainte ca cei șapte pasageri să coboare.

— Bună ziua, doamnă ; bună ziua, domnule, spuse el plin de importanță.

Larry îl ignoră, Ludmila pufui ușor pe nas și Elizabeth-Anne zâmbi cu grație. Cei patru copii priveau cu ochi cercetători și plini de încântare clădirea uriașă.

— Bagajele vă rog, spuse băiatul de la bagaje, adresându-se lui Max.

Șoferul uriaș stătea cu mâinile încrucișate la piept și doar dădu din cap fără să scoată o vorbă. Băiatul se retrase și portarul deschise ușa cea mare cu o atitudine țeapănă.

În hol, același domn Smythe, plin de importanță, veghea în spatele biroului de la recepție. Dar de data aceasta privirea sa nu mai purta nici urmă de dispreț ; nici măcar nu-i recunoscuse.

— Bună ziua, doamnelor ; bună ziua, domnule, spuse el zâmbind țeapăn, crispat, nici măcar clipind când îl văzu pe Zaccheus scoțând un strigăt de bucurie și alergând în hol.

— Aveți rezervări, vă rog ?

— Nu, domnule Smythe, nu avem spuse cu un zâmbet vag Elizabeth-Anne.

Un moment păru surprins de faptul că numele lui îi este cunoscut acestei doamne. Apoi zâmbind plin de importanță și aranjându-și cravata continuă :

— Da, desigur, rezervările nu sunt absolut necesare.

— Dorim să vedem apartamentul de protocol, sper că se poate ?

— Sigur, ... desigur, doamnă, i . . . mediat, se bâlbâi domnul Smythe, lucru care o făcu pe Elizabeth-Anne să simtă o ușoară satisfacție.

Domnul Smythe sună clopoțelul și luând registrul hotelului îl îndreptă spre Elizabeth-Anne.

— Vă rog să aveți amabilitatea să vă treceți numele în registru.

Pășind înainte și închizând registrul, Larry spuse :

— Nu cred că este necesar, nu-i așa ?

Domnul Smythe tuși semnificativ și nu se lăsă intimidat :

— Dar, domnule, regulamentul hotelului, cere ca...

— Domnule Smythe !

— Da, domnule !

— Domnul meu, poate nu știi încă, dar te anunț că de acum înainte doamna Hale este cea care stabilește regulile în acest hotel. Doamna este hotărâtă să locuiască permanent aici.

— Da, domnule, dar...

— De asemenea, cred că trebuie să știi că doamna este proprietara acestui hotel.

Domnul Smythe deveni stacojiu.

— Oh, de... de, desigur, spuse el mai încurcat ca niciodată.

În acest caz vă voi conduce chiar eu spre apartament și ridicând mâna, pocni din degete. La această chemare, o femeie de vârstă mijlocie apăru din camera alăturată.

— Doamnă Carleton, te rog să rămâi în locul meu.

— Da, domnule Smythe.

— Dacă ai nevoie de mine, mă poți găsi în apartamentul de protocol. Vă rog să mă urmați spuse el către Elizabeth-Anne și celorlalți cu o ușoară înclinare a capului. Traversă holul către lift urmat de Elizabeth-Anne, Larry, Ludmila și copii. Privind în jurul ei, Elizabeth-Anne se temea că totuși trăiește un vis. Nu putea să creadă că acest palat strălucitor era cu adevărat al ei. Părea imposibil.

Domnul Smythe îi aștepta la ușa liftului și liftierul în uniformă ținea ușa deschisă. După comportarea liftierului era clar că domnul Smythe îl anunțase cine era doamna pe care o conducea.

Odată urcați în lift, liftierul închise ușa și apăsă maneta. În timp ce urcau, domnul Smythe începu să le explice :

— Apartamentul de protocol ocupă ultimele două etaje ale hotelului și liftul nu merge decât până la primul dintre aceste etaje. Există două scări care fac legătura între primul și al doilea etaj al apartamentului. Una este mare, oficială, cealaltă este pentru personal și pentru cazuri de urgență.

— Este perfect, domnule Smythe, îl asigură Elizabeth-Anne.

Domnul Smythe înclină din cap în semn de mulțumire și rămase tăcut.

În timp ce urcau se auzi un clopoțel și o lumină galbenă se aprinse indicând o solicitare la un etaj superior. Dar liftul continuă să urce.

— Un moment vă rog, spuse Elizabeth-Anne.

Atât liftierul cât și domnul Smythe o priviră mirați, Liftul rămase suspendat între etaje.

— Cineva a chemat liftul la etajul opt, nu-i așa ?

— Da, doamnă Hale, spuse speriat liftierul.

— De acum înainte, liftul va opri la fiecare etaj, la fiecare chemare. Numai în caz de urgență nu veți opri. Nu are importanță cine se va afla în lift în momentul respectiv. Intenționez ca oaspeții mei să se simtă stăpâni aici și nu familia mea. Oaspeții plătesc bani buni ca să locuiască aici și ne vom purta cu ei în așa fel încât să revină. Nimic nu este greu de suportat nici pentru personal nici pentru mine, dacă tot ce se face este pentru ca oaspeții să se simtă bine. Vor beneficia de mai multe servicii și mai bune pentru banii pe care-i plătesc.

— Da, doamnă, răspunse liftierul cu o voce pierdută de teamă.

— Perfect. De asemenea, nu-mi place să văd petele acestea pe pereții liftului. Și decorația de alamă trebuie lustruită.

— Da, doamnă.

— Mâine voi controla fiecare etaj din clădire și vreau să strălucească totul de curățenie.

— Da, doamnă.

— Deci văd că vorbim aceeași limbă și cred că ne vom înțelege.

Privind spre Larry citi pe chipul său o totală aprobare. Atât timp cât va putea face cum vrea ea — și în

hotelurile Hale totul se va face după voia ei — un singur cuvânt de ordine va exista pentru toată lumea : nimic sub soare nu este suficient pentru a oferi clienților confortul care să-i facă să revină mereu în același hotel. Mereu și mereu.

Grija față de clienți va face ca hotelurile ei să strălucească deasupra celorlalte.

Când ajunseră la apartamentul său înțelese că vorba zburase din om în om. Liftul opri, ușa se deschise și o cameristă le ură bun venit. Era o irlandeză mărunțica, în jur de treizeci de ani și uniforma ei alb-negru era perfect apretată.

— Bună ziua, doamnă Hale, spuse ea cu un accent puternic irlandez. Bine ați venit la Madison Squire. Numele meu este Moira și sunt camerista care răspunde permanent de acest apartament. Când veți dori ceva, vă rog să mă chemați.

— Mulțumesc Moira, spuse Elizabeth-Anne cu căldură și întorcându-se spre Smythe continuă

— Cred că Moira îmi poate arăta apartamentul. Mulțumesc pentru amabilitatea de a ne fi însoțit până aici.

Smythe încercă să-și ascundă nemulțumirea pentru faptul că era concediat în acest fel.

— Cum doriți doamnă, spuse el și se înclină cu un aer țeapăn.

— O clipă domnule Smythe, poți să-mi spui te rog la ce oră se face schimbarea serviciului ?

— La ora cinci, doamnă.

— Foarte bine. Avem o jumătate de oră la dispoziție. Te rog adună tot personalul din acest schimb în sufragerie. Vreau să stau de vorbă cu oamenii.

— Da, doamnă Hale ...

— Şi doresc să fac acelaşi lucru şi cu celelalte schimburi.

— Dar ... schimbul se face la opt ore. Nu vă deranjează ...

— Domnule Smythe, odihna este pentru oaspeţi, nu pentru personal. Din acest moment eu nu sunt numai proprietara hotelului Madison Squire, ci, în aceeaşi măsură, sunt şi un membru obişnuit al personalului !

— Prea bine doamnă Hale, răspunse Smythe cu glasul omului care se simte mustrat. Urcă în lift şi abia când uşile se închiseră îşi îngădui să-şi şteargă broboanele de transpiraţie de pe frunte.

* * *

Nimeni nu trebuia să-i spună lui Elizabeth-Anne cum este când aştepţi să-ţi întâlneşti şeful. Trecuse prin această încercare când o cunoscuse pe doamna Winter.

— Eşti emoţionată ? o întrebă Larry urmărind-o cum se pregătea pentru întâlnirea cu personalul.

Dădu din cap şi închise ochii, încercând să se liniştească.

— Dacă vrei, pot să te însoţesc, spuse el.

Elizabeth-Anne deschise ochii şi zâmbi cu teamă :

— Nu, mulţumesc, mai bine nu. Este un lucru pe care trebuie să-l fac singură, altfel nu le voi câştiga respectul şi încrederea.

Şi Larry o privi cu înţelegere şi aprobare.

Când intră în sufrageria hotelului simţi tensiunea din atmosferă, ca în preajma unei furtuni. Era o sală mare şi personalul era aşezat pe scaune în jurul meselor

deja pregătite pentru obișnuita cină. Imediat ce intră, domnul Smythe se apropie de ea și oamenii se ridicară în picioare. Oameni de ordine, cameriste, operatoare telefoniste, chelneri, șefi de sală, portari, liftieri — toată suflarea unei echipe a hotelului Madison Squire era adunată în fața ei. Și ei însemnau într-adevăr respirația hotelului. Fără munca acestor oameni Madison Squire ar fi fost ca o carapace goală.

Încet făcu înconjurul camerei, strângând mâna fiecărui angajat în timp ce domnul Smythe făcea prezentările. Erau mulți, foarte mulți angajați. Dar cu timpul era sigură că le va învăța la fiecare numele.

Când în sfârșit strânse mâna ultimului angajat îi rugă să ia loc și încercă să-și calmeze emoția care o stăpânea.

Simțea că și ea este la fel de emoționată ca ceilalți, dar trebuia să se stăpânească. Acesta era personalul hotelului și pentru a-i face să asculte ordinele ei, trebuia să le câștige respectul și simpatia.

Numărându-i văzu că se află în fața a nouăzeci și șapte de angajați, oameni care acum depindeau de ea. Greutatea acestei sarcini o făcu să se sperie și strângându-și mâinile una cu cealaltă spuse :

— Doamnelor și domnilor, știu că toți ați avut o zi grea și sunteți obosiți și doriți să vă îndreptați spre casă. Voi încerca deci să fiu cât mai concisă. Nu mă cunoașteți și nici eu nu vă cunosc. În câteva zile sper să reușim să ne obișnuim reciproc. Unii dintre dumneavoastră lucrează aici de mulți ani, alții poate că nu. Pentru angajații mai vechi poate fi o surpriză neplăcută să vadă că intervin modificări în ordinea stabilită în hotel. Vă înțeleg perfect. Un șef nou poate fi aspru și va trebui să luptați să vă afirmați din nou. Unora dintre dumnea-

voastră s-ar putea să nu le placă acest lucru, cum s-ar putea şi ca eu să nu-i plac pe unii dintre dumneavoastră. Totuşi nu aceasta este problema. Singurele persoane cu care trebuie să fiţi în relaţii foarte bune sunt oaspeţii hotelului. Intenţionez ca Medison Squire să devină unul din cele mai strălucitoare hoteluri din oraş, şi chiar din ţară şi pentru a realiza acest lucru am nevoie de ajutorul vostru.

Făcu o pauză şi-şi trecu privirea peste feţele lor. Stăteau toţi nemişcaţi urmărindu-i fiecare cuvânt.

— Veţi vedea că sunt o fanatică atunci când este vorba de curăţenie şi servicii. Trebuie ca noi toţi să strălucim de curăţenie şi deoarece voi locui aici, voi avea tot timpul necesar pentru a-l urmări pe fiecare. Acest lucru însă nu trebuie să vă sperie. Ceea ce doresc este să vă ţin pe toţi în priză.

Vreau, ca mâine, fiecare din persoanele care răspunde de un sector al hotelului să-mi dea un ghid al acestuia, incluzând locul pentru vesela din sufragerie, dulapurile cu lenjerie de pe holuri, chiar şi instalaţia de încălzire a apei. Doresc să cunosc acest hotel din pivniţă până în pod şi nimeni altcineva nu mă poate îndruma ca voi. De asemenea, sper să vă cunosc pe fiecare în parte, pentru că noi toţi formăm o echipă. Sunt proprietara acestui hotel, dar sunt şi un membru al personalului său.

Şi acum să trecem la probleme mai puţin plăcute. Când veţi sosi la lucru mâine dimineaţă doresc ca fiecare din voi să treacă pe la biroul pentru personal şi să prezentaţi o cerere de demisie.

Un murmur general se iscă în sală.

Elizabeth-Anne ridică mâna pentru a-i linişti :

— Acest lucru nu înseamnă că veţi fi concediaţi. Veţi fi din nou angajaţi, în condiţii noi şi cu o perioadă de probă. Acest lucru ne va da posibilitatea să ne lămurim cât de bine putem lucra împreună. Dacă vom descoperi că nu vom colabora în condiţii bune, nu veţi fi concediaţi pe loc. Veţi primi referinţe şi salariul pentru o anumită perioadă de timp. Ştiu că aceste condiţii nu sunt uşor de realizat, dar sper că vă vor oferi posibilitatea să vă dovediţi valoarea.

Până vineri aştept ca fiecare din şefii diverselor sectoare să-mi prezinte un raport în care să facă propuneri de îmbunătăţiri.

Scăzând vocea pentru a-i face să-i dea şi mai mare atenţie :

— Veţi vedea că deşi sunt foarte pretenţioasă, ştiu să răsplătesc munca bine făcută. Cei care vor merita, vor primi salarii mărite. Bineînţeles că nu voi face acest lucru degeaba, ci numai atunci când angajatul merită o astfel de favoare.

Încă o dată doresc să vă spun că mă bucur că vom lucra împreună. Şi vă rog nu uitaţi : suntem o echipă. Vreau ca acest hotel să fie ocupat permanent şi în felul acesta reputaţia noastră va creşte. Totul depinde de noi. Şi chiar dacă v-am cerut acele cereri de demisie, din această clipă salariul fiecăruia va fi majorat cu zece procente. Toţi se priveau uimiţi şi totodată neîncrezători. Dar Elizabeth-Anne zâmbind le spuse :

Şi acum să sperăm că meritaţi aceste procente şi vă doresc noapte bună. Se întoarse şi părăsi încăperea. În liniştea care se lăsă în urma ei se putea auzi musca în zbor. Numai după ce închise uşa se dezlănţui furtuna pe care ea n-o prevăzuse.

Larrv o aştepta la ieşirea din marea sufragerie a hotelului şi zâmbea încântat.

— Am auzit discursul tău.

— Deci, tragi cu urechea pe la uşi ! ?

— Nu, doar mă pregăteam de plecare şi s-a întâmplat să trec pe aici. A fost un discurs bun, chiar foarte bun.

Elizabeth-Anne doar zâmbi obosită şi simţi că abia acum când totul se isprăvise o cuprindea emoţia şi teama.

— De fapt, continuă Larry, dacă mă gândesc bine, pot spune că ai fost strălucitoare. Nu numai că i-ai făcut să simtă că plutind sabia deasupra capului lor trebuie să muncească al naibii de bine, dar le-ai dat şi posibilitatea să cunoască răsplata în cazul unor eforturi deosebite din partea lor. Se pare că nu te-am apreciat la justa ta valoare. Eşti într-adevăr o femeie de afaceri. Mult mai bună decât am crezut eu la început.

— Chiar mai bună decât am crezut şi eu, răspunse Elizabeth-Anne obosită.

— Atunci, că ştim amândoi aceste lucruri, ce-ar fi să mergem la mine acasă şi să bem o şampanie ?

— Mulţumesc, Larry, dar nu pot. Nu pentru că nu aş putea să beau ceva, ci pentru că am avut o zi cumplită.

— Da, cred că ai dreptate. Voi veni mâine, eşti de acord ? Voi aduce şi şampanie. O cutie mare, plină, ca dar pentru noua casă, spuse el şi o sărută în fugă pe buze.

— Este minunat, Larry şi ... mulţumesc.

— Pentru ce ?

— Știi pentru ce. Pentru tot. Pentru absolut tot ce mi-ai oferit.

* * *

Noaptea înstelată era rece și catifelată și Elizabeth-Anne ieși pe terasă. În jurul său întregul Manhattan strălucea, ca un oraș din povești, cu turnuri de cristal și lumini viu colorate.

Sufletul îi era cuprins de o emoție cum nu mai simțise de mult. De puțin timp, ea și copiii locuiseră în aceeași clădire dar în condiții cu totul diferite. Acum această terasă, această uriașă construcție, acest minunat hotel de pe Madison Avenue era al ei și numai al ei.

Respiră adânc, simțind dulceața nopții, amețită de propriul ei succes. Da, reușise să realizeze un lucru deosebit într-o perioadă de timp foarte scurtă. Și cu toate acestea, mai avea încă multe de făcut.

Mai întâi dorea să cucerească acest oraș, să îmblânzească acest gigant și apoi va face același lucru cu țara întreagă, cu lumea întreagă.

Hotelurile Hale...

Dulceața acestor două cuvinte o simțea pe limbă, o gusta ca pe ceva concret și intuia cum prinde puteri, cum este gata să pornească lupta. De aici, de sus, era ușor să prinzi puteri, și să privești în viitor, să simți cum întreaga lumea pulsează de viață. Nu era greu deloc să-ți imaginezi un imperiu hotelier care să împânzească întreaga lume.

Rămase mult timp pe terasă, o femeie singură privind orașul strălucitor, făcând planuri și visuri, hotărâtă să transforme orice dorință de altădată în realitate.

Nu-l auzi intrând, dar simţi prezenţa lui când veni pe terasă şi se opri în spatele ei. Se întoarse încet şi spuse cu o voce blândă, cu faţa scăldată în lumina lunii.

— Credeam că ai plecat şi nu te voi mai vedea până mâine.

Am plecat, dar mâine era prea departe. Am simţit nevoia să mă întorc. Ştiam că te voi găsi aici, privind lumea de sus. Este minunat, nu-i aşa ?

— Larry, murmură ea cu ochii strălucind de lacrimi. Larry, ai făcut din mine cea mai fericită femeie din lume.

O trase uşor spre el şi o învălui cu o îmbrăţişare strânsă făcând-o să ofteze mulţumită. Sărutându-i uşor ceafa murmură :

— Doresc atât de mult să te văd fericită. Vreau ca totdeauna să fii fericită. Tu şi cu mine suntem doi oameni deosebiţi de ceilalţi. Acesta este motivul pentru care suntem aici, acum, în loc să fim jos, acolo cu ceilalţi semeni ai noştri. Noi doi îndrăznim să visăm şi avem curajul să riscăm pentru a ne transforma visele în realitate.

— Te iubesc Larry ! Erau singurele cuvinte pe care reuşi să le şoptească.

— Şi eu te iubesc şi o sărută îndelung, simţind emoţia ce cuprindea trupul ei. Se sărutară mult timp în mijlocul luminiţelor strălucitoare şi în cele din urmă o luă uşor de mână şi o conduse înăuntru, urcând încet scările spre etajul al doilea şi o aşeză încet pe patul uriaş unde sărbătoriră împlinirea viselor lor, iubindu-se cu o dragoste mistuitoare până la răsăritul soarelui.

II

CHARLOTTE-ANNE

New-York City
20 martie 1931

1

În acea dimineață de vineri, ca în oricare alte dimineți, fix la ora șapte, în ușa camerei răsunară trei ciocăniturі care o treziră pe Charlotte-Anne.

— Intră, mormăi ea, lucru pe care-l spunea exact cu același ton în fiecare dimineață când ușa se deschidea și Dallas, prietena mamei șale de la Savoy Plaza, intra în cameră. Dallas fusese adusă la Madison Squire pentru un salariu mult mai mare, ca să se ocupe de copiii Hale. În fiecare dimineață aducea tava cu micul dejun și începea același dialog cu Charlotte-Anne.

De data aceasta tava lipsea căci Elizabeth-Anne hotărâse ca întreaga familie să servească micul dejun împreună.

— Bună dimineața, ciripi Dallas veselă, îndreptându-se spre ferestrele mari și trăgând draperiile grele, de culoare alb-gălbui.

— Lasă-mă, Dallas, mârâi supărată Charlotte-Anne, afundându-și fața sub pernă.

— Gata, domnişoară, mama a hotărât să vă trezesc la ora şapte fix şi am de gând să fac ce mi s-a spus. Micul dejun se serveşte la masă azi, aşa a spus mama dumneavostră, deoarece are lucruri importante de anunţat.

Dallas apucă un colţ al cuverturii de satin şi trase de ea. Charlotte-Anne trecea prin acest ritual în fiecare dimineaţă şi deja ştia ce urmează. Trase şi ea de cuvertură în sens invers. Şi astfel urmă o scurtă luptă câştigată, ca în fiecare dimineaţă, de Dallas, nu numai pentru că era complet trează, spre deosebire de Charlotte-Anne, dar şi pentru că satinul aluneca uşor din mâinile încă de copil.

Deci Charlotte-Anne renunţă la luptă şi se trezi fără cuvertură, tremurând uşor şi neaşteptându-se la nici un fel de milă din partea lui Dallas care considera că la şaptesprezece ani dădăceala nu mai era necesară.

Elizabeth-Anne Hale îi dăduse mână liberă atât în privinaţa conducerii casei cât şi în supravegherea copiilor. Ştiind câtă încredere îşi pusese Elizabeth-Anne în ea, Dallas, îşi luase treaba foarte în serios având grijă să vegheze la transformarea copiilor în adulţi bine crescuţi şi politicoşi.

Doamna Hale devenise o femeie deosebit de ocupată şi nu avea totdeauna timpul necesar să vegheze asupra copiilor, astfel încât îi trecu prietenei sale, Dallas, o parte din autoritatea asupra lor.

Charlotte-Anne, stătea încă ghemuită în pat cu capul sub pernă.

— Hai, trezeşte-te Frumoasa Adormită, o încurajă încetişor Dallas, lovind uşurel dar cu convingere fermă. Este o zi minunată, încă puţin înnorată, dar sunt sigură

că va sfârși prin a se însenina. Nu simți ce plutește în aer ? Vine primăvara în sfârșit !

În timp ce Charlotte-Anne continua să stea în aceeași poziție ghemuită, în mijlocul patului, Dallas se minuna pentru a mia oară de ce se irosea o asemenea frumusețe de cameră pentru o leneșă ca Charlotte-Anne. Din toate camerele de hotel pe care le văzuse Dallas în viața petrecută în hoteluri de lux, aceasta era camera pe care o iubea cu adevărat. Întregul decor exprima feminitate și grație. Pereții erau decorați cu lambriuri în stil provensal. Restul mobilei — scaunele, fotoliile, comodele grele cu forme rotunjite — ca și draperiile uriașe și perdelele erau de culoarea fildeșului, cu ușoare nuanțe de galben care le accentuau eleganța. Chiar și în zilele ploaioase aveai impresia că în această cameră strălucește soarele.

Era într-adevăr o cameră potrivită pentru o prințesă, cum o vedea Dallas pe Charlotte-Anne ca de altfel și pe surorile ei. Și chiar și micul Zaccheus era un prinț. Erau prinți moștenitori ai unui imperiu care deja număra șapte hoteluri, trei chiar în New-York și câte unul în Baltimore, Philadelphia, Boston și Washington, D. C., fără a mai număra și motelul Hale din Texas și pe lângă toate acestea și acțiuni la o mină auriferă. Și dacă înțelesese bine Dallas, Elizabeth-Anne Hale urma să plece în vederea cumpărării unui alt motel modern pe Autostrada 1.

Pentru tot acest succes al prietenei sale de la Savoy Plaza, Dallas nu simțea nici un fel de invidie. Dimpotrivă, o umplea de o mândrie enormă pentrú că era femeie. Uneori îi era încă cam greu să-și imagineze că fosta cameristă de la Savoy Plaza era acum stăpâna

acestui imperiu, dar acest lucru o bucura atât pentru prietena ei cât și pentru ea însăși.

Dallas avea acum un salariu confortabil și condițiile de muncă erau indiscutabil mai bune decât oriunde în altă parte. Acum nu mai era nevoită să muncească în plus prin diferite case pentru a-și putea întreține copiii. Chiar reușea să mai economisească bani, deoarece nu mai cheltuia pentru mâncare. Putea să ia de la bucătăria hotelului tot ce nu se consumase în ziua respectivă.

— Hai, scumpo, te rog, încearcă și trezește-te, spuse ea trăgând din nou cuvertura ce o acoperea pe Charlotte-Anne.

— Bine, bine, mormăi Charlotte-Anne nemulțumită cu fața încă acoperită. Aruncă perna și căscă somnoroasă. Își alungă somnul, frecându-și ochii ușor. Frumusețea ei îți lua respirația chiar așa cum era nepieptănată și abia trezită din somn.

De când se mutaseră, în urmă cu un an și jumătate, la Madison Squire, Charlotte-Anne se maturizase în mod evident și acum arăta chiar mai matură decât cei șaptesprezece ani ai ei. Era o explozie de frumusețe și tinerețe : talia subțire era pusă în evidență de bogăția sânilor și rotunjimea perfectă a șoldurilor ; tenul alb de porțelan era înfrumusețat de părul galben-auriu bogat și mătăsos ca al mamei sale. Și ochii erau la fel de albaștri ca și ai mamei ei, dar erau ușor oblici și cu o privire ce-ți amintea de o pisică la pândă.

Trăsăturile fine și talia subțire îți dădeau impresia de fragilitate. Buzele palide și dinții mici și strălucitori ca perlele, o făceau să semene cu o păpușă. Dar adevărul era altul. În spatele acestei aparente fragilități se ascundea o voință de fier, o încăpățânare greu de înge-

nuncheat şi agresivitate de felină. Nimeni nu ştia toate acestea mai bine ca Dallas care era singura persoană ce o privea dimineaţa înainte de a fi complet trează şi de a putea să-şi pună masca diafană cu care dorea să apară în faţa tuturor.

— Ar fi bine să te grăbeşti. Mai ai doar o jumătate de oră. Micul dejun se va servi la ora şapte treizeci fix. Mama ta speră să nu întârzi.

— Am înţeles, am înţeles, răspunse morocănoasă Charlotte-Anne.

Dallas o mai privi o dată, uşor cercetător şi închise uşa încet în urma ei.

Charlotte-Anne aşteptă până uşa se închise perfect şi scoase limba. Încet, fără chef, îşi căută papucii şi se întinse leneş. Îşi puse halatul trandafiriu şi porni spre fereastră. Privi afară şi se bucură de frumuseţea zilei de primăvară. Oraşul prindea viaţă şi devenea din ce în ce mai zgomotos.

Deschise uşa de la terasă larg. Aerul rece o îmbrăţişă înveselind-o. Făcu câţiva paşi de dans şi apoi se rezemă de balustradă şi privi visătoare oraşul.

Dacă ar fi fost să judeci lucrurile după agitaţia maşinilor şi a oamenilor şi după aglomeraţia din hotel, nu ai fi putut crede că ţara se afunda tot mai adânc în criza economică.

De aici de sus nu puteai vedea figurile deprimate ale celor mulţi ce băteau străzile fără nici o speranţă pentru ziua următoare. În hotelul Madison Squire nu erau locuri libere decât în camerele foarte ieftine, ceea ce gândea Charlotte-Anne, spunea totul despre realitatea de jos din stradă.

Se întoarse și se pregătea să intre când privirea îi fu atrasă de ceva frumos colorat. Oare ce putea fi ? Se opri în fața jardinierei din lemn vopsit în roșu și se aplecă asupra ei.

Da, era adevărat. Prima floare de șofran a anului înfrunta vremea, petalele sale ieșind la suprafață ca aripile fluturilor. Era un semn, gândi ea. Fredonând, se întoarse în cameră. Acea zi era o zi deosebită pentru ea și dansând se îndreptă spre baie.

Da, totul avea să fie mult mai bine decât sperase. Simțea acest lucru. Faptul că mama ei urma să lipsească toată ziua, era o dovadă clară a împlinirii visului ei.

Umplu cada cu apă, își scoase halatul și cămașa și se cufundă în apă. Ștergându-se apoi cu un prosop moale, uriaș, se privi cu un ochi critic în oglindă și se gândi că avea de ce să fie mulțumită.

Charlotte-Anne cobori în fugă pe scările acoperite cu un covor elegant, ce duceau spre sufragerie și-și strânse în același timp părul cu o fundă albastră. Putea auzi vocile celorlalți deja adunați în jurul mesei.

Întârziase din nou și probabil că nu o mai așteptau decât pe ea pentru a începe masa.

Era conștientă de faptul că în fiecare zi pierdea din ce în ce mai mult timp pentru a se îmbrăca și asta numai din cauza uniformei de școală. În fiecare dimineață era hotărâtă să găsească ceva pentru a arăta atât cât se putea mai atrăgătoare în uniforma școlii Brearley. Eleganța clădirii din Strada 38 adăpostea una din cele mai bune și cunoscute școli de fete din țară. Dar acest lucru nu o încânta de loc. Ba, mai mult, îi displăcea profund să se îmbrace mereu în bluze albe și fuste albastru-marin ca

orice copil obișnuit. Ceea ce o supăra era faptul că această școală era numai pentru fete. Ce încântată ar fi fost să poată arde uniforma și să se pieptene cu totul altfel, cu mai puțină sobrietate.

Da, va face acest lucru curând, chiar foarte curând. Dacă totul va merge bine. Și dacă nu va ieși cum dorește ea, va aștepta o altă șansă.

Se opri din fugă în fața ușilor sufrageriei și intră încet, cu grație.

Întreaga familie era așezată în jurul mesei, așa cum se temuse că se va întâmpla, așteptând doar sosirea ei. Și surpriza fu mare când constată că și Larry Hochstetter se afla la micul dejun. Nu se aștepta la așa ceva. Micul dejun se servea rar împreună cu toată familia din cauza programului încărcat al mamei sale, iar oaspeții erau și mai rari și de aceea bănui că ceva important plutea în aer.

— Bună dimineața, spuse ea cu un ton ce crezu că este cât mai vesel. Mama sa îi întinse obrazul pentru un sărut, îi zâmbi apoi lui Larry în timp ce pe ceilalți membri ai familei îi ignoră total.

— Acum pentru că suntem toți adunați, spuse Elizabeth-Anne aruncând o scurtă privire de dezaprobare către fiica ei, putem să stăm de vorbă. După cum știți, niciodată nu am luat o hotărâre ce putea avea influență asupra familiei fără a o discuta cu voi.

Fața ei era zâmbitoare, chiar strălucitoare, obrajii erau îmbujorați și părea chiar mai tânără de treizeci și șase de ani câți avea. Dar după cum își ținea mâinile încleștate, Charlotte-Anne înțelese că mama ei era emoționată și încordată.

Pe dată Charlotte-Anne simţi cum se linişteşte. Se temuse fără nici un rost. Problemele discutate la acest mic dejun nu aveau nici o legătură cu ea. Recunoscătoare destinului, încercă să se concentreze asupra celor spuse de mama sa.

— După cum ştiţi, a trecut aproape un an şi jumătate de când tatăl vostru ... a murit, şi vocea îi tremura, deşi Elizabeth-Anne gândise din timp acest mic discurs.

Copiii clătinară din cap şi feţele lor deveniră grave. Privind iute spre Larry, care stătea alături de ea şi o încuraja din priviri, Elizabeth-Anne continuă rar şi calm :

— Vine o vreme când fiecare trebuie să privim atent la ce am făcut şi ce avem de gând să facem cu viaţa noastră. Trebuie să privim în urmă, să ne amintim de promisiunile făcute. Trebuie să cercetăm prezentul şi mai ales trebuie să ne îndreptăm gândurile spre viitor şi spre ce ne rezervă el. După cum ştiţi l-am iubit mult pe tatăl vostru, aşa cum de altfel l-aţi iubit şi voi. Şi pot spune că încă îl mai iubesc. Dar realitatea rămâne neschimbată. El este pierdut pentru noi. L-am plâns îndelung căci atunci când a murit deja dispăruse de mulţi ani din viaţa noastră. Dar acum, deşi îl vom păstra mereu în inima noastră, trebuie, totuşi, să privim spre viitor.

Tăcu lăsând ca sensul vorbelor ei să fie bine înţeles de copii şi zâmbind întrebă :

— Cred că toţi vă simţiţi legaţi de Larry ?

La răspunsul afirmativ dat prin inclinarea capului de către toţi copiii, Elizabeth-Anne continuă cu mai mult curaj :

— După cum ştiţi, eu şi Larry plecăm în această dimineaţă în New-Jersey pentru a cumpăra o nouă pro-

prietate. Imediat ce actele vor fi semnate am hotărât să mergem la Elkton în Maryland. Nu este prea departe şi acolo căsătoriile civile se încheie fără întârziere şi fără prea mult zgomot. Eu şi Larry am hotărât să ne căsătorim.

Ideea căsătoriei mamei lor şi aducerea ei în discuţie era total neaşteptată, de aceea veni ca o lovitură de trăznet. Mâna Reginei alunecă şi lovi paharul cu suc de potrocală care se întinse pe faţa albă de masă, imaculată. Charlotte-Anne rămase impietrită ca o statuie cu felia de pâine prăjită într-o mână şi cu cuţitul pentru unt în cealaltă. Numai ochii ei se mişcară în timp ce trecu în revistă tabloul mut din jurul mesei.

Mama ei şi Larry se uitau unul la altul aruncându-şi priviri încurajatoare şi zâmbete pline de speranţă.

Regina rămăsese cu gura deschisă în timp ce pata de suc de portocală se tot întindea pe masă.

Rebecca stătea cu ceaşca cu ciocolată fierbinte la gură.

Numai Zaccheus cu naivitatea vârstei lui îl întrebă pe Larry :

— Şi tu vei fi noul nostru tată ?

Momentul critic era depăşit şi fiecare îşi reveni. Rebecca lăsă ceaşca pe masă şi Regina şterse pata cu un şervet.

Privind şi la fete, Larry răspunse la întrebarea lui Zaccheus :

— Aş fi fericit dacă s-ar întâmpla acest lucru. Totul depinde de tine şi de surorile tale.

— I-am spus lui Larry cu mult timp în urmă că avem obiceiul să discutăm totul deschis şi să ne spunem

părerea în legătură cu toate hotărârile care pot afecta viaţa familiei. Doresc să-mi spuneţi ce părere aveţi.

— Da, eu sunt de acord ! spuse Zaccheus.

— Regina ?

Regina încetase să mai şteargă pata de suc de portocale şi privi spre mama ei. Avea optsprezece ani şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului, chiar şi nopţile, la Universitatea Columbia unde îşi continua studiile. Dorea să devină medic pediatru. Regina înţelegea cu fiecare zi care trecea că ea şi mama ei mergeau pe drumuri diferite. Fiecare avea dreptul la viaţa ei proprie. Spera ca în curând să-şi ia şi ea zborul din cuibul părintesc pentru a-şi face unul propriu, numai al ei. Totdeauna sperase, însă, ca mama ei să mai aibă şanse de a fi fericită, de a găsi pe cineva care s-o iubească. În momentul în care aflase vestea căsătoriei rămăsese uimită pentru că totul i se părea prea frumos pentru a fi adevărat. Era lucrul pentru care se rugase mereu şi mereu.

— Fiţi amândoi binecuvântaţi ! răspunse ea cu gravitate. Apoi se ridică şi-şi îmbrăţişă mama şi-l sărută pe Larry.

— Îţi mulţumim amândoi, draga mea şi-ţi suntem recunoscători ! spuse Elizabeth-Anne cu lacrimi în ochi.

— Rebecca ?, întrebă în continuare Elizabeth-Anne întorcându-se spre cea mai mică dintre fiice.

— Şi mie îmi este dor de tata, dar ştiu că nimeni şi nimic nu-l poate aduce înapoi. Şi cred că ai dreptate mama, viaţa merge înainte. Şi eu sunt de acord cu hotărârea ta, spuse Rebecca muşcându-şi uşor buzele şi privind în ceaşca cu ciocolată ca şi când acolo ar fi găsit ajutor pentru a răspunde.

Respirând ușurată și zâmbind recunoscătoare fiicei sale, Elizabeth-Anne se întoarse spre Charlotte-Anne care răspunse scurt din cap fără a scoate o vorbă.

În tot timpul acestor discuții mintea ei încercase să calculeze care vor fi consecințele acestei căsătorii și în ce măsură va afecta planurile ei de viitor. Ca și Regina și ea simțea că viața abia începe, dar spre deosebire de sora ei, ea vedea viitorul cu totul altfel, mult diferit de ceea ce ei i se părea a fi viața prozaică a mamei sale. Atâta timp cât această căsătorie nu era un pericol pentru planurile ei, și ea bănuia că nu va fi, atunci totul era perfect. De fapt, dacă se gândea bine, era chiar binevenită. Mama ei era și așa foarte prinsă de afacerile ei și nu avea prea mult timp pentru familie. Acum având și un soț va fi și mai ocupată și acest lucru putea s-o ajute pe Charlotte-Anne să-și îndeplinească mai ușor planurile.

— Deci toată lumea este de acord, constată Elizabeth-Anne încântată și-l privi pe Larry care se ridicase de pe scaun și îmbrățișa și săruta copiii.

— Mama ar fi putut găsi pe cineva mult mai rău, crede-mă ! spuse Regina zâmbind.

Larry râse încântat și toți începură o conversație animată la care numai Charlotte-Anne nu luă parte, dar acest fapt trecu neobservat.

Reluându-și locul la masă Larry bătu ușurel cu lingurița în ceașcă pentru a calma spiritele. Toți tăcură și își îndreptară ochii spre el.

— În primul rând, atât eu cât și mama voastră vă mulțumim pentru înțelegere. În al doilea rând, vreau să știți că nu intenționez să iau locul tatălui vostru. Ni-

meni nu poate face acest lucru. Nu vă cer să-mi spuneți „tată", cred că „Larry" este suficient. În al treilea rând, atât eu cât și mama voastră am fi onorați dacă ne-ați vizita la Elkton și ați participa la căsătoria noastră. Vom lipsi o săptămână deoarece după căsătorie intenționăm să petrecem o săptămână de miere în care să și lucrăm. Vom merge să vizităm hotelurile Calvert Hale din Baltimore, L'Enfant Hale din Washington și Pan Hale din Philadelphia. Dacă acest program vă afectează programul de școală sau alte planuri ale voastre, puteți să reveniți de la Elkton direct acasă. În cazul în care doriți să veniți cu noi, suntem bucuroși. Totul depinde de voi.

Zaccheus bătu ușor din palme și Rebecca spuse cu încântare :

— Aș fi fericită să pot merge, mai ales că voi lipsi de la școală ;

Regina spuse cu o voce șovăitoare :

— Pentru că a venit vorba de școală, eu am un examen greu azi, dar ...

— În acest caz, rămâi acasă draga mea, știm toți cât de mult ai muncit ca să te pregătești. Ne-am simți vinovați dacă l-ai pierde, spuse Elizabeth-Anne.

Charlotte-Anne prinse ideea din zbor și ridicând privirea aparent calmă spuse și ea :

— Mama, știi, aș fi încântată să pot veni și eu, dar ... dar am și eu niște probe azi ...

Privind spre Larry, Elizabeth-Anne spuse :

— Poate ar fi trebuit să așteptăm, să aranjăm totul așa încât să fie toată lumea prezentă, nu cred că trebuie să ne grăbim.

— Nu, categoric, nu. Nici nu se pune în discuție această problemă, spuse Charlotte-Anne în mare grabă și privindu-i complet dezamăgită. Reușita sau insuccesul planurilor sale depindeau de această căsătorie. Plecarea mamei sale pentru o săptămână era ca o mană cerească pentru visele ei. Trebuia să lupte împotriva oricărei posibile amânări. De aceea continuă și mai aprins :

— Trebuie să vă vedeți de drumul vostru. Nu vreau să aud de amânări din cauza noastră. Dacă vreți să așteptați înseamnă că nu doriți ca acest eveniment să aibă loc cu adevărat !

— Bine, dar noi așteptăm cu adevărat acest eveniment ! o asigură Elizabeth-Anne.

— Atunci dovediți !

— Bine, dacă insiști, așa vom face ! răspunse Elizabeth-Anne ușor neîncrezătoare.

— Da, insist și cred că și ceilalți sunt de acord cu mine. Coborându-și ochii spre farfuria ei pentru a nu i se citi triumful în priviri, Charlotte-Anne savura emoția produsă de această primă victorie. În drum spre școală se va opri în biroul hotelului la etajul doi pretextând că are nevoie să dactilografieze un articol pentru ziarul școlii, așa cum mai făcuse și altă dată. De fapt nu era vorba de nici un articol. Ea dactilografia învoiri de la școală pentru motive medicale, pe hârtia cu antet a hotelului Hale. Profesorii o compătimeau pentru starea precară a sănătății ei, când de fapt ea nu mai fusese în cabinetul unui doctor de mai bine de un an. După ce dactilografia învoirea, o semna cu semnătura mamei sale, pe care după practică îndelungată, reușise să o imite foarte bine.

Zâmbi gândindu-se la naivitatea profesorilor. Abia se abţinea să nu izbucnească în râs când îi vedea câtă atenţie dădeau sănătăţii ei.

Dar trebuia să se abţină căci aşa cum spusese Mickey Hayt într-una din după-amiezele petrecute împreună „nici un sacrificiu nu e prea mare", când vrei să obţii ceva cu adevărat.

2

Dimineaţa frumoasă care promitea o zi minunată se transformă într-un dezastru.

La ora prânzului norii negrii şi ameninţători se învolburau pe cerul Manhattan-ului. Charlotte-Anne privea cerul cu îngrijorare şi se învinovăţea pentru că nu se învoise la ora douăsprezece, ci cu o jumătate de oră mai târziu şi pentru că nu luase umbrela cu ea, aşa cum o sfătuise Dallas. Dar se cam săturase de altfel şi de Dallas şi de sfaturile ei. Dacă nu erai atentă, ajungeai să fii dădăcită la infinit şi mai rău era dacă n-o ascultai. În acest caz te pâra imediat, fără înduplecare.

Da, dar azi n-o va face ! Fericita pereche plecase spre a se căsători, departe de Charlotte-Anne şi de problemele ei.

Şi de fapt, ce rost avea să-şi facă probleme privitoare la vreme şi ploaie când viitorul ei era în joc ! ?

Se grăbea prin mulţime, făcându-şi loc cu coatele când simţi primele picături mari, grele de ploaie căzându-i pe umeri şi pe păr. Încerca să se apere acoperindu-şi capul cu cărţile şi mica geantă de voiaj pe care o avea în mână, dar era foarte greu să te strecori prin mulţimea de pe

stradă şi printre umbrelele mari care înfloriseră ca nişte ciuperci uriaşe odată cu căderea primelor picături de ploaie. Aşteptă să se schimbe lumina semaforului şi se îndreptă în mare grabă spre Strada 42.

Încă puţin şi avea să ajungă la Grand Central Station. Dar zăgazurile norilor se rupseră şi ploaia se transformă în potop. Haina ei de păr de cămilă mustea de apă. Acum era sigură că nu va mai scăpa de ochiul vigilent al lui Dallas. Dinţii începuseră să-i tremure de frig şi era udă din cap până în picioare.

Dar nu aceasta era marea ei grijă. Se grăbea pentru că era în întânrziere şi trebuia să meargă la toaletă să se schimbe. De câte ori se întâlnea cu Mickev Hoyt îşi aducea haine de schimb, căci nu putea să apară în faţa lui îmbrăcată ca o şcolăriţă când de fapt îi turnase atâtea poveşti despre ea.

Îi spusese că are douăzeci de ani şi este căsătorită cu un individ deosebit de gelos şi din acest motiv era necesar să se întâlnească pe ascuns. Chiar îşi cumpărase o verighetă ieftină pentru a face povestea credibilă. Nimic nu trebuia pierdut din vedere. Avea convingerea că dacă el ar fi aflat adevărul despre ea — şi anume că avea doar şaptesprezece ani şi locuia cu familia — ar fi intrat în mare încurcătură. Mickey Hoyt era un personaj prea bine cunoscut în oraş pentru a o lăsa să scape cu faţa curată dintr-o asemenea minciună. Cariera lui însemna totul pentru el şi dacă ar fi fost ameninţată de un scandal provocat de ea, atunci ar fi dat-o la o parte ca pe o măsea stricată. Şi dacă s-ar fi ajuns în această situaţie, gloria şi cariera pe care şi le imagina ea, erau distruse.

Trebuia să fie foarte atentă să nu piardă din vedere nici un amănunt.

Se năpusti în toaleta doamnelor și dacă cineva ar fi urmărit-o pe această școlăriță grăbită, ar fi avut surpriza ca după un sfert de oră să vadă o cu totul altă persoană ieșind pe aceeași ușă. Păsind cu grație, era minunată, o frumusețe care-ți tăia respirația. O doamnă tânără, elegantă, modernă. Îndreptându-se spre căsuțele pentru bagaje își zări silueta reflectată de o vitrină și ceea ce văzu o umplu de încântare. Chiar așa udă cum era, tot arăta minunat.

Încercase să-și usuce părul cum putuse mai bine și îl prinsese într-un gen de coc, fapt care o făcea să pară mai înaltă și mai matură. Totodată și pălăria verde de lână asemănătoare ca formă cu cele ale băieților de la lift, prinsă cu o eșarfă la ceafă, îi dădea un aer de maturitate.

Bluza pe care o purta era tot verde, cam subțire pentru frigul de afară, dar fusese singura care se putea asorta cu fusta cloșată de flanel gros. Eleganța îi era accentuată de eșarfa de la gât, de cordonul din piele de vițel mai deschisă, ca bluza și fusta.

Toate acestea aparțineau mamei sale și nu era ușor de loc să scapi de ochiul vigilent a lui Dallas pentru a le lua. Nu se prea potriveau cu haina de școală, dar ar fi fost o aventură prea riscantă să încerce să ia și o haină de a mamei.

Era mulțumită și pentru ce reușise să scoată din garderoba mamei sale. La întoarcere avea să le ducă la curățătoria hotelului și apoi va avea grijă să le intercepteze pe drumul de înapoiere, pentru a le pune la locul lor.

Puse uniforma și cărțile în căsuța pentru bagaje și cheia o lăsă să alunece în poșeta micuță din piele de vițel. Acum nu mai exista nici un indiciu care să te ducă cu gândul la mica școlăriță. Chiar și felul de a fi se schimbă. Pășea mult mai sigură pe sine, proaspătă și hotărâtă, cu un aer ușor distrat, dar stăpână pe ea și pe efectul pe care dorea să-l producă. Ochii străluceau și era îmbujorată de emoție. Fiecare gest pe care-l făcea era diafan, molatec.

Acestea erau atributele feminității și maturității ei care încercau să iasă la lumină, dar pe care acasă, între prieteni, încerca să le ascundă, fiindu-i teamă să nu fie luată în râs. Acum însă se simțea minunat, eliberată de povara minciunii. Bărbații întorceau capul după ea admirativ, iar femeile o priveau cu invidie și admirație în același timp. Și deși părea să fie foarte departe cu gândul, simțea orice privire din jurul ei și se bucura de toată această admirație mută.

Când ieși din nou în aer liber tremura ușor de frig. Ploua chiar mai tare ca în urmă cu un sfert de oră. Dacă ar fi așteptat ca ploaia să se liniștească, ar fi ajuns târziu și Mickey nu ar fi fost încântat deloc. Ca și ea, Mickey Hoyt cu greu își găsea timp pentru aceste întâlniri.

Ridică gulerul de la haină și deși o enerva ideea de a se uda din nou, porni la drum. Nu dorea cu nici un preț să-l supere pe Mickey așa că plecă grăbită spre Algonquin, sperând ca ploaia să se domolească. Lucru care, de altfel, nu se întâmplă.

Grăbindu-se spre întâlnirea pe care o avea, prin ploaia torențială, mintea ei zbura doar la cariera ce o

aştepta şi la Mickey Hoyt. Aceasta era ordinea stabilită în mintea ei.

Soarta îi fusese pecetluită în momentul în care se ridicase cortina prima dată pentru ea, pe Brodway, în urmă cu un an. Şezând între spectatori, emoţionată de ceea ce se întâmplă înaintea ochilor săi, înţelesese atunci unde era locul ei şi unde ar fi vrut să fie în acel moment. Dorea din toată inima să devină o stea, ca cele care o vrăjeau pe ea. Spera să ajungă o mare doamnă a teatrului american, o actriţă răsfăţată de aplauze. Dar mai mult şi mai mult, dorea să ajungă o artistă al cărei talent să emoţioneze cu adevărat publicul, să-l captiveze cu totul. Voia să-i vadă trăind toate emoţiile spectacolului alături de ea, să iubească şi să urască pentru că aşa voia ea. Avea talent. Ştia acest lucru şi de aceea era sigură că visul este realizabil.

Cu un an în urmă se înscrisese la Societatea de artă teatrală din şcoală. Rolul pe care-l obţinuse era lipsit de importanţă, dar muncind enorm pentru a-l realiza reuşise să ajungă vedeta spectacolului, aşa încât, în anul următor primise rolul principal într-o comedie de James M. Barrie.

Renunţase să mai facă altceva şi se aruncase în studierea acestui rol cu atâta frenezie, încât profesorii se simţiseră obligaţi să trimită o notă acidă mamei sale :

„Dacă Charlotte-Anne s-ar apleca cu aceeaşi conştiinciozitate şi asupra temelor, aşa cum face cu pregătirea rolului..." Simţise un val cumplit de furie când citise aceste rânduri. Oare erau orbi ? Nu vedeau că ea tocmai acest lucru făcea ? Studia arta interpretării. Ce rost aveau pentru ea subiecte ca economia şi glandele endocrine ? !

În seara spectacolului, la căderea cortinei, știa că toată situația proastă la învățătură și mai ales, la geometrie, nu aveau nici o importanță. Era învăluită de aplauze și se simțea minunat, atât de amețită de bucurie încât credea că va leșina.

Interpretase rolul cu atâta măiestrie, încât imposibilul devenise realitate. Pe măsură ce spectacolul se desfășura, simțea cum se contopește cu personajul interpretat, lucru dovedit de aplauzele nesfârșite.

Toată școala se aruncase la picioarele ei. Toți îi spuneau cât este de frumoasă. Chiar și colegele de clasă care altădată o ignorau sau abia schimbau o vorbă cu ea, se adunau în jurul ei. Băieții roiau acum, chiar dacă mai înainte nici nu-i observau prezența. Niciodată nu fusese în atenția și admirația atâtor oameni. Acum minunea se întâmplase și ea își dădu seama cât de puternică o făcea această admirație și cât de mult se bucura de noua ei poziție.

Soarta îi era pecetluită cu adevărat acum, când ajunsese și ea triumfătoare pe scenă. Va deveni artistă. Era hotărâtă să-și vadă numele strălucind.

Chiar mama și surorile ei o felicitaseră pentru interpretarea ei deși nici una dintre ele nu crezuse cu adevărat în ambiția ei de a deveni artistă.

— Cândva, într-o bună zi, voi ajunge o mare actriță, spuse ea încetișor, timid, în timp ce se întorceau spre casă.

— Ai fost minunată draga mea, o răsfăța mama ei. Ai fost cu adevărat extraordinară. Pentru o clipă am uitat că de fapt tu ești pe scenă.

Erau cuvinte măgulitoare, cuvinte pentru care oricare artistă și-ar fi dat și viața. Și totuși, simțea că nimeni nu

o lua în serios. Părea că nimeni nu înțelegea că în afară de teatru, nimic nu avea importanță pentru ea.

Numele ei strălucind pe Broadway.

Nu avea nevoie să învețe istorie și matematică. Avea nevoie de cursuri de artă dramatică.

Încercase chiar să discute această problemă cu mama sa într-o seară, dar rezultatul nu fusese îmbucurător :

— Draga mea, dar trebuie să înveți și bazele științelor. După ce cunoști aceste noțiuni fundamentale, poți merge la colegiu și poți lua lecții de artă dramatică. Nimeni nu va încerca să te oprească.

— Bine mamă, dar de atâtea ori mi-ai spus că nici tu nu ai mers prea mult la școală și nu pari să fii suferit prea tare, răspunse Charlotte-Anne, cu speranța nemărturisită de a scăpa de școala Brearley și de a urma cu un profesor particular cursuri de artă dramatică.

— Este adevărat, dar crede-mă că sunt momente când doresc să fii învățat mult mai multe lucruri decât știu acum. Dar în Texas, era altfel. Învățătura nu avea importanța pe care o are aici.

Charlotte-Anne înțelesese că nu are rost să continue deoarece nu reușea să aibe dreptate. Mama ei nu înțelegea cât era de important pentru Charlotte-Anne să nu piardă nici un moment și să se concentreze asupra viitoarei cariere.

În seara aceea mersese la culcare cu inima împovărată. Nici nu dormise. Toată noaptea se gândise la visul ei și la cum ar putea să-l transforme în realitate. Și în acea noapte apăruse ideea salvatoare. Cum de nu se gândise până atunci ? Pentru Dumnezeu, locuia aici în Manhattan ! De ce nu s-ar duce la audiții și apoi poate ar

primi un rol. În acest caz nimeni nu ar putea s-o mai oprească.

Dar mai era și școala cu care trebuia să lupte.

Și ideea salvatoare încolți în mintea ei căci dacă nevoia este mama invenției, atunci ambiția este tatăl înșelătoriei.

Trebuia să găsească o soluție pentru școală. Se vedea nevoită să chiulească. Nu avea nici un motiv să nu reușească. Voia doar să devină actriță, nu-i așa ? Merita să-și încerce norocul.

Și astfel începuse totul — minciuna, dactilografierea motivărilor în numele mamei ei, suferința din diverse motive pentru care trebuia să meargă mereu la doctor, schimbarea hainelor în toaleta de la Grand Central. Își luase numele de Carla Hall din moment ce nu putea să-și folosească numele ei adevărat. Familia Hale devenise bine cunoscută în oraș. Și oricum, fiecare artistă are un nume pentru scenă. Carla Hall era un nume care se memorează repede și va face în așa fel încât să rămână de neuitat.

Și începu să studieze ziarele. De fiecare dată când găsea o reclamă pentru audiții, își petrecea după-amiezele căutând să afle pentru ce spectacol era audiția respectivă. Și toate păreau să aibă loc în cele mai murdare și îndepărtate zone din cartierul de vest.

În aceste momente realitatea era crudă. Se așteptase la cu totul altceva, pentru că o audiție nu are nimic strălucitor în ea. De multe ori nici măcar nu apucase să citească scenariul înainte de a se prezenta. Ajunsese să se simtă ca un juncan în mijlocul unei turme uriașe.

De multe ori se întreba cum de avusese curajul să continue când de fapt totul o îndemna să lase baltă teatrul și audițiile și să se întoarcă la școală. Concurența era foarte strânsă. Nici nu se gândise vreodată că pot exista atâtea fete frumoase în oraș și mult mai talentate ca ea. Și toate păreau să aibă o singură dorință : să devină actrițe !

Începuse chiar să le recunoască dintr-o privire pe obișnuitele audițiilor. Toate păreau înfometate nu numai de mâncare, dar și de succes. Și, toate, fără excepție, încercau să-și ascundă frumusețea ca și când doreau să-și arate disponibilitatea pentru orice fel de rol. Toate erau îmbrăcate cu lucruri vechi, ponosite și foarte neatrăgătaore. Părea că nici nu le interesează acest amănunt. Tot ce conta era harul artistic ce bănuiau că există în fiecare din ele. Din aceste motive, la fiecare audiție Charlotte-Anne se simțea revoltător de elegantă și de bine îmbrăcată.

Dacă audițiile erau extenuante, reacția celorlalte concurente față de ea era și mai greu de suportat din aceste motive. Simțea zidul de ostilitate cum se ridică în jurul ei. O fată îi șoptea alteia și arăta sprea ea ; o alta mima gesturile unei doamne care merge cu nasul pe sus ridicându-și ușor rochia cu mâna. De multe ori auzise cum o numeau Domnișoara-de-bani-gata.

Privirile lor erau la fel de înghețate și toate păreau să se întrebe la nesfârșit același lucru : Ce caută ea aici ? Cine crede că este ? Speră că dacă are o sută de dolari pe ea, poate primi un rol ?

Se simțea atât de singură și nu putea aștepta ajutor de la nimeni. Doar două erau motivele pentru care continua să meargă înainte : speranța că va apare o oca-

zie care să-i scoată talentul la lumină și credința că era un talent adevărat. Se simțea făcând parte dintre cei aleși. Dar, cu toate acestea, de câte ori le privea pe celelalte, simțea că-i stă inima în loc.

Dacă ar fi putut să le spună ! Să le facă să înțeleagă că nu dorește să pară altfel decât ele. Ar fi dat orice să fie la fel cu ele, să treacă neobservată printre ele. Dar, culmea era, că nu avea nimic potrivit de îmbrăcat. Uniforma de școală ieșea de la început din discuție. Nu putea să-și îmbrace nici hainele ei pentru că o făceau să arate și mai copilă. Nu avea decât o posibilitate - și anume să încerce să arate mai matură decât cei șaptesprezece ani. Și pentru că nu avea de ales, trebuia să se furișeze în garderoba mamei și să caute ceva de îmbrăcat. Necazul cel mare era faptul că toată garderoba mamei era formată din haine scumpe, foarte elegante.

Dar și acesta era un sacrificiu și încă unul greu de înțeles. Era hotărâtă să le lase pe toate să râdă de ea și să meargă pe drumul ei până când va ajunge să-și împlinească visul.

Fusese la nenumărate audiții, dar mereu, rezultatul era același.

Vă mulțumim. Dacă ne hotărâm să vă dăm acest rol, vă vom anunța. Următorul !

Mult timp nu îndrăznise să încerce să ia parte la audiții pentru spectacole muzicale pentru că nu se simțea în stare să fredoneze o melodie sau să facă doi-trei pași de dans.

În cele din urmă se hotărî. Va participa și la vizionări pentru spectacole muzicale. Ce ar fi putut să se întâmple ? Doar să o refuze, să nu-i dea nici un rol.

Spectacolul pentru care se desfășura audiția era un muzical de mare succes intitulat „Să zbori spre stele" spectacol pentru care se căuta o nouă distribuție. Sala unde se desfășura vizionarea și repetițiile era tot în cartierul de vest și se afla într-o clădire aproape în ruină ca și celelalte prin care mai intrase cu prilejul altor audiții.

Charlotte-Anne era cea de-a douăzeci și una candidată, dintre cele cincizeci înscrise și recunoscu între ele pe multe dintre fetele întâlnite la audițiile anterioare. Părea că nimeni nu primea un rol vreodată. Multe dintre candidate se cunoșteau bine între ele și încercau să-și liniștească emoțiile reciproc.

Cu sfială, Charlotte-Anne se așezase pe o bancă și în tăcere aștepta să fie chemată pentru probă. Cu fiecare minut care trecea simțea cum se furișează în inima ei o teamă cumplită.

Una câte una, candidatele intrau în sală. Le auzea cântând, acompaniate de la pian în surdină. Toate erau bune, talentate. Chiar și cu ușa închisă puteai înțelege acest lucru.

„Oh, Doamne și eu care nu pot cânta o melodie corect, care nu pot dansa, mă voi face de râs în mod sigur"

Chiar în momentul când se hotărâse să plece, auzi strigându-se numele de Carla Hall.

Rămase nemișcată. Se auzi din nou vocea care o chema pe Carla Hall și cu greu reuși să se ridice tremurând din tot trupul. Și își făcu singură curaj cu ajutorul unicei metode pe care o cunoștea : își îndreptă spatele, depărtă umerii și-și impuse o ținută dreaptă, rezervată și o privire rece de femeie sigură pe ea.

Sala în care se desfășura concursul era goală și în semiîntuneric. Într-un colț se afla pianul, iar în sală se aflau patru bărbați și o femeie. Un tânăr cu pantalonii zdrențăroși îi întinse o partitură. Charlotte-Anne luă partitura și se întoarse cu fața către pian. Pianistul, cu înfățișare de urs, șleampăt, ascuns pe jumătate de perdeaua de fum a unei țigări, începu să atingă clapele pianului dezacordat. Privi semnele indescifrabile ale partiturii, respiră adânc și încercă să scoată un cuvânt. Deschise gura dar nu putu articula nici cel mai mic sunet. Înspăimântată încercă din nou, îi privi pe cei cinci care păreau că nici nu au observat-o și din nou se întoarse spre pianist care-și rostogolea ochii plictisit. Începu să lovească pianul din nou.

Dar nu reuși nici de această dată să articuleze o notă. Tânărul cu pantalonii zdrențăroși se apropie de ea, îi smulse partitura din mână și deschise larg ușa :

— Următoarea ! Ethel Groward !

Uimită, Charlotte-Anne îi privi pe cei patru bărbați și pe femeie. De data aceasta nu primise nici măcar acele binecunoscute cuvinte : „dacă avem nevoie de dumneavoastră, vă vom solicita."

Nici nu se gândise că ar fi posibil ca totul să se sfârșească în acest fel.

Ca prin vis, văzu următoarea candidată intrând în sală, o brunetă trecută de douăzeci de ani, plină de încredere în forțele ei.

Charlotte-Anne știa că trebuie să iasă, dar nu putea face nici o mișcare. Părea să fii prins rădăcini în sala aceea.

Hei, ce faci, aștepți o minune ? o întrebă tânărul.

Această întrebare avu darul să o smulgă din sală. Se întoarse şi acoperindu-şi gura cu mâna, temându-se să nu vomeze, ieşi în goană din sală. Simţea că ochii îi ard când ajunse în sala de aşteptare sub privirile uimite ale celorlalte candidate. Coborî scările în fugă şi când ajunse în stradă, se sprijini de peretele cenuşiu de cărămidă, respirând adânc aerul proaspăt. Ameţeala începu să se risipească încet dar se trezi hohotind şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de umilită. Auzi paşi apropiindu-se şi se întoarse cu spatele pentru a-şi ascunde faţa. O voce plăcută de tenor îi spuse cu blândeţe :

— Există totdeauna un mâine, fetiţo, nu toată lumea este făcută să cânte şi să danseze. Problema ta este că te-ai prezentat la o audiţie care nu era pentru tine. Oricine poate greşi !

Stergându-şi lacrimile şi nasul, Charlotte-Anne spuse cu voce groasă :

— Nu sunt o fetiţă, am douăzeci de ani.

Era prima minciună dintr-un lung şir de alte minciuni pe care avea să i le spună. Dar în acel moment acest lucru nu părea să aibă importanţă.

Se întoarse încet şi-l privi. Era un bărbat înalt, atrăgător, robust, cu un aer uşor artificial. Ochii erau de culoarea agatelor şi păreau să hipnotizeze pe cel care-l privea. Era unul din cei patru bărbaţi din sală, dar acum figura lui îi părea deosebit de cunoscută. Simţea că ştie cine este acest bărbat, dar nu era în stare să-şi amintească.

— Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc când te-am numit „fetiţo". E doar o vorbă folosită pe aici, spuse el scuzându-se.

Charlotte-Anne zâmbi şi dădu din cap în semn că a înţeles. Şi deodată ştiu cine este acest bărbat. Îi văzuse poza în ziare de nenumărate ori. Era Mickey Hoyt, una din cele mai strălucitoare stele ale scenelor din New-York.

Ochii lui aveau o lucire rece, când îi spuse :

— Hai să bem o cafea împreună.

Pentru prima oară în viaţă simţi cum în ea se năştea o dorinţă fizică puternică, cum nu mai trăise niciodată. Era ca şi când acum s-ar fi trezit la viaţă. Dădu din cap în semn că e de acord şi-l urmă ca vrăjită.

Luând-o de braţ, o conduse spre Turies Squire.

Ai trecut printr-o încercare grea, nu-i aşa ?

Dădu din nou din cap fără să scoată o vorbă.

— Ştiu cum este. Şi eu am trecut prin aşa ceva, continuă bărbatul.

— Cum, şi tu ?

— Bineînţeles ! Ce crezi că m-am născut cântând şi dansând pe scenă ?

— Nu, numai că pare aşa de greu de imaginat. Ştii, uneori mi se pare că am monopolizat piaţa insuccesel or.

— Nu mi-aş face atâtea probleme dacă aş fi în locul tău. Eşti frumoasă. Poate că eşti chiar una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut şi să ştii că nu am văzut puţine. Ai ceva deosebit, ce celorlalte le lipseşte. Ai ceva din aerul unei doamne din Noua Anglie.

— De fapt sunt din Texas.

— Ştiu. Am remarcat accentul. Dar comportarea ta este ca a unui locuitor din Boston.

— Crezi că ar trebui să încerc să scap de accent ? Se îngrijoră Charlotte-Anne.

— Nu, nu trebuie să-ţi faci probleme. Ai nevoie de roluri bune, asta-i tot. Sunt destule roluri care s-ar potrivi cu accentul tău.

— Dar, dar sunt imposibil de dobândit.

— Nu chiar imposibil.

— Crezi că aş putea obţine unul ? întrebă ea plină de încredere.

— Nu imediat. Dar am ceva ce tu nu ai : cunoştinţe. O mulţime de oameni din acest oraş îmi datorează câte o favoare. Această meserie se bazează pe ideea că fiecare îl foloseşte pe celălalt. Tot ceea ce trebuie să fac este să dau un telefon şi să caut nişte scenarii, care să le poţi studia fără să treci prin asemenea încercări umilitoare.

— Chiar poţi să faci aşa ceva pentru mine ? întrebă cu uimire Charlotte-Anne.

— De ce nu ? Dacă mă numesc Mickey Hoyt, nu-i aşa ? Totuşi trebuie să ne gândim bine. Cel mai important este să găsim rolul şi scenariul cel mai potrivit. Dar să ştii că nu va fi un rol mare. Restul depinde de tine. Crezi că te poţi descurca ?

— Bineînţeles.

— Iată, am ajuns !

— Dar aceasta nu este o cafenea ! spuse uimită Charlotte-Anne privind minunata clădire.

— Nu, nu este. Este Algouquin. Dar ne vor servi o cafea în cameră.

Charlotte-Anne părea nehotărâtă.

— Mărturisesc sunt vinovat. Te-am ademenit până aici sub pretextul cel mai demn de dispreţ.

Simţi cum o cuprinde o uşoară teamă şi privi pierdută în jur.

— Nu trebuie să vii sus dacă nu vrei. Dar ţin să-ţi spun că mi-ar face plăcere. Putem rămâne în holul hotelului de vorbă.

— Nu, nu e nici o problemă. Îl privi drept în ochi şi simţi cum se contopeşte cu el. Şi în timp ce el o privea cu aceeaşi intensitate, Charlotte-Anne simţea că pământul stă în loc, că numai ei doi mai sunt pe lume.

Ca şi când ar fi fost hipnotizată îl urmă în hotel până la etajul nouăspreceze. Când intrară în cameră, el încuie uşa în urma lor.

— Nu te speria. Nu vei rămâne gravidă. Există multe alte feluri de a face dragoste.

Îl privea cum îşi descheia pantalonii şi deşi îl văzuse pe fratele ei dezbrăcat când era mic, rămase uimită de ceea ce vedea acum. Bărbatul era deja în erecţie şi mărimea falusului o îngrozi. O cuprinse o teamă teribilă.

Simţi mâinile lui pe cap împingând-o uşor în genunchi pe covorul gros şi moale. Privi în sus spre el şi ochii lui străluceau intens ca doi tăciuni aprinşi.

— Hai, iubito, spuse cu voce moale răguşită, devorează-mă.

Şi înţelese cu toată lipsa ei de experienţă, că aceasta nu însemna a face dragoste. Făcu ceea ce-i cerea bărbatul şi când îl auzi gemând se retrase instinctiv şi-şi întoarse faţa într-o parte. Sperma ţâşni într-un şuvoi gros, prin aer. Apoi o luă în braţe şi o strânse la piept în timp ce ea îşi spuse în gând că merita sacrificiul. Orice sacrificiu nu era prea mare pentru a ajunge să-şi împlinească visul.

*
* *

Când ajunse în holul de la Algonquin era udă, dar fermecătoare. Nimeni nu o opri și se grăbi spre lift. În ciuda hainelor ude, aerul degajat, o făcu să pară o obișnuită a hotelului.

Se îndreptă spre lift și urcă la etajul nouăsprezece. O aștepta totdeauna, în aceeași cameră.

Și azi... Poate azi, în sfârșit, el îi va aduce și scenariul mult promis.

Își scutură apa de ploaie de pe haine, își scoase pălăria și respirând adânc ciocăni de câteva ori în ușă. Auzii pași de cealaltă parte a ușii. Va deschide și-l va vedea din nou înalt și frumos, topind-o cu privirile lui promițătoare și cu zâmbetul amețitor.

Cheia se întoarse în ușă, dar când se deschise, Charlotte-Anne scoase un țipăt de uimire. În locul lui Mickey Hoyt în cadrul ușii stătea Elizabeth-Anne.

— Cred că a sosit momentul să stăm de vorbă serios, spuse Elizabeth-Anne cu glas ușor tremurător.

3

Când ieși din cabinetul medical fața ei avea pete mari roșii și căuta să evite privirea mamei sale. Gândea că nu va mai putea s-o privească direct în ochi niciodată.

Dr. Rogers, un bărbat uriaș, cu ochi apoși, clătină ușor din cap spre Elizabeth-Anne și se reîntoarse în cabinet.

Răsuflând ușurată, Elizabeth-Anne se lăsă ușor pe spate și se relaxă pe canapeaua din sala de așteptare.

Pe drumul spre casă Charlotte-Anne privea posomorâtă pe fereastra mașinii. Nici ea, nici mama ei nu schimbară o vorbă.

Elizabeth-Anne arăta dezamăgită și ușor încurcată când ajunseră acasă și urmând-o pe Charlotte-Anne în camera ei spuse în timp ce se așeza pe marginea patului :

— Mulțumesc cerului, ești încă virgină !

Charlotte-Anne deveni purpurie și se lăsă să cadă pe scaunul din fața măsuței de toaletă.

— Nu mă pot preface. Am fost teribil de șocată. Chiar în momentul în care ne pregăteam de plecare a sunat telefonul. Era una din profesoare, foarte îngrijorată de starea sănătății tale.

Charlotte-Anne gemu de supărare.

— Ai absentat douăzeci și șapte de zile din acest an școlar ! Înțelegi, douăzeci și șapte !

Charlotte-Anne închise ochii cu disperare. Fusese bolnavă douăzeci și șapte de zile... era prea mult, dar nici nu-și dăduse seama când au trecut atât de multe zile.

— Nu, ...nu pot să explic cum... spuse ea fără vlagă.

— Și dacă ar fi fost numai atât... Dar după telefonul de la școală, Dallas a primit un al telefon. Era o persoană care-și spunea Mickey și lăsase un mesaj pentru Carla Hall. Fiind atât de surprinsă, Dallas a primit mesajul și a înțeles că azi nu vă veți mai întâlni la Aglonquin ca în fiecare zi de vineri.

Charlotte-Anne simți că i se face rău.

N-ar fi trebuit să-i dea numărul de telefon. Și i-l dăduse numai pentru că el insistase.

— Și a lăsat vorbă pentru mine prin Dallas ? A încercat să rupă legătura noastră în acest fel ? întrebă Charlotte-Anne cu amărăciune.

— Nu pot vorbi în numele lui. Poate că a vrut sau poate că nu. Dar pentru noi nu a fost greu să înțelegem ce se întâmplă. Larry a fost și a vorbit cu recepționerul de la Algonquin, care la început a încercat să fie discret, dar când Larry i-a spus că ești minoră și că era hotărât să cheme poliția și să-i acuze eventual de complicitate la viol, acesta a devenit cooperant. Se pare că în apartamentul nouăsprezece de la etajul nouăsprezece aveau loc întâlniri în fiecare după-amiază de vineri.

Cred că domnul Hoyt ar fi trebuit să fie mai prevăzător. Este mult prea bine cunoscut ca să treacă neobservat. Totuși, eu cred că nu este numai vina lui, deși mi-ar plăcea ca acesta să fie adevărul. Nu pot să-ți ascund faptul că sunt dezamăgită de tine. Dar toți suntem oameni și greșim. Și când suntem tineri, foarte tineri, suntem și mai înclinați spre greșală.

— Dar nu mai sunt un copil mamă, sunt o femeie în toată firea.

— Da, dar este greu de înțeles cât de repede ai crescut. Eu încă te mai văd copil. Acum înțeleg că greșesc.

— Dar nu este vina ta, mama !

— Poate este, poate nu este. Nu cred că vom afla adevărul vreodată, spuse Elizabeth-Anne oftând. Trebuie să stau de vorbă cu mine însămi. Vom aștepta până mâine pentru a hotărî ce avem de făcut.

Elizabeth-Anne se ridică și se îndreptă spre ușă.

Charlotte-Anne se ridică și privind-o, spuse cu vocea tremurândă :

— Mă urăști, mamă, nu-i așa ?

Elizabeth-Anne se întoarse surprinsă. Pentru prima oară în viaţă Charlotte-Anne era uimită de tăria de caracter a mamei sale.

— Nu, Charlotte-Anne, nu te urăsc. Vezi tu, se poate întâmpla să nu fiu de acord cu tot ceea ce faci, dar eşti fiica mea. N-aş putea să te urăsc niciodată indiferent ce s-ar întâmpla. Eu te iubesc şi vei înţelege ceea ce simt eu, atunci când şi tu la rândul tău vei avea copii.

Cu ochii în lacrimi şi emoţionată, Charlotte-Anne, murmură :

— Şi eu te iubesc, mamă !

— Ştiu draga mea, răspunse Elizabeth-Anne.

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru tot ceea ce am făcut. Nu m-am gândit decât... Oh, Doamne ! V-am stricat toate planurile ţie şi lui Larry. Am fost atât de egoistă !

Peste chipul mamei sale trecu un nor uşor şi Charlotte-Anne înţelese abia acum cât de mult lupta mama sa pentru a privi întreaga situaţie cu cât mai mare obiectivitate.

— Proprietatea nu s-a vândut încă şi în câteva zile voi semna actele. În ceea ce îl priveşte pe Larry, sunt sigură că nu va dispare. N-am amânat nimic ce nu putea suferi o mică întârziere. Nu trebuie să-ţi faci probleme. Singurul lucru care contează este ca tu să nu suferi.

Charlotte-Anne simţi nodul din gât împiedicând-o să spună o vorbă :

— Ne vedem mai târziu, iubito !

— Da mamă, răspunse Charlotte-Anne privind în urma mamei sale. Când uşa se închise în urma ei, abia atunci se aruncă pe pat hohotind.

Era sfârșită de atâta umilință și remușcare. Îl ura pe Mickey Hoyt, îl ura cum nu urâse pe nimeni, niciodată. Comportarea lui fusese demnă de tot disprețul. N-ar fi trebuit să aibă încredere în el. Doar îi spusese că este căsătorită și că trebuie să fie amândoi deosebit de discreți. Nu avea importanță că ea îl mințise. Fusese absolut necesar. Dar el sfârșise prin a-i acoperi pe amândoi de rușine.

Probabil că procedase așa pentru a pune capăt legăturii lor ! Și această ideea o umplea de rușine, căci înțelese că nemernicul nu intenționase niciodată să o ajute să-și găsească un drum în teatru. Pur și simplu o amăgise pentru a profita de ea.

Se simțea murdară, întinată, manipulată.

*

* *

— M-am gândit mult la această situație și cred că am găsit o rezolvare. Pare dureroasă dar cred că este cea mai bună soluție, spuse Elizabeth-Anne a doua zi când amândouă se aflau în salon.

Erau singure, așezate față în față pe canapelele îmbrăcate într-un material de culoarea caisei. Charlotte-Anne nu dormise toată noaptea. Reușise însă, să privească obiectiv și cu detașare relația ei cu Mickey Hoyt. În cele din urmă ajunsese la concluzia că nu-l iubise. Fusese doar o amăgire, o iluzie datorită faptului că Mickey Hoyt era o persoană atât de binecuvântată, o vedetă. Nici el nu o iubise, ci doar se folosise de ea pentru că îi putea satisface acele mici plăceri. Era greu de privit adevărul în față și avea nevoie de curaj, dar se liniștea cu acest gând. Ceea ce se întâmplase între ea și Mickey Hoyt o

ajutase să se maturizeze. Abia acum o privea pe mama sa cu ochii unui adult și reușea să o înțeleagă cu adevărat.

Pentru prima dată o aprecia pe mama ei.

Elizabeth-Anne Hale era o femeie atrăgătoare, elegantă, o adevărată doamnă. Nimeni nu ar fi putut să creadă că venea dintr-un mic orășel din Texas. Gândindu-se la anii care trecuseră, înțelese că nu mai cunoscuse pe nimeni cu o putere de adaptare asemănătoare cu a mamei sale.

Charlotte-Anne fusese o fiică ascultătoare și răspunsese numai când fusese întrebată și acum era hotărâtă să procedeze la fel și să nu discute contradictoriu cu mama ei.

— După cum știi, rezultatele tale la învățătură anul acesta au fost... să spunem, nesatisfăcătoare ?

— Poți spune, mizerabile.

— Ei nu, să nu aruncăm cu insulte, zâmbi Elizabeth-Anne. Abia acum am înțeles un lucru, greu de conceput pentru orice mamă. Copilul pe care-l iubește nespus de mult, crește sub ochii săi și se maturizează... Știu că a sosit timpul ca eu să mă port cu tine ca și cu un adult.

Cred că rezultatele tale slabe la învățătură se datorează faptului că ți-ai pierdut prea mult timp pentru ambițiile tale de actriță. Ar fi fost bine dacă ai fi petrecut mai mult timp pentru studiu decât pentru teatru. Vom vedea, oricum, dacă mai ai nevoie de învățătură. Dar ca o tânără aflată în pragul vieții, cred că ai nevoie de o puternică cizelare. Cred că și viitoarea actriță care vei fi are nevoie de așa ceva !

Vreau să știi că nu te condamn pentru ce ai făcut. Și eu am partea mea de vină pentru că am fost o mamă

neatentă. M-am lăsat furată de afaceri și mi-am neglijat viața de familie. Trebuia să văd că se întâmplă ceva cu tine, dar nu am avut timp să mă gândesc la așa ceva. Dar nu are rost să vorbim despre trecut, decât în măsura în care putem să învățăm ceva din el, care să ne fie de folos în viitor.

Se opri pentru o clipă. Trebuia să o convingă pe Charlotte-Anne să înțeleagă că ceea ce avea de gând să facă nu era o pedeapsă. Se gândise bine toată noaptea la întreaga situație și de dimineață dăduse câteva telefoane. Totuși gândea că orice bună intenție era o piatră pe drumul suferinței. Îi era tare greu să pună ordine în viața lor, a ei și a fiicei ei.

— Cred că toată această poveste în care ești implicată și domnul Hoyt... te-au îndurerat ?

— Ieri credeam că da, dar azi nu mai știu sigur dacă este așa. S-a folosit de mine cum și eu am vrut să mă folosesc de el, dar el a știut să se prefacă mai bine ca mine.

— Da, recunosc, aceasta este o probă de maturitate din partea ta. Totuși cred că nu-ți va fi ușor să ți-l scoți din minte dacă nu te îndepărtezi de el cât mai mult. De câte ori vei citi sau vei vedea o poză în ziar, îți vei aminti de el. Este firesc să fie așa.

— Nu cred că voi suferi. Pot să trec peste toate astea, răspunse Charlotte-Anne, gânditoare.

— Da, dar cu toate acestea, școala la care intenționez să te trimit este cu internat.

— Dar, mama... ! se sperie cu adevărat Charlotte-Anne.

— Te rog să mă asculți până la capăt. Trebuie să nu privești această situație ca pe o pedeapsă. Este o școală

bună, unde vei învăța multe lucruri folositoare. Nu numai matematică și istorie. Școala Catroux este o școală care le pregătește pe tinerele domnișoare pentru a intra în societate. Și oricum nu cred că strică să frecventezi cercuri internaționale.

— Internaționale... ?

— O tânără domnișoară trebuie să călătorească și după câte am auzit, Elveția este minunată. Școala Catroux este în Geneva și mi-a fost recomandată cu căldură. Multe tinere americane frecventează această școală. De asemenea și domnișoare din Anglia și din alte țări. Tinere din familii foarte bune. Vei lega noi prietenii și nu-ți va face nici un rău învățarea unei limbi străine.

Elizabeth-Anne tăcu și pe chipul ei se putea citi cât o îndurerea această conversație.

— Gândul că trebuie să pleci mă face să sufăr, te rog să mă crezi. La fel de mult cum mă îndurerează și faptul că ai crescut atât de repede. Aș fi tare fericită să te țin lângă mine și să te alint. Dar ar însemna să dau dovadă de egoism și să-ți distrug viața. Trebuie să înveți să fii independentă. Această nevoie de independență te-a împins în brațele domnului Hoyt, ceea ce nu-l face nici pe el atât de vinovat.

Aș dori tare mult să rămâi la Catroux până la sfârșitul anului. Totuși dacă vrei să vii acasă sau să părăsești școala când împlinești optsprezece ani, ceea ce se va întâmpla peste șase luni, vei avea libertatea de a alege singură. Vei fi majoră și din punct de vedere legal, capabilă să iei hotărâri ce-ți aparțin în privința drumului pe care-l ai de urmat în viață.

Și dacă vei mai dori să studiezi arta dramatică, te voi ajuta cât îmi va sta în puteri.

— Da mama, dar Elveția este atât de departe. Nu am fost plecată niciodată de acasă, spuse Charlotte-Anne.

Cu blândețe în voce și în gesturi, Elizabeth-Anne se aplecă spre fiica ei și-i prinse ușor mâinile :

— Vine o vreme când trebuie să faci primul pas spre independență. Și acesta este primul pas al tău. Încearcă să privești totul în acest fel și gândește-te că vei fi mult mai bine pregătită să înfrunți viața.

— Spuneai că mă poți ajuta să mă pregătesc pentru teatru. Promisiunea rămâne valabilă și pentru peste șase luni ?

— Bineînțeles.

— Adică... mă vei ajuta și atunci ?

Privind-o drept în ochi, Elizabeth-Anne își întrebă fiica :

— Ar fi trebuit să știi până acum că nu fac promisiuni pe care să nu le țin. Voi face tot ce voi putea. Te voi sprijini financiar, în așa fel încât să te concentrezi asupra studiului artei dramatice. Și dacă se va putea, am să încerc să deschid orice ușă va fi nevoie. Am auzit că cei care investesc în lumea spectacolului pot trage sfori pentru a obține un rol. Dumnezeu știe ce pot face banii ?! Cred că voi reuși să găsesc un producător care să mă despartă de o parte din banii mei.

Charlotte-Anne izbucni în lacrimi. Era fericită și se simțea ușurată de întreaga povară. Se așteptase ca mama ei să-i țină o lecție și să o pedepsească. În schimb i se oferea tot ce dorise. Sări în picioare și se aruncă în brațele mamei sale.

— Sper că-mi vei promite să înveți cât mai mult la Catroux și să faci cât mai puține probleme profesorilor. Și în ceea ce privește drumul peste Atlantic, nu-l vei

face singură. Robyn Morgan pleacă și ea în Europa și va merge cu Ile de France, așa încât am aranjat să călătoriți împreună. Mi-a spus că este încântată că veți fi împreună.

Charlotte-Anne strălucea de fericire. O cunoștea pe Robyn de câțiva ani și nu numai că o găsea încântătoare, dar și visa să fie ca ea, să aibă puterea să țeasă în jurul ei acea vrajă după care tânjea și Charlotte-Anne. Oricum, șase luni nu vor trece prea greu când te gândești că așteptase trei luni ca Mickey Hoyt să-i ofere un rol.

— Și acum, cred că nu te vei supăra dacă vom merge să facem cumpărături. Ai nevoie de toalete noi. Nu putem lăsa o reprezentantă a familiei Hale să ajungă în Elveția în zdrențe. Sau în hainele mamei sale ! ? spuse Elizabeth-Anne râzând.

— Îmi pare rău mama, te rog să mă ierți.

— Vreau să-ți spun că ai făcut cinste toaletelor mele, răspunse Elizabeth-Anne zâmbind și îmbrățișându-și fiica.

— Mama, dar tu și Larry... vă veți căsători nu-i așa ?

— Sigur că da. Totul este aranjat. De fapt chiar acum Larry umblă prin oraș să facă ultimele aranjamente. Va fi o cununie civilă, urmată de o cununie religioasă discretă, la care vor participa numai câțiva prieteni ca Robyn și Ludmila.

— Îmi pare așa de rău că nu voi fi aici.

— Bineînțeles că vei fi. Ți-am spus că Robyn va participa și ea. Deci nu putea fi în două locuri în același timp. Și nici tu. Căsătoria va avea loc în ziua în care veți pleca, cu câteva ore mai devreme.

Charlotte-Anne simți un val de emoție umplându-i sufletul. Știa dintr-o dată, cât de mult ținea una la

cealaltă, deşi nu-şi mărturisiseră acest lucru niciodată. Luă mâna mamei ei şi-o duse la buze.

— Sunt tare fericită. N-aş fi vrut să plec şi să las în urma mea toate acestea nemărturisite.

— Nici mie nu mi-ar fi plăcut să lăsăm toate acestea nelămurite.

— E ciudat, ştii ? Niciodată n-aş fi crezut că putem sta de vorbă în felul acesta.

— Charlotte-Anne, te rog să nu uiţi că oricând ai în mine un sprijin adevărat.

— Ştii, spuse Charlatte-Anne cu ochii în lacrimi, n-aş fi crezut niciodată că putem fi atât de apropiate una de cealaltă. Ca şi când nu am fi mamă şi fiică. Am simţit că suntem ca...

— Ca două prietene ? întrebă Elizabeth-Anne zâmbind şi privindu-şi fiica în ochi.

4

Primăvara se revărsa asupra oraşului New York cu toată splendoarea, ca şi când ar fi vrut să sărbătorească cununia dintre Elizabeth-Anne Hale şi Lawrence Hochstetter.

Mica bisericuţă situată pe Strada 29 era plină de crini, trandafiri, garoafe, lalele şi petunii. Charlotte-Anne îşi privea mama cu încântare în drumul spre altar, cu un mic buchet de lăcrămioare în mână. Era minunată, parcă niciodată nu fusese mai frumoasă. Purta o rochie de dantelă albă, o pălărie de mătase gri deschis şi pantofi uşori de mătase tot gri. În jurul gâtului avea un colier de perle, dăruit de Larry în acea dimineaţă. Şi el arăta minunat în

costumul închis la culoare, cu o garoafă albă în buzunarul de la piept. Nu era căsătoria anului deşi dacă ei ar fi dorit, ar fi putut fi. Era o nuntă simplă, numai pentru câţiva prieteni pentru că aşa îşi doriseră. Ludmila a plâns şi şi-a suflat nasul zgomotos în tot timpul ceremoniei.

Apoi, câteva ore mai târziu, sosi momentul despărţirii. Rolls-Royce-ul lui Larry, pe care Elizabeth-Anne avea să-l păstreze în stare perfectă de-a lungul anilor, împodobit încă cu ghirlande de flori şi panglici pentru cununie, era încărcat cu bagajele pentru Charlotte-Anne. Porniră către cartierul de vest, unde era ancorat Ile de France.

Elizabeth-Anne şi Larry obţinuseră o cabină la clasa întâia alături de cea a lui Robyn, dar nu reuşiră să o examineze prea atent. Abia urcaseră la bord când se auzi sirena care anunţa plecarea vaporului.

— Trebuie să coborâm, spuse Larry.

Charlotte-Anne încuviinţă din cap. Era şi emoţionată şi avea şi inima grea când îşi luă rămas bun de la întreaga familie. Pentru prima dată de când îşi putea aduce aminte, se simţea aproape de ei. Acum ştia într-adevăr că îi vor lipsi enorm.

— Ei bine, doamnă Hochstetter, cum este să fii căsătorită ? îşi întrebă mama.

— Să fiu sinceră, nu e mare deosebirea. Îl iubesc de mult pe Larry, dar să ştii că numele hotelurilor va rămâne tot Hale. Îmi voi păstra numele de „vedetă". În public voi fi Elizabeth-Anne Hale. Dar în particular voi fi doamna Lawrance Hochstetter. Şi privindu-şi fiica intens, vocea îi trăda sentimentele.

— Îmi vei lipsi mult, Charlotte-Anne.

— Și tu îmi vei lipsi, mama. Îmi pare rău că nu voi fi aici când vă veți muta.

— Mutare ? Care mutare ? întrebă Elizabeth-Anne mirată.

— Mutarea familiei la reședința Hochstetter !

— O, nu, draga mea. Se va muta Larry cu noi. Am hotărât mai de mult împreună cu Larry și cred că nu m-aș fi simțit bine în acea reședință somptuoasă. Și mai este și personalul de servici. De ce să plătim atât de mulți oameni când putem avea la dispoziție personalul hotelului. Dallas și un șofer sunt tot ce avem nevoie. Și hotelurile vor primi oamenii de la reședința Hochstetter așa încât nu vor rămâne pe drumuri și vom diminua și cheltuielile.

— Totdeauna, femeia de afaceri câștigă, nu-i așa mamă ? Nu te poți schimba.

— Presupun că nu. Ochii îi străluceau în lacrimi și-și strângea fiica în brațe. Se sărutară și Charlotte-Anne simți cum mama sa îi pune în mână o cutiuță.

— Ce-i aici ? privi curioasă Charlotte-Anne.

— Este medalionul de la tatăl tău. Este panseluța-talisman. Vreau s-o porți tu ca să-ți amintești mereu de noi.

Charlotte-Anne izbucni în plâns și se aruncă din nou în brațele mamei.

Larry o îmbrățișă și ea îl sărută pe amândoi obrajii :

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu toți tații vitregi sunt răi !

— Îmi vei lipsi și mie, domnișoară. Să nu stai prea mult printre străini.

— Nu, promit că nu.

— Nu face promisiuni. Europa este minunată şi te vrăjeşte. Oamenii se îndrăgostesc de ea şi rămân acolo.

Zaccheus îi strânse mâna şi îi dărui un mic bobârnac pe obraz.

— Eşti sigură surioară că nu pot veni cu tine ? Vaporul acesta este minunat.

— Sunt sigură, spuse Charlotte-Anne zâmbindu-i cu tristeţe.

Se întoarse spre Rebecca şi o îmbrăţişă.

— Ştiu că nu ne-am înţeles totdeauna aşa cum ar trebui să o facă două surori, dar îmi va fi tare dor de tine. Te iubesc şi te voi iubi mereu, spuse Charlotte-Anne cu vocea răguşită de emoţie.

— Şi eu te voi iubi mereu, răspunse Rebecca şi o sărută pe amândoi obrajii.

Apoi, se întoarse spre Regina şi o îmbrăţişă izbucnind în lacrimi.

— Pentru prima dată de când ne ştim ne vom despărţi, spuse ea uşor speriată.

— Nu te teme, îşi încurajă Charlotte-Anne sora mai mare. Se sărutară şi continuă :

— Mî voi întoarce curând. Eu voi fi artistă, în timp ce tu vei fi doctoriţă. Pun pariu că mă vei asista şi la naştere ? Vocea începu să-i tremure. Curajul începea să o părăsească.

— Ne vom vedea curând.

Regina dădu din cap şi zâmbi printre lacrimi.

Nici una dintre ele nu bănuia că nu se vor mai vedea vreodată în viaţă.

Charlotte-Anne îşi privea familia în timp ce nava se îndepărta. Rămase pe punte, strângând în mâini balus-

trada strălucitoare ca şi când ar fi încercat să prindă curaj şi putere. Se aplecă şi mai mult peste balustradă încercând să-i vadă cât mai bine în mulţimea rămasă în port. Îi zări printre ceilalţi şi flutură mâna îndelung. Şi încă o dată sirena vaporului scoase un sunt tânguitor.

— Ce faci, plângi ? ! auzi o voce alături de ea.

Se întoarse şi o zări pe Robyn, absolut fermecătoare cu pălăriuţa cu voaletă ascunzându-i jumătate din figură. Fuma dintr-o ţigară aflată într-un minunat portţigaret de fildeş.

— Eu plâng numai la nunţi şi la înmormântări. Niciodată la plecarea cu vaporul. Trase un fum adânc şi continuă. Am plâns destul azi la cununia mamei tale. Nunţile totdeauna au acest efect asupra mea. Larry a găsit într-adevăr o soţie minunată.

— Da, într-adevăr, aprobă Charlotte-Anne.

— Ei bine, mă voi retrage în cabină. Vreau să văd cum se descurcă camerista cu despachetatul. Dacă ţii hainele prea mult timp împachetate ai nevoie de o mulţime de timp pentru a le face să arate cum trebuie. Voi lăsa descuiată uşa dintre cabine pentru cazul când ai nevoie de mine. Te rog să mă cauţi ori când doreşti. Doar suntem vecine, nu-i aşa ?

— Mulţumesc doamnă Morgan.

— Doamnă Morgan ? izbucni în râs Robyn. Eşti o dulce, dar te rog nu mă face să mă simt îngrozitor de bătrână. Tu şi eu avem o lungă săptămână înaintea noastră şi ne vom întâlni indiferent în ce direcţie mergem Cred că cel mai bun lucru este să ne spunem pe numele de botez. Este lucrul cel mai înţelept pe care poţi să-l faci în tren sau pe vapor. Deci, eu sunt Robyn.

— Robyn, repetă și Charlotte-Anne cu timiditate.

— Așa este mult mai bine, zâmbi Robyn. O mângâie ușor și plecă spre cabina ei. Sirena sună din nou, parcă mai dureros ca altă dată. Charlotte-Anne flutură din nou mâna spre familia ei în timp ce nava se îndepărta. Continuă să fluture mâna mult timp după ce fețele lor se pierduseră în mulțime și nava ieșise în larg.

Charlotte-Anne își înghiți lacrimile și ridică capul. Amurgul se lăsa repede și cerul sângeriu era brăzdat cu roșu și oranj. Pe mal, giganți de beton străluceau ca mii de stele. Abia acum înțelese că în toți anii de când venise la New York nu observase adevărata frumusețe și măreție a acestui oraș. Se obișnuise cu el, și atât. Când străbătea orașul, mergând pe trotuar sau traversând străzile, niciodată nu privise în sus. Și acesta era singurul mod de a descoperi frumusețea lui, să privești în sus. Se gândea la câte ar fi trebuit să facă, câte lucruri mici, lipsite în aparență de importanță, dar care acum, la plecare, păreau esențiale.

— Pe naiba, înjură printre dinți. Nu vreau să plec. Nu vreau să merg la școală în Elveția. Vreau doar să rămân acasă.

Rămase pe punte mult după lăsarea întunericului. Nava fu învăluită de umbre încet, încet, în timp ce naviga pe lângă insulă și ieși din port.

Charlotte-Anne se plimbă pe punte și privi Statuia Libertății, rămânând în urmă, apoi luminile orașului continuară să se îndepărteze, devenind tot mai mici. I se părea că New York-ul este Atlantida care se scufundă încet în mare ca apoi să fie înghițiți complet de îngemănarea în întuneric a oceanului și cerului.

Erau în larg. Un vânticel rece îi flutura jucăuș fusta. Ceilalți pasageri se retrăseseră de pe punte, rămânând singură.

— Charlotte-Anne ! Dumnezeule, ce faci acolo ? Te-am căutat peste tot. Te-am chemat și prin megafon. De ce nu ai răspuns ? Pentru o clipă am crezut că ai căzut peste bord.

Se întoarse și o văzut pe Robyn de o frumusețe strălucitoare stând în spatele ei într-o rochie rubinie, lungă, de tafta și cu o pelerină asortată strânsă pe umeri. Rubine și diamante îi străluceau în jurul gâtului, la urechi și pe degete.

— Arăți minunat ! Mergi la petrecere ?

— Petrecere ! Suntem amândouă invitate la masa căpitanului și nici nu ți-ai schimbat toaleta și dând din cap dezaprobator continuă : Auzi, petrecere !

Charlotte-Anne mai privi o dată îndurerată spre portul care rămăsese în urma în întuneric. Undeva, departe, acolo era casa și ea deja îi ducea dorul. Simțea că avea nevoie de timp pentru a-și pune ordine în sentimente și pentru a se obișnui cu viața de la bordul navei și mai ales avea nevoie de singurătate pentru a se pregăti pentru viața ce o aștepta într-o țară străină.

— Nu mă simt în stare, în seara aceasta, Robyn, se rugă ea.

Ochii prietenei sale aruncară scântei :

— Nici nu vreau să aud. O invitație la masa căpitanului echivalează cu o invitație la o curte regală. Și mai ales nu ai dreptul să-mi iei plăcerea de a stârni invidia tuturor când vom coborî scara cea mare a restaurantului. Suntem în mod sigur cele mai frumoase femei de pe vas și am de gând să zdrobesc câteva inimi. Pe vas se află și

un fermecător prinț italian, a cărui cabină este chiar pe coridorul nostru. Este și el invitatul căpitanului. Oftând ușor, Robyn continuă :

— L-am întâlnit o dată sau de două ori. Este deosebit de atrăgător — ca păcatul însuși — și indecent de bogat. Și mai ales este burlac. Femeile roiesc în jurul lui, dar până acum a reușit să nu se lase înhățat. Se vorbește pe șoptite că o fată din Deauville ar fi încercat să se sinucidă din cauza lui. Este cam tânăr pentru mine și mai mare ca tine, dar nu foarte bătrân. Are aproape treizeci de ani. Hai, gata cu vorba, mergi și îmbracă-te. Mi-am permis să umblu prin lucrurile tale și am ales toaleta pentru seara aceasta. Am rugat și camerista să o calce și acum te așteaptă gata pregătită.

Copleșită de această avalanșă verbală, încercă totuși să o convingă :

— Nu, în seara aceasta. Te rog, Robyn !

— Ba da, neapărat în seara aceasta. Am promis mamei tale că voi avea grijă de tine. Și pentru Robyn Morgan aceasta înseamnă două lucruri. Primul și cel mai important este că te voi apăra de tot ce este rău. Și Luigi di Fontanesi este încântător de rău. Și, în al doilea rând, trebuie să te introduc în societate. Deci, refuz să-mi spui nu.

Până când vei termina cu îmbrăcatul, mormăi Robyn, masa va fi de multe terminată.

— Mă grăbesc, murmură Charlotte-Anne cu gura plină de ace de păr privind prin oglindă spre Robyn. Era în fața oglinzii și încerca să-și prindă părul.

— Iată, am terminat ! Cum arăt ? întrebă ea întorcându-se spre Robyn.

Robyn se opri și dădu din cap aprobator. Nu o văzuse niciodată pe Charlotte-Anne cu părul strâns și era încântată de cum arăta.

— Stai, așteaptă o clipă ! și punând jos țigara se aplecă spre Charlotte-Anne și scoase câteva șuvițe de păr pe care le lăsă libere ; le aranjă în așa fel încât să pară cât mai rebele și apoi îndepărtându-se câțiva pași, spuse admirativ :

— Da, așa este minunat. Întoarce-te puțin. Da, da. Nu trebuie să strângi părul perfect. Ai un aer inocent care trebuie pus în evidență.

Charlotte-Anne se întoarse și se examină în oglindă. Noua coafură accentua trăsăturile ei calde, feminine.

— Hai, acum, îmbracă-te repede.

— Un moment, spuse Charlotte-Anne, deschizând un sertar din care scoase cutiuța cu panseluța-talisman. O ținu câteva secunde în mână și o privi admirând lucrătura minunată a argintului și culoarea albastră a panseluței închisă în cristal. Fusese a mamei sale și acum era a ei. Era o legătură cu trecutul și înțelese că pentru ea avea aceeași semnificație ca și pentru Elizabeth-Anne.

Robyn îi luă medalionul din mână și îl prinse la gât. Atingându-l, Charlotte-Anne simți răceala și moliciunea ca de catifea a medalionului și o undă de curaj i se strecură în inimă.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre pat ridicând rochia albă, diafană, fără mâneci, cumpărată de mama ei. Era o rochie de șifon simplă.

Robyn o privi cu admirație și spuse :

— Arăți absolut minunat. Crede-mă, alături de tine orice femeie poate părea țipător îmbrăcată.

— Crezi că trebuie să pun o brățară, sau o altă bijuterie ?

— Nu, nu. Eu ți-am făcut un compliment. Stinse ţigara și luând-o de braț pe Charlotte-Anne, spuse :

— Hai să-i cucerim pe toți !

5

Marea sufragerie a vaporului se ridica la înălțimea a trei punți și murmurul conversației și acordurile muzicale pluteau până sus la capătul scării uriașe. Charlotte-Anne prinse balustrada și privi de sus întreaga sală simțind cum toată încrederea în sine o părăsește. Chiar de aici de sus putea vedea sala plină de femei minunate, în rochii de seară și bărbați eleganți. Ar fi vrut să aibă încredere în sine și puterea de acomodare la o nouă situație, pe care le avea mama sa.

Privi rugător spre Robyn.

— Arăți minunat, o asigură Robyn zâmbind. Mama ta s-a gândit bine când a ales această rochie. Se potrivește și vârstei și siluetei tale și această coafură, cu părul strâns, îți dă un aer seducător. Să știi că nu am văzut pe nimeni până acum care să arate și modernă și inocentă în același timp, așa cum arăți tu. Hai să coborâm.

Charlotte-Anne respiră adânc pentru a prinde curaj. Jos, se servea deja primul fel și o armată de chelneri îmbrăcați în jachete albe invadase marea sală. Observă câteva capete care se ridicaseră și priveau în sus spre ele. Chiar de aici, de sus, simțea cum o evaluează din

priviri. Scara uriașă fusese proiectată anume pentru intrări somptuoase și se îngrozi când se gândi că putea să pună în evidență grația și eleganța dar, totodată, mărea și șansele ca cea mai mică greșeală să devină zdrobitoare.

Strânse tare balustrada simțind cum i se înmoaie picioarele sub privirile celor de jos. Ce bine ar fi fost să fii ajuns mai devreme ! Ar fi fost minunat dacă nu ar fi pierdut atâta vreme pe puntea exterioară căci acum ar fi fost jos între ceilalați, trecând cu totul neobservate. Acum precis se va întâmpla ceva oribil cu toată dorința lor de a-și face o intrare răsunătoare. Precis va călca pe poala rochiei sau se va împiedica de covor și se va rostogoli pe scări.

— Bărbia sus, ciripi printre dinți Robyn, zâmbind seducător. Charlotte-Anne era uimită de ținuta acestei femei, de felul cum își purta gâtul de lebădă și bărbia nobilă. Robyn era mlădioasă și elegantă, foarte naturală așa cum cobora încet în rochia ei cu reflexe rubinii care-i punea talia minunată în evidență.

Și Charlotte-Anne porni și ea în urma prietenei sale mai vârstnice. Fii calmă ! Pune încet un picior înaintea celuilalt și mereu, mereu, la fel.

Privi încă o dată marea de fețe. Era ca și când... Își ținu respirația. Ca și când ar fi fost pe scenă. Își îndreptă și mai mult spatele și se relaxă. Încă nu înțelegea ce senzație producea apariția ei. Era tânără, lipsită de afectare, ca o gazelă, proaspătă. Rochia albă îi punea în valoare fiecare mișcare a trupului și fiecare pas îi creștea încrederea în ea.

Abia când ajunse la mijlocul drumului unde Robyn o aștepta, înțelese efectul pe care-l producea asupra celor așezați la mese. Toată lumea era vrăjită : simțea

acest lucru. Era ca un fluid ce trecea printre ei. Împreună, ea și Robyn, coborâră și restul treptelor, două lebede elegante, una în alb și cealaltă în roșu și toate privirile erau ațintite asupra lor.

Se gândea dacă este adevărat sau i se părea, că orchestra începuse să cânte un vals ușor, parcă, pentru a le întâmpina. Se îmbujorase și arăta cu adevărat minunat. Robyn zâmbi și ochii ei străluceau.

Când păși pe ultima treaptă maître d'hotel își făcu apariția și le conduse spre masa lor, solemn.

Alunecară ușor printre mesele alb-strălucitoare cu cristale și argintărie împrăștiind scântei și privind femeile acoperite cu bijuterii ce valorau milioane de dolari.

Ile de France era stindardul luxului pe ocean și încă o dată Charlotte-Anne se miră de diferența dintre mizeria adusă de criză și de opulența existentă aici.

Când ajunse la masă, căpitanul era deja în picioare. Drept, în uniforma lui elegantă, cu ochii negri strălucitori se înclină și sărutându-i mâna lui Robyn spuse :

— Bună seara, doamnă Morgan. Este o onoare să vă avem la bord.

— Mă măgulițI, căpitane Louvard, numai și pentru că vă aduceți aminte de mine.

— Nu, doamnă, eu sunt măgulit de faptul că doriți să călătoriți atât de des cu noi.

— Vă rog să-mi permiteți să v-o prezint pe însoțitoarea mea, domnișoara Charlotte-Anne Hale, spuse Robyn întorcându-se spre tânăra ei prietenă.

— Încântat domnișoară, răspunse căpitanul înclinându-se.

Apoi căpitanul Louvard făcu prezentările celorlați oaspeți de la masa sa. Bărbații în frac se ridicau înclinându-se ușor în timp ce doamnele rămaseră așezate.

— Permiteți-mi și mie să v-o prezint pe doamna Reichenbach„ spuse căpitanul începând cu doamna din dreapta sa.

— Eu și doamna Morgan suntem deja prietene. Mă bucur să călătorim din nou împreună, draga mea. Este plăcut să întâlnești prieteni într-o asemenea călătorie, spuse doamna durdulie cu buzele subțirele și bărbie dublă.

— În special acei prieteni care doresc să-și încerce din nou norocul la poker ? o tachină Robyn.

Doamna Reichenbach izbucni într-un râs sănătos care făcu să-i tresalte bustul proeminent. Apoi ochii oprindu-se la Charlotte-Anne spuse oftând ușor :

— Arăți încântător, draga mea. Deși este deprimant să ți se amintească de propria tinerețe pierdută.

Charlotte-Anne zâmbi recunoscătoare. Acesta era într-adevăr un compliment. Doamna Reichenbach era cunoscută în New York drept gazda uneia din casele în care multe domnișoare din înalta societate își făceau debutul și, totodată, era soția unuia din cei mai bogați și influenți editori din țară. Se șoptea că ar fi fost chiar mai puternic ca William Randolph Hearst.

Urmând prezentările, căpitanul Louvard arătă peste masă și spuse :

— Eminența sa Giovanni, Cardinal Corsini, trimis special al Sanctității Sale Papa.

Eminența sa zâmbi politicos, dar nu cu foarte multă căldură. Fața sa era asemănătoare cu a unuia dintre

prinții medievali ai bisericii, slab și cu obrajii supți. Înclină capul ușor și spuse doar :

— Doamnelor.

— Alteţele lor, ducesa și ducele de Fairfax, continuă căpitanul.

Ducele se ridică și se înclină. Alături de el, rămânând așezată, ducesa dădu ușor din cap și zâmbi binevoitoare.

Ducele era un bărbat cărunt, slab, în timp ce ducesa era mult mai tânără și foarte frumoasă, o figură tipică de englezoaică.

— Excelența sa, domnul ambasador și doamna Perez de Cabral și adăugă căpitanul politicos, domnul ambasador este cel mai proaspăt cadou diplomatic pe care Argentina îl face Franței.

Ambasadorul era un bărbat de vârstă mijlocie, cu figură de ascet. Doamna Perez era o frumusețe din Buenos Aies cu ten alb și ochii ca doi tăciuni, iar părul negru ca și cărbunele, era prins într-un coc. Purta o rochie de brocard auriu și gâtul îi era împodobit de cel mai mare smarald pe care-l văzuse vreodată Charlotte-Anne.

— Căpitane, cred că țara dumitale a pierdut un fin diplomat când dumneata te-ai hotărât să-și dedici viața mării, răspunse ambasadorul cu amabilitate.

Apoi căpitanul îi prezentă pe Alexander Goode, șeful Curții Supreme a Statelor Unite și pe soția sa, doamna Goode. Judecătorul era un bărbat voinic, impozant cu o coamă leonină de păr cărunt. Soția sa era o femeie micuță, delicată, plină de bună-dispoziție.

— Încântați de cunoștință, spuseseră ei într-un glas, râzând.

— Se pare că totdeauna spunem acest lucru în același timp. Puteți fi siguri că nu am repetat, spuse râzând micuța doamnă Goode.

Charlotte-Anne râse politicos și privi spre generalul Erich von Kersten din München pe care i-l prezenta căpitanul. Generalul era un bărbat gras, cu fața îmbujorată și ținută teutonică. Înconjură masa și bătu călcâiele milităreşte. Se înclină dând mâna cu cele două femei și spuse :

— Prezenta unei doamne încântătoare este o bucurie, dar două doamne frumoase te fac să te simți în rai.

Charlotte-Anne simți cum Robyn se crispează și se reține cu greu să nu răspundă nepoliticos acestui compliment al generalului. Și chiar și ea se simți încântată când generalul își ocupă locul la masă.

— Și, în sfârșit, alteța sa prințul Luigi di Fontanesi.

Charlotte-Anne se întoarse spre stânga sa și din reflex întinse mâna. Și-l văzu stând acolo în fața ei și luându-i ușor mâna. Apoi îi întâlni privirea. Timp de câteva secunde simțea cum își pierde respirația.

Era absolut cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Privirea îndrăzneață, cu ochii galben-verzui ca ai pisicilor și dantura alb strălucitoare îl făceau să semene cu un animal de pradă. Părea să-i domine pe toți prin ținuta lui și, deși era îmbrăcat în haine de seară, nu era greu de observat silueta sportivă, umerii largi, puternici de atlet, coapsele strâmte și musculoase. Gura senzuală, aproape că o făcu pe Charlotte-Anne să simtă dorința fizică ce emana din acest trup.

Se aplică asupra mâinii ei, întârzie o secundă mai mult decât ar fi fost normal și o făcu pe Charlotte-Anne să

se simtă cuprinsă de valuri fierbinți și de fiori reci de emoție în același timp.

— Ești absolut încântătoare, șopti el atât de încet, încât și Charlotte-Anne abia înțelese ce spunea.

Charlotte-Anne simți cum roșește și smulgându-și aproape mâna din mâna lui, coborî privirea. Se simțea aproape dezbrăcată de ochii lui. Nu cunoscuse pe nimeni care să o privească în acest fel și care doar cu o atingere de mână să-i provoace asemenea emoții. Era bucuroasă că toți ceilalți își reluaseră locurile și deja mâncau. Reuși în câteva secunde să-și revină, sperând că nimeni nu a remarcat reacția ei la întâlnirea cu prințul di Fontanesi.

Doar Robyn privind-o zâmbitoare îi dădu de înțeles că a observat totul.

Charlotte-Anne roși din nou și se înfurie pe ea însăși pentru cât de puțin știa să-și ascundă sentimentele.

Dar căpitanul Louvard o scoase din încurcătură ajutând-o să se așeze. Ocupă scaunul din stânga lui, pe când Robyn îl ocupa pe cel din dreapta. Se simțea ușurată de faptul că nu ocupa un loc alături de Robyn. Ar fi fost greu să îndure privirile ei atotcunoscătoare în timpul mesei. Ce spusese pe punte referitor la prinț ? Da, da, știa, spusese că este atrăgător ca păcatul. „Da, dar era și primejdios" gândi ea, amintindu-și de fata din Deuville.

Și, totuși, deși era încântată să nu se mai afle sub privirea cercetătoare a prietenei sale, se simțea pierdută în această mulțime de oameni necunoscuți. Toți erau mult mai în vârstă ca ea și obișnuiți cu viața în societatea elegantă. Ce legături s-ar putea stabili între ea și prinți, ambasadori și înalți prelați ? Dorea din tot sufletul să

se fi aflat la una din zecile de mese din jur şi să treacă neobservată.

Privi în jurul ei şi suferi o altă lovitură.

În stânga sa era aşezat prinţul di Fontanesi.

Luă şervetul de masă, îl desfăcu şi ridicând capul luă hotărârea să nu-l privească şi să nu vorbească cu el. Tot ce era legat de el o înspăimânta : nepăsarea, siguranţa de sine, înfăţişarea deosebit de atrăgătoare, forţa pe care o emana trupul lui puternic şi, mai ales, capacitatea lui de a o tulbura până în adâncul sufletului.

Se simţi recunoscătoare chelnerului care îi aduse primul fel de mâncare şi i-l aşeză în faţă. Privind în farfurie văzu patru gălbenuşuri de ouă de prepeliţă, aşezate în ciupercuţe, plutind într-un sos auriu stropit cu caviar. Altă dată ar fi fost încântată să mănânce aşa ceva, dar acum simţea că toată pofta ei de mâncare a dispărut. Totuşi, dacă mânca, avea o ocupaţie, aşa că luă lingura şi se concentră asupra conţinutului farfuriei. Dar totul era în zadar.

Din stânga ei, simţea privirea incandescentă, uşor amuzantă, arzându-i trupul până când începură să-i tremure mâinile. Şi acest lucru o scoase din fire, căci ştia că exact aceasta era şi dorinţa lui : să o facă să se simtă nesigură de ea însăşi. Simţea cum râde în sinea lui de slăbiciunea de care dădea ea dovadă.

Strânse din dinţi profund nemulţumită de faptul că-i permitea să citească în ea ca într-o carte deschisă. Dar adevărul este că, se simţea incapabilă să reacţioneze în alt mod.

Credea că nu va avea putere să reziste până la sfârşitul mesei.

Încerca să se gândească numai la ceea ce avea în farfurie și se juca cu lingura. În jurul său conversația devenea tot mai animată și din când în când frânturi de fraze ajungeau până la ea.

— Și veți concura în cursa pentru Marele premiu de la Monte Carlo, prințe ?

— Reformele sociale care au început în Argentina...

— Haosul economic...

— Oare la Paris primăvara seamănă cu iarna la Buenos Aires ?

— Nu, Republica de la Weimar și președintele Hindenburg...

— Prințe, ca un aviator ce sunteți...

— Germania nu va permite nimărui...

Diversele comentarii susurau în jurul mesei, din când în când acompaniate de clinchetul cristalelor și porțelanului și de zgomotul ușor al tacâmurilor în mișcare. Charlotte-Anne se simțea exclusă din această lume, probabil și din vina ei. Era concentrată asupra unui singur lucru : să nu-și lase privirea atrasă de prințul Luigi di Fontanesi.

— Ce părere aveți, domnișoară Hale ?

Charlotte-Anne tresări și se întoarse spre dreapta sa. Nici nu auzise întrebarea. Și parcă nu era de ajuns neatenția ei, se mai schimbau și farfuriile în acest timp. Nici măcar nu observă când i se aduse farfuria cu homar umplut.

— Vă rog să mă scuzați, căpitane, nu eram atentă decât la mâncare. Este atât de... atât de apetisantă.

— Și dumneata ești o domnișoară foarte deșteaptă, răsună vocea generalului de cealaltă parte a mesei. În țara mea afacerile și politica sunt pentru bărbați și

bucătăria și dormitorul pentru femei. Multe femei ar trebui să înțeleagă acest lucru.

Charlotte-Anne era mult prea uimită pentru a scoate o vorbă.

Doamna Reichenbach însă nu se lăsă intimidată :

— Dar, bine generale, multe femei sunt la fel de inteligente ca și bărbații și s-ar putea spune că unele sunt chiar mai presus de mulți bărbați. Istoria îmi va da dreptate. Din ce în ce mult mai multe femei se remarcă în politică și afaceri.

— Cu tot respectul, doamnă Reichenbach, vă rog să-mi permiteți să vă întreb dacă nașterea copiilor nu este o obligație a femeilor, întrebă râzând generalul.

— Nu m-am referit la această problemă. Tot ceea ce am vrut să subliniez e faptul că nimeni nu trebuie să aibă idei preconcepute referitor la rolul bărbatului și al femeii.

— Înțeleg problema doamnei Reichenbach, spuse Robyn. Doamna se gândește la realizările doamnei Hale, mama domnișoarei care mă însoțește. Doamna Hale a venit în New York din Texas, unde era proprietara unui motel. Acum este proprietara unei rețele de hoteluri și moteluri și continuă să-și dezvolte afacerile. Este și mamă a patru copii și trebuie reținut și faptul că este văduvă. Deci, a realizat toate acestea fără ajutorul unui soț.

— Eh, individul, doamnă. Viața nu se judecă după caractere singulare, după un individ, răspunse generalul enervat.

— Și, mă rog, pentru cine este viața ?, întrebă doamna Reichnbach, cu adevărat revoltată.

— Pentru mase, doamnă. Nu putem judeca toate femeile având un exemplu deosebit de femeie inteligentă, plină de succes. Vă rog să-mi dați exemple de femei care pot sta alături de bărbați pe poziții egale.

— Amelia Earhart, spuse cu voce calmă Luigi di Fontanesi.

Surprinsă, Charlotte-Anne se întoarse spre el.

Pentru câteva momente nu se mai uita la ea, ci își încleștă privirile cu cele ale generalului Kersten.

— Ah, domnișoara Earhart, râse generalul. Îndrăzneața domnișoară Earhart care împreună cu alte două aviatoare cutezătoare..., nu-mi amintesc numele acum, au traversat Atlanticul.

— Da, de la Neufoundland în Wals, în 1928, răspunse calm prințul.

— Vedeți ? Dar n-a zburat și Charles Lindberg al dumneavoastră de la New York la Paris în..., în..., spuse generalul întorcându-se spre Robyn și doamna Reichenbach.

— În 1927, completă prințul cu aceeași voce calmă.

— Vedeți, tocmai ce spuneam și eu. Zborul lui a avut loc cu un an înainte de cel al domnișoarei Earhart și a zburat singur, nu cu echipaj, răspunse triumfător generalul. Domnișoara Earhart făcea mai bine dacă stătea acasă și dădea naștere câtorva copii.

— Generale, continuă Luigi calm, chiar eu am încercat de două ori să traversez Atlanticul : o dată singur și o dată cu un echipaj format din două persoane și de două ori am fost obligat să mă întorc. Faptul că nu am reușit să fac ceea ce reușise domnișoara Earhart înaintea mea, înseamnă că nu sunt un bărbat adevărat sau că domnișoara Earhart este o aviatoare mai bună ?

— Desigur, dragă prin,e, accidentele sorții apar mereu. Dar nu pot crede că domnișoara Earhart îmi este superioară numai pentru că a reușit să traverseze Atlanticul, în timp ce dumneata nu ai reușit. Există totdeauna circumstanțe atenuante.

— Deci, sunteți de acord că Lindberg este un pilot mai bun ca mine ?

— Da, poate, spuse generalul stânjenit.

— Și dacă Lindberg este un pilot mai bun, pentru că a reușit ceea ce eu am ratat de două ori, atunci nu credeți că și domnișoara Earhart este, de asemenea, mai bună ca mine, pentru același motiv ?

— După cum am mai spus, răspunse generalul mai aprins, un accident al destinului. Bărbații sunt născuți pentru a conduce. Americanul, domnul Lindberg, a dovedid aceasta. Dar în anii ce vor veni și americanii vor fi depășiți de către germani. Guvernul nostru va avea grijă de acest lucru și vă vom întrece terestru, aerian, și marin. Nu trebuie decât să priviți la ce se întâmplă în lume și veți înțelege. India, care a fost odată colonia vertebrală a Marii Britanii, este acum cea care refuză ideea de a mai plăti taxa de reprezentare. Anglia își pierde pe zi ce trece influența. America se izolează pentru a-și vindeca rănile. Una câte una, toate marile puteri își pierd din influență. În curând Germania va dovedi că a devenit mai puternică ca altă dată. Vom exista ca o națiune de al cărui cuvânt lumea va trebui să țină seamă.

— Înțeleg că aveți acces la informații secrete, spuse domnul Goode, cu un ton sec. Din câte știam eu, Germania este într-o situație dificilă. Republica de la Weimar întâmpină greutăți în plata datoriilor de război.

Cum credeți că va avea loc revenirea economică a Germaniei când există oameni care nu-și pot cumpăra o pâine ?

— Și a cui crede i că este vina pentru această situație ? întrebă generalul roșu de furie. A dușmanilor Germaniei. Dar noi, germanii, nu vom mai îndura mult timp această situație. Francezii și, cu tot respectul vorbind, și englezii, mulți în Europa și America au vrut să supună Germania. Dar timpul va vorbi : știu atât doar că Germania nu va fi totdeauna îngenuncheată, încheie strângând pumnul nervos.

— Perfect, generale, poate dumneavoastră cunoașteți mai bine această situație, interveni ambasadorul Perez, dar eu știu că seara abia a început, cina este delicioasă, vinul excelent și doamnele deosebit de frumoase. Propun ca...

Dar odată pornit, generalul nu avea de gând să renunțe în mod elegant.

— Germania este ca și pasărea Phoenix. Germania se va ridica din propria cenușă mai puternică decât a fost și poporul său mai dârz. Nu mai este mult până atunci. Zilele președintelui Hindenburg sunt numărate. Un om nou, numit Adolf Hitler câștigă tot mai mulți adepți.

Doamna Reichenbach începu să râdă din toată inima :

— Am auzit de Adolf Hitler al dumitale și de puciul său de berărie.

— Herr Hitler nu a fost bine pregătit atunci. Când pasărea Phoenix, care este Germania, se va ridicat din nou, lucrurile vor sta altfel. Veți vedea. Și, mai ales, evreii care ne înăbușă.

Doamna Reichenbach scăpă furculița din mână.

— Scuzați-mă generale, eu sunt evreică și vă rog, dați-mi voie.

— După cum am mai spus, interveni din nou ambasadorul Perez, seara este la început și minunată și este păcat să discutăm politică.

— Ambasadorul are dreptate, adăugă repede căpitanul Louvard.

— Iar dumneata domnișoară, nu ai mâncat aproape nimic, spuse blând o voce lângă Charlotte-Anne. Poate aceasta te face să fii cea mai frumoasă femeie de la bord ?

Charlotte-Anne se îmbujoră când întâlni privirea devoratoare a prințului Luigi di Fontanesi.

— Aș fi deosebit de onorat dacă după cină m-ai însoți în sala de dans.

— Îmi pare rău, îi răspunse Charlotte-Anne abia smulgându-și privirea de la el și privind homarul din farfurie. Am alte planuri, am făcut niște promisiuni.

— Schimbă-le.

— Dar sunt foarte importante. Era încă speriată de prezența lui și totuși fascinată de modul cum luptase în apărarea femeilor și a Ameliei Earhart. Nu putea să-și scoată din minte că duelul verbal cu generalul Kersten îl purtase și pentru a se apropia de ea. Sau era doar o părere a ei ?

Robyn se înclină ușor peste masă și zâmbi spuse :

— Dar, draga mea, nu mă deranjează o schimbare în program. Nu vreau să te reții de la nici o plăcere. Și oricum, aș dori să fac altceva. Ca de exemplu, să-mi recuperez pierderile la poker în fața doamnei Reichenbach. Tu și prințul puteți merge la dans.

Simți cum i se strânge stomacul de teamă.

Pur și simplu blestemă în gând auzul fin al prietenei sale. Oare nu-i scăpa nimic ? Și de fapt ce urmărea procedând în acest fel ? Juca rolul peţitoarei între ea și bărbatul care o înspăimânta mai mult ca oricine pe lume ?

Nici nu voia să danseze de altfel. Cu nimeni și, mai ales cu prinţul. Nu îndrăznea să-l privească pe Luigi și spuse cu teamă :

— Îmi pare rău, dar dansez îngrozitor de prost, alteţă.

Râzând, Luigi răspunse :

— Voi americanii sunteţi cu adevărat democraţi. Totuși ducele și ducesa sunt alteţele lor. Eu sunt doar „Înălţimea voastră" !

Charlotte-Anne roși și mai tare, conștientă de faptul că toţi ochii de la masă se îndreaptă asupra ei.

— Te rog, având în vedere spiritul nostru democratic, să-mi spui Luigi. Și în ceea ce privește dansul, să știi că sunt un partener excelent. Nimeni nu dansează prost când dansează cu mine pentru că știu să conduc partenera perfect.

— În acest caz, interveni Robyn veselă, sunt sigură că domnișoara Hale va fi nu numai onorată, dar vă roagă chiar să-i spuneţi pe numele de botez. Nu-i așa, draga mea ?

Charlotte-Anne nu mai avea scăpare. Trebuia să danseze cu Luigi di Fontanesi. Înălţând capul și privindu-l în ochi pe Luigi, spuse :

— În acest caz trebuie să accept și să-ţi mulţumesc.

Simţi cum i se accelerează pulsul, ceea ce, constată ea, nu era total neplăcut.

Conducând-o de braţ, porniră împreună spre „marele salon", cu ferestre înalte pe al cărui ring de dans deja pluteau câteva perechi. În afara acordurilor melodioase

ale valsului se auzea ușor foșnetul mătăsurilor, taftalei și satinului și șoaptele catifelelor. Perechile alunecau grațios pe parchetul strălucitor al ringului de dans ca balerinii minusculi din cutiile muzicale.

O duse pe ringul de dans simțind nervozitatea ei. Îi zâmbi crispat și simți cum o lasă curajul. Luigi promisese să conducă el partenera, dar acum văzând dansatorii grațioși înconjurând-o, nu era sigură că va reuși să facă nici câțiva pași de dans. Toate doamnele din jur își lăsau partenerii să conducă, dar și ele erau destul de experimentate. Se simțea mică și neînsemnată. Era sigură că se va face de râs.

Acum chiar ar fi vrut să se afle la școala Catroux. Ce bine ar fi fost să fi terminat școala și să știe tot ce știa orice domnișoară cu educația desăvârșită! Oare de ce o aruncase soarta în mijlocul acestui lux orbitor când ea se simțea așa nepregătită pentru toate acestea?

Privi spre Luigi și simți cum i se accelerează pulsul când îi văzu profilul clasic roman, fața parcă sculptată în albastru, nasul perfect ca și al lui David de Michelangelo, bărbia hotărâtă, gura senzuală și părul negru strălucitor. Părea un urmaș al Romei, statuie însuflețită, trupul și chipul lui fiind dovadă vie a moștenirii lui latine.

Se întoarse spre ea, se înclină ușor și apoi simți mâinile lui alunecând ușor pe trupul ei înfiorând-o. Îi luă mâna, deschizându-i pumnul ca pe o floare îmbobocită și începură să alunece ușor pe ring. Privi spre picioarele lor și încercă să imite pașii lui; se împiedică și simți mâinile lui protectoare susținând-o.

— Nu, nu privi în jos. Nu trebuie să faci altceva decât să plutești alături de mine, șopti în părul ei. Vezi,

nu este greu. Nu te concentra... Perfect, acum este foarte bine !

Se simțea amețită de mlădierile trupului acestui bărbat, simțea fiori străbătându-i trupul la fiecare atingere a lui. Ridică ochii și-l privi drept în față. Înainte chiar de a înțelege ce se întâmplă, se afla în mijlocul ringului plutind ca doi parteneri perfecți. Acordurile valsului păreau să topească orice încordare a trupului ei.

Privind-o, Luigi zâmbi încurajator.

— Dansezi minunat !

— Adevărat ? zâmbi cu stângăcie. Credeam că spui doar așa pentru a mă încuraja, pentru că tu de fapt conduci dansul.

— Și nu-l cunosc ?

— Totdeauna ești așa sigur de tine ?

— Aproape totdeauna. Mai ales când sunt alături de o femeie frumoasă, răspunse el cu ochii strălucind strengărește. Sau cel puțin așa se spune.

— Înțeleg. Dar dacă ți-aș spune că și eu știu că mă descurc cu bărbații atrăgători ?

— S-ar putea să te cred. De fapt nu tu m-ai prins în mreje ?

— Ești sigur ?

— Tu ce crezi ?

— Cred că vrei să pari un tip interesant. De fapt m-ai privit tot timpul mesei și m-ai făcut să mă simt oribil.

— Acum tu vrei să pari interesantă.

Roșind, îl privi din nou drept în ochi și continuară să danseze.

— Ești chiar mai frumoasă când te enervezi. Ochii îți sunt ca două fulgere.

Își luă ochii de la el și cercetă din priviri salonul în timp ce se învârteau în ritmurile valsului alături de celelalte perechi de dansatori care schimbau între ei șoapte și zâmbete.

Femeile priveau spre Luigi cu priviri pline de interes și spre ea cu invidie. O văzu și pe Robyn dansând alături de ambasadorul Perez privind-o și zâmbind cu subînțeles. Deci Robyn nu juca poker cu doamna Reichenbach. O păcălise pentru a o împinge în brațele lui Luigi. Dar nu putea să se concentreze, să judece cu sânge rece. Muzica se opri, dansatorii se retraseră aplaudând ușor, politicos.

Începu un alt vals. Și Luigi o luă din nou în brațe conducând-o și mai ușor de data aceasta.

— Focul s-a stins în privirile tale. Deci nu mai ești supărată pe mine. Vei sta mult timp în Europa ?

Deși nu ar fi vrut, îl privi în ochi și simți cum este atrasă de el în mod inexplicabil.

— Nu știu. Șase luni. Poate mai mult.

— Aș fi vrut să fi fost cât mai mult timp.

Ea nu răspunse și atunci Luigi continuă :

— Poate pentru totdeauna.

— Te rog, murmură ea, nu spune asemenea cuvinte.

— Te pun din nou într-o situație neplăcută ?

Charlotte-Anne nu scoase o vorbă, ci doar dădu din cap în semn de aprobare.

— Bine, atunci să schimbăm subiectul. Este prima ta călătorie în Europa ?

Răspunse din nou doar dând din cap.

— Te afli în ceea ce americanii numesc „marea călătorie" ?

— Nu, merg în Elveția. Trebuie să termin școala.

— Deci ești chiar foarte tânără, spuse el mirat privind-o mai atent, vocea lui trădând o mare surpriză.

— Câți ani ai ? o întrebă încruntându-se ușor.

— Ce importanță are ?

— Are mare importanță. Nu-mi place să se spună că aș corupe minore.

— Nu voi mai fi mult timp minoră.

— Da, pot să văd acest lucru, spuse el cu o privire arzătoare, care-i mistuia tot trupul. O strânse mai tare în brațe și simți mâinile lui puternice pe trupul ei și picioarele lui erau lipite de ale ei, fierbinți prin rochia subțire de șifon.

— Cred, ... cred că m-am îndrăgostit de tine, șopti el.

Charlotte-Anne se împiedică cu adevărat, dar el o salvă cu îndemânare.

— Spui aceste cuvinte tuturor femeilor pe care le cunoști ? întrebă ea cu o nuanță de amărăciune.

— Nu.

— De ce mi le spui mie, atunci ?

— Pentru că ești tânără și frumoasă. Există în tine o inocență plină de prospețime care le lipsește altor femei.

— Crezi cu adevărat ? îl întrebă privindu-l copilărește.

— Deci nu ești inocentă ? o necăji în glumă. Sau greșesc ?

— Mă... mă înspăimânți.

— De ce ? Pentru că ți-au ajuns la urechi bârfe legate de mine ? Pentru că am o reputație cam pătată?

Îl privi drept în ochi și-l întrebă cu sinceritate :

— Și nu este adevărat ce se spune ?

Fața lui deveni lipsită de orice expresie.

— Mă tem că da.

— Din acest motiv îmi este teamă de tine. Apoi... și titlul tău de nobleţe. Încrederea pe care o ai în forţele tale. Și eşti poate cel mai atrăgător bărbat..., își mușcă buzele. De ce trebuia să spună asemenea prostii ? Acum arăta ca o școlăriță caraghioasă.

— Farmecul și atracţia fizică pot atârna ca o piatră de moară de gâtul unui om, tu ar trebui să știi acest lucru foarte bine. Eşti deosebit de frumoasă. Cred că ai remarcat privirile care te urmăresc.

Ea tăcu încurcată.

— Sunt primul bărbat care te-a atras vreodată ?

Figura lui Mickey Hoyt îi apăru înaintea ochilor. Da, fusese atrasă de el. Dar o atrăsese și mai mult ceea ce ar fi putut face el pentru cariera ei. Dar nu răspunse decât :

— Nu, nu am fost niciodată atrasă de un bărbat cu adevărat, dar am... am suferit odată. Și nu mai vreau să mi se întâmple din nou.

El se opri și rămaseră amândoi în mijlocul ringului, privindu-se intens. Braţele lui încă o mai înconjurau. Acordurile valsului pluteau în jurul lor ca și perechile de dansatori.

— Și crezi că eu nu am suferit niciodată ? o întrebă cu blândeţe.

Răspunse cu glas răguşit de emoţie :

— Nu știu. Și mai înainte de a-și da seama continuă. Femeia aceea din Deauville, cea care a încercat să se sinucidă.

— Ah, da, râse el. Voia să mă căsătoresc cu ea.

— Și tu nu ai vrut să te căsătorești ?

— Nu, nu cu ea, răspunse el cu glas calm.

— Da, dar putea să moară din cauza ta !

— Să moară ? întrebă el zâmbind. A luat niște pastile, este adevărat, dar nu suficiente pentru a muri. A încercat să mă prindă în capcană. Nici un preț nu ar fi fost prea mare dacă reușea să o facă...

Charlotte-Anne întoarse capul.

— Nu mă crezi, nu-i așa ? întrebă el.

— Să cred că un bărbat ca tine poate cădea în cursă ?

— Chiar par altfel decât ceilalți bărbați ?

— Da ! Nu ! Nu știu de fapt, răspunse Charlotte-Anne speriată.

— Femeia aceea din Deauville, era baroană. Am avertizat-o de la început că nu va fi decât o legătură trecătoare. Uneori și ea părea hotărâtă să privească lucrurile în acest fel. Apoi încercă încet, încet, să pună stăpânire pe mine. Am înțeles că ar face orice pentru a se căsători cu mine. Credea că dacă facem dragoste... Se opri brusc.

— Te-ai fi căsătorit cu ea, îl ajută Charlotte-Anne.

— A așteptat până când a crezut că este timpul să-mi spună că este însărcinată.

— Și era ? întrebă speriată Charlotte-Anne.

— Nu știu. Cred că nu voi ști niciodată.

Începură să danseze din nou.

— Dar..., nu ai încercat să afli ?

— Din câte știu, nu a părut niciodată să fie însărcinată, dacă acest lucru vrei să-l știi. Dacă a fost, s-ar

putea să fi pierdut copilul când a încercat tentativa de sinucidere sau poate a făcut un avort. A fost cred, tot o înșelătorie.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Charlotte-Anne privindu-l direct în față.

— Am reușit să trec peste acestea. Dar este plăcut să știi că există cineva alături de tine. Oamenii s-au obișnuit să mă creadă un mare cuceritor al femeilor, răspunse Luigi zâmbind.

— Eu nu te cred.

— De ce ? Pentru că și tu ai avut de suferit ?

— Pentru că aș fi făcut orice pentru a-l cuceri. Dar numai..., spuse Charlotte-Anne înghițindu-și cuvintele.

— Dar ce s-a întâmplat ?

— Nu pe el îl voiam. Ci doream foarte mult să obțin ajutor din partea lui. Acum privind în urmă, mă simt plină de remușcări.

— Ești prea tânără și lipsită de experiență. Poate că nu știai bine ce se întâmplă ?

— Ba da, știam. Și tu ? Tu erai lipsit de experiență ?

— Da, este adevărat, dar nu eram la fel de experimentat ca o femeie mai în vârstă și mai bună cunoscătoare a acestor jocuri. Nu știu ce s-a întâmplat și poate nu voi înțelege niciodată cum s-a ajuns la acea situație.

— Da, dar eu nu încerc să te prind în mreje.

— Da, răspunse el, strângând-o și mai tare în brațe. Din acest motiv ești și mai atrăgătoare.

Continuară apoi să danseze în tăcere până ce muzica se opri.

— Aș fi foarte fericit să petrecem noaptea împreună, șopti Luigi.

— Îmi pare rău, spuse Charlotte-Anne, încercând să scape din brațele lui. Nu sunt pregătită pentru așa ceva. Cred că am dansat destul, am obosit și aici nu este aer suficient.

Se opriră și el o conduse în afara ringului.

— Putem să mergem pe punte, la aer, dacă dorești.

— Nu, mulțumesc, cred că trebuie să rămân cu gândurile mele.

— Te-am speriat ?

Se încruntă ușor și scuturâ din cap. Nu știa ce se întâmplă cu ea, doar că îl dorea din tot sufletul, simțea nevoia să o mângâie, s-o atingă. Cum ar fi putut să-i explice că sentimentele ei o înspăimântau mai tare decât bărbatul din fața ei ?

Ținându-i mâinile în ale lui, spuse :

— Atunci te voi însoți până la cabina ta.

— Nu, te rog, mai bine nu.

— Dacă așa dorești, va fi cum vrei tu, răspunse el dezamăgit.

— Da și îți mulțumesc pentru înțelegere. A fost o seară de neuitat.

— Te voi mai vedea ? întrebă el plin de speranță. Mâine ?

— Poate mâine, răspunse ea și se întoarse repede, lăsându-l singur, gânditor.

Robyn se apropie de el și-i șopti :

— Și pe mine nici măcar o dată nu m-ai invitat la dans !

Tresărind, Luigi se întoarse spre ea :

— Îmi pare rău. Nu mai sunt în stare să dansez. Poate altă dată. Se întoarse și părăsi sala de dans.

Robyn nu mai spuse nimic, dar îl urmări cu privirea. Charlotte-Anne ajunsese la ușă o siluetă albă, minunată.

Era pentru prima dată, după mulți ani, când Luigi nu sfârșea noaptea în același pat cu femeia cu care dansase.

6

Îndreptând un deget acuzator spre Charlotte-Anne, în timp ce se așeza într-un fotoliu uriaș îmbrăcat în piele, Robyn spuse :

— Aseară ai dispărut în mod cu totul și cu totul intolerabil.

Era îmbrăcată într-un neglije transparent din mătase fină și ținea o ceașcă și o farfurioară în mână.

Charlotte-Anne stătea în pat și murmură evaziv :

— Eram obosită.

— Erai obosită cu adevărat sau ai vrut să fugi ? întrebă Robyn privind-o scrutător.

— Să fug ? De ce să fug ? întrebă Charlotte-Anne întinzându-se alene.

— Nu, de ce, ci de cine, o corectă Robyn.

Charlotte-Anne își aruncă părul pe spate și sărind din pat întrebă :

— Cât este ceasul ?

— Este nouă și jumătate. Cu alte cuvinte, e timpul micului dejun și al unei scurte plimbări .Nu e bine să-ți petreci viața dormind. Ești mult prea tânără ca să faci așa ceva. Și cred, totodată, că ești așteptată, comentă Robyn sorbind încet din cafea.

Charlotte-Anne intră în baie și se examină în oglindă. Era încântată de felul cum arăta. Nu-și amintea să mai fi dormit atât de adânc de multă vreme.

— La ce oră este micul dejun ? o întrebă pe Robyn.

— Oricând dorești, răspunse Robyn. Mi-am permis să comand micul dejun și a fost adus în cabină. Dacă nu aș fi procedat așa, ai fi ajuns în sufragerie la dejun. Dar așa, micul dejun te așteaptă în cabina mea. Servește-te singură, te rog.

— Mulțumesc, așa voi face. Îmi este o foame teribilă, răspunse Charlotte-Anne întorcându-se din baie.

— Aerul mării este cauza și eu sufăr de foame, spuse Robyn zâmbind.

Charlotte-Anne plecă spre cabina prietenei sale și se întoarse dezamăgită după o clipă :

— Doar atât pentru micul dejun ? întrebă ea uimită.

— O doamnă nu servește mai mult la micul dejun : o cafea neagră și un corn. Așa procedez eu și la fel vei face și tu.

— Robyn, de obicei dimineața mănânc ouă, pâine prăjită, cârnăciori. Nici măcar zahăr nu are cafeaua.

— Și nici nu ai nevoie. Te vei obișnui cu cafeaua amară.

— Dar... este atât de amară.

— Te vei obișnui, nu este greu.

— Și aseară am mâncat așa puțin. Nu sunt grasă. Nu trebuie să țin regim, se gândi Charlotte-Anne.

— Nu, nu ești grasă, sau cel puțin încă nu ești grasă pentru că ești foarte tânără. Dar când vei ajunge la vârsta mea, îmi vei mulțumi. În ceea ce privește cina, știu că nu ai mâncat nimic. Nu este vina mea, ci a ta, așa că te rog să nu te plângi. Hai, acum ia-ți micul de-

jun și îmbracă-te repede. Am aranjat o partidă de cărți la ora zece. Ne vom distra de minune.

— Și dacă nu vreau să joc, ce se întâmplă ?

— Te rog nu fii totdeauna pusă pe ceartă, spuse Robyn. Dacă nu vrei, nu joci. Simplu. Dar mănâncă mai repede și îmbracă-te. Îți voi pregăti baia.

— Aș vrea să mai rămân în cabină. De ce nu te duci înainte și eu voi veni mai târziu, încercă Charlotte-Anne să găsească o ieșire.

— Oh, nu, nici să nu te gândești. Voi rămâne aici până vei fi gata, altfel știu că nu vei părăsi cabina.

Oftând, Charlotte-Anne luă tava și plecă în baie unde servi micul dejun cufundată într-o cadă plină cu apă și spumă de baie aromată. Și, spre surprinderea ei, se trezi fredonând. Dar Robyn ascultând-o cum fredonează și urmărind-o mai târziu cu câtă grijă se îmbracă, nu se arătă deloc surprinsă.

Soarele strălucea și aerul sărat purta aroma mării. Bătea un vânt răcoros din nordul Atlanticului agitând fanioanele și făcând să fluture drapelul tricolor al Franței înălțat pe catarg. Sus, în văzduh, vântul purta fumul ce ieșea din coșurile navei înapoi spre linia orizontului. Totul în jur părea nesfîrșit ; fiecare val gri-albastru ce lovea vasul aduna creste mici de spumă.

Robyn era îmbrăcată deosebit de elegant cu o pereche de pantaloni largi de culcare gri și un pulover alb la care asortase un șirag de perle enorme. Era o ținută potrivită pentru după-amiază, dar dacă aveau în vedere faptul că se află pe un vapor, atunci toaleta nu era nepotrivită cu ora zece dimineața.

Charlotte-Anne privea dintr-un colț jocul de cărți, fără prea mare interes. Era îmbrăcată cu un pulover din cașmir combinat cu mătase de culoarea stridiei, o fustă albă simplă de lână plisată și pantofi asortați cu puloverul. Își prinsese părul simplu cu o panglică, ceea ce o făcea mult mai tânără și mai fragilă. În momentul în care Luigi o observă de la distanță, se îndreptă spre ea. Văzând-o, înțelese că este, cu adevărat, cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Era obișnuit cu femeile frumoase și reci din societatea mondenă, dar Charlotte-Anne emana o prospețime pe care nu o mai întâlnise până acum și care făcea ca frumusețea celorlalte femei să pălească în ochii lui.

— Bună dimineața. Arăți minunat. Cred că ai dormit bine ! remarcă el zâmbind.

Zâmbi și ea în semn de salut. Îi părea și mai frumos în lumina zilei decât fusese cu o seară înainte. Chipul său avea strălucirea marmurii și culoarea albastră a sacoului punea în evidență această calitate.

— Acum pentru că te-ai odihnit și te simți bine, insist să facem ceea ce propun eu, spuse Luigi în timp ce o lua de braț, îndepărtându-se de locul unde se desfășura jocul de cărți.

— Da și ce propui ? întrebă cu o ușoară încruntare Charlotte-Anne.

— Să-ți petreci întreaga zi cu mine.

— Bine, dar nu se poate. Adică, vreau să spun că te vei plictisi, răspunse ea îndreptându-și privirea spre o brunetă cu un trup minunat care-l privea insistent pe Luigi.

Urmărindu-i privirea, răspunse cu un zâmbet răutăcios :

— După cum vezi, nu mă interesează concurența. Vreau să fiu numai cu tine. Și luându-i mâinile în ale lui continuă cu căldură :

— Vreau să fiu numai cu tine. Cer prea mult ?

Charlotte-Anne nu avu puterea să răspundă.

— Deci îmi dai voie să te însoțesc toată ziua sau trebuie să cer permisiunea cuiva ?

Charlotte-Anne râse ușor și simți cum toată nervozitatea datorată emoției se topește. În lumina zilei părea mult mai puțin fioros decât seara trecută.

— Dacă aceasta îți este dorința, cum pot eu să te dezamăgesc ? Dar trebuie să-mi faci o promisiune.

— Orice !

— Te rog nu mă lăsa să mor de foame. Robyn crede că toate femeile ar trebui să-și păzească silueta, dar eu sunt de-a dreptul înfometată.

— În acest caz nu te voi lăsa să mori de foame. Cafeneaua cred că este deja deschisă și dacă nu, atunci vom ruga un steward să ne aducă ceva de mâncare. Eu am servit un mic dejun îmbelșugat, dar noi italienii admirăm femeile cu poftă de mâncare.

— Deci am făcut o înțelegere, prințe Fontanesi, spuse Charlotte-Anne întinzându-i mâna.

Restul zilei trecu într-un vârtej de evenimente. Înotaseră în piscină, apoi Luigi încercă să o învețe să joace tenis. Urmăriră un spectacol de teatru cu Wallace Berry în rolul principal și cinară din nou la masa căpitanului. Și în tot acest timp vorbiră numai despre ei doi. După ce se sfârși cina, merseră pe puntea exterioară și rămași singuri, admirară bolta înstelată și luna ridicându-se din ape și urcând pe boltă. Se auzeau numai șoaptele valuri-

lor care se loveau ușor de vas și acordurile îndepărtate ale unui vals. Deși știa că Ile de France era un vapor plutitor plin cu sute de pasageri, plus membrii echipajului, se simțea ca și când ea și Luigi erau singuri pe o insulă în mijlocul Atlanticului.

Niciodată nu avusese sentimente atât de contradictorii.

Pe măsură ce ziua trecuse și avusese inima ușoară, spre seară începuse din nou s-o apese aceeași teamă de la început față de Luigi. Totuși, cu toată teama pe care o simțea față de el, vedea ca aievea mâinile lui îmbrățișând-o, palmele lui fierbinți mângâindu-i trupul gol. O trecură fiori de teamă, dar cu toate acestea sufletul ei tânjea dureros după apropierea lui. Și totuși se temea că atingerea lui nu va veni niciodată, că totul va rămâne numai speranță.

Luigi era o persoană ale cărei reacții erau foarte greu de prevăzut. Nu semăna cu nici unul din americanii pe care-i cunoscuse. Nici unul nu avea acel aer amenințător, acea voință greu de înfrânt. În ea se dădea o cumplită luptă : Charlotte-Anne cea înțeleaptă și prevăzătoare o sfătuia să reziste mângâierilor lui când vor sosi și cealaltă Charlotte-Anne îi șoptea să se lase purtată de aripile pasiunii, indiferent de ce va urma și de cât va suferi.

Niciodată nu fusese pradă unei asemenea lupte interioare. Ar fi dorit să poată cere sfatul cuiva, dar instinctul îi spunea că nici chiar Robyn nu ar fi putut să o ajute. Ea singură trebuia să aleagă. Faptul că îl cunoștea de câteva ore nu avea nici o importanță.

Era îndrăgostită nebunește de el. Dar se temea când se gândea că el era Luigi di Fontanesi, unul dintre băr-

băţii cei mai vânaţi de doamnele doritoare de căsătorie. Se putea ca iubirea ei, mărturisită sau nu, să nu fie împărtăşită şi de el.

Cum ar fi putut să-şi imagineze că Luigi de Fontanesi, moştenitorul uneia din cel mai vechi şi nobile familii din Italia gândea acelaşi lucru ?

Îl urmări cu coada ochiului. Stătea cu spatele spre ea, aplecat peste balustradă şi privind marea. Umbra lui se întindea de-a lungul punţii, iar faţa îi exprima nehotărâre, încordare. Părea dus foarte departe cu gândul, dar aceasta era numai o părere. Toate gândurile lui se îndreptau spre Charlotte-Anne.

Se întoarse încet spre ea. Era înaltă, subţire, învăluită în lumina argintie a lunii. Vântul se juca în rochia ei. Întâlnindu-i privirea, ea văzu strălucirea privirilor lui.

Şi el era uimit de sentimentele pe care le trăia. Şi ştia şi de ce : era pentru prima dată îndrăgostit.

Înţelesese cu greu acest lucru şi fusese uimit.

Putea fi dragoste ce simţea el ? Dumnezeu ştia câte femei frumoase fuseseră în viaţa lui până acum, deşi nu avea decât douăzeci şi nouă de ani. De fiecare dată când întâlnise o altă femeie, fie ea nobilă sau nu, blondă, brunetă, roşcată, bogată sau săracă, căsătorită sau nu, ştiuse că totul se va sfârşi în momentul în care iubirea lor se va consuma. Şi, într-adevăr, aşa se întâmpla. Dar, motivul acestei rupturi era faptul că toate aceste femei aveau convingerea că drumul prin patul lui ducea direct spre inelul de căsătorie. Nu întâlnise nici una care să nu fie convinsă că el va înţelege pasiunea ei ca izvorând dintr-o dragoste adevărată şi nu ca o goană după titlul şi banii lui. O, dar el ştia când era mînţit.

Dar Charlotte-Anne era altfel decât celelalte. Luptase cu adevărat împotriva lui. Simțea că este o femeie deosebită, inocența și ținuta mândră completându-se perfect și făcând-o o candidată demnă pentru titlul de principesă. Părea născută să fie nobilă. Și mai mult, era una din femeile ce trezea cele mai puternice sentimente unui bărbat. Dorințele lui — cea fizică pe care totdeauna reușise să și-o împlinească fără probleme, ca și cea care era total necunoscută, cea care părea un dulce mister de care fugise — se împleteau perfect și dădeau naștere unui sentiment deosebit de puternic, o emoție care-l copleșea, accelerându-i pulsul. Chiar tânjea după vechile lui legături trecătoare, căci nu implicau nici o emoție. Dar acum, cu toată teama care-l cuprindea și pe el, simțea că trăiește cu adevărat, că plutește pe culmi nebănuite alături de Charlotte-Anne.

Alături de el se afla femeia care întruchipa idealul pentru el. Era atât de speriat încât nici nu știa cum să procedeze. Dorea să nu facă nici cel mai mic gest care ar fi putut să o sperie. Dacă aceasta era iubirea adevărată, atunci ar fi vrut să nu se despartă niciodată de ea.

Ar fi fost o perfectă principesă di Fontanesi.

Voia să se căsătorească. Se priveau unul pe celălalt minute în șir. Trupul lui o dorea cu disperare dar și inima lui o dorea pentru totdeauna. Și ea doar stătea acolo și îl privea, cu părul strălucind în lumina lunii, cu capul ușor dat pe spate.

Nu spuse decât :

— Charlotte-Anne, și glasul lui era blând și rostea numele ei cu căldură. O trase ușor spre el.

— Te iubesc ! spuse el simplu.

Charlotte-Anne oftă și nu spuse o vorbă.

— Vreau să te căsătorești cu mine, murmură Luigi în urechea ei.

Speriată, Charlotte-Anne se trase din brațele lui și-l privi uimită :

— Ce spui ?

— Vreau să fii soția mea, repetă el.

— Dar abia ne-am cunoscut ! protestă Charlotte-Anne cu voce nesigură.

— Da, știu, dar cred că te cunosc bine și o sărută cald dar cast. Nu mi-ai răspuns încă la întrebare sau sărutul tău poate fi răspunsul ?

— Nu... adică... nu te cunosc suficient de bine !

— Ce dorești să știi ? întrebă înlănțuind-o și mai strâns cu brațele. Mă iubești, e suficient.

— Da, dar mai sunt și alte mici lucruri... spuse ea nehotărâtă.

Întâlnindu-i privirea, Luigi înțelese că era sinceră și dorea într-adevăr să știe cât mai multe despre el.

— Deci, am douăzeci și nouă de ani. Nu am nici surori, nici frați. Părinții mei locuiesc în Italia și totdeauna mă ceartă pentru că îmi irosesc viața în cursele de avioane și automobile. Ultimele luni le-am petrecut călătorind în America și acum mă întorc acasă deoarece Mussolini m-a chemat în țară. Se pare că are niște planuri în legătură cu mine.

— Ce fel de planuri ?

— Ar vrea ca eu să ocup un post în armata italiană. Asta înseamnă că îmi va rămâne foarte puțin timp pentru curse și pilotaj, două mari pasiuni ale mele. Mai dorești să știi ceva ? o întrebă zâmbind.

— Vrei să mă necăjești ?

— Poate. Dar tot ceea ce ţi-am spus, este adevărat.

Respiră adânc, simţind cum îi tremură tot trupul. Era ameţită şi simţea cum acest vârtej o prinde fără scăpare. Dragostea însemna contopirea a două fiinţe. Dar oare cum era el când era furios ? Care erau filmele lui preferate ? La ce şcoli învăţase ? Care erau culorile lui preferate ? Era un ambiţios sau nu ? Cum putea să iubească pe cineva când ştia atât de puţine lucruri despre el ? Mai bine spus, nu ştia nimic.

Totuşi, ştia ceva : îl dorea cu ardoare.

Voia să împărtăşească toate secretele cu el, dorea din tot sufletul să-l cunoască cât mai bine. Oare aceasta era dragostea ? Să descoperi ani de-a rândul, încet şi cu emoţie cât mai multe despre un om ?

Oftă şi se simţi ameţită de emoţie. Teama ei fizică de el ca şi atracţia inexplicabilă pe care o exercita asupra ei puteau însemna iubire ? Sau era pur şi simplu o reacţie chimică, doar o atracţie fizică ?

Trebuie să fie dragoste, se hotărî ea.

De ce nu avea nici un control asupra ei când el era în apropiere ? De ce îl lăsa să-i stăpânească inima şi sufletul ?

— De ce eşti atât de tăcută ? o întrebă aplecându-se asupra ei şi privind-o atent.

— Luigi..., încercă ea să răspundă, dar el îi acoperi gura cu o sărutare flămândă. Încercă să lupte cu el, dar renunţă şi se lăsă pradă gurii lui înflăcărate. Mâinile lui o mângâiau şi o înlănţuiau. Simţii cum îi zdrobeşte sânii de pieptul lui puternic şi coapsele lui se lipeau de ale ei cu unduiri ce-i trasmiteau flăcări în tot trupul. Se lăsă

pradă braţelor lui şi sărutărilor fierbinţi. Simţea cum se cufundă într-o dulce vrajă din care nu ar fi vrut să mai iasă vreodată.

El ridică capul şi privirile lor se întâlniră contopindu-se. O mângâie uşor pe obraz, pe gâtul graţios coborând uşor pe sânii tari şi tineri.

— Cred că a sosit momentul să ne împlinim iubirea, spuse el printre sărutări.

Ochii ei aruncară flăcări şi se încordă, dar nu reuşi să scoată o vorbă.

— Ştii bine că nu mi se poate răspunde „nu", atunci când amândoi dorim acest lucru.

O strânse mai tare în braţe sărutând-o sălbatic. Buzele lui moi şi calde o sărutau cu ardoare ameţind-o şi făcând să crească în ea o dorinţă la fel de fierbinte ca şi a lui. Ca într-un vis se lăsă purtată spre apartamentul numit Trianou şi când ajunseră, el o luă uşor de mână şi o conduse în faţa dormitorului. Ezită un moment, dar el îi acoperi buzele uşor cu un deget : cuvintele nu-şi aveau rostul. Îi făcu loc să treacă şi ea intră prima. Privi dormitorul cufundat în întuneric excepţie făcând cele două oaze de lumină aflate de o parte şi de alta a patului. Pe una din noptiere se afla o frapieră cu o sticlă cu şampanie. Din pereţii cabinei răzbătea o muzică tandră de viori.

Simţi că inima începe să-i bată mai tare şi o cuprinde furia. Deci se aşteptase ca ea să petreacă noaptea la el în cabină ! Altfel la ce ar mai fi fost nevoie de şampanie şi de muzică ? Deci plănuise totul ! Fusese sigur că va ceda insistenţelor lui.

Văzând încordarea de pe chipul ei, se grăbi să spună :

— Totdeauna ascult muzică şi beau şampanie înainte de a mă culca. Unii beau coniac, dar eu prefer şampania. Mă ajută să dorm mai bine.

Dând din cap că a înţeles, simţi cum se topeşte furia la fel de repede, cum crescuse. Ceasul ticăia încetişor şi aerul sărat purta în el o aromă uşoară de apă de colonie.

Îl simţi în spatele ei şi apoi mâinile lui îi cuprinseră talia. O întoarse uşor spre el şi o privi intens. Gura, uşor întredeschisă şi buzele calde, dinţii albi ca perlele erau în aşteptarea lui.

Îşi ridică încet braţele şi le aşeză în jurul gâtului lui. Şi astfel începu noaptea lor.

„Este un vrăjitor şi sunt sub puterea lui", gândea Charlotte-Anne.

Simţea mâinile lui catifelate plimbându-se pe braţele ei. Nu se mai temea de el. Era un ritual prin care treceau toate femeile din cele mai vechi timpuri. Privi fascinată cum îşi scoate hainele una câte una încet şi le aşeza calm, pe un scaun.

Muşchii puternici, proeminenţi se unduiau cu fiecare mişcare. Fesele mici şi coapsele înguste accentuau frumuseţea trupului său.

Se întoarse spre ea, chipul lui era plin de aşteptare. O duse spre pat şi punându-i mâinile pe umeri, se lăsă pradă gurii lui. Apoi începu încet, cu mişcări uşoare să o dezbrace. Când rămase goală, cu aceleaşi gesturi calculate îi scoase acele din păr unul câte unul, buclele blonde revărsându-i-se pe umeri şi inundându-i chipul. Îşi trecu mâinile prin părul ei şi cu un gest agroape sălbatic o trase spre el şi o sărută din nou cu patimă lipindu-şi tru-

purile goale unul de celălalt, dorind să se contopească într-o singură ființă. Așezând-o pe pat începu să-i acopere sânii cu sărutări blânde, și la fel de pătimaș, începu să-i cerceteze tot trupul. Șimțindu-i buzele umede și limba cercetătoare de-a lungul corpului, Charlotte-Anne începu să tremure de plăcere și nemaiputând suporta să rămână nemișcată, începu la rândul ei să-i mângâie trupul, să-l sărute. Închizând ochii, se lăsă să plutească pe valul de plăceri pe care i le aducea Luigi. Plimbându-și limba de-a lungul trupului ei se întorcea mereu la sânii ei, la buze, ascunzându-și apoi fața între coapsele ei fierbinți, acoperind-o cu valuri de plăcere ce-i făcea trupul să se încordeze într-o așteptare plină de o minunată agonie.

Se ridică apoi deasupra ei. Și în acel moment, Charlotte-Anne simți o ușoară teamă, dar când el pătrunse între coapsele ei și rămase o clipă nemișcat, îl trase spre ea cu o mișcare sălbatică și gemu :

— Nu, Luigi, nu te opri !

— Ești sigură ?

Sărutându-l din nou îl trase spre ea și atunci simți cum cu o mișcare sigură pătrunse în ea. Apucă strâns de pernă și-și mușcă buzele când simți durerea răspândindu-se înlăuntrul ei. Încet, cu mișcări blânde el începu un ritm care o făcu să uite durerea și să-și lipsească strâns coapsele de ale lui până când amândoi se contopiră simțindu-l în ea mai adânc, tot mai adânc. Respirația ei era șuierătoare, trupul îi părea dus într-o lume plină de plăcere, de senzații necunoscute până atunci. Valurile de pasiune o purtau tot mai departe de lumea reală, în timp ce el părea să se lase absorbit de feminitatea ei și

scoţând un strigăt răguşit, trupul lui se încordă apoi se prăbuşi deasupra ei, cu respiraţia grea, rămânând strâns lipiţi unul de celălalt.

Când după un timp se ridică şi se aşeză alături de ea, Charlotte-Anne întoarse capul evitându-i privirea. Simţi mâna lui întorcându-i capul spre el cu o mişcare blândă, dar fermă.

— Te iubesc Charlotte-Anne. Trebuie să te căsătoreşti cu mine, trebuie să fii a mea, şopti el sărutându-i vârful nasului în joacă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine ? insistă el privind-o intens.

Charlotte-Anne zâmbi cu ochii strălucind dar simţind încă o uşoară teamă în adâncul inimii. Dacă totul ar putea fi aşa simplu ! Dar abia peste şase luni urma să devină majoră ! Apoi mai era şi promisiunea făcută mamei de a urma cursurile Şcolii Catroux măcar în aceste şase luni. Dacă el nu avea răbdare să o aştepte în tot acest timp ?

Dar în ciuda acestor gânduri, dădu din cap afirmativ şi se simţi inundată de un val de fericire. Privi tavanul şi-l simţi pe Luigi cum se ridică şi acoperă trupurile amândurora cu cuvertura mătăsoasă. Strânse apoi veiozele şi camera se cufundă în întuneric.

Trupul lui fierbinte se lipise de al ei şi o cuprinse în braţe. Se simţea ocrotită şi liniştită şi se afundă într-un somn odihnitor.

Adormi cu gândul că nu avea de ce să se mai simtă înspăimântată şi nehotărâtă. Îl iubea, acum ştia sigur şi ideea unei cariere în lumea teatrului părea cu totul lipsită de sens.

7

„Aşteptarea aceasta este ucigătoare" gândea Elizabeth-Anne. Niciodată nu fusese mai încordată şi mai nervoasă ca acum. Urechile îi vâjâiau şi gura i se uscase din cauza tensiunii în care se afla. Din afară nimeni nu ar fi putut spune ce se întâmplă cu ea. Părea calmă, chiar uşor indiferentă. Privi spre Larry care se afla la celălalt capăt al mesei. Şi el părea întruchiparea calmului şi indiferenţei, deşi Elizabeth-Anne ştia că şi el este la fel de încordat şi copleşit de aşteptare ca şi ea.

Amândoi erau la pândă şi nici unul nu ştia sigur dacă prada le va scăpa sau nu.

— Este doar un joc, spuse Larry în maşină, când se îndreptau spre această întâlnire. Nu uita, este ca un joc de poker şi deşi miza este foarte mare, nu trebuie să te gândeşti la ea. Trebuie să ţii minte că poţi câştiga, dar poţi să şi pierzi. Dar, nu uita, trebuie să câştigi mai des decât pierzi.

„Da, gândi ea, dar este mai uşor s-o spui decât s-o faci".

Acest aşa-zis „joc de poker" nu se desfăşura într-un cazinou sau în camera din spate a unui bar. Se aflau toţi în eleganta sală a hotelului Shelburne.

Alături de ea şi Larry ceilalţi „jucători" erau patru avocaţi, doi reprezentând interesele ei şi ceilalţi doi reprezentând interesele lui Milton Shelburne. Din cei doi avocaţi, ai ei şi ai lui Shelburne, unul reprezenta clientul iar celălalt banca cu care lucra fiecare din cei doi clienţi.

Elizabeth-Anne aruncă o privire scurtă spre Milton Shelburne. El era prada şi încă una de preţ. Era un băr-

bat înalt cu un abdomen proeminent, care îl ţinea departe de masa în jurul căreia se aflau aşezaţi. Ochii negri, ca două măsline, aruncau sclipi şirete. Purta părul pieptănat spre spate şi mustaţa era tunsă perfect. Era îmbrăcat cu un costum de comandă şi butoni grei de aur străluceau la manşetele cămăşii. Privindu-l atent oricine înţelegea că se află în faţa unui bărbat bogat şi puternic şi Havana din colţul gurii nu făcea altceva decât să întărească această idee. Deşi Elizabeth-Anne ştia că el este într-o tensiune mai mare ca a lor, Shelburne nu se trăda prin nici un gest. De fapt, în ciuda mizei aflată în joc, toţi cei adunaţi în jurul mesei păreau calmi ca şi când ar fi participat la o slujbă bisericească.

Elizabeth-Anne ar fi dorit să se uite la ceas dar nu schiţă nici o mişcare. Îşi tot repeta că cel mai important lucru pentru ea şi Larry era să pretindă că timpul nu are nici o importanţă pentru ei. Trebuia să-i adoarmă şiretenia lui Milton Shelburne şi să-l facă să alunece în braţele unei false convingeri, cum că nu există nici o grabă pentru încheierea afacerii. Dacă nu reuşeau acest lucru, Shelburne putea să se trezească la realitate şi să se strecoare din cursa pe care i-o întindeau ei şi să încheie afacerea cu unul din ofertanţii apăruţi în ultimul moment.

După cum stăteau lucrurile, era una din cele mai ciudate tranzacţii la care Elizabeth-Anne lua parte. Chiar de la început lucrurile păruseră deosebit de încurcate. Ea şi Larry reuşiseră să încheie afacerea privind cumpărarea unui motel în New Jersy, fapt amânat de căsătoria ei şi de ieşirea la lumină a relaţiei dintre Charlotte-Anne şi Mickey Hoyt. În momentul în care a aflat că hotelul Shelburne este scos la vânzare, a insistat să-şi

schimbe planurile. În loc să călătorească spre Baltimore şi apoi la Washington şi Philadelphia pentru un control în hotelurile din aceste oraşe, ea şi Larry se întoarseră în grabă în New York. După o şedinţă cu avocaţii ei, care dură întreaga noapte, Elizabeth-Anne cu ochii înceţoşaţi de oboseală se întâlni la ora nouă dimineaţa cu bancherii ei. După toate acestea începu să cutreiere oraşul.

Şi dădu lovitura.

Unul din oamenii ei care lucra pentru Milton Shelburne îi vânduse un pont. Trebuia să rămână un secret extrem de bine păzit, dar ea îl află. Secretul era faptul că Shelburne era într-o mare criză financiară. Este adevărat, că această veste venea dintr-o singură sursă, dar Elizabeth-Anne avea încredere în omul ei deoarece îi mai fusese de folos şi altă dată şi fusese bine recompensat pentru serviciile lui. Din acest motiv era atât de sigură că Shelburne nu avea şansă să scape, indiferent de încrederea în sine pe care o afişa. Trebuia ca până la ora cinci în acea după-amiază să găsească un cumpărător sau totul va fi pierdut.

Câteva minute după ora cinci va fi gata să primească orice ofertă din partea lor.

Elizabeth-Anne simţea că trebuia să facă orice pentru ca hotelul Shelburne să-i aparţină. Era ocazia care apare numai o dată în viaţa unui om. Acest hotel se afla la două blocuri distanţă de hotelul Pierre şi ocupa o suprafaţă uriaşă. Impozanta clădire fusese proiectată în anul 1887 de către Henry Janeway Hardenberg, acelaşi care gândise şi hotelurile Dakote şi Plaza din New York. Dar nici unul din aceste edificii, nu-l putea egala pe Shelburne Hotel. Geniul arhitectului se întrecuse pe

sine însuși. Holul enorm părea decupat dintr-un palat renascentist cu tavane grațios arcuite și scări uriașe. Dar ce-l deosebea cu adevărat de celelalte era curtea interioară. Elizabeth-Anne vedea deja aievea jungla fantastică pe care o va crea, încărcată de palmieri luxurianți, fântâni arteziene și orhidee viu colorate.

Dar ceea ce admirau toți cei care cunoșteau hotelul erau cele două spirale gemene ce se înălțau înfruntând norii și cerul New York-ului.

Simțea că dacă nu va reuși în acel moment să încheie afacerea, niciodată nu va mai avea asemenea ocazie. Era cel mai prielnic moment pentru a cumpăra proprietăți și mai ales clădiri. În întreaga țară prețul pe piața proprietăților era în continuă scădere. Dacă criza economică ar fi continuat, imobilele urmau să ajungă tot mai ieftine. Și chiar și în aceste condiții Shelburne era una din clădirile de neatins din punct de vedere financiar.

Dar Elizabeth-Anne simțea că va reuși. Tot ceea ce avea de făcut ea și Larry era să tragă de timp până la ora cinci.

Simți o durere ca și când ar fi primit un pumn în plin stomac. Oare cât mai era până la ora cinci ? Avea impresia că se află la masa negocierilor de o veșnicie. La ora zece în acea dimineață încă alți trei ofertanți erau hotărâți să liciteze pentru achiziționarea hotelului Shelburne. Negocierile duraseră întreaga dimineață fără ca Milton Shelburne, care jucase foarte strâns, să cedeze din preț. Elizabeth-Anne care cunoștea situația financiară dificilă în care se afla, nu putea decât să-l admire pentru curajul cu care purta această luptă. Doi ofertanți părăsiseră sala negocierilor în timp ce al treilea îl anunță pe

Shelburne că-şi menţine oferta, dacă el va mai fi interesat.

Elizabeth-Anne simţi cum îi creşte inima.

Respectivul om de afaceri nu ştia un lucru pe care-l ştia Elizabeth-Anne şi anume că afacerea trebuia încheiată până la ora cinci.

Ea, Larry şi cei doi avocaţi nu făcuseră altceva decât să liciteze un preţ. Rămăseseră tăcuţi tot timpul negocierilor lăsându-i pe ceilalţi să se lupte. Hotărâse să aştepte până în ultimul minut, ca şi cum abia atunci ar fi intenţionat să supraliciteze. Simţea că orice ofertă din partea ei ar fi mărit preţul. Tăcerea lor nu trecuse neobservată de ceilalţi, în special de Milton Shelburne. Prezenţa lor nu făcuse decât să slăbească poziţia celorlalţi şi să întărească poziţia lui Milton Shelburne. El nici nu bănuia că Elizabeth-Anne îi cunoştea punctul slab.

În timpurile bune, averea lui Shelburne era fabuloasă dar foarte puţin din ea era reprezentată de bani lichizi. Fusese proprietarul a largi spaţii comerciale în Manhattan şi Brooklyn şi văzuse cum criza economică şi băncile puseseră stăpânire încet-încet pe toate proprietăţile lui. Creditul lui bancar fuses bun şi sperase că băncile vor continua să-l finanţeze. Ţinându-şi fiecare clădire şi proprietate separat conduse de câte o companie independentă, sperase că averea sa va fi cât mai bine păzită în cazul în care ar apare probleme financiare şi economice. Dar nici chiar el nu avusese cum să prevadă la ce scară va afecta criza economică întreaga ţară. Imperiul său poate nu se va prăbuşi brusc, dar în timp, totul avea să se năruie. Hotelul Shelburne era singura şi cea mai importantă piesă de valoare care-i mai rămăsese, deşi ca şi celelalte, era ipotecat. Chiar de la începutul

declinului afacerilor sale căutase să vândă acest hotel, dar mereu intervenise câte ceva : ba prețul cerut de el era prea mare, ba potențialii cumpărători încercaseră să-l reducă. Altădată când găsise un ofertant serios ghinionul fusese pe urmele lui. În ziua când urma să semneze actele, cumpărătorul se trezi falimentar. Și aceasta nu era decât una din realitățile crizei economice prin care treceau, dar totuși era un hap greu de înghițit. Avea certitudinea că viitorul său financiar era blestemat. Până în acest moment.

Hotărârea lui de a scoate hotelul la licitație stârnise interesul a patru cumpărători. Faptul că doi dintre ei renunțaseră nu-l speriase. Oricum o ofertă îi rămăsese. Și din câte auzise, Elizabeth-Anne nu lăsa să-i scape nici o ocazie de a cumpăra, ci, dimpotrivă, proceda ca și când nu ar mai fi existat un mâine. Prezența ei la masa negocierilor arăta faptul că este o femeie de afaceri serioasă. Voia cu adevărat să intre în stăpânirea hotelului.

Dar făcea o greșeală gândind astfel ; nu știa cât de serioasă era ea cu adevărat.

Privea din când în când spre ea încercând să-i citească gândurile. Dar părea în continuare calmă și relaxată. Stătea dreaptă, în costumul ei închis la culoare și cu bluza asortată, șiragul de perle ce-i împodobea gâtul fiind o dovadă a afacerilor ei înfloritoare.

Ochii ei albaștri erau umbriți de o privire ușor distrată, ca și când s-ar fi aflat cu gândul în altă parte și cearcănele datorate agitației din ultimele zile și nopți erau ascunse cu grijă de fardul aplicat cu măiestrie. Părea o simplă spectatoare a unui spectacol ușor amuzant.

Simțind ochii lui Shelburne ațintiți asupra ei, Elizabeth-Anne rămase calmă și senină. Când simți pri-

virea lui părăsind-o se uită spre Larry. Apoi își găsi de lucru cu hârtiile din fața ei. Era un mod subtil de a-și putea privi ceasul fără să fie observată de cei din jur. Apoi strânse gânditor din buze și spuse calm :

— Cred că sunteți de acord cu mine că ar fi bine să încheiem această afacere cât mai repede. Ce ne îngrijorează pe mine și pe domnul Hochestetter este faptul că în anul care a trecut hotelul Shelburne a avut din ce în ce mai puțini oaspeți. Și după cum am văzut cercetând registrele, cheltuielile de întreținere sunt foarte mari. Hotelul are nevoie de investiții serioase.

— Dar, doamnă, hotelul Shelburne este un hotel de lux, răspunse Shelburne calm. Personalul poate fi oricând redus și din câte am auzit despre dumneavoastră doamnă Hale, sunteți foarte pricepută în micșorarea cheltuielilor fără ca serviciile hoteliere oferite de dumneavoastră să-și piardă din calitate.

— S-ar putea să aveți dreptate, domnule Shelburne, dar hotelurile mele sunt modeste și se conduc ușor. Hotelul Shelburne este unul din cele mai mari din oraș, cu peste șapte sute de apartamente și camere, multe dintre ele necesitând renovări și redecorări. Suprafețele publice sunt uzate și pentru redecorare sunt necesare investiții serioase. Sincer vorbind, va fi foarte greu de realizat toate acestea având în vedere și prețul lui care cred că este ridicat.

— Dar nici nu ați menționat prețul pe care sunteți dispusă să-l plătiți, interveni unul din avocații lui Shelburne.

— Da, este adevărat, răspunse Elizabeth-Anne făcând niște însemnări pe marginea hârtiilor din fața ei.

Privi ceasul și schițând dorința de a se ridica spuse :

— Domnilor, mă tem că s-a făcut târziu. Propun să ne oprim și să continuăm discuțiile mâine.

— Vă rog așteptați. Sunt sigur că vom putea ajunge la o înțelegere, spuse Shelburne devenit palid. Posibilitatea ca Elizabeth-Anne să părăsească masa negocierilor îl făcuse să intre în panică.

Elizabeth-Anne privi spre Larry, dar acesta avea o expresie de nepătruns. Chiar dacă acum se aflau în momentul mult așteptat și puteau scoate asul din mânecă, erau hotărâți să nu se trădeze nici unul față de celălalt... Amândoi știau că afacerile se fac cu sânge rece, fără să-ți arăți emoția.

— În acest caz, domnule Shelburne, lăsați-mă să vă fac oferta. Domnilor, sunt de acord să preiau ipoteca asupra hotelului la valoarea actuală. De asemenea, sunt dispusă, domnule Shelburne, să vă achit suma de șaizeci și cinci de mii de dolari bani gheață.

Shelburne o privi ca și când fusese lovit în moalele capului. Apoi râzând nefiresc, forțat, spuse :

— Presupun că glumiți.

— Nu, domnule Shelburne, niciodată nu glumesc când închei afaceri. Vorbesc foarte serios.

— Dar,... dar este revoltător, reuși Shelburne să spună.

— Oare ? Elizabeth-Anne își încrucișă mâinile și se înclină spre Shelburne cu o privire încărcată de o duritate pe care Larry nu o mai văzuse la soția sa. Atunci înțelese cât de mult se schimbase și învățase de când se întâlniseră pentru prima dată.

— Domnule Shelburne, ipoteca, încă neplătită, valorează un sfert de milion de dolari cu banii jos, și în ur-

mătorii zece ani ai mai achitat un sfert de milion. Nu trebuie pierdut din vedere că în momentul de față banii gheață sunt puțini și piața merge prost în domeniul construcțiilor. Și un lucru pe care mi-e neplăcut să-l spun, domnule Shelburne, este acela că am făcut câteva mici investigații și am descoperit că nu prea vă aflați în situația de a refuza oferta mea și nici măcar de a vă târgui. De fapt, domnule Shelburne, sunteți în sapă de lemn. Dacă nu veți accepta oferta mea, care este de șaizeci și cinci de mii de dolari, nu numai că veți pierde acest hotel în — și privindu-și ceasul ridică apoi ochii și întâlni privirea lui Shelburne — ... douăsprezece minute, dar nici nu veți avea mulțumirea de a fi vândut acest imobil. Poate hotelul va fi trecut în posesia băncii sau poate în câteva minute s-ar putea să obțin o scădere de preț. Deci, domnule Shelburne, trebuie să priviți adevărul în față : sau primiți acum șaizeci si cinci de mii de dolari sau veți pierde totul.

Shelburne se simțea prins în cursă și știa că nu mai poate găsi nici o cale de a scăpa.

— Cine v-a vorbit despre ce urmează să se întâmple la ora cinci după amiază ? Voi ați vorbit ? întrebă întorcându-se spre bancherul său cu un ton amenințător.

— Nu ! răspunse acesta scuturând din cap vădit iritat de această întrebare. Banca de ajutor reciproc Manhattan este discreția întruchipată, după cum prea bine știți.

— Bun, dar atunci cine a lăsat să se scurgă această informație ? Începu să transpire abundent, broboane mari răsărindu-i pe frunte. Își smulse batista din buzunar și lipsit de orice reținere începu să-și șteargă trans-

piratia. Se ridică, cu picioarele tremurându-i și întorcându-se spre Elizabeth-Anne spuse :

— Îmi pare rău dar cred că voi refuza oferta dumneavoastră. Și continuă zâmbind slab privindu-și bancherul :

— Cred că amândoi ați pierdut din vedere faptul că mai am o ofertă a cărei valoare este de patru ori mai mare decât aceasta și oferta este încă valabilă. Toți erați prezenți când mi-a fost făcută.

— Da, am auzit și într-adevăr ați putea primi de patru ori mai mult decât ofer eu, dacă a-ți fi acceptat înainte de ora cinci, îi aminti Elizabeth-Anne.

— Nu uitați domnule Shelburne că după ora cinci banca intră în posesia hotelului și nu vă va mai aparține.

— M-ai înșelat, ai tras de timp toată după amiaza pentru a mă prinde în cursă, șuieră Shelburne privind spre Elizabeth-Anne.

— Puteți crede ce doriți domnule Shelburne, dar nu uitați că oferta noastră rămâne valabilă. Până la cinci fix. Mai veți zece minute în care puteți încheia afacerea cu celălalt ofertant. Numai dumneavoastră puteți decide cu care dintre noi doriți să parafați afacerea. Oricum, la orele cinci fix dacă nu acceptați oferta noastră, noi ne vom retrage.

Întorcându-se spre avocații săi, Shelburne întrebă :

— Poate face într-adevăr așa ceva ? Poate scăpa așa ușor ?

Cei doi avocați înclinară din cap fără o vorbă evitându-i privirea.

— Asta-i nebunie curată, strigă Shelburne în culmea indignării.

Cu mişcări voit încete, Elizabeth-Anne împinse scaunul şi se ridică, se îndreptă spre capătul mesei şi ridică telefonul. Aduse telefonul până în dreptul lui Milton Shelburne şi punându-i-l în faţă pe masă spuse :

— Puteţi chema celălalt partener şi acceptaţi propunerea lui. Chiar dacă nu va dori să încheie afacerea, noi suntem aici până la ora cinci şi nu uitaţi, numai până la ora cinci. Altfel veţi pierde.

Shelburne îşi umezi buzele arse de enervare şi privea fix telefonul.

— Pentru Dumnezeu, faceţi legătura, domnule Shelburne ! spuse bancherul său.

Cu mâinile tremurând, Shelburne ridică receptorul şi formă numărul.

Pentru un moment Elizabeth-Anne închise ochii căci nu mai putea îndura să vadă ce se întâmplă. Această lume era o junglă şi se simţea covârşită de vinovăţie. În acelaşi timp simţea că totuşi era obligată să procedeze în felul acesta.

Nu Shelburne fusese cel care refuzase oferta celuilalt partener sperând că va primi un preţ mai bun ? Lăcomia şi lipsa de perspicacitate îi fuseseră fatale.

— Doresc să vorbesc cu domnul Spencer. Este urgent, auzi ea vocea lui Shelburne plină de încordare. Cum adică nu s-a întors în această după-amiază ? A plecat de mult de aici. Trebuie să-mi spuneţi unde poate fi găsit ! Bine dacă se întoarce cu cinci minute înainte de ora cinci să mă sune, şi vocea lui părea să se frângă.

Elizabeth-Anne scoase un suspin uşor. Această victorie era departe de a o bucura. Simţea stomacul strâns de încordare.

Shelburne puse receptorul jos. Minutele se târau unul după altul. Nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă. Toţi priveau telefonul şi aşteptau încordaţi.

Telefonul nu sună şi la patru şi cincizeci şi nouă, domnul Spencer nu sunase încă.

Fix la ora cinci, Milton Shelburne îşi îngropă faţa în mâini şi abia şoptit spuse :

— Prea bine, doamnă Hale, voi accepta propunerea dumneavoastră.

*
* *

Cu puţin înainte de ora nouă seara, Elizabeth-Anne puse, în sfârşit, stiloul pe masă şi împinse deoparte ultimele hârtii din faţa ei.

Deşi întreaga ei comportare nu lăsa să se vadă, era totuşi prima dată după foarte mult timp când se simţea fericită să sfârşească o afacere. Ultimele două zile petrecute într-o mare tensiune, cu foarte puţin somn, înfrângerea lui Milton Shelburne care i se părea o victorie amară, toate acestea îşi cereau tributul. În acele momente nimic nu i se părea mai atrăgător ca ideea de a se duce acasă şi de a se târî în pat pentru a dormi ore în şir fără ca nimeni să o trezească.

Dar nu era numai oboseală, era şi teamă în toată fiinţa ei. Şaizeci şi cinci de mii de dolari şi o ipotecă în valoare de un sfert de milion puteau fi o afacere bună, dar suma enormă pe care abia o cheltuise o înspăimânta. Ştia foarte bine că renovarea hotelului pentru a-l aduce la splendoarea iniţială va necesita o altă enormă cheltuială. Nici una din proprietăţile sale nu fusese cumpărată cu banii jos. Toate în afară de motelul din Quebeck erau finanţate. Principiul după care se conducea Larry în

afaceri era acela că e mai bine să folosești banii altora ori de câte ori este posibil. Acest principiu era foarte avantajos dar totodată te putea duce la dezastru. O veche teamă pe care o purta în suflet permanent o făcu și acum să se înfioare : dacă uncia de aur nu mai era eficientă, atunci Horseshoe Investments se prăbușea și ea urma să ajungă în situația în care se afla Milton Shelburne.

— Domnilor, cred că a venit timpul să încheiem această zi care va deveni memorabilă, spuse ea cu o voce obosită, dar sigură.

Shelburne plecase cu câteva ore mai înainte, după ce semnase câteva dintre documente, lăsând restul în seama avocaților. Punându-și fiecare documentele sale în servicte, se ridicară, își strânseră mâinile, o felicitară și părăsiră încăperea.

Îndată ce rămaseră singuri, ea și Larry, atmosfera din marea sală deveni apăsătoare. Acum își putea permite să se relaxeze și să lase deoparte masca pe care o purtase. Respiră adânc și se prăbuși în fotoliul de piele pe care-l ocupase întreaga zi. Simțea că ochii îi ard de oboseală și îi frecă ușor încercând s-o alunge.

— Ești obosită, constată Larry, apropiindu-se de scaunul ei și masându-i ușor umerii continuă ·

— Hai să mergem acasă. Ai avut o zi grea

— Îmi voi reveni. Mai lasă-mă câteva minute doar.

— Nu e nici o grabă, dar nu pari prea fericită și lucrul acesta nu mă miră. Este o stare pe care am avut-o și o mai am și eu după ce închei o afacere ca aceasta. Totuși, trebuie să te felicit. Am reușit împreună una din cele mai mari lovituri din istoria crizei economice. Ai putut să cumperi acest hotel pentru o sumă infimă față de valoarea lui pe piață.

— Știu și ideea ma chinuie. Afacerile sunt afaceri și nu uit aceasta niciodată. Este un principiu al lui Darwin : supraviețuirea celor mai bine adaptați indivizi, dar acest lucru nu mă încântă.

— Da, știu și ai dreptate, dar te întrebi cum ar fi procedat Shelburne dacă soarta ar fi inversat rolurile ?

— Știu că ar fi procedat la fel, dar asta nu mă face să fiu mai puțin speriată.

— De ce ? întrebă el zâmbind.

— Din cauza acestui principiu al supraviețuirii celor mai bine adaptați Azi am fost eu în frunte, dar mâine ? Mâine unde mă voi afla ?

— Și celelalte motive ? întrebă el în continuare.

— Cred că celelalte motive ar fi, în primul rând, numărul cifrelor din care e formată suma ce trebuie achitată și apoi ideea că uncia de aur s-ar putea să sece. Atunci ce voi face ?

— Atunci ne vom scufunda amândoi ! spuse Larry cu un ton ce te înfiora. Dar cred că acest lucru nu se va întâmpla mult timp de acum încolo. Ține minte : în afaceri trebuie să fii deasupra valului și exact asta faci tu acum. Există momente când trebuie să fii îndrăzneț și momente când trebuie să știi să te retragi. Secretul este să știi când trebuie să adopți una din aceste atitudini. Se aplecă și o sărută pe ceafă, apoi o sfătui :

— Este bine să nu fii prea încrezător, dar nici să te torturezi până la moarte în ghearele îndoielii nu e bine.

— Voi încerca să nu uit acest sfat, răspunse Elizabeth-Anne zâmbind.

— Te mai frământă ceva ?

— Multe. În primul rând faptul că dețin o mare parte dintr-o proprietate fără valoare, în cazul în care totul în economia acestei țări se prăbușește.

— Economia își va reveni, crede-mă! Te-ai gândit vreodată prin câte crize a trecut această națiune de-a lungul timpului?

— Nu! răspunse ea simplu.

— Bine, atunci ascultă și sunt sigur că vei deveni mai optimistă. În anul 1869 am avut parte de ceea ce lumea finanțelor numește „vinerea neagră", adică încercarea investitorilor de a acapara piața aurului.

Elizabeth-Anne râse încet, prea puțin încântată Această situație era exact ceea ce o frământa pe ea.

— În 1893 am mai avut o situație financiară nesigură care a dus la patru ani de criză economică. Apoi același lucru s-a întâmplat în 1907. Fii sigură că această țară își va reveni și va reuși să iasă și din această criză cum a ieșit din celelalte, altfel poți să nu-mi mai spui Larry Hochstetter.

— Bine, m-ai convins. Atâta timp cât oaspeții noștri au destui bani pentru a-și permite să locuiască în hotelurile noastre, voi fi liniștită.

— Este perfect.

— Acum spune-mi, te rog, cum voi reuși să conduc toate aceste hoteluri și motele împrăștiate în toată țara? Muncesc peste puteri pentru ele și acum am și Shelbune în plus. Cred că a sosit momentul să formăm o companie. Nu voi reuși niciodată să conduc un asemenea imperiu de una singură.

— Și această companie, cum o vei numi?

— Hotelurile Hale, răspunse ea categoric.

Zâmbind, Larry spuse :

— Suntem căsătoriți de șapte zile și încă dorești să folosești numele de „Hale" în loc de „Hochstetter". Am fost avertizat că există femei independente.

— Fac acest lucru în amintirea lui Zaccheus pentru că noi doi am vrut să realizăm toate acestea pornind de la motelul din Quebeck. Și mai sunt și copiii. Le dă încredere și îi face să se simtă și ei cineva.

— Știu, înțeleg și am încredere în tine pentru a accepta această situație, spuse Larry cu căldură.

Apoi cu tonul unui adevărat om de afaceri, Elizabeth-Anne continuă :

— Pot conduce hotelurile Hale singură, dar voi avea nevoie de doi-trei directori executivi — vicepreședinți, să spunem — în care să am încredere. Fiecare va răspunde de anumite hoteluri și moteluri. Directorii de hotel vor răspunde în fața vicepreședinților, în afara cazului când am dat eu anumite ordine ce trebuie executate. Restul personalului fiecărui hotel sau motel răspunde în fața directorului de munca prestată. Înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa ?

Deși obosită, Elizabeth-Anne punea fiecare piesă la locul ei formând jocul așa cum dorea ea.

— Deci vom forma un grup de comandă cu mine la vârf.

— Exact ca și Cleopatra, iubito ! se amuză Larry.

— Nu încerca să mă lingușești, zâmbi Elizabeth-Anne. Cred că va trebui ca fiecare director executiv să răspundă de activitatea unei zone. Să spunem că avem nevoie de un director în New York, de altul în Pennsylvania, New Jersey, Baltimore și așa mai departe. Acest mod de a lucra va fi mult mai bun decât alergatul dintr-un braș în altul.

— Bună idee, înveți repede ! se arătă Larry încântat.

— Dar cum voi putea avea încredere în acești directori executivi ?

— Dacă vrei să-ți extinzi afacerile, trebuie să lași o parte din autoritate în mâna altora și să ai încredere în oamenii pe care îi angajezi.

— Cred totuși că nu trebuie să-mi fac probleme prea mari pentru directorii executivi, nu, dacă le ofer și salarii mari. Piața este plină de funcționari ce caută de lucru și trebuie să fac tot posibilul să-i aleg pe cei mai buni. În cât timp crezi că vom reuși să realizăm această companie ?

— Nu mai mult de câteva zile. O săptămână poate.

Zâmbi ușurată. Simțea că încet-încet începe să-i dispară temerile. Dar oboseala își spunea cuvântul. Tot vorbind cu Larry simți că i se închid ochii. Aproape adormise când auzi un ciocănit în ușă.

— Intră ! spuse ea și întorcându-se spre Larry întrebă : Oare cine poate fi ?

Două tinere intrară, una blondă și una brunetă. După cum erau îmbrăcate, Elizabeth-Anne înțelese că erau două prostituate.

Le privi uimită. Oare ce se întâmpla în acest hotel ? Cum puteau lăsa asemenea fete să intre în hotel și de ce nu le observase detectivul hotelului ?

Înainte de a deschide gura, Larry porni spre ele și spre uimirea ei îl văzu scoțându-și portofelul și dându-le câte cinci sute de dolari fiecăreia din ele. Fetele zâmbiră, își puseră banii în sân și îi trimiseră câte un sărut prin aer.

— Ce se întâmplă ? Nu, nu se poate să fii făcut așa ceva ? ! continuă ea în timp ce începuse încet să-și dea seama ce se întâmplase cu adevărat.

Fața lui era rece, lipsită de expresie :

— Da, ai dreptate. Doar nu ai fi vrut să las totul pe seama norocului ! ?

— Doamne Larry ! Dar totul pare așa de ... de meschin !

— De ce ? Pentru că fetele l-au acostat pe Spencer în momentul când a ieșit din această sală ? Poate că am procedat fără milă, dar scopul scuză mijloacele. A fost un joc, nu-i așa ? În timp ce Shelburne îl căuta la telefon, Spencer era câteva etaje mai sus !

— Îmi este îngrozitor de rușine de ceea ce am făcut și tremurând își cuprinsese brațele ca pentru a se încălzi, deși în cameră atmosfera era sufocantă. L-ai atras într-o cursă ca Shelburne să nu-l poată găsi. Și eu am crezut că nu-l poate găsi cu adevărat.

— Da, dar am reușit, Elizabeth-Anne. Nu trebuie să uiți asta. Această victorie a făcut mulți oameni fericiți. Spencer a avut posibilitatea să petreacă o după-amiază liniștită, fără ca soția lui să afle, Fetele au fost plătite și de el și de mine. Și tu ai obținut hotelul.

Elizabeth-Anne închise ochii. Nu-și putea crede urechilor. Victoria ei fusese destul de amară și fără aceste mici amănunte.

Obosită se ridică cu greu în picioare. Fusese o zi plină de surprize. Slavă Domnului, totul se sfârșise.

Dar când se întoarseră la Madison Squire funcționarul de la recepție le înmână o telegramă. O desfăcu și înțelese că surprizele nu se sfârșiseră.

Privi din nou telegrama şi o citi de câteva ori până înţelese mesajul ei.

„Mama te rog nu fii supărată. Stop. M-am căsătorit şi sunt foarte fericită. Stop. Acum sunt principesa di Fontanesi. Stop. Voi scrie în amănunt totul într-o scrisoare. Stop. Nu da vina pe Robyn, te rog. Stop. Te iubesc foarte mult şi sper că ne dai binecuvântarea ta. Stop. Cu drag, Charlotte-Anne şi Luigi di Fontanesi".

8

La mai mult de trei mii de mile, peste ocean în întunecimea Alpilor, roţile trenului părură să sufere când scârţâind se opriră. Trenul expres avea un vagon în plus faţă de cum circula de obicei ; era vorba de vagonul familiei Fontanesi. Interiorul arăta ca un apartament elegant : salon, dormitor, o mică bucătărie, baie, cameră pentru valet.

În micul dormitor cu pereţii îmbrăcaţi în lemn de ulm din Carpaţi, Charlotte-Anne se trezi din somn când trenul se opri. Deschise ochii şi auzi vocile aspre de pe peron. Se ridică cu grijă din pat pentru a nu-l trezi pe Luigi, îşi puse halatul roz de mătase pe care i-l cumpărase Luigi la Paris şi deschise fereastra îndepărtând perdelele grele de brocard.

Peronul, cele câteva clădiri din jurul peronului şi trenul erau scăldate în lumină. Trenul se oprise la graniţa italiană. Aerul de munte era rece. Oriunde întorcea capul vedea numai uniforme şi auzea tropăit de cizme. Uniformele, prin aspectul lor, te intimidau.

Auzi un uşor ciocănit în uşa vagonului. Apoi îl văzu pe Aldo, valetul particular al familiei Fontanesi, sărind pe peron. Se opri să vorbească chiar sub geamul ei şi Charlotte-Anne auzi întreaga conversaţie.

Printre cuvintele vorbite rapid în italiană nu înţelese decât „principesa şi principele di Fontanesi". Îl văzu arătându-le paşapoartele, dar grănicerii nici nu se obosiră să le privească. Unul dintre ei ridică ochii şi observând-o la geam duse două degete la caschetă şi spuse :

— Vă rog să mă scuzaţi !

Se încruntă gândindu-se la felul cum procedaseră grănicerii când ajunseseră în portul Le Havre când studiaseră atent paşapoartele şi chipurile ei şi ale lui Luigi. Apoi la graniţa cu Elveţia, trenul se oprise şi grănicerii elveţieni îi trecuseră printr-un control amănunţit pe ei, paşapoartele şi chiar vagonul. Faptul că vagonul lor era unul particular şi că Luigi era un prinţ, nu avea nici o importanţă pentru ei.

Dar cu italienii era altfel. Nici nu se obosiseră să deschidă paşapoartele. Nimeni nu urcase în vagon. Parcă ea şi Luigi ar fi avut imunitate diplomatică, aşa erau trataţi. Acum înţelese Charlotte-Anne cât de mare era puterea familiei di Fontanesi şi de cât respect se bucurau în Italia. Nefiind obişnuită cu o asemenea comportare, se simţea uşor tulburată.

Se pregătea să ridice geamul când agitaţia din capătul peronului îi atrase atenţia. Un tânăr sărise dintr-un vagon şi o luase la fugă. Grănicerii nu făcură nici o mişcare pentru a porni în urmărirea lui şi nici nu ar fi fost necesar pentru că soldaţii aflaţi pe peron îl şi încercuiseră. Simţindu-se înconjurat, tânărul se opri şi ridică mâinile în semn că se predă.

Îngrozită, Charlotte-Anne privi cum unul din soldați scoate pistolul, întinde brațul, ochește și trage un singur foc.

Fulgerul țâșni și tânărul se prăbuși când glonțul îi pătrunse în spate. Charlotte-Anne închise ochii îngrozită.

Când îi deschise, văzu doi dintre soldați apropiindu-se agale de el. Cel care-l împușcase pe tânăr își punea tacticos pistolul în toc și împreună cu un alt soldat îl loviră violent cu picioarele pe tânărul căzut cu fața în jos pe peron. Îl întoarseră cu picioarele și unul din ei îl lovi cu putere în obraz. Se auzi un țipăt ca al unui om aflat în agonie. Charlotte-Anne se simți ca și când ar fi fost ea lovită în față și i se ridică un nod în gât. Își trase capul înapoi și ridică fereastra brusc. Se lipi cu spatele de geam și respiră de câteva ori adânc până simți că o părăsește greața.

Auzi un zgomot pe culoarul dintre dormitor și cealaltă încăpere a vagonului. Deschise ușa și-l văzu pe Aldo, valetul, întorcându-se în cabina sa.

Aldo se înclină în fața ei și întrebă :

— Doriți ceva, principesă ?

Privi în spatele ei și se miră văzându-l pe Luigi dormind în continuare în ciuda împușcăturii și a țipetelor de afară. Închise ușa în urma ei și păși pe coridor spre Aldo și vorbi cu vocea tremurândă :

— Aldo ... ai văzut, au omorât un om ...

Aldo oltină ușor din cap cu figura impasibilă. Pentru o fracțiune de secundă crezu că zărește un licăr de ură în ochii lui, dar când îl privi mai atent, licărul părea să fi dispărut.

— Am văzut, principesă. Era probabil un anarhist, răspunse el într-o engleză cu puternic accent italian.

— Dar să-l împuște ? Doar se predase.

— Conducătorul fiecărei țări are dușmanii săi. Se pare că și ducele are dușmanii săi.

— Bine, dar ... dar nu puteau să-l aresteze ? De ce era necesar să-l împuște pe la spate ?

Aldo privi în jos și spuse calm :

— Aici este Italia, principesă. Legile sunt diferite față de cele din America. E mai bine să uitați tot ce ați văzut. Încercați să vă gândiți că a fost un vis urât.

Privindu-l uimită, Charlotte-Anne nu se lăsă intimidată :

— Dar s-a întâmplat. Nu pot pretinde ...

— Dacă nu mai doriți nimic altceva ... și Aldo se înclină ceremonios și se îndreptă spre cabina sa. Îl privi plecând și se întoarse și ea cu pași rari în dormitor. Îl privi pe Luigi care dormea profund întors pe o parte.

Își scoase cu mișcări nesigure halatul și se vârî în pat. Salteaua foșni și Luigi tresări și se întoarse privind-o cu ochi somnoroși :

— Te-ai trezit ?

— Da. Suntem la graniță, Luigi.

— Hm ?

— A fost împușcat un om.

— Cine l-a împușcat ?

— Grănicerii.

— Nu te speria. Nimeni nu ar îndrăzni să te împuște pe tine, o încurajă el căscând somnoros.

Îl privi uimită.

— Dar, bine, nu de grija mea vorbeam acum. Ci de faptul că a fost împușcat un om în spate. Un om neînarmat. A fost îngrozitor ..

Vocea lui devenită un murmur adormitor o încurajă din nou :

— Nu te îngrijora draga mea. Aceasta a fost o problemă oficială. Nu trebuie să te amesteci în asemenea situaţii. Mâine vei avea o zi lungă. Încearcă să dormi. Vei avea nevoie să te scoli odihnită dimineaţă.

Îl privi din nou nedumerită şi văzu că deja ochii i se închiseseră şi în curând dormea profund.

Încă mult timp după ce trenul pornise gonind în noaptea neagră somnul fugea de ea. Se ridică din nou din pat, îşi puse halatul şi se îndreptă spre salonul din capătul trenului. Se aşeză într-un fotoliu îmbrăcat în catifea, lângă fereastră şi privi spre Alpii italieni ridicându-se maiestuos şi calmi în lumina zorilor. Cerul părea senin. Peisajul aspru era scăldat într-o lumină cum nu mai văzuse niciodată.

Italia.

Acum se afla în Italia, o altă ţară în care nu mai fusese vreodată. O ţară care de acum înainte urma să fie căminul ei.

Se cutremură când înţelese adevărata semnificaţie a căsătoriei ei. Nu mai era o femeie oarecare. Era o prinţesă, membră a uneia din cele mai puternice familii din Italia. Ea însăşi era acum o părticică dintr-o cultură total nouă ei. Acesta era căminul ei, o ţară aflată sub stăpânirea fasciştilor. Citise în ziarele din New York despre Mussolini, dar ceea ce citise nu-i produsese nici o impresie. Italia i se păruse un tărâm prea îndepărtat. Nu se gândise niciodată că „Il Duce", sau fascismul vor avea vreo importanţă pentru ea. Dar acum era în mijlocul acestor evenimente şi ceea ce văzuse o impresionase profund. Fusese martora unui asasinat şi aceasta era una din fe-

țele oribile ale fascismului despre care ea nu știuse nimic. Și totuși pentru un di Fontanesi viața era plăcuta și liniștită.

Ce spusese oare Aldo ? Da, „Aceasta este Italia. Legile sunt altfel decât în alte țări".

Se întreba dacă va putea să se acomodeze la acest fel de viață. Oare ce legi erau acestea care iertau crima și cruzimea ? Ce fel de țară era noua ei patrie ? Cunoscuse acum fascismul destul pentru a o îngrozi. Putea oare trăi sub pumnul lui de fier ?

Multe îndoieli i se cuibăreau în suflet.

Se gândea și la modul cum primise mama ei știrea căsătoriei. Precis primise demult telegrama trimisă cu două zile în urmă din portul Le Havre.

Zâmbi ușor în sinea ei. Elizabeth-Anne era probabil deosebit de furioasă, dar nu mai putea schimba nimic. Charlotte-Anne era acum principesa di Fontanesi și mama sa nu avea altceva de făcut decât să se obișnuiască cu această situație. Se născuse o Hale, dar acum era o Fontanesi.

Dar reacția mamei sale ca și scena de la graniță păreau mult mai puțin importante decât ceea ce aflase cu o noapte înainte.

Aldo făcuse patul cu cearceafuri dantelate, despre care Luigi îi povestise că au fost lucrate de călugărițele unei mânăstiri care depuseseră jurământul tăcerii. Apoi băuseră câte un pahar cu șampanie și făcuseră dragoste. Se simțea ciudat în patul acela, în cearceafurile brodate de călugărițe.

Și apoi înainte de a adormi, Luigi îi spusese un lucru care o înspăimântase. Și acum când își amintea simțea fiori reci pe spate.

Luigi îi spusese că nu-şi anunţase părinţii despre căsătoria încheiată pe vapor.

El aducea acasă o mireasă pe care nu o aştepta nimeni.

9

Cu cât se apropiau mai mult de vechea casă di Fontanesi, cu atât mai mult Charlotte-Anne îl vedea pe soţul ei trezindu-se la viaţă. Un sentiment extraordinar emana din el, ochii îi străluceau de mândrie. Dar Charlotte-Anne simţea tot mai mult cum o cuprind îndoielile.

Pentru el tot ce era în jur însemna o amintire dragă. Îi arăta cu mândrie locurile de care erau legate diversele lui amintiri : aici fusese aruncat la pământ de cal, dincolo începeau proprietăţile familiei şi continuau să se întindă pe douăzeci de kilometri, cât puteai vedea cu ochii, în alt loc îi arătă livezile de măslini acoperind dealurile la nesfârşit şi viile aliniate perfect şi tunse ; iată şi întregul sat care plătise rentă familiei di Fontanesi timp de patru sute de ani. Chiar şi acum pentru a se păstra tradiţia, se mai plătea această rentă. Şi mai erau şi alte multe afaceri pe care le avea familia şi pe care se baza de fapt averea familiei — bănci şi întreprinderi industriale.

La Roma vagonul lor fusese decuplat de tren şi petrecuseră noaptea în vila Fontanesi, în apropiere de grădinile Borghese. Ultimele şaptezeci şi cinci de mile le parcurseră în maşina roşie sport Bugatti care-i aşteptase la Roma. După Rolls-ul lui Larry, călătorind în maşina lui Luigi, era ca şi când ai fi călătorit într-o şalupă, mai ales că Luigi era un pasionat al volanului şi un mare

iubitor al vitezei. Cu cât se apropiau de casă, cu atât mergea și el mai repede, ceea ce o făcea pe Charlotte-Anne să se simtă tot mai speriată. Era din ce în ce mai nervoasă și mai îngrijorată, convinsă fiind că Luigi ar fi trebuit să-și anunțe părinții că își aduce soția acasă. La ce primire s-ar putea aștepta o mireasă despre care nimeni nu se gândea să apară ? În imaginația ei îi vedea pe părinții lui Luigi ca pe doi aristocrați țepeni : tatăl, prințul Antonio, un ascet slab, cu o ținută amenințătoare aproape clericală ; mama, prințesa Marcella, descendentă a familiei Medici, cu o ținută rece și elegantă. Familia di Fontanesi cobora până în secolul doisprezece, unul din înaintași ajungând până pe scaunul papal.

În ciuda spaimei pe care o simțea, nu putea să nu admire frumusețea peisajului. Drumul ducea printre dealuri scăldate în soare și acoperite cu vii și măslini care erau singurele culturi ce dădeau rod pe aceste terenuri. Din loc în loc puteai să vezi înălțându-se mândrii chiparoși și satele ascunse în văi sau aruncate pe vârfuri de dealuri. Vedeau țăranii muncind pe câmpuri și pe lunci, cu aceleași unelte ca și strămoșii lor, privind cu mirare spre mașina care zbura pe lângă ei.

De fiecare dată când intrau într-un sat, spre dezamăgirea lui, Luigi trebuia să încetinească viteza, făcând puii de pasăre să zboare în toate direcțiile, ferindu-se de bolid și praful să se ridice în urma lor. Casele erau vechi, din piatră și fiecare sat avea biserica lui cu turla înălțându-se semeț spre cer. Era o țară în care părea că viața a rămas suspendată în timp cu secole în urmă.

În fața atâtor priveliști noi, incidentul de la graniță părea foarte îndepărtat.

— Nu credeam că este o țară așa frumoasă, spuse Charlotte-Anne.

Luigi întoarse capul spre ea și zâmbi. Privindu-l, Charlotte-Anne simți cum o copleșește iubirea și se mira cum de un bărbat așa frumos să fie al ei.

Cu mișcări sigure, trase de frână și opri pe marginea drumului.

— S-a întâmplat ceva ? întrebă ea.

— Nu, aproape am ajuns. Mai avem câteva minute. Ești speriată ? o întrebă el înconjurând-o cu brațul.

Ea dădu din cap, luând figura unui copil speriat.

— Nu ai de ce să te temi. În general, părinții mei nu servesc femei tinere la cină. Și porni din nou mașina intrând pe un drum îngust, lateral și pavat cu dale de piatră.

— Privește ! spuse el în timp ce treceau prin portalul înalt din piatră prin care se făcea intrarea pe proprietate. Drumul șerpuia, urcând dealurile printre livezile de măslini și pe marginea lui, se înălțau de o parte și de cealaltă chiparoși.

— Aceea este casa ? arătă ea indicând cu mâna stângă. De partea cealaltă a văi, dealul era încoronat de ceea ce părea de la asemenea distanță o fortăreață de piatră cu turnuri și crenele.

— Nu, aceea este mânăstirea închinată Sfintei Fecioare unde se brodează lenjeria familiei noastre. Casa părinților mei este chiar deasupra noastră și când bate vântul din vest, poți auzi clopotele mânăstirii.

Drumul urca croindu-și loc printre dealuri.

— Privește ! îi arătă Luigi și încetinind mașina îi arătă casa familiei Fontanesi. În fața lor se ridica o terasă împrejmuită cu balustradă. Casa era retrasă, jumă-

tate ascunsă în spatele chiparoşilor, dar chiar şi puţinul pe care-l vedea o făcu să înţeleagă că se află în faţa unui palat.

Partea centrală a casei era formată din patru etaje. Trei arcade semeţe pornind de la pământ închideau o loggie flancată de trei ferestre înalte în stil francez. Deasupra lor, la etajul doi, se înălţau trei ferestre masive în formă de arcadă şi etajul trei era format în întregime din ferestre octogonale. Ultimul etaj avea trei ferestre mici şi deasupra uneia dintre ele se înălţa stindardul familiei di Fontanesi.

De o parte şi de cealaltă a pavilionului central plecau ca două aripi alte construcţii, cu două etaje. Totul era vopsit în alb, în contrast cu acoperişul de ţiglă roşie.

Când maşina ajunse în faţa casei, abia atunci Charlotte-Anne înţelese că tot ceea ce văzuse ea nu era decât vârful iceberg-ului. Toate cele patru laturi ale palatului erau identice, închizând curtea centrală. Clădirea era enormă, asemănătoare ca dimensiuni cu unul din hotelurile mamei sale.

Respiră adânc pentru a-şi face curaj şi simţi cum o copleşeşte emoţia.

— Aici am crescut, spuse Luigi încetinind maşina Bineînţeles că nu numai aici, ci şi în Villa Rosa, din Roma, unde am petrecut noaptea trecută şi unde locuiesc acum şi vom locui împreună în viitor. Şi mai avem şi alte proprietăţi cum ar fi palatul neoclasic construit de bunicul meu pe malurile lacului Garda, cabana din Alpi şi palatul din Veneţia. Dar această casă îmi este cea mai dragă. Localnicii îi spun Palazzo Bizzarro.

— Ce înseamnă Palazzo Bizzarro ?

— Traducerea literală este Palatul Bizar. Numele oficial al palatului este Palatul de Cristal.

— Dar de ce ? Nu văd altă sticlă în afară de cea a ferestrelor. De ce nu i se spune simplu Palatul di Fontanesi ?

— Vei vedea în curând ! răspunse Luigi zâmbind misterios. Există de fapt un Palat di Fontanesi, dar acela este în Veneţia şi acolo un palat este numit simplu casă, deci casa di Fontanesi.

— Cred că este cam complicat pentru mine tot ceea ce spui.

— Nu, nu este, vei înţelege în scurt timp, o încurajă Luigi.

— Şi de ce această casă îţi este atât de dragă ?

— Pentru că este Palatul de Cristal şi pentru că este foarte strâns legat de istoria familiei noastre. Din vechiul palat nu a mai rămas mare lucru. Străbunicul meu era puţin ... atins ! Ştii ce înseamnă, nu ? întrebă el ducându-şi un deget la cap în mod semnificativ.

— Da, înţeleg, atins !

— Acesta cred că a fost rezultatul prea multor căsătorii între diferitele ramuri ale familiei noastre. A fost nebunul nostru Ludwig. Îşi băgase în cap ideea că trebuia să radă de pe faţa pământului vechiul palat, care după câte se spune, era deosebit de frumos, şi să ridice un altul. Avea gusturi ciudate după cum vei vedea. În tinereţe călătorise mult şi palatul de la Dolmabahce, din Turcia, de pe malul Bosforului, îl impresionase în mod deosebit, astfel încât s-a hotărât să construiască unul asemănător. Din nefericire, a încercat să-l întreacă pe sultanul Abdul Mecid şi construcţia acestui palat aproape că a sărăcit familia di Fontanesi. Numai aren-

dele ne-au salvat de la dezastru. Acum, deşi mulţi din arendaşi ar dori să cumpere pământul, familia mea nu vrea să renunţe la această sursă de venituri, care pare cea mai sigură. Astăzi, suntem foarte bogaţi, dar cine poate şti ce se va mai întâmpla ! ?

Charlotte-Anne privi direct în faţa ei şi după ce trecură culmea dealului văzu Palatul de Cristal, ridicându-se in faţa ochilor ei cu ferestrele sale înalte înconjurate de frontoane.

În momentul în care opriră maşina, uşa se deschise brusc Înainte chiar ca Luigi să poată opri motorul o pereche de oameni in vârstă apărură alergând pe scări cu feţele întinerite de zâmbete. Luigi coborâ repede din maşină şi-i îmbrăţişă pe amândoi.

— Cinzia ! Marco !

Întorcându-se apoi spre maşină, citi pe chipul soţiei sale uşurare şi bucurie. Poate îşi făcuse prea multe griji pentru această întâlnire. Aceşti bătrânei nu arătau într-adevăr ca doi mâncători de tinere doamne.

— Părinţii tăi par să fie foarte fericiţi că te revăd îi spuse lui Luigi cu un zâmbet plin de uşurare.

— Părinţii mei ? întrebă el râzând. Oh, nu. Cinzia şi Marco nu sunt părinţii mei, ei doar au ajutat la creşterea şi îngrijirea mea. Sunt servitorii noştri.

Charlotte-Anne simţi cum faţa îi devine stacojie, abia acum înţelegând câte mai are de învăţat. Şi până va şti cât mai mult, era mai bine să vorbească cât mai puţin.

Deci, acesta este motivul pentru care i se spune Palatul de Cristal, murmură Charlotte-Anne plină de uimire. Era uimită şi în acelaşi timp emoţionată de splen-

doarea care o întâmpină în holul palatului. Străbunicul lui Luigi s-ar putea să fii fost nebun, dar ceea ce realizase era un adevărat miracol.

Scara dublă din marmură în forma literei U, care se deschidea în faţa ei, era acoperită cu covoare groase orientale.

Cupola acestui hol, având înălţimea a patru etaje, era din sticlă şi de ea atârna un candelabru din cristal masiv, faţetele sale strălucind în lumina soarelui. Dar ceea ce făcea ca această scară să pară unică, magnifică, era balustrada făcută din cristal strălucitor, răsucit în formă de spirală şi întărit înăuntru cu vergele subţiri de bronz.

— Numai în diversele săli din palat sunt cuprinse trei mii două sute de piese Baccarat, fiecare de altă formă. Cinci sute de sfeşnice şi două sute de candelabre sunt împrăştiate în întreg palatul. Cel de aici este însă cu adevărat magnific. Se spune că ar cântări mai mult de o tonă.

Charlotte-Anne era mută de admiraţie, şi nu scoase o vorbă, Ochii ei se plimbau privind cu uimire piedestalele de marmură ce purtau sfeşnice de cristal, pereţii din marmură sau acoperiţi cu oglinzi enorme încastrate în marmură. Piese antice romane erau aşezate în nişe de marmură şi cornişele acestora erau şi ele împodobite.

Privind mai de aproape scara enormă, observă că fiecare treaptă era încadrată de coloane de marmură terminate cu capiteluri aurite în stil corintic.

Era o splendoare rece, uşor încălzită de covoarele uriaşe ; era într-adevăr o vie reprezentare a acelui sâmbure de nebunie care există în mintea fiecărui muritor.

— Îţi place ? o întrebă în sfârşit, Luigi.

— Nu mi-am imaginat niciodată că poate exista așa ceva.

— Nici eu. Numai dacă vezi, poți crede cu adevărat. Acum înțelegi de ce și-a căpătat numele de Palatul de Cristal și Palatul Bizar ?

— Ce mi se pare mai ciudat este faptul că se află aici și nu în Roma.

— Doar ți-am spus că străbunicul meu era puțin cam ciudat. Dar te rog să fii liniștită în privința faptului că urmașii lui, adică bunicul și tatăl meu ca și mine de altfel, nu am moștenit ciudățeniile lui.

Zâmbind o luă de mână și spuse :

— Hai să-ți arăt apartamentul nostru. Marco va duce bagajul sus și vei avea destul timp să te schimb și să te pregătești pentru întâlnirea cu părinții mei.

10

Acea zi a fost una din cele pe care Charlotte-Anne n-ar mai fi dorit să le retrăiască niciodată. Părăsiseră Roma în zori. Era deja obosită de priveliștile cu totul noi pentru ea, de zgomotele acestui oraș, de parfumurile unei noi țări, apoi de lungul drum cu mașina.

Peste toate acestea se adăugase frumusțea copleșitoare a palatului.

Acum avea impresia că trăiește aproape un coșmar, smulsă atât de brusc din lumea ei care se afla în celălalt capăt al pământului.

Apoi a urmat întâlnirea cu părinții lui Luigi. Fu mulțumită de faptul că vorbind amândoi limba engleză puteau să se înțeleagă. Întâlnirea a fost rece și politicoasă.

Amândoi erau exact așa cum îi văzuse în imaginația ei : tatăl lui Luigi era un aristocrat uscat și mama lui era o femeie deosebit de bine educată și rece. Când aflară despre căsătoria fiului lor nu spuseseră nici un cuvânt de felicitare. Tatăl său pur și simplu pretinse că nu a auzit nimic în timp ce mama ridică uimită din sprâncene și încercă să digere în liniște vestea.

În seara aceea cinară în sufrageria uriașă, în farfurii din argint și cu o față de masă de dantelă. Totul începând cu sfeșnicele și platourile și mergând până la solniță era din cristal. Conversația fusese reținută și distantă și imediat ce masa se sfârși, prințesa Marcela Luisella Uberti di Fontanesi împinse scaunul pe care șezuse, se ridică cu un aer regal și zâmbind rece spuse :

— Luigi, cred că tu și tatăl tău aveți să vă spuneți multe. Noi, doamnele, ne vom retrage în camera de muzică pentru a încerca să ne cunoaștem cât mai bine. Rostise toate aceste cuvinte într-o engleză perfectă, cu ușoare ezitări datorate poate faptului că trecuseră mulți ani de când învățase această limbă în pensionul din Anglia, unde-și petrecuse copilăria.

Deși zâmbise făcând această invitație, Charlotte-Anne văzu că numai buzele ei schițaseră zâmbetul în timp ce ochii îi rămăseseră reci ca oțelul.

— Este o idee excelentă să încercați să vă cunoașteți, spuse Luigi neobservând privirea imploratoare a soției sale.

Principesa o conduse pe Charlotte-Anne într-o încăpere surprinzător de mică, un salonaș intim unde nu exista nici cea mai fină urmă de cristal, lucru care o bucură și o făcu să-i fie recunoscătoare principesei.

Această încăpere respira feminitate datorită mobilei fine în stil francez. Era decorată în culori calde de albastru și auriu. Un pian uriaș ocupa un colț întreg al camerei, în alt colț se afla o harfă aurită.

— Pot să-ți ofer o cafea ? întrebă principesa înainte de a se așeza.

— Nu, mulțumesc.

— Perfect. Eu niciodată nu beau cafea seara. Mă împiedică să adorm. Aici la țară ne culcăm devreme de obicei. Te rog ia loc, spuse ea arătând o canapea pe care Charlotte-Anne se așeză cu spatele drept și cu o ținută mândră ca a mamei sale, dar simțindu-se, de fapt, epuizată și speriată.

Principesa Marcella di Fontanesi era o femeie mică de înălțime, delicată și la fel de frumoasă ca și soțul ei, deși avea cincizeci și șapte de ani. Nu era greu, gândi Charlotte-Anne, să înțelegi de ce era Luigi un bărbat frumos. Trupul lui zvelt, atletic, era asemănător cu al tatălui său, în timp ce trăsăturile sculpturale ale feței erau ale mamei sale. Deși era o femeie scundă, principesa era departe de a părea lipsită de apărare sau de importanță. Dimpotrivă, părea foarte stăpână pe ea. Părul alb perfect pieptănat, taiorul de culoare închisă și șiragul superb de perle din jurul gâtului o făceau să pară impunătoare. Ochii ei negri semănau cu cei ai fiului, dar mult mai mari și mai tăioși.

Curând Charlotte-Anne avea să înțeleagă că acest calm de care părea înconjurată principesa era aparent ; era de fapt o femeie dură, aspră și vicleană. De la ea moștenise Luigi acel aer greu de ascuns, de panteră gata să atace.

— Ești foarte frumoasă, domnișoară Hale, începu principesa, rămânând în picioare și privind-o de sus pe

Charlotte-Anne. Acum înțeleg de ce s-a simțit Luigi vrăjit când te-a cunoscut.

Charlotte-Anne privi spre ea și întâlni privirea sfredelitoare a principesei.

— Nu mă mai numesc Hale. Acum sunt o di Fontanesi, răspunse ea calm.

— Depinde cum privești lucrurile, domnișoară Hale. Totul este o poveste de dragoste încheiată cu o căsătorie civilă făcută în grabă pe vapor. Cineva ajunge o di Fontanesi numai cu binecuvântarea bisericii.

— Deci asta gândiți ? întrebă mirată și șocată Charlotte-Anne Credeți că a fost o simplă poveste de dragoste ?

— Domnișoară Hale, este mai bine să nu ne jucăm cu vorbele.

— Eu și Luigi ne iubim cu adevărat, continuă Charlotte-Anne cu mândrie. Ne vom iubi totdeauna.

— Adevărat ? întrebă principesa cu un zâmbet șters. Traversă camera și sprijinindu-se de o măsuță de scris își încrucișă mâinile la piept și cu același zâmbet șters întrebă :

— Cât vrei ?

— Nu înțeleg ? întrebă uimită Charlotte-Anne.

— Am întrebat câți bani dorești pentru a renunța la această așa-numită căsătorie ?

— Încercați să mă cumpărați ? spuse cu neîncredere Charlotte-Anne.

— În moneda cărei țări dorești banii ? Sau poate vrei bijuterii sau alt gen de avantaje ? Fiecare își are prețul său. Numai modul de plată diferă.

— Nu pot să cred că vorbiți serios. Cred că nu înțelegeți că noi suntem căsătoriți.

— Înălțându-și ușor capul, cu aceeași privire, principesa întrebă :

— Dar dumneata înțelegi ? Ești sigură de tot ceea ce spui ?

— Bineânțeles că sunt sigură.

Clătinând din cap cu tristețe ca și când ar fi certat un copil încăpățânat, spuse :

— Uiți un singur lucru, domnișoară Hale. Aici este Italia. Legile sunt diferite de cele din America. Suntem o țară profund religioasă, catolică. Căsătoria voastră oficiată pe vapor nu are nici o semnificație.

— Ei bine, pentru mine are ! răspunse aspru Charlotte-Anne cu ochii îngustați de furie.

— Păcat, te păcălești singură.

— De fapt ce vrei să spui ? Că se poate să nu fie valabilă căsătoria noastră ?

— Ei da, acum ai înțeles !

— Și Luigi... el știa că nu va fi recunoscută ?

— Doar nu crezi că fiul meu nu cunoaște legile bisericii în care s-a născut și a fost crescut ?

Această luptă părea s-o doboare pe Charlotte-Anne. Se simți amețită. Era înspăimântată. Nu știa dacă ceea ce spunea principesa era adevărat.

„Nu, nu era adevărat. Dumnezeule, de ce am rămas singură cu această femeie ? De ce nu este Luigi aici, alături de mine ?“ Simți că puterile o părăsesc.

Principesa, gândind că a prins un moment de slăbiciune din partea adversarei sale, atacă din nou :

— Părăsește-l acum, cât este încă totul abia la început !

Prinzându-i brațul, cu mâna strânsă ca o gheară în jurul lui, continuă cu o voce aspră :

— Această dragoste oarbă nu durează ! Ce știi tu despre dragoste ? Ești mult prea tânără pentru a ști ce se întâmplă acum cu tine. Când vor trece anii îmi vei mulțumi pentru că nu te-am lăsat să faci această greșală !

Charlotte-Anne își smulse brațul din mâna principesei și clătinând din cap ca un om lovit, nu știa ce să spună. Abia acum înțelese cât de tare greșise când îi subapreciase pe părinții lui Luigi, dar, dacă se gândea bine, nici în cele mai teribile coșmare nu își imaginase o asemenea situație. Își ridică bărbia provocator și îi răspunse cu un ușor tremur în glas :

— Principesă, cred că aveam aceeași părere într-o anumită privință : dumneavoastră nu mă agreați pe mine, și nici eu nu pot spune că sunt încântată de persoana dumneavoastră. Oricum, acest lucru e lipsit de importanță pentru că eu tot îl iubesc pe Luigi. Și stăpânindu-și lacrimile cu greu continuă :

— Îl iubesc atât de mult încât voi lupta până la capătul zilelor mele ca să-l păstrez lângă mine și sunt convinsă în adâncul sufletului meu că și el mă iubește și ar face același lucru pentru mine. Deci, după cum stau lucrurile, vă rămân două alternative. Familia di Fontanesi are putere și influență. Sau mă veți accepta și veți aranja totul ca să fie recunoscută căsătoria noastră sau vă veți pierde fiul. Nu doresc nici bani, nici alte favoruri. Nici nu-mi pasă de ceea ce mintea dumneavoastră bolnavă poate inventa. Aflați odată pentru totdeauna că eu nu sunt de vânzare.

— Numai să spui ce dorești, răspunse principesa cu fața rece exprimând o nemărginită încredere în sine și

vom plăti. Fiecare om are prețul său, nu poți să mă convingi că greșesc.

— La naiba, nu mă voi lăsa cumpărată, explodă Charlotte-Anne cu lacrimile curgându-i pe obraz. Chiar nu poți pricepe ?

— Te rog păstrează-ți firea !

Roșie de furie și respirând cu greu, Charlotte-Anne alergă spre ușă.

— Unde pleci ? strigă principesa.

— Mă duc sus să împachetez și imediat ce voi termina, eu și Luigi ne vom întoarce la Roma. Văd că aici nu suntem bineveniți.

— Joci teatru, râse principesa.

— Credeți ? și Charlotte-Anne strângând din pumni se întoarse spre mama lui Luigi.

— Puneți-mă la încercare. De altfel cred că ne-am simți mult mai bine la Roma decât în acest muzeu de gheață. Știți, cred că într-un anume fel sunteți la fel de nebună ca și străbunicul lui Luigi. Acest loc v-a scos din minți. Credeți-mă, eu și Luigi vom fi fericiți la Roma.

— Și cariera lui ? Principesa își revenise uimitor de repede și vocea îi era blândă și calmă.

— Ce se va întâmpla cu cariera lui ? Ducele a lăsat să se înțeleagă că are planuri mari legate de Luigi.

— Ce fel de planuri ? Luigi iubește avioanele și cursele de automobile ; ar fi foarte mulțumit să facă toată viața numai atât. Deci Ducele îl vrea în rândurile armatei sale. Și ce-i cu asta ? Din ceea ce am văzut până acum, cred că ar fi mai bine pentru el dacă nu s-ar amesteca cu această turmă de fasciști asasini.

Fața principesei deveni cenușie și i se tăie respirația.

— Ești nebună ! Ai face mai bine să-ți păstrezi opiniile politice pentru tine. Nu este sănătos să vorbești în felul acesta.

— Nu este ? zâmbi Charlotte-Anne. Bun, în acest caz mai bine aș alerga prin această cameră și aș striga în gura mare ce gândesc după care aș face același lucru prin sate și orașe.

— Te rog, liniștește-te ! șopti principesa.

Charlotte-Anne simțea că o înecă râsul și plânsul în același timp. Ce farsă ! Găsise deci punctul slab al principesei. Acum înțelesese de ce nu se așezase pe scaun : era prea scundă și mai ales slăbiciunea cea mare a ei era frica de fasciști.

Puternicii di Fontanesi nu erau chiar atât de puternici...

— Sunteți o persoană puternică principesă, dar uneori greșiți. Aveți acum două posibilități de a alege drumul pentru viitor.

— Și care sunt acestea ?

— Mai precis, promit să-mi păstrez opiniile politice numai pentru mine, dacă nu vă amestecați în viața noastră, a mea și a lui Luigi.

— Și dacă nu accept ?

— Atunci voi striga ce gândesc și de pe acoperișurile caselor. Voi face cea mai urâtă propagandă antifascistă pe care a văzut-o vreodată această țară.

— N-ai apuca nici lăsarea întunericului !

— Fără Luigi, viața nu are nici un rost pentru mine. Și credeți-mă, dacă mă prăbușesc eu, voi avea grijă să trag întreaga familie după mine.

Ochii întunecați ai principesei străluceau de frică :

— Te rog, fii înțelegătoare !

— Nu, dumneavoastră fiți înțelegătoare. Cred că ar trebui să înțelegeți că este mai bine să ne acceptăm reciproc. Nu vreau ca soțul meu să se simtă obligat să aleagă între soție și mama lui. Mă înțelegeți ?

Principesa o privea plină de ură.

— Vom fi politicoase și civilizate. Nu ne vom preface că ținem una la cealaltă. Vom încerca să stăm cât mai departe una de cealaltă. Și ar fi bine ca aceasta să fie ultima noastră ceartă. Și încă un lucru : aș prefera să-mi spuneți Charlotte-Anne în loc de domnișoara Hale și eu voi încerca să vă spun mamă.

Principesa se crispă.

— Și acum mergeți și încercați să vă folosiți întreaga putere pentru recunoașterea acestei căsătorii.

Terminând ceea ce avea de spus, Charlotte-Anne părăsi încăperea în grabă lăsând în urma ei pe principesa Marcella Luisella Uberti di Fontanesi care țintea ușa cu o privire goală.

În timp ce se grăbea spre apartamentul ei, trecând pe coridoarele încărcate cu sfeșnice și candelabre de cristal i se putea citi pe chip un surâs plin de răutate. Principesa avusese dreptate într-un anume fel : fiecare își are prețul său.

Tăcerea părea să fie de aur și deci și foarte costisitoare căci principesa o plătise cu propriul fiu.

În clipa în care Charlotte-Anne părăsea camera de muzică, o ușă secretă ascunsă de tapetul cu dungi aurii și albastre se deschise fără zgomot și prin ea își făcu

apariția Eminența sa Giovani, Cardinalul Casini, același cu care cinase pe Ile de France la masa căpitanului. Sutana lungă până la glezne foșni ușor în timp ce el închise ușa.

Principesa Marcella di Fontanesi se întoarse îngrijorată spre el și-l întrebă în italiană :

— Ai auzit totul, nu-i așa ?

— Are o personalitate puternică, spuse el cu fața total lipsită de expresie.

— Personalitate ? pufni principesa. Cere să fie împușcată. Și ne va duce pe toți în fața plutonului de execuție. Aceste americane moderne — au impresia că totul li se cuvine. Pe drept cuvânt se spune că nu le interesează decât să se mărite cu titluri de noblețe.

— Această fată nu poate fi totuși cumpărată, murmură gânditor cardinalul. Acum înțeleg că am subapreciat-o.

— Da, ai făcut o mare greșală. Totuși îți sunt foarte recunoscătoare pentru faptul că te-ai grăbit să ne aduci vestea acestei căsătorii. Biserica va primi o recompensă substanțială.

— Biserica este recunoscătoare pentru orice faptă bună care i se aduce ca ofrandă. Nu am venit să vă previn pentru a primi o recompensă, spuse cardinalul în timp ce își frământa nervos mâinile în poala sutanei.

— Bineînțeles, eminență. Dar revenind la această tânără americană, trebuie să recunosc că toți am subapreciat-o. Cum propui să acționăm ?

— Cu cea mai mare delicatețe, răspunse cardinalul cu un zâmbet ușor.

— Sunt de acord, dar ceea ce mă deranjează este faptul că ne-a atacat în punctul cel mai vulnerabil. Și poate chiar îl iubește pe Luigi, dar asta numai timpul ne-o va dovedi.

— Deci, doriți ca această căsătorie să fie recunoscută de biserică ?

— Am de ales ?

— Nu, este adevărat. Depinde de cât de departe este hotărâtă să meargă cu împlinirea amenințărilor.

— Da, dar nu ne putem permite să ajungem într-o asemenea situație. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce urmări ar avea pentru noi.

— Da, trăim timpuri grele, confirmă cardinalul cu un oftat.

— Dar este adevărat că în momentul de față, căsătoria lor nu este recunoscută ?

— Depinde, principesă. Tribunalele din America, Anglia și Germania o privesc ca pe o căsătorie oficială. Dar biserica din Roma nu este de acord. Prințul Luigi și soția sa trăiesc în păcat. Copilul rezultat din această legătură este un copil conceput în păcat. Nici măcar nu este catolică, această americană. Am descoperit pe vapor acest lucru.

Principesa clătină din cap.

— În acest caz, presupun că nu avem de ales. Trebuie să ne asigurăm ca această căsătorie să fie recunoscută și bineînțeles contăm pe ajutorul dumneavoastră eminență și biserica va primi mulțumirile noastre.

— Bineînțeles, principesă. Mulțumesc și vă promit că voi interveni pe lângă Sfântul Scaun.

11

În cameră plutea aroma vagă a trupurilor istovite de dragoste. Respirația lor grea se potolea încet-încet. Lumina strălucitoare a lunii intra autostăpânitoare în cameră. De departe se auzeau clopotele bisericilor aduse până la ei de adierea vântului.

Charlotte-Anne privea spre tavanul întunecat și mintea ei zbura departe. În lumina lunii, fața ei avea strălucirea argintului. Simți ochii lui Luigi privind-o cercetător și apoi pielea lui mătăsoasă se lipi de a ei și o întoarse blând cu fața spre el. Începu să-i adulmece pielea mătăsoasă și pufni ușor apreciind astfel aroma trupului ei ; apoi șopti cu gura lipită de pielea ei :

— Nimeni nu face dragoste ca tine ! Și scoțând sunetele unui animal înfuriat o mușcă în glumă și începu din nou să o sărute.

— Și tu faci dragoste minunat, răspunse Charlotte-Anne, cu o urmă de veselie în glas. Dar neliniștea din voce o trădă.

— Ce se întâmplă cu tine ? întrebă Luigi și aprinse veioza îmbrăcată în mătase ; o privea adânc încercând într-adevăr să înțeleagă care era problema ce o frământa.

— Nimic, nu am absolut nimic. Se întoarse și rămase din nou cu ochii spre tavanul întunecat. Respiră adânc și îndepărtându-și o șuviță de păr rebelă, spuse doar atât :

— Mă gândeam la ceva.

— Și la ce te gândeai ?

— La tine. La mine.

— Dar de ce ? Ce se întâmplă ? Nu ești fericită alături de mine ? Nu ești mulțumită de mine în pat ?

Charlotte-Anne izbucni în râs. Celebrul cuceritor Luigi di Fontanesi avea nevoie de încurajări.

— Crede-mă, ești absolut minunat.

— Atunci, ce se întâmplă ? întrebă cu adevărat îngrijorat. Pari preocupată de ceva anume.

— Adevărat ?

— Da, așa simt eu. Chiar și când făceam dragoste păreai că ești foarte... hotărâtă să uiți ceva... să uiți ceva neplăcut. Doresc atât de mult să fii fericită. Vreau să fii fericită mereu.

— Știu, răspunse Charlotte-Anne simplu, cu un zâmbet ușor.

— Și nu trebuie să avem secrete unul față de celălalt. Niciodată cât suntem în viață.

Se simțea vinovată că trebuia deja să ascundă unele adevăruri față de el. Căsătoria lor nerecunoscută, își aminti cu durere în inimă, începea cu un secret. Dorea atât de mult să-i poată mărturisi și lui Luigi tot adevărul, dar simțea că nu are putere să stea de vorbă cu el în privința principesei. Ceea ce se întâmplase era numai problema ei și a mamei lui Luigi și așa trebuia să și rămână. Nu dorea să-și chinuie soțul punându-l să aleagă între ea și mama lui.

— Deci vrei să-mi spui ce se întâmplă ? Să fie oare în legătură cu mama ?

Tresări și se simți ca și când îi citise gândurile. Râzând ușor și încercând să rămână calmă, întrebă :

— Cum de poți avea asemenea idei ?

— Ați petrecut o bună parte din seară împreună. Și oricum ai fost încordată chiar și când am făcut dragoste. Niciodată nu te-am simțit atât de frământată de gânduri.

— Da, cred că așa am fost, dar era de așteptat, nu-i așa ? O tânără mireasă nu-și întâlnește socrii în fiecare zi pentru prima dată.

— Și aceasta-i tot ce te neliniștește ?

— Ar putea să mai fie și altceva ?

— După cum o cunosc eu pe mama, s-ar putea ! Uneori intimidează oamenii fără măcar să-și dea seama că o face.

— Și crezi că și acum s-a întâmplat la fel ?

— Da, sunt sigur. Dar dacă spui că nu mama este cauza și nici eu, atunci ce altceva poate fi ? Nu vreau să știu că-ți faci griji pentru lucruri mărunte.

— Dar nu-mi fac. Dar știi Luigi... mama ta spunea că s-ar putea să avem niște probleme.

— Probleme ? Ce fel de probleme ? Sper că nu unele de nerezolvat, spuse Luigi cu îngrijorare.

— După cum te cunosc, pentru tine nu există probleme de nerezolvat. Totuși, știi... este vorba despre căsătoria noastră.

— Ce probleme sunt cu căsătoria noastră ?

— Mama ta se teme că nu va fi recunoscută de biserică.

— Aha, deci aceasta este marea problemă. M-am gândit și eu la asta, dar nu mi se pare de nerezolvat. Dacă trebuie, vom oficia din nou căsătoria noastră.

— Te rog, Luigi, vreau să ne cununăm din nou, vreau ca această căsătorie a noastră să fie recunoscută de biserică. Știu că vorbesc prostii, dar vreau să simt că sunt privită de toți ca soția ta.

— Nu-ți face probleme. Sunt un di Fontanesi și tu la fel. Și numai bunul Dumnezeu știe cât am donat noi

bisericii. Deci nu te teme. Cardinalul nostru va avea grijă să pună totul la punct.

— Cardinalul vostru ?

— Şi al tău, iubito.

— Dar, ... nu înţeleg !

— Cu timpul vei înţelege. Toate marile familii italiene au un cardinal al familiei. Aşa cum unii au doctorul familiei sau avocatul familiei, aşa avem noi cardinalul familiei. El va rezolva toate problemele. Va cere mult, dar nimic în viaţă nu se obţine fără plată.

— Şi cine este acest cardinal ?

— L-ai şi cunoscut deja, pe Ile de France.

— Vrei să spui că este vorba de cardinalul Corsini ?

— Chiar el. Deci nu-ţi mai face griji. Mama împreuna cu cardinalul vor răsturna cerul şi pământul pentru a pune totul la punct. Mama este o femeie foarte hotărâtă. Totdeauna obţine ceea ce doreşte. Şi acum te rog alungă îngrijorarea. Ţi-am spus, totul se va aranja !

— Da, înţeleg, răspunse Charlotte-Anne şi se aplecă asupra lui sărutându-l cu pasiune şi simţindu-se mai liniştită acum că totul părea să se rezolve în favoarea ei.

— Priveşte, ce mi-ai făcut ! o acuză Luigi trăgând-o mai aproape de el.

— Ce-am făcut ? întrebă Charlotte-Anne nedumerită.

Râzând, Luigi îi arătă cearceaful uşor ridicat şi privirea ei neîncrezătoare îl amuză şi mai tare.

Principesa Marcella străbătea coridoarele palatului în linişte. Trecând pe lângă uşa apartamentului fiului său o curiozitate bolnăvicioasă puse stăpânire pe ea. Pentru o clipă încercă să îndepărteze tentaţia şi să-şi continue rondul de seară.

Dar curiozitatea ei învinse. Se apropie de uşă şi-şi lipi urechea de ea. Gura frumoasă i se strâmbă cu dezgust când auzul ei fin prinse semnificaţia sunetelor ce se auzeau de cealaltă parte a uşii. Putea auzi gemetele fiului ei şi ţipătul plin de pasiune al acelei fete, pe care el o adusese acasă.

Mai mult ca oricând principesa era acum convinsă că ceea ce se întâmplase prin această căsătorie era tot ce putea fi mai rău pentru familia di Fontanesi. Numai pe un animal puteau să-l facă fericit asemenea plăceri, gândea plină de dezgust. Nu putea să creadă că fiul ei decăzuse în asemenea măsură.

Îşi aminti de propria ei tinereţe. Cât de mult se schimbaseră lucrurile !

Se măritase cu prinţul Antonio în urmă cu treizeci şi unu de ani. Era tânără şi inteligentă, foarte frumoasă, poate cea mai frumoasă din Campano şi unii afirmau chiar din Italia. Toţi spuneau despre ei că sunt o pereche perfectă. Ceea ce nu ştiau era faptul că alegerea lui ca soţ fusese o hotărâre uşor de luat pentru ea. Primise nenumărate cereri în căsătorie, dar pe toate le refuzase în favoarea prinţului şi nu pentru că ar fi fost fizic atrasă de el. Frumuseţea acestui bărbat nu avea nici o importanţă pentru alegerea pe care o făcuse. Îl dorise pentru simplul motiv că era singurul dintre cei care-i făceau curte care nu părea să aibă pretenţii fizice de la ea. Avea sentimentul că acestui bărbat îi putea controla pasiunile fizice în mod absolut.

Şi avusese dreptate. De peste treizeci de ani era o gazdă ospitalieră, o castelană perfectă, o frumuseţe legendară şi o soţie model. Ştia că soţul ei are o amantă permanentă, dar acest lucru nu-l simţea ca pe o amenin-

țare. De fapt, era mulțumită că-și liniștea impulsurile dezgustătoare departe de ea. Iubirea fizică i se părea degradantă... La început consimțise să se lase folosită în mod josnic numai pentru a avea un moștenitor. Dar după ce simți că este gravidă, se mută în altă cameră și nu-i mai permisese soțului ei s-o atingă vreodată.

Ar fi dorit ca fiul ei să moștenească inapetența ei fizică, dar din zvonurile care-i ajungeau din timp în timp la ureche, știa că nu era așa. I se părea ciudat ca fiul ei să fie atât de mult atras de femei și de actul fizic al iubirii. Și totuși, era sigură că nici pe tatăl lui nu-l moștenise pentru că știa că în afară de amanta sa permanentă, prințul nu mai împărțea patul cu alte femei. Dar Luigi era altfel. El iubea femeile — toate femeile — și aceasta era marea lui slăbiciune. Ar fi dorit — oare a câta oară — ca Luigi să fi fost un tânăr mai liniștit și mai studios. Propriul ei fiu îi amintea prea des de tot ceea ce ea găsea revoltător la un bărbat.

Sunetele pline de pasiune ce răzbăteau din apartamentul fiului ei îi aduceau aminte tot ceea ce găsea ea că este mai degradant. Oare cum putea o femeie, orice femeie, să accepte asemenea situații ? Impulsurile bărbatului, toate aceste necesități fizice ale lui erau de înțeles, pentru că bărbații se apropie mult de animale, dar ca o femeie să se lase atrasă de așa ceva era de neacceptat ! Nici o femeie care se deda la așa ceva nu era o adevărată doamnă !

Auzind pașii îndepărtați ai unui servitor, se ascunse după un colț pentru a nu fi surprinsă că trage cu urechea.

„Nu am intenționat să ascult pe la uși" își spunea ea în timp ce-și continua rondul de noapte. „Am trecut pur și simplu în drumul meu obișnuit de seară".

„Dar ce te-a făcut să te oprești în dreptul ușii și să asculți ce se întâmplă de cealaltă parte a ei ?“ auzi o altă voce interioară.

„M-am oprit pentru că voiam să știu dacă nu cumva gândesc greșit, dacă părerea mea privitor la americance este corectă. Și cred că este. Această femeie este tot ceea ce putea fi mai rău pentru familia mea“ răspunse ea tot în gând, convinsă că-și poate liniști conștiința.

Când ajunse în apartamentul pe care-l împărțea cu prințul, se îndreptă direct spre dormitorul ei. Era gata să înceapă să se dezbrace când simți nevoia să-și domolească tensiunea interioară. Nu mai intrase în camera soțului ei de ani de zile și o dezgusta ideea de a face acest lucru, dar dorea să discute cu cineva. În cele din urmă ciocăni în ușă.

— Antonio, dormi ? întrebă ea încetișor.

Camera era în întuneric. În raza de lumină ce se prelingea din camera ei îl văzu ridicându-se din pat și aprinzând lampa de pe noptieră.

— Marcella ? Ce se întâmplă ? Ce te frământă ?

— Ce mă frământă ? Și așezându-se pe marginea patului, sigură că este cât mai departe de soțul ei, continuă cu tristețe în glas.

— Mă bucur de întoarcerea lui Luigi acasă, dar această americană...

— A plecat cardinalul Orsini ?

— Da, dar am putut sta de vorbă cu el. L-am găsit în apartamentul pe care-l ocupă de obicei când sosește aici. Nu vor afla niciodată că a fost aici. I-am avertizat și pe servitori să păstreze tăcerea în această privință.

Privind-o atent, o întrebă :

— Ai avut ocazia să rămâneți singure de vorbă, tu și soția lui Luigi. Ce ați discutat ?

— Soția ? ! Nu este nimic altceva decât o târfă ordinară. Trecând pe lângă ușa dormitorului lor...

— Da ? aștepta prințul cu ochii strălucind.

Era atât de furioasă și o ura atât de mult pe Charlotte-Anne că nu remarcă interesul brusc al soțului ei.

— Trebuia să fii auzit ce zgomote răzbăteau din apartamentul lor, spuse principesa cu dezgust. Se auzea în tot holul. Este revoltător, crede-mă.

— Zgomote ? Ce fel de zgomote ?

— Știi tu... și făcu un gest nervos din mână.

— Făceau dragoste ?

Înroșindu-se, privi în altă direcție și spuse :

— Fata aceasta este o netrebnică. Nu pot să mă gândesc că face parte din familie.

— Deci nu va pleca ?

— Refuză, spuse principesa cu ochii aruncând sclipiri de furie. Pretinde că-l iubește pe Luigi. A mers atât de departe încât să-mi spună mie, mama lui, că indiferent ce se va întâmpla, el va fi de partea ei. Cred că banii au atras-o, averea familiei. Sau poate ceea ce... ceea ce făceau în seara aceasta. Pur și simplu mă înspăimântă.

— Cum așa ?

Și începu să-i povestească cum o amenințase Charlotte-Anne că va face publice convingerile ei antifasciste. Un zâmbet ușor înflorea pe buzele prințului Antonio. Nimeni nu avusese curaj s-o înfrunte pe soția sa de ani și ani de zile. Această fată avea personalitate și în gândul lui o felicita.

— Atâta timp cât Luigi este fericit, restul nu are importanță, spuse prințul ca o concluzie și în adâncul

sufletului îl invidia pe fiul său pentru norocul de a găsi o asemenea soție.

— Probabil că pentru tine doar atât are importanță. Bărbații totdeauna se sprijină între ei. Dar te-ai gândit cât ne va costa această căsătorie ? Și dacă nu va fi recunoscută, te-ai gândit la scandalul răsunător care va acoperi întreaga familie ?

— Nu va fi nici un scandal, știi bine. O nouă contribuție generoasă...

— Una și încă una. N-am văzut atâta lăcomie nicăieri câtă poate exista în Roma. Vaticanul pur și simplu ne devorează averea. Îți dai seama cât de mult au agonisit de pe urma noastră ?

— Ne putem permite, răspunse moale prințul. Nu mă deranjează. Și oricum tu ești o bună catolică.

— Da sunt ! răspunse ea cu mândrie, fără a remarca ironia din vocea lui.

— Deci se pare că nu avem de ales și trebuie să-i deschidem brațele și s-o primim în familia noastră.

— Da, nu avem de ales, dar nu voi deschide brațele pentru a o primi. Nici acum și nici altă dată. Este doar o târfă și mă doare faptul că Luigi este îndrăgostit de ea. A fost totdeauna atras de femei de proastă calitate.

— Dacă-l face fericit, restul nu are importanță.

— Orice femeie îl poate face fericit dacă se mulțumește cu ce oferă ea în pat.

— Mie mi se pare încântătoare. Puțin timidă, dar este de înțeles să fie așa dacă ne gândim în ce situație se află. Este și foarte frumoasă.

— Da, este, răspunse principesa cu glas uscat. Dar mai sunt și alte femei frumoase.

— Și tu ești încă frumoasă. Chiar mai frumoasă decât erai în tinerețe.

— Da pentru că eu sunt o doamnă. Nu mi-am irosit frumusețea în excese fizice. Dar ea este altfel. Frumusețea ei se va vesteji repede.

Prințul simți cum impulsurile lui sexuale cresc, devin de nestăpânit. Simți sub cuvertură dorința de a se afla lângă o femeie și murmurând numele soției sale încercă să o atingă dar aceasta deja ajunsese la ușa dintre dormitoare. Ieși și închise cu un zgomot ușor.

Prințul oftă și-și lăsă capul pe pernă. Oare de când murise iubirea lor ? Totul se terminase când rămăsese gravidă cu Luigi. Aceasta fusese scuza ei și apoi altele și altele urmară. Cu timpul renunță să mai încerce s-o înduplece. Poate că nu-l iubise niciodată. Sau poate dragostea nu exista.

Închise ochii, imaginându-și sunetele din camera fiului său și aproape fără să conștientizeze își duse mâna la sex. O imagine fulgerătoare a fiului său și a soției sale, goi, unul în brațele celuilalt și simți cum energiile încătușate ce-l chinuiau explodează. Ultimul lui gând înainte de a adormi fu acela că indiferent de preț, fata aceasta merita să facă parte din familie.

Curând aveau să afle că nici puternica familie di Fontanesi nu putea obține o victorie ușoară asupra Vaticanului. Legile bisericii erau cu totul altfel decât ale statului și mult mai greu de trecut. Numai după șase luni reușiră ca Vaticanul să recunoască ca oficială căsătoria dintre Charlotte-Anne și Luigi.

În tot acest timp Charlotte-Anne a fost obligată să trăiască în Palatul de Cristal, cât se poate mai discret.

Între timp, Luigi se mutase la Roma unde soției sale nu-i fusese permis să-l însoțească și toate acestea deoarece cardinalul Corsini considera că vremurile erau astfel încât familia di Fontanesi nu trebuia să se afișeze, în fața societății și bisericii cu o căsătorie nerecunoscută. Convențiile sociale cereau să fie respectate strict și aceasta cu atât mai mult cu cât Charlotte-Anne descoperi că este însărcinată.

Armistițiul încheiat cu principesa Marcella nu era ușor de respectat și amândouă făceau tot ce se putea pentru a se întâlni cât mai rar, deși trăiau sub același acoperiș. Când drumurile li se încrucișau erau politicoase una față de cealaltă și atât.

Pe Charlotte-Anne o durea despărțirea de Luigi deși distanța era de numai șaptezeci și cinci de mile. Gradul său de colonel în Forțele aeriene italiene îl obliga să stea cât mai mult la Roma și de multe ori treceau săptămâni până se reîntorcea la Palatul de Cristal. Era teribil de nerăbdătoare să se mute în Villa della Rossa împreună cu el, dar trebuia să aștepte.

Ori de câte ori venea s-o vadă murmura :

— Curând, ai răbdare !

Era deja ianuarie când în sfârșit se stabili o înțelegere între Vatican și di Fontanesi. În cele din urmă, familia lui Luigi plăti cinci sute de milioane de lire și trei opere de artă religioase de mult râvnite de Sfântul Scaun.

În ziua în care căsătoria lor fu recunoscută, principesa o vizită pe Charlotte-Anne în apartamentul ei. Luigi era la Roma și Charlotte-Anne fu obligată să-și înfrunte soacra singură.

— Felicitări, spuse ea cu uscăciune în glas. Poți avea satisfacția de a fi realizat cea mai scumpă căsătorie din

istorie. Propun ca din moment ce ai obținut ce doreai, să-ți faci bagajul și să pleci la Roma. Te sfătuiesc să-ți păstrezi pentru tine părerile politice dacă nu vrei să pui în pericol viața ta și a soțului tău. Mașina te așteaptă la intrare.

Principesa ieși și închise ușa fără să spună măcar „la revedere".

Dar în cele din urmă se pare că biserica și principesa au avut ultimul cuvânt.

Copilul „conceput în păcat" s-a născut mort. Și deși Charlotte-Anne a rămas mereu însărcinată, în cinci ani pierdu șapte sarcini.

12

La început, viața lor împreună a fost ca un basm transformat în realitate.

Doar problemele pricinuite de pierderile sarcinilor au făcut-o pe Charlotte-Anne să nu considere acești primi ani ai vieții ei conjugale perfecți.

În momentul în care a părăsit Palatul de Cristal, Charlotte-Anne s-a simțit ca eliberată dintr-o închisoare sufocantă. Costase mulți bani și așteptase timp destul de îndelungat dar acum era cu adevărat principesa Charlotte-Anne di Fontanesi și era oficial soția lui Luigi.

De când sosise în Italia corespondența dintre ea și mama ei fusese bogată. Prima scrisoare fusese plină de explicații, apoi celelalte erau menite să o țină pe Elizabeth-Anne la curent cu ce se întâmplă și, mai ales, pentru a-i alunga tristețea și singurătatea de care era înconjurată Charlotte-Anne la Palatul de Cristal. Fusese o

surpriză deosebit de plăcută faptul că Elizabeth-Anne nu era supărată pe ea pentru căsătoria încheiată pe vapor.

„Atât timp cât ești fericită și eu voi fi mulțumită și liniștită. Tot ce sper este să avem amândouă posibilitatea să călătorim și să ne vizităm una pe cealaltă. Un singur lucru regret și anume că Italia este atât de departe..." scrisese mama ei în prima scrisoare.

Citind aceste rânduri, simțise o mare bucuire și temerile ei dispăruseră. Binecuvântarea mamei sale ca și înțelegerea de care dăduse dovadă o încurajau. Charlotte-Anne nu se așteptase ca totul să se petreacă astfel, așa încât comportarea mamei sale nu a făcut decât să o apropie și mai mult sufletește de ea. Deși între ele era o distanță de mii de mile, simțea că mama ei este foarte aproape. Respectul ei pentru Elizabeth-Anne crescu și mai mult și înțelese că mama ei este o doamnă adevărată. Ceea ce regreta Charlotte-Anne era faptul că înțelesese acest lucru atât de târziu.

*

* *

Roma deveni repede căminul ei. Charlotte-Anne căzu repede sub vraja Cetății Eterne, așa cum se întâmplă cu toți cei care o vizitează. Prima ei dorință a fost să transforme Villa della Rossa din palatul rece care era, într-un cămin confortabil și primitor. Îndepărtă și depozită mobila grea și aduse în loc alta ușoară furniruită, în culori luminoase și capitonată cu creton viu colorat. Dorea un cămin unde să-și întemeieze o familie și nu palate reci.

În timpul lucrărilor ea și Luigi locuiră în altă aripă a vilei și îl făcu să-i promită că nu va merge să vadă desfășurarea lucrărilor. Apoi când totul a fost terminat,

Charlotte-Anne și-a luat soțul de mână și cu nesiguranță și teamă l-a invitat în noul lor cămin. Se temea ca nu cumva Luigi să-i ceară să aducă totul înapoi. Dar el privi uimit în jur, se plimbă din cameră în cameră și în cele din urmă se întoarse spre ea cu un zâmbet luminos :

— Îmi place, este extraordinar și mai ales este căminul nostru, spuse el îmbrățișând-o drăgăstos și sărutând-o.

Charlotte-Anne fu încântată și mulțumită de aceste cuvinte care erau mai mult decât așteptase ea. Dar în toată această bucurie apăru și o umbră de întuneric : vizita părinților lui Luigi, vizită cu totul neașteptată.

— Nu crezi că arată ca un cămin de plebeu ? îl întrebase principesa pe Luigi. Dar de fapt este o problemă de gust...

Charlotte-Anne luptă cu sine însăși să nu-și dezlănțuie furia care o cuprinsese la auzul unei asemenea aprecieri. Dar le fu recunoscătoare că nu au rămas în vizită decât scurt timp și cele care mai urmaseră au fost tot scurte și mai ales rare.

În acei ani simțea că ea și Luigi erau una și aceeași persoană cu excepția timpului când Luigi era plecat. Când era acasă, petreceau fiecare clipă împreună.

Dar, ea simțea că tot nu era suficient. Chiar dacă ar fi petrecut douăzeci și patru de ore împreună, toate zilele până la sfârșitul vieții și tot nu ar fi fost suficient. Era o poveste de dragoste născută în rai și era sigură că nu se va sfârși niciodată.

Luigi ar fi dorit să-și ia câteva săptămâni libere de la slujba lui de atașat militar la Forțele Aeriene Italiene pentru a petrece o lună de miere târzie, dar niciodată nu reușea acest lucru.

— Ducele repetă mereu că are nevoie de mine și după cum merg lucrurile, voi fi din ce în ce mai ocupat, se plângea Luigi.

— Nu-mi pasă de luna de miere. Cu tine la Roma sunt într-o lună de miere permanentă.

Când Luigi era liber, porneau amândoi să străbată orașul până când Charlotte-Anne ajunse să cunoască fiecare colțișor. Adora Roma turistică — straturile luxuriante de azalee împodobind cele o sută treizeci și șapte de trepte ale Pieții Spaniole, Colosseum-ul și splendoarea clericală a Vaticanului prin care îi plimbase chiar Cardinalul Corsini pentru a le arăta și apartamentele particulare. Ea și Luigi serveau masa de obicei pe Via Veneto. O duse și la băile lui Diocletian și la castelul Sant Angelo, unde se afla mausoleul lui Hadrian. Oriunde întorcea capul întâlnea urme ale trecutului, ale civilizației de mult dispărute.

Sub îndrumarea atentă a lui Luigi învăța să iubească Roma. Cât era de diferită de nebunia și agitația zgomotoasă a New York-ului ! Se simțea vrăjită de splendidele panorame și de ruinele monumentale, de străzile cu cafenele, iubind contrastul dintre vechi și nou. Dar cel mai mult îi plăceau străduțele înguste, vocile armonioase ale tenorilor, țipetele copiilor care se jucau pe alei și terase. Roma era fermecătoare și dacă nu ar fi fost peste tot prezenți militari — mai precis fasciști pășind țanțoși în uniformele lor — dacă n-ar fi fost tonul forțat politicos al conversației civililor când fasciștii erau în apropiere ca și privirile suspicioase pe care și le aruncau oamenii, iubirea ei și devotamentul față de acest oraș ar fi fost nemărginite. Trebuia tot timpul să-și spună că și Luigi era militar și că nu era nicidecum un monstru.

O luă cu el prin tot orașul și o învăța obiceiurile țării sale. Într-o zi de vară, când' își petrecuseră după-amiaza plimbându-se, s-au oprit la o vânzătoare ambulantă pentru a cumpăra fructe. Charlotte-Anne nu mai văzuse niciodată piersici atât de mari și aurii sau roșii de un roșu atât de puternic sau struguri atât de suculenți. Totul era atrăgător și se hotărî pentru un ciorchine de struguri absolut minunat. Întrebă în italiana ei greoaie cât costă.

Vânzătoarea, o bătrână slăbănoagă îi ceru șaizeci de lire. Charlotte-Anne se pregăti să plătească dar Luigi o opri :

— Nu, nu plăti. Trebuie să te tocmești.

— Bine, dar de ce ? Mi-a cerut șaizeci de lire.

— Privește și ascultă cu atenție. Luigi luă ciorchinele din mâna ei, îl examină cu atenție, se arătă nemulțumit și-l puse la loc luând altul. Apoi mai examină câteva piersici și câteva prune. Luă din nou ciorchinele de struguri și-l puse în fața vânzătoarei. Charlotte-Anne nu înțelese conversația celor doi decât în mică măsură dar remarcă faptul că Luigi porni oferta de la treizeci și cinci de lire. Bătrâna începu să se vaite că-i vor muri copiii de foame. Luigi nu cedă și tot așa când unul când celălalt își spuseră părerea până ajunseră să se hotărască la patruzeci de lire.

Charlotte-Anne nu înțelese prea mult din toate acestea, dar figura veselă, strălucitoare a vânzătoarei o liniști și ea numără patruzeci de lire în mâna acesteia și își luă ciorchinele.

— Biata femeie ! Cum ai putut să-i faci așa ceva ?

— Dar ea asta și aștepta. Dacă nu am fi procedat așa, i-am fi răpit o mare plăcere. Ia privește ce se întâmplă.

Se opriră și priviră. Un bătrân voia să cumpere un ciorchine uriaș de struguri și se tocmea cu înverșunare reușind să-l cumpere cu treizeci de lire.

— Ai văzut ? întrebă Luigi. Totul este altfel decât pare.

Charlotte-Anne continuă să învețe din obiceiurile noii ei patrii. Luigi îi arăta nu numai partea turistică a orașului, dar o duse și în Roma în care turiștii nu ajungeau niciodată. Luară masa într-un restaurant ieftin care lui îi plăcea în mod deosebit, și unde veneau mai ales muncitori și oameni simpli. Restaurantul se afla în ruinele catacombelor și după părerea lui, era unul din cele mai bune din Italia.

— Este un secret bine păzit de mine. Mi-am jurat să nu vorbesc nimănui despre el căci dacă înalta societate îl descoperă, va fi pur și simplu distrusă frumusețea lui.

Dar Charlotte-Anne continua să descopere Roma și singură, atunci când Luigi era la Ministerul Apărării. Îi plăcea să facă plimbări prin grădinile Villei Borghese cu care se învecina vila lor. Aceste plimbări le făcea uneori în compania unei profesoare care o învăța limba italiană. Această idee a unei persoane care s-o învețe limba italiană îi încolțise în minte în timpul cât locuise în Palatul de Cristal și era un secret al ei. Dorea ca într-o zi să-i facă o bucurie soțului său. Și astfel într-o seară când Luigi veni acasă îl întâmpină vorbind o italiană fluentă și corectă.

— Sunt atât de mândru de tine ! șoptise el încântat îmbrățișând-o. Și dovedi cât de mândru era prezentând-o tuturor prietenilor săi.

Erau și unele lucruri care o deranjau și pe care le descoperi treptat. Astfel, la începutul vieții lor comune, când venea acasă, Luigi totdeauna își schimba uniforma de colonel cu o ținută civilă, comodă. Dar treptat renunță la costumele sale elegante și la cămășile de mătase în favoarea uniformei. O deranja acest fapt și când îi vorbi lui Luigi despre el, acesta se scuză spunând :

— Ducele vrea ca toți ofițerii săi să umble în uniformă tot timpul.

— Bine, dar acum ești acasă. Cred că ordinele lui nu trebuie respectate și acasă.

— De ce nu ? Eu mă simt bine așa !

Nu au mai continuat acestă discuție deși îi displăcea faptul că în serile când ieșeau împreună și Luigi purta haina militară, oamenii din jur păreau să se ferească de el și să-l privească cu teamă.

Datorită titlului său nobiliar ca și gradului militar, Luigi frecventa cercuri înalte, dar în același timp se înțelegea bine și cu oamenii de rând. Charlotte-Anne fusese plăcut surprinsă când constatase că Luigi se purta cu toți oameni la fel fără să țină seama de rang social sau avere. Și ceea ce o bucura era faptul că toată lumea părea să-l simpatizeze cu adevărat. Râsul lui spontan era contagios și sinceritatea lui dărâma orice barieră. Tot timpul încerca să-și țină trează în minte ideea că pentru ea era soțul perfect, iar pentru ceilalți un fel de erou național : câștigase curse automobilistice și chiar dacă recordurile lui aviatice nu se înălțau la nivelul celor atinse de Lindberg sau Earhart, era totuși asul aviației

italiene. Toată lumea îl simpatiza, fie pentru că era prinț sau sportiv sau un simplu prieten. Dar toți se temeau și se depărtau de el când apărea în uniformă.

În acei ani de început câteva mici amănunte întunecară seninătatea vieții ei, întâmplări asupra cărora revenind mai târziu Charlotte-Anne înțelese că ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru ea. Dar atunci, la început, era prea fericită pentru a se gândi la toate acestea. Erau împreună, își cuceriseră acest drept și credea că nimeni și nimic nu avea să-i înfrângă vreodată.

Intr-o dimineață senină de duminică, apăru primul nor care o făcu să simtă că nu totul era perfect așa cum credea ea.

Luigi o luă la o plimbare în afara orașului și se opriră nu departe de o clădire construită de curând despre care el îi spuse că fusese ridicată la cererea Ducelui.

Ascultându-l vorbind, simți în vocea lui o emoție necunoscută până atunci, când vorbea despre persoana Ducelui și acest lucru o făcu să înțeleagă că soțul ei îl admira sincer pe dictator.

Simți un fior de teamă, dar nu spuse nimic. Gândea că Luigi nu ar fi trebuit s-o aducă în acest loc într-o zi atât de frumoasă și numai simplul fapt că pomenise numele Ducelui o făcuse să simtă că ziua nu mai era la fel de frumoasă.

Rămase tăcută timp îndelungat și Luigi privi îngrijorat spre ea :

— Ce s-a întâmplat, draga mea ?

— Te rog, Luigi, hai să ne întoarcem.

— Dar, de ce ? Pari supărată.

— Nu, nu sunt supărată, sunt doar neliniștită în privința câtorva lucruri.

— Neliniștită ? De ce ?

— Te rog, hai să uităm totul ! Bine ?

— Nu ! Dacă are legătură cu noi și cu sentimentele noastre, am dreptul să știu, spuse Luigi cu o privire rănită și jignită în același timp. Ascult !

— Mă neliniștesc toate acestea și faptul că ești adânc implicat în evenimente, spuse Charlotte-Anne arătând spre construcția Ducelui.

— Nu înțeleg !

— Vezi tu... am impresia că... știi, vocea ta... când ai vorbit despre Duce, spuse cu greu Charlotte-Anne nereușind să-și ducă ideea până la capăt.

— Și acest lucru te îngrijorează ?

— Da.

— Dar, de ce ?

— Pentru că... pentru că este un om rău. Inspăimântă oamenii. Chiar și mama ta se teme teribil de el.

— Când ți-a spus așa ceva ?

— În prima seară când am cunoscut-o la Palatul de Cristal.

— Da, atunci poate se temea, dar acum nu se mai teme. Cu cât Ducele are mai multă încredere în mine, cu atât se simte ea mai liniștită în privința mea.

— Ducele are... încredere în tine ?

— Din ce în ce mai mult.

— Dar tu ? Tu ai încredere în el ? întrebă Charlotte-Anne privindu-și soțul cu atenție.

— Încep să-l înțeleg, spuse el căutându-și cu grijă cuvintele. El dorește binele Italiei, și cred în el. La

început mă îngrijora, dar acum sunt liniștit. Este adevărat că nu totdeauna sunt de acord cu modul cum gândește, dar el dorește o nouă Italie, mai puternică, ca pe vremea împăraților romani.

Charlotte-Anne simți cum o străbat fiori de teamă Tonul vocii lui arăta o convingere și o încredere pe care nu le mai văzuse la el până atunci.

— Dar tu, Luigi, tu ce vrei de fapt ?

— Eu ? Eu doresc tot ce este mai bun pentru tine. Pentru familia mea. Pentru Italia. Și ordinea este exact aceasta, încheie el zâmbind.

Dar Charlotte-Anne nu simțea că aceasta ar fi fost ordinea. Avea sentimentul că se petrece ceva cu el, că nu mai este cel de dinainte.

Parcă simțindu-i temerile, o luă de mână :

— Hai să nu mai fim atât de serioși. Este o după-amiază minunată, soarele strălucește și eu am câteva ore libere. Este cazul să ne bucurăm, nu să ne facem probleme.

Îl privi și ochii ei alunecară asupra uniformei atât de temută și urâtă, gândind : „Ești într-adevăr liber, dar de ce nu pot scăpa de gândul că munca ta, gradul tău în armată este în permanență cu tine. Ce se întâmplă cu vijeliosul Luigi pe care l-am cunoscut nu demult ? Prințul îndrăgostit de avioane și curse de mașini ? Acum avioanele aduc moarte și mașinile nu mai au importanță".

Dar nu spuse nimic din toate acestea, ci încercând să zâmbească zise doar atât :

— Ai dreptate. Este o prostie să stricăm frumusețea acestei după-amieze. Hai să uităm totul.

Și curând chiar dădură uitării această conversație.

13

Următorul incident care să-i stârnească neliniștea avea să se petreacă doar câteva luni mai târziu :

— Suntem invitați poimâine la o recepție la Ministerul Afacerilor Externe, spuse Luigi la cină.

Charlotte-Anne rămase cu furculița în aer de uimire. Revenindu-și repede întrebă parcă nevenindu-i să creadă :

— La Ministerul Afacerilor Externe ? și scoase un ușor fluierat. Era deja obișnuită cu viața lor socială din ce în ce mai agitată și deși la început fusese ușor intimidată de aceste ieșiri în lume, se adaptase treptat și mai ales observase cu încântare că este bine primită și admirată. Până atunci fuseseră invitați în cercuri militare și între nobilimea italiană. Dar invitația la Ministerul Afacerilor Externe arăta că pentru ei se deschide un drum nou, spre alte sfere ale societății.

De obicei Charlotte-Anne nu se simțea atrasă de recepțiile și de dineurile oficiale unde roiau ofițeri țepeni și soțiile lor bârfitoare, dar de data aceasta se bucură de invitație. Abia își revenise de pe urma pierderii celei de a doua sarcini și, așa cum făcuse și prima dată, se închisese în sine până reușise să-și revină din durere. Atât timp cât a simțit-o încă nevindecată psihic, Luigi nu vorbise niciodată despre îndatoririle lor sociale, dar acum înțelesese că poate să îi propună să apară din nou în lume.

— Vreau să arăți frumos, ca de obicei. Poate ar trebui să-ți cumperi și o nouă rochie.

— Încă una ? râse Charlotte-Anne. „Bărbații sunt atât de vanitoși, iar Luigi este mai vanitos ca toți" gândi

ea. Abia aștepta o ocazie să-și prezinte frumoasa soție în societate.

— Cred că ți-ar trebui ceva de culoarea safirului. Da, sunt convins.

— Dar eu prefer culorile mai pale, protestase Charlotte-Anne. Și în două zile signora Bella nu va avea timpul necesar să coasă o rochie.

— Nu cred că s-ar supăra dacă i-ai cere așa ceva. I-ai dat destul de lucru și cred că ar lăsa totul deoparte și nu te-ar refuza.

Charlotte-Anne înțelese că lupta este inutilă și a doua zi dimineață se prezentă la atelierul pe care îl ținea signora Bella. Aceasta o privi cu un zâmbet larg și-i spuse arătându-i o catifea de culoarea safirului :

— Soțul dumneavoastră mi-a adus ieri dimineață acest material. Este minunat, nu-i așa ?

— Da, adevărat, foarte frumos, răspunse Charlotte-Anne ușor supărată pe Luigi pentru că nu luase în seamă părerile ei.

— Nu vă faceți griji, principesă. Veți arăta absolut încântătoare. Veți fi bellissima.

— Da, dar trebuie să fie gata poimâine !

— Și așa va fi, spuse bătrâna croitoreasă. Avem măsurile dumneavoastră, așa că am putut să croiesc rochia și acum o vom proba. În după-amiaza aceasta la ora patru mai facem o probă și încă una mâine dimineață. Iar mâine după amiază va fi adusă gata acasă.

Și signora Bella își ținu promisiunea. În după-amiaza zilei următoare rochia era gata. Când desfăcu cutia și scoase rochia, absolut minunată, toată supărarea ei față de Luigi dispăru. Ar fi trebuit să știe. Luigi avea gusturi perfecte. Rochia era o adevărată capodoperă.

„Dorește tot ce este mai bun pentru noi", își aminti Charlotte-Anne.

Se simțea deosebit de încântată și emoționată când își îmbrăcă rochia. Luigi se învârti în jurul ei și zâmbi mulțumit :

— Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă. Rochia este minunată iar tu vrăjești pe oricine te privește.

Uitându-se în oglinda enormă din dormitorul lor, îi dădu dreptate. Bogăția culorii părea să-i schimbe și strălucirea ochilor, care acum deveniseră intenși ca două safire.

— Și pentru a pune și ultimul strop de culoare pe acest minunat portret iată, am luat un colier pentru a-l purta în seara aceasta. El îți va arăta cât de mult te iubesc.

Charlotte-Anne privi uimită și emoționată colierul extraordinar ce se odihnea pe catifeaua casetei lungi și subțiri... Șaptezeci și nouă de diamante strălucitoare în mijlocul cărora un safir albastru rotund de cinci carate strălucea precum marea în lumina nopții.

Rămase fără grai, dar Luigi luă colierul din mâna ei și i-l prinse cu drag în jurul gâtului. Răceala lui era minunată. Se întoarse și se privi în oglindă. Diamantele străluceau în mii de culori, iar safirul înfrumusețea culoarea ochilor ei. Deschizând alte două cutiuțe mai mici descoperi o pereche de cercei din diamante și safire.

Îi păru rău că fusese supărată pe Luigi pentru că hotărâse în locul ei. Alesese rochia pentru că trebuia să se asorteze cu bijuteriile și-i era recunoscătoare pentru tot ce făcuse.

— Luigi, este... este prea mult ! Prea extravagant.

— Iubita mea, când vei învăța că nimic nu este prea mult și extravagant când este vorba de tine ?

— Bine, dar nici măcar nu este ziua mea de naștere.

— Și de ce trebuie să fie ziua ta de naștere ? Când am văzut aceste minuni strălucitoare, am știut că au fost făcute pentru tine. Înțeleg că ele nu pot înlocui pierderea copilului, dar te rog să le primești ca pe o dovadă a nețărmuritei iubiri pe care ți-o poartă soțul tău.

— Dar de ce ?

— Pentru a trece mai ușor peste greutățile și pierderile îndurate. Știu cât de mult ți-ai dorit copilul, copilul nostru și cât de mult te-a afectat pierderea lui.

Ochii ei se umplură de lacrimi :

— Uite ce mi-ai făcut, îmi strici fardul, spuse ea înăbușindu-se de plâns.

Ministerul Afacerilor Externe nu era departe, dar parcursesră drumul în mașina lor Daimler condusă de șofer. Înconjurară Piazza del Popolo cu obeliscul ei în centru și apoi coborâră pe Via del Corso, spre Piazza Colonna. Pe tot parcursul acestui scurt drum Charlotte-Anne simți tensiunea nervoasă a soțului ei. El, care era de obicei personificarea calmului, era acum de o agitație de neînțeles. Charlotte-Anne bănui că se petrecea ceva deosebit, un lucru pe care el nu i-l mărturisise din cine știe ce motive. Nu avea rost să încerce să afle, era mai bine să aștepte.

Recepția începu într-o atmosferă deosebit de plăcută. Se așteptase să întâlnească numai persoane necunoscute, dar avu plăcuta surpriză să găsească și cunoștințe mai vechi care o primiră cu căldură.

Fu prezentată ministrului apărării, un omuleț chel, cu un aer nervos, care-i sărută mâna și soției acestuia, o femeie mică, grasă și cu dinți de rechin. Și mai erau și mulți alții pe care nu-i cunoștea, dar care păreau s-o știe.

Legă și noi prietenii căci oamenii erau atrași de povestea acestei tinere americane provenind dintr-o familie bogată care se căsătorise cu un nobil italian. Astfel se trezi în centrul atenției.

Și veni și momentul primei surprize neplăcute a serii. Imediat ce începu dansul, în holul uriaș de marmură, ministrul apărării o invită la vals. Apoi dansă cu Luigi și când el fu luat deoparte pentru o scurtă discuție cu câțiva ofițeri, Charlotte-Anne se îndreptă spre bufetul elegant, încărcat cu tăvi de argint pline cu caviar și somn, vinuri italiene și șampanie.

Deodată auzi în spatele său glasul soțului ei:

— Cara, cred că deja v-ați mai cunoscut ? !

Întorcându-se, remarcă cu uimire și neplăcere că se află în fața generalului Kersten. Și-l amintea pe generalul german foarte bine de pe Ile de France. Și fusese și ea deosebit de revoltata de comportarea lui față de doamna Reichenbach și prejudecățile afișate față de evrei. Luptă cu sine să nu dea la iveală dezgustul produs de această întâlnire. Nu era îmbrăcat în haine civile ca pe vapor. Acum purta o uniformă gri și banderola cu roșu-alb și negru a zvasticii îi înfășura brațul. Abia în acel moment remarcă faptul că în jurul său erau foarte mulți oaspeți purtând aceeași uniformă, foarte mulți ofițeri superiori germani.

Ca și la prima lor întâlnire, generalul Kersten plezni energic călcâiele și îi sărută mâna.

— Arătați mult mai fermecătoare decât la ultima noastră întâlnire. Vă felicit pentru căsătorie. A fost o călătorie norocoasă, spuse el zâmbind larg.

— Da, într-adevăr, răspunse Charlotte-Anne politicos, spunându-și că nu e bine să-și arate adevăratele sentimente față de general. Simțea că această seară era importantă pentru Luigi.

— Și îmi face plăcere să vă spun că am fost transferat la Roma. Un oraș minunat. Cred că ne vom vedea cât mai des. Poate că veți avea amabilitatea să-mi arătați orașul ?

— Da, desigur, murmură Charlotte-Anne, dar în gând jurându-și că e mai bine să se închidă în vila ei și să trăiască ca un monah, decât să dea ochii cu generalul.

— Se pare că eu și generalul Karsten vom lucra împreună, o informă Luigi.

— Da ? Dar, ... dar eu credeam că tu ești atașat al Forțelor aeriene italiene, Luigi !

— Și așa și este ! răsună glasul generalului. Dar în Germania lucrurile s-au schimbat mult. Herr Hitler a devenit cancelar și primele lui ordine au fost în direcția întăririi legăturilor cu frații italieni. Este un mare admirator al premierului Mussolini. Fuhrerul dorește pentru Germania ceea ce dorește și Mussolini pentru Italia — domnia Reich-ului pentru o mie de ani. Și pentru a realiza această domnie, Germania trebuie să se întărească. Premierul vostru a avut amabilitatea să-l împrumute Germaniei pe soțul dumneavoastră pentru un timp.

— Nu ... nu înțeleg, spuse Charlotte-Anne privind nedumerită spre Luigi.

— Și eu am primit această veste abia acum câteva minute. Se pare că voi fi numit general.

— O, Luigi, ce minunat! se chinŭi Charlotte-Anne să zâmbească.

Privi în jurul său la bărbaţii îmbrăcaţi în uniforme elegante, la femeile în rochii minunate de seară şi se gândi că totul era foarte înşelător. Plutea în aer o ameninţare abia simţită. Avea impresia că ceva urât, obscen pătrunsese în marea sală de marmură. Vorbele acestea despre imperiul de o mie de ani o înspăimântau şi nu înţelegea de ce.

Apropiindu-se, ministrul apărării spuse :

— Ah, văd că l-aţi întâlnit pe general! Prinţe, sper că nu vă supăraţi dacă vă răpesc soţia pentru câteva minute!

— Nu, absolut de loc răspunse prinţul, mai ales că şi eu voi proceda la fel cu soţia dumneavoastră.

Charlotte-Anne luă braţul oferit de ministru şi înclinând uşor din cap se depărtă bucuroasă că a scăpat de prezenţa generalului Kersten.

— Vă simţiţi bine la recepţia organizată de noi? întrebă ministrul.

— Este minunată!

— Şi dumneavoastră, principesă, sunteţi cea mai frumoasă femeie de aici.

Spre uimirea ei, ministrul o conduse spre o cameră alăturată sălii de dans şi închise uşa în urma lor.

— Sper că mă veţi ierta pentru acest comportament misterios, dar am dorit să vă vorbesc între patru ochi.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, nu deloc. Am dorit să vă vorbesc despre viitorul soţului dumneavoastră şi bineînţeles şi al dumneavoastră.

— Îmi pare rău, dar nu prea vă înțeleg.

— Veți înțelege, fiți fără grijă. Vă cer scuze pentru că intru direct în subiect, dar cred că este mai bine așa. După cum știți, există în lume forțe care vor transforma curând actuala stare de lucruri. Care sunt aceste schimbări nu este important de știut acum. Dar ceea ce se cunoaște, este că vor aduce progresul, și binele oamenilor. Soțul dumneavoastră, principesă, este un om foarte important. Ducele are mare încredere în el. Are planuri mari în ceea ce-l privește.

Mai auzise toate acestea și se întreba la ce se va ajunge în cele din urmă, dar preferă să tacă și să-l asculte în continuare pe ministrul apărării.

— O soție frumoasă este totdeauna un mare atu pentru cariera unui bărbat și în această privință prințul este un om norocos.

— Mă măgulițI, domnule ministru. Dar nu înțeleg. Știți, uneori vorbiți despre soțul meu numindu-l colonelul, alteori prințul. Ce este el de fapt, domnule ministru ? Prinț sau colonel ?

Ministrul, ușor neliniștit, își plimba privirea nesigură prin încăpere, apoi găsindu-și cuvintele spuse :

— Este și prinț și colonel, bineînțeles. După cum vă spuneam, sunteți o comoară pentru soțul dumneavoastră. Și s-ar părea că veți avea ocazia să fiți și mai mult de atât. În curând prințul va fi numit general și după cum știți și printre generali există o ordine privind influența unuia sau altuia. Soțul dumneavoastră are posibilitatea să devină un general puternic dar se și poate pierde între cei mulți. Depinde foarte mult de dumneavoastră. Eu cred sincer că ar fi în interesul acestei țări ca el să de-

vină un general puternic. Are toate calităţile unui om de care are nevoie ţara în acest moment. Aparţine unei familii vechi, cu tradiţie şi respectată. Ducele consideră că pentru a conduce mai bine guvernul său are nevoie de sprijinul aristocraţiei care în prezent nu îi acordă respectul pe care de altfel îl merită. Vremurile sunt în schimbare, principesă. Italia păşeşte în secolul douăzeci ca o mare putere, cu drepturi depline şi experienţa soţului dumneavoastră în domeniul avioanelor şi automobilismului s-ar putea să fie foarte binevenită pentru Italia, în curând. Poate însemna succesul sau eşecul.

— În ce fel ?

— Îmi pare rău, dar nu am dreptul să spun absolut nimic. Totuşi, pot să vă spun că eu şi Italia vom aprecia cum se cuvine, principesă, dacă veţi ajuta la ascensiunea soţului dumneavoastră. Şi cine poate şti ? Poate în curând va ajunge primul om ca putere după general !

— Şi cum propuneţi să-l ajut ? Dând mai multe petreceri, făcând mai multe opere de caritate ?

— Da, şi asta, dar eu mă gândeam mai mult la altceva.

— Da ? La ce anume, domnule ministru ?

— Sunteţi încă cetăţean american, principesă. Pentru a vă ajuta soţul într-adevăr, şi pentru a fi acceptată de societate şi guvern, pentru a câştiga credibilitate pentru soţul dumneavoastră, trebuie să renunţaţi la cetăţenia americană şi să deveniţi cetăţean al statului italian.

Îl privi mirată şi simţi cum i se umple sufletul de amărăciune.

— Veţi face acest lucru, nu-i aşa ?

Încercând să-şi păstreze calmul cât mai bine, spuse :

— Vă promit să mă gândesc la ce mi-ați propus, domnule ministru.

— Da, desigur, dar ... vă rog nu vă gândiți un timp prea îndelungat. Evenimentele se precipită și cred că trebuie să ne grăbim.

— Dar obținerea cetățeniei unei țări, durează, nu-i așa ?

— De obicei, da. Dar în cazul dumneavoastră, principesă, sunt sigur că se va face o excepție și nu va dura mult.

— Înțeleg ! Oricum, domnule ministru, așa cum v-am promis, mă voi gândi foarte bine la propunerea dumneavoastră.

— Sunt sigur, principesă. Dar, vă repet, sper să nu dureze timp îndelungat.

Aceste cuvinte fiind spuse, se înclină în fața ei și apoi părăsi în grabă încăperea.

Rămase mult timp singură. Se întreba dacă Luigi știa ceva despre această conversație, dacă fusese dinainte plănuită. Poate acesta era motivul pentru care simțise acea tensiune plutind în jurul lui.

Își mângâie colierul și simțea pe pielea caldă răceala diamantelor și safirului. „Oare ce era acest colier ? Semnul sclaviei ? Ce șanse avea cu adevărat pentru a-și păstra cetățenia americană ?"

Știa doar un lucru. Îl iubea pe Luigi cu toată ființa ei. Ar fi făcut orice pentru a-l ajuta. Îi spusese ministrului că se va gândi la propunerea lui, dar știa deja că răspunsul va fi da.

Și totuși, într-un colțișor, o voce îi șoptea că diamantele și safirul erau prețul renunțării ei.

14

Abia mult mai târziu se petrecu şi cea de-a treia întâmplare prevestitoare de rău şi în acel moment toate celelalte îşi găsiră adevărata semnificaţie.

Roma trăia ca într-un vârtej. Petreceri particulare, recepţii oficiale şi politică, foarte multă politică. Pe Charlotte-Anne politica o interesa într-o foarte mică măsură şi faptul că era atât de lipsită de interes în acest domeniu ca şi farmecul ei personal îi făcea pe toţi cei care o cunoşteau să se simtă minunat în preajma ei. Nu erau obligaţi să-şi ţină părerile politice numai pentru ei şi nici să-şi cenzureze conversaţiile. Când se afla ea în mijlocul lor avea talentul de a abate conversaţia spre alte subiecte, mult mai plăcute.

Şi cu toate acestea, Charlotte-Anne simţea în jurul ei crescând o tensiune mută, acele „evenimente" despre care vorbise ministrul pluteau în aer. Se vorbea despre înarmare şi despre iminenţa unui război. Peste noapte, recepţiile şi mesele oficiale deveniră întâlniri militare : soţiile formau partide şi luptau pentru promovarea soţilor ; generalii căutau oameni de afaceri şi oamenii de afaceri căutau generali ; se schimbau favoruri, se încheiau înţelegeri între şampanie, caviar şi valsuri.

Charlotte-Anne simţea cum zilele lipsite de griji se apropiau de sfârşit, dar parcă tot mai spera. Încerca tot ce se putea pentru a fugi de realitate şi un timp chiar reuşi. Europa se afla probabil pe un butoi cu pulbere dar marile puteri şi capitalele lor păreau să nu fie conştiente de acest lucru. Cu timpul temerile ei deveniră tot mai mari. Se temea că dacă va vorbi despre ele cu Luigi, el îi va da dreptate. Ascensiunea lui părea să continue fără

dificultăți și curând avea să ajungă general șef al forțelor aeriene. Încerca să se convingă singură că toată această tensiune se datora noilor cunoștințe încheiate ca și faptului că între ele erau mulți străini. Roma, de altfel, era plină de străini.

Germanii erau pretutindeni.

În ciuda tuturor acestor gânduri negre, zilele treceau senine și adevărata nefericire a ei se datora pierderii următoarelor sarcini. Se simțea fericită cu adevărat numai când Luigi era în preajma ei. Dar din nefericire Luigi avea tot mai puțin timp pentru ea. Pentru Charlotte-Anne misiunile pe care le îndeplinea Luigi pentru Duce nu aveau nici o importanță, esențiale erau doar momentele când era al ei. În cel de al patrulea an de la căsătoria lor, în momentul în care Luigi era trimis în misiuni tot mai dese și mai lungi în Germania, Charlotte-Anne începu să sufere cumplit din cauza singurătății.

— Aș dori să merg și eu cu tine! îi repeta mereu soțului ei.

— Trebuie să merg singur, cara, repeta el zâmbind blând. Bazele aeriene militare nu sunt un loc potrivit pentru femei.

Ea se întrista și el o sfătuia să petreacă câteva zile la Palatul de Cristal. Părinții lui ar fi fost încântați de vizită.

— Nu, îmi place Roma, Luigi, și tu când te întorci tot la Roma vii. Vreau să fiu aici când te întorci.

— Îmi va fi dor de tine.

— Și mie, Luigi! Dar de ce trebuie să mergi atât de des în Germania? După câte știu, Germania nu avea dreptul să-și organizeze armata și nici forțele aeriene, după război.

— Au dreptul, dar în măsură foarte mică. Acum Adolf Hitler a devenit chiar o forță și vrea să pună capăt acestei situații de după război. El consideră că Germania trebuie să fie puternică pentru a supraviețui. Nici nu știi ce minuni se petrec în Germania, cara. Dacă ai putea să vezi cum la sfârșitul săptămânii mii și mii de entuziaști participă la zboruri de inițiere... A devenit ca un sport național. Se antrenează pentru când Germaniei i se va permite să-și organizeze forțele aeriene. Ducele mă împrumută Germaniei pentru a-i învăța să piloteze.

Charlotte-Anne se întoarse și privind pe fereastră întrebă :

— Cum este acest Adolf Hitler ?

Luigi ezită să răspundă pentru un moment. Era ca și când nu-și formase încă o părere. Apoi, adunându-și gândurile, spuse :

— Este un om deosebit de complicat, dar pare să iradieze un fel de atracție irezistibilă. Nu am mai cunoscut un om ca el. Seamănă mult cu Ducele nostru, dar pare mult mai puternic. Pare să sugereze o forță deosebită în fața maselor. Când dorește îi poate transforma pe toți în adevărați luptători. Când îl nemulțumește ceva, tună și fulgeră și țipă mai tare ca un copil răsfățat. În viața particulară poate fi fermecător. Este o contradicție permanentă în el care îl face fascinant.

— Îți place acest om, Luigi ?

— Nu știu, sincer. Cred că nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

— Nu, ... nu te înspăimântă ?

— Nu, știi, cred că da ! răspunse el amuzat.

Se întoarse cu fața spre el. Nu mai dorea să afle nimic. Îi era suficient ceea ce aflase. Zâmbi :

— Mă duc s-o rog pe Magda să-ţi mai calce o uniformă. Nu vreau să arăţi şifonat când ajungi la Berlin.

Păsărind camera, simţi o durere puternică în stomac. Şi abia mai târziu când se linişti înţelese motivul durerii : spaima. Nu se mai putea minţi. Ştia că lucrurile nu stăteau chiar atât de bine cum pretindea ea. Îl iubea pe Luigi şi ura fascismul sub toate formele sale. Nu avea să uite niciodată incidentul de la graniţă. Dar făcuse aceea înţelegere cu principesa Marcella ; nu va face niciodată nici un gest care ar putea să-i facă vreun rău lui Luigi sau familiei sale. Îl iubea pe Luigi prea mult. Era soţia model şi din acest motiv Luigi era unul din cei mai invidiaţi bărbaţi din Roma. Despre alte soţii se şoptea că în absenţa îndelungată a soţilor lor îşi permiteau câte o mică aventură. Dar Charlotte-Anne nici nu se gândea la aşa ceva. Trăia pentru un singur om şi acesta era Luigi.

O durea faptul că îl decepţionase în privinţa copiilor. Ştia cât de mult îşi dorea un fiu. După primul copil născut mort, nu reuşise să ducă la termen altă sarcină.

Timpul cât Luigi era plecat părea să se târască. Atunci când era cu ea, zilele zburau una după alta. De câte ori îşi vizitase socrii sau când ei veneau la Roma pentru scurte întâlniri, relaţiile erau politicoase. Charlotte-Anne şi principesa Marcella păreau prietene. De-a lungul anilor reuşiră să joace perfect acest rol. Numai când rămâneau singure apăreau conflicte.

— Am auzit că ai mai pierdut o sarcină, spuse odată principesa Marcella.

—Italia este o ţară mică. Văd că vorbele umblă repede, replicase Charlotte-Anne.

— Când este vorba de un membru al familiei di Fontanesi, da. Avem urechi peste tot.

În ziua următoare Charlotte-Anne schimbă medicul ginecolog.

Și veni ziua când tumultul vieții politice îi lua cu totul în vârtejul ei.

Luigi pleca în misiuni din ce în ce mai lungi și Charlotte-Anne îl văzu cum se lasă din ce în ce mai mult prins de acest joc al puterii. Germania ajunsese al doilea cămin al lui.

— Îmi pare rău că gândești așa, spuse el după reproșurile pe care le primise pentru următoarea plecare ce avea să dureze două luni. Acestea sunt îndatoririle militarilor.

— Luigi, pentru Dumnezeu, înțelege, sunt soția ta. Nu mi se pare normal să te împart în mod egal cu acei germani.

— Te rog, draga mea, nu te lamenta ! E lipsit de eleganță, răspunse el cu fața împietrită.

Îl privi uimită. Era prima dată când folosea acest ton în relațiile dintre ei. Reuși să nu verse o lacrimă și dădu vina pe responsabilitățile care îl copleșeau. Nu avea rost să-l mai necăjească și ea.

În toate aceste transformări care se petreceau în afara căminului dar și în viața lor intimă, doar pasiunea lui rămăsese neschimbată. Când era acasă, rămânea același bărbat plin de pasiunea de altă dată. Dar cu toate acestea simțea că el nu mai este cel cu care se măritase.

Îl voia înapoi pe Luigi al ei.

Chiar și felul lui de a face dragoste se schimbase, chiar dacă pasiunea pentru ea rămăsese neschimbată.

Părea că și în această privință exista o anume eficiență. Totul se desfășura rapid, fără acele jocuri tandre, pline de senzualitate.

Și în seara de dinaintea plecării lui în Germania lucrurile se petrecură la fel. Întinsă alături de el în pat, îi șopti :

— Luigi, ai spus că pleci două luni ?

— Da.

— Știi, au trecut atâția ani de când nu mi-am văzut familia. Nu crezi că aș putea pleca la New York cât lipsești tu ?

— Nu, nu cred că e bine.

— De ce ?

— Pentru că ... nu poți pleca, răspunse el somnoros.

— Vrei să spui că nu-mi dai voie să plec ? izbucni Charlotte-Anne.

— Dacă ar depinde de mine, ai putea pleca când dorești, spuse el și adormi.

Îl privi mult timp, stinse apoi lumina și se ghemui sub pătură. Zăcu ore întregi fără să adoarmă. „Ce vrusese să spună ?“

Află abia a doua zi după plecarea lui.

Merse la serviciul pentru pașapoarte, căci își aduse aminte că pașaportul ei american nu mai era valabil din moment ce renunțase la cetățenia americană. Nu avea nici pașaport italian pentru că nu avuseseră ocazia să călătorească în afara Italiei împreună.

Și la serviciul pașapoarte află o veste uluitoare : nu avea voie să călătorească în afara Italiei.

Nu înțelegea. Nu putea crede că este posibil. În cele din urmă îl sună pe ministrul apărării. Acesta răspunse cu un ton mieros :

— Îmi pare rău, principesă. Se întâmplă și lucruri ca acesta.

— Da, într-adevăr ! Se întâmplă să nu am dreptul să călătoresc. Să trăiesc ca o prizonieră.

— Nu, principesă, este vorba doar de poziția soțului dumneavoastră. Are de îndeplinit misiuni importante și din acest motiv sunt necesare anumite măsuri. Vă rog, puteți călători oriunde în țară. Sunt multe locuri minunate.

— Mulțumesc, răspunse Charlotte-Anne și trânti receptorul. Închise ochii și respirând adânc încercă să se calmeze. Pentru un moment se gândi să meargă la Ambasada americană, dar reflectând îndelung, găsi ideea inutilă. Nu mai era cetățean american. Nu o mai puteau ajuta în nici un fel.

Oricum privea întâmplarea, un lucru părea sigur : era prizonieră.

În ziua următoare, sosi o scrisoare de la mama ei. Charlotte-Anne aștepta cu nerăbdare vești de acasă și luând scrisoarea merse în grădină, așezându-se la umbră. Deși scrisă de mama ei cu acel scris elegant și ordonat, din când în când se părea că autoarea tremurase ca în urma unei emoții puternice.

De data aceasta, scrisoarea nu-i adusese bucurie ci durere.

21 iulie 1936

Draga mea Charlotte-Anne,

Îți duc dorul, mai ales în zile ca cele de acum ! Și cel mai mult mă doare ceea ce trebuie să scriu. Au trecut două săptămâni de la ultima mea scrisoare și știu că

eşti nedumerită de tăcerea aceasta îndelungată. Dar am veşti rele pentru tine.

Ieri, a murit Rebecca. Ştiu că vei citi şi reciti aceste rânduri, până vei înţelege cu adevărat sensul acestor cuvinte. A fost internată în spital pentru pneumonie, dar nu au reuşit să o salveze. Nu ştiu ce voi face ? Voi aţi fost totul pentru mine ! Copiii sunt pentru o femeie tot ceea ce poate lăsa valoros în urma ei şi a soţului ei. Acum simt că parcă şi tatăl vostru a mai murit o dată împreună cu Rebecca. Nu ştiu dacă voi fi în stare să trec peste această pierdere. Se spune că timpul vindecă, dar nu cred că este adevărat. Încă şi acum, uneori, mai simt durerea rănilor căpătate în copilărie. Urmele rămân totdeauna.

Când au sunat de la spital, nu am putut să cred. Rebecca arăta aşa liniştită când am văzut-o, aşa împăcată cu lumea şi cu moartea, încât am fost sigură că este o greşală. Părea că doarme.

Larry este foarte bun cu mine, mai ales acum. Nu este tatăl vostru, dar sentimentele lui faţă de voi sunt ca ale unui tată adevărat ! Moartea Rebeccăi a fost şi pentru el o lovitură cumplită. Azi noapte m-am trezit şi l-am găsit stând pe marginea patului şi plângând.

Ce este şi mai dureros este faptul că săptămâna trecută Rebecca făcea planuri pentru a te vizita la vara viitoare. Ar fi fost minunat pentru amândouă să vă revedeţi. Nu fi tristă şi te rog, să nu te simţi vinovată pentru că nu v-aţi văzut de atâta timp. Toţi suntem muritori şi nu putem şti fiecare ce ne aşteaptă. Există o putere mai presus de noi care ne ţine destinele în mâinile sale.

După ceea ce scrii despre pierderile sarcinilor, simt că nici tu nu ești cu adevărat fericită. Viața nu este niciodată perfectă. Dar ce este dureros este faptul că cineva atât de tânăr ca Rebecca poate fi lovit așa nemilos.

Dragul meu copil, știu cât de dureros va fi pentru tine să citești aceste rânduri. Sora ta a fost un copil minunat. Știu că este în ceruri și poate într-o zi vom fi din nou împreună. Știu că ceea ce spun acum este dorința de consolare a unei femei aflată în suferință. Deși simt că Dumnezeu ne pune la încercare, bunătatea lui e mare și mă încred în el.

Anul acesta, dacă nu vei putea veni să ne vizitezi, eu și Larry vom veni în sfârșit la Roma. Larry are niște bani investiți în Europa și este hotărât să lichideze totul deoarece timpurile sunt foarte nesigure pe continent. Aș dori tare mult să pot veni, să te strâng în brațe și să te simt alături.

Ai grijă de tine, iubita mea! Larry spune că ceea ce se întâmplă în lume acum nu prevestește nimic bun și am învățat că nu se înșală prea des. Dacă putem face ceva pentru tine, te rog să ne scrii.

Mama ta, care te iubește

Charlotte-Anne lăsă să-i cadă scrisoarea în poală. Își îngropă fața în mâini și plânse, plânse îndelung simțind nevoia de a-l fi avut pe Luigi alături. Ar fi vrut să aibă pe cineva căruia să-i împărtășească durerea ei, dar gândindu-se la toți pe care-i cunoștea în Roma, nu găsi pe nimeni căruia să i se destăinuie.

Și suferi singură în tăcere pierderea Rebeccăi. Acum înțelese cât de necesar îi este pașaportul, trebuia neapărat să aibă posibilitatea de a-și vizita familia.

Dar chiar şi când se întoarse Luigi, această dorinţă rămase irealizabilă.

— Îmi pare rău, cara, dar mă tem că nu se poate. Se tem.

— Cine se teme şi de ce ? întrebă Charlotte-Anne nedumerită.

—Se tem din cauza slujbei mele. Ştii că am o misiune secretă şi după cum evoluează lucrurile în lume, se tem că dacă spun ceva, fie şi numai în somn, şi tu laşi informaţia să se scurgă în exteriorul Italiei, s-ar putea ca ţara mea să aibă de suferit.

Toate acestea o înfuriară peste măsură, dar ştia că nu poate face nimic pentru a schimba această stare de lucruri.

Dacă un di Fontanesi nu putea face nimic, atunci cine putea ?

15

Elizabeth-Anne şi Larry sosiră la Roma în prima săptămână a lunii aprilie a anului 1937. Charlotte-Anne strălucea de fericire. În primul rând pentru că putea să-şi revadă o parte din familie după atâţia ani, dar şi pentru că Luigi reuşise în sfârşit să-şi ia permisie timp de o săptămână pentru a fi împreună cu familia soţiei sale. Ştia cât de greu fusese pentru el să obţină acea învoire şi cu atât mai mult îi era mai recunoscătoare pentru atenţia pe care o acorda părinţilor ei.

Charlotte-Anne trăia bucuria unei reuniuni de familie şi a unei luni de miere.

Luigi o însoţi la gară şi în momentul în care Charlotte-Anne îi zări pe mama sa şi pe Larry la fereastra

vagonului de clasa întâia, lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Acum simțea cu adevărat cât de dor îi fusese de ei. Elizabeth-Anne arăta mult schimbată și fiica ei nu se mira. Părea mai în vârstă, dar mai puțin distantă. Și Charlotte-Anne își reaminti că nu-și văzuse mama de șase ani. Elizabeth-Anne era o femeie trecută de patruzeci de ani, iar Charlotte-Anne avea douăzeci și trei de ani.

Se aruncă suspinând în brațele mamei sale și rămaseră strâns îmbrățișate timp îndelungat.

— Privește ce scenă putem să facem, spuse Elizabeth-Anne râzând și plângând în același timp. Doamne, scumpa mea, lasă-mă să te privesc. Tot nu pot crede că ești tu cu adevărat. A trecut atâta de mult timp de când nu te-am văzut.

— Știu, mama. Uite, el este Luigi.

În uniforma elegantă, înalt, drept și foarte impunător, Luigi salută ceremonios înclinându-se ușor. Elizabeth-Anne sparse gheața sărutându-l pe amândoi obrajii și-l îmbrățișă cu căldură. Larry o îmbrățișă și el pe Charlotte-Anne și strânse mâna lui Luigi, apoi urmați de un hamal se îndreptară spre ieșirea din gară unde erau așteptați de mașina lui Luigi. Cele două femei se urcară în spate și rămaseseră mână în mână.

— Știu că ne-ați invitat să locuim la vila voastră, dar sper că nu vă veți simți jigniți de faptul că ne-am rezervat camere la hotelul Excelsior, spuse Elizabeth-Anne.

— La hotelul Excelsior? Dar, de ce? Avem destule camere pentru oaspeți.

— Mulțumesc, draga mea, dar nu. Nu vreau să crezi că nu mi-ar face plăcere, dar prefer să locuiesc la hotel.

— Nu uita că hotelurile sunt o parte din viața mamei tale, spuse Larry cu un zâmbet provocator.

— Larry, te rog, nu începe iar ! Face totdeauna în așa fel încât să pară că hotelurile sunt totul pentru mine, spuse Elizabeth-Anne, cu voioșie. Apoi, cu tonul serios al omului de afaceri, continuă :

— Este adevărat că aștept de mult acest moment și vreau să profit cât mai mult de pe urma lui. Nu am ocazia în fiecare an să fac o călătorie peste ocean și să spionez activitatea marilor hoteluri din Europa. Am luat hotărârea să locuiesc în cât mai multe mari hoteluri ca să pot vedea ce schimbări aș putea să fac în hotelurile noastre și nu pot întreprinde nimic, dacă nu știu ce oferă concurența.

— În cazul acesta, nu are rost să caut argumente pentru a te convinge, nu-i așa, mama ?

— Nu, cred că ai dreptate spuse Elizabeth-Anne râzând.

*
* *

După ce Elizabeth-Anne și Larry își ocupară apartamentul din hotelul Excelsior și se odihniră, Charlotte-Anne trimise mașina să-i aducă la vilă pentru cină. În cinstea lor scosese pe masă porțelanurile Ginori 1878, paharele Baccarat de cristal și argintăria purtând blazonul familiei di Fontanesi ca și fețele de masă brodate de călugărițe. Lumânările aruncau o lumină blândă peste toată această strălucire de argint și cristal. Ceruse bucătarului să pregătească o masă numai cu specialități din sudul Italiei care erau felurile ei preferate. Vinul roșu provenea din pivnițele familiei di Fontanesi.

Privind în jurul mesei, Charlotte-Anne gândea că nu lipseau decât Zaccheus și Regina pentru ca toți cei dragi ei să fie laolaltă. Era prea frumos ca totul să fie adevărat.

— Deci nu vă întoarceți împreună în America ? întrebă Luigi politicos în timp ce se îndreptau spre salon.

— Nu, Larry are niște afaceri de încheiat în Germania și nu vrea ca eu să merg acolo.

— Germania seamănă cu un butoi de pulbere acum. Situația este prea încordată și nu cred că este bine ca cineva să meargă acolo dacă nu este absolut necesar, spuse Larry cu îngrijorare.

Charlotte-Anne privi spre Luigi spre a vedea cum reacționează, dar acesta rămase impasibil. Luigi se îndreptă spre bar și scoase o tavă cu lichioruri și turnând în pahare le oferi oaspeților. Larry alese unul din trabucele oferite de Luigi și savură aroma lui înainte de a-l aprinde. Cei doi barbați se asezaseră unul alături de celălalt pentru a discuta situația politică în timp ce Elizabeth-Anne îi povestea fiicei sale noutăți din viața familiei.

— Zaccheus a crescut mult pentru cei treisprezece ani ai săi. Este un băiat foarte frumos. Ți-am adus și o poză a lui, dar am uitat-o la hotel. S-a schimbat mult și seamănă izbitor cu tatăl vostru.

— S-a hotărât ce drum să aleagă în viitor ?

— Știi, eu aș dori să meargă la colegiu și apoi să se se ocupe de rețeaua noastră de hoteluri, dar el este cu totul împotriva acestei dorințe a mea. Vrea să meargă la Annapolis.

— La marină ?

— Da, și este foarte hotărât.

— Şi tu te temi de ce ar putea aduce viitorul, nu-i aşa mama ?

— Da, răspunse Elizabeth-Anne cu trăsăturile asprite de spaimă. Îmi este teamă în special pentru Zaccheus. Dacă vine un alt război şi Larry spune că este inevitabil ... Sunt mamă şi nu cred că există mamă pe lume care să vrea să-şi vadă fiul căzut în prima linie, indiferent de ce s-ar putea obţine prin acest sacrificiu.

— Înţeleg, ce simţi mama. Şi eu gândesc la fel când este vorba de Luigi. Este şi el în armată ... Apoi nedorind s-o îngrijoreze şi mai mult pe mama ei schimbă subiectul :

— Hai să vorbim despre altceva ! Ce face Regina ?

— M-a rugat să-ţi spun că îi este dor de tine şi îţi trimite toată dragostea ei. Absolvirea facultăţii de medicină a fost minunată şi am sărbătorit-o împreună cu cea de a douăzeci şi cincea ei aniversare. Am regretat mult că nu ai luat şi tu parte la eveniment. Va fi un medic foarte bun, sunt convinsă. Dar nu pot spune că aştept cu nerăbdare căsătoria ei. deoarece viitorul soţ al Reginei este medic ortoped şi are un cabinet în San Francisco, deci ne va părăsi şi ea. Este greu pentru o mamă să-şi vadă copiii împrăştiindu-se în lume. Rebecca moartă, Zaccheus în armată. Acum Regina va pleca şi ea în alt colţ de ţară şi tu peste ocean ...

Nici unul din copiii mei nu vrea să se ocupe de hotelurile Hale. Şi cu toate acestea ştiu că dacă încerci să-i ţii strâns de tine pe cei pe care-i iubeşti, îi îndepărtezi pentru totdeauna.

— Dar pe mine nu m-ai îndepărtat tu, mamă. Eu m-am îndrăgostit şi asta a fost tot.

— Da, ştiu şi coborând vocea adăugă :

— Și ai avut dreptate. Luigi este un bărbat minunat.

Îl priviră amândouă și zâmbind se apropiară de cei doi bărbați. Dar conversația acestora le alungă buna dispoziție.

— Vorbești despre Germania cu destulă ambiguitate... De fapt, la ce te referi ? întrebă Luigi.

Larry arăta preocupat și cu singurul lui ochi îl privea intens pe Luigi :

— Hitler ! spuse sec.

— Dar crezi că germanii nu-l vor pe Hitler ?

— După cum văd eu lucrurile, nu prea au de ales sau mai bine spus, nu mai au de ales. Hitler a pus mâna pe întreaga putere. Este prea târziu pentru a mai putea face ceva. Nu va renunța de bunăvoie la poziția în care a ajuns. Și până acum economia Germaniei a fost într-o situație atât de gravă, încât oamenii trăiesc cu falsa impresie că el este salvatorul lor. Faptul că nu vrea să mai recunoască acordul de la Versailles, că promovează militarizarea Germaniei și cere să se facă toate eforturile pentru recâștigarea demnității pierdute de țara sa îl fac să câștige încă popularitate. Germanii îl privesc ca pe un salvator. Și nici nu mă mir. Sunt cu adevărat într-o situație disperată - și această deznădejde le întunecă judecata. Ei nu văd că într-un viitor nu prea îndepărtat, acest om nu le va aduce decât nenorociri și drame.

— Am fost în Germania de nenumărate ori. Ducele și Führer-ul întăresc relațiile dintre țările noastre.

— Și amândouă, Germania și Italia, îl susțin pe Franco, dar simt că rezultatul acestui război civil din Spania va fi o mare tragedie. Sute de mii de oameni își vor găsi sfârșitul.

— În Spania ? întrebă Luigi.

— Cred că știi mult mai bine decât mine toate acestea !

Luigi nu răspunse nimic și continuă să fumeze în tăcere.

— Dar de ce crezi că un eventual război ar cuprinde întreaga Europă ?

— Am ascultat discursurile lui Hitler. Bineînțeles că există și oameni care îl consideră un nebun ce bate câmpii sau un fanfaron. După părerea mea nu este nici una, nici alta, sau, aș putea să fiu de acord cu amândouă aceste opinii dacă situația nu ar fi atât de gravă. Hitler va face exact ceea ce spune și este o persoană foarte hotărâtă.

— Atunci oamenii n-ar mai trebui să-l asculte și dacă o fac, înseamnă că le vorbește despre exact ceea ce vor să audă.

— Așa crezi ? întrebă Larry privindu-l atent.

Luigi nu răspunse și pentru un moment între ei coborî o tăcere tensionată.

Charlotte-Anne, gazdă perfectă, simțind tensiunea din aer căută plină de tact să îndrepte discuția în altă direcție.

— Am o idee ! Ce-ar fi dacă mama ar sta aici în timpul cât Larry va fi plecat în Germania ? Apoi când va termina afacerile în Germania se va întoarce și vom mai petrece o săptămână împreună înainte de întoarcerea în Statele Unite ?

— Mulțumesc, draga mea, dar este imposibil. Avem un program bine stabilit și ne lasă foarte puțin timp pentru a ne prelungi călătoria. Nu putem rămâne mai mult. Este absolut necesar să ne întoarcem cât mai cu-

rând. Și mai este și ceea ce ți-am spus mai devreme despre marile hoteluri din Europa. De aici voi pleca la Veneția unde voi sta la Danieli și Gritti Palace, apoi la Paris pentru a arunca o privire hotelurilor George al V-lea, Ritz, Crillon și Plaza Athénée. Voi merge și la Londra pentru a încerca să intru în secretele de la Ritz și Claridge. Din Londra voi pleca spre casă și Larry mă va urma din Germania. Cred că a sosit timpul ca și în New York să apară un hotel care să poată face concurență celor din lumea întreagă.

— Există hoteluri foarte bune și în New York, comentă Luigi cu diplomație.

— Da, unele foarte bune, dar unul de neuitat ? Nu, nu avem așa ceva, spuse Elizabeth-Anne. Și vreau să realizez un asemenea hotel. Când am cumpărat hotelul Shelburne, am avut un plan bine stabilit și acum vreau să-mi transform acest vis în realitate. Doresc să renovez întreaga clădire din subsol până la acoperiș. Va fi perla rețelei noastre de hoteluri și se va numi Hale Palace.

— Mama, oare te vei schimba vreodată ? Mereu construiești și iar construiești.

Elizabeth-Anne zâmbi ușor :

— Oare ce altceva se poate face în viață ? Poți construi, poți distruge sau poți privi cum alții au succes, iar pe lângă tine trece viața. În ceea ce mă privește nu am fost niciodată de partea celor care stau fără rost.

*

* *

Cele șapte zile trecură atât de repede încât Charlotte-Anne avu impresia că mama sa și Larry nici nu apucaseră să despacheteze, când sosi și ziua plecării. Larry

urma să ia trenul spre Germania și Elizabeth-Anne călătorea împreună cu el până la Veneția.

— Aș fi vrut să stai mai mult, mama, spuse Charlotte-Anne cu regret în glas.

— În alte condiții am fi dorit și noi să mai rămânem, dar cu treizeci și șapte de hoteluri și moteluri de condus, mama ta este într-adevăr o femeie foarte ocupată. Și în ceea ce mă privește, doresc să-mi închei toate afacerile în Europa cât mai repede posibil și să-mi reinvestesc banii în Statele Unite. Lumea este în fierbere. Stăm pe o bombă care oricând poate exploda. Nu va dura mult până va apare persoana care va aprinde fitilul.

— Nu mă înspăimânta Larry, spuse Charlotte-Anne cutremurată de spaimă.

Fața lui exprima o mare durere și-i strânse mâna încurajator.

— Știu că te înspăimânt, dar trebuie să privești lucrurile în față. Dacă ne amăgim nu ajungem la nimic bun. Și totdeauna există două fețe ale medaliei. În timpuri frământate, de război, economia țărilor se schimbă, unele în bine, altele în rău. Este timpul să investim în întreprinderi de armament și de avioane în Statele Unite. Acestea sunt investiții de viitor.

— Nu ai uitat nimic ? întrebă Elizabeth-Anne, aruncându-i o privire lungă.

— Bineînțeles că nu, draga mea. Și hotelurile trebuie să înflorească.

Pe peronul gării, Larry o luă pe Charlotte-Anne de o parte și o strânse în brațe spunând :

— Dacă dorești ceva, orice, dacă ai nevoie de ceva, te rog anunță-ne !

Dădu din cap în semn că a înțeles. Pentru prima oară nu-l mai privea numai ca pe soțul mamei sale, ci ca și pe tatăl ei. Se ridică pe vârfuri și sărutându-l spuse :

— Da, tăticule !

— Ești sigură că nu vrei să te întorci în Statele Unite pentru un timp ? Măcar până se mai liniștesc lucrurile ? Totdeauna vei avea un loc al tău în casa noastră ! spuse el profund mișcat și o îmbrățișă cu căldură.

Se gândi o clipă cât era de atrăgătoare această propunere, dar știa că este irealizabilă. Nu putea să le spună alor săi că nu poate părăsi Italia, că este prizonieră.

— Știu, dar căminul meu este aici, cu Luigi. El este soțul meu și-l iubesc mult. Oricum, îți mulțumesc, răspunse ea cu un zâmbet strălucitor.

Acum că urmau să plece, o copleșea tristețea. Avea presimțirea că ceva se va schimba în viața ei. Dacă Larry nu greșea, viața liniștită se va schimba. Nu va mai fi în stare să fie stăpână pe viața ei. Odată cu căsătoria trecuse un prag greu de păsit înapoi.

— Suntem îngrijorați din pricina ta, spuse și Elizabeth-Anne îmbrățișând-o.

— De ce, mama ? Doar semăn cu tine. Sunt de neînvins. Și sunt și bine păzită și luându-l pe Luigi de mână, se ghemui în brațele lui.

Fluierul conductorului îi anunță să se pregătească de urcare în tren. Se mai îmbrățișară o dată și ajutând-o pe Elizabeth-Anne să se urce în tren, Larry le mai făcu un semn de adio.

Charlotte-Anne și Luigi rămaseseră pe peron până când batista fluturată de Elizabeth-Anne dispăru în zare.

— Sunt minunați și te iubesc amândoi nespus, spuse Luigi pe drumul spre casă.

— Şi amândoi te-au găsit fermecător chiar dacă Larry nu este totdeauna de acord cu părerile tale politice, replică Charlotte-Anne.

— Este un om extraordinar. Poate că nu este de acord cu mine, dar mă înţelege.

— El crede că totul se va termina printr-o imensă tragedie. La fel crezi şi tu, Luigi ? Niciodată nu vorbeşti despre toate acestea ! spuse Charlotte-Anne privindu-şi soţul drept în ochi.

— Pot face multe, dar nu pot prevesti viitorul, răspunse el evaziv.

Charlotte-Anne râse ca un copil şi se agăţă de braţul lui. Această vizită făcuse mult bine vieţii lor conjugale. Nu se mai simţise de mult atât de veselă şi senină şi nici Luigi nu mai fusese alături de ea atât de mult timp.

— Ceea ce nu pot înţelege încă este faptul că poţi zbura din New York până în Germania în mai puţin de cincizeci şi una de ore. Mama face acest drum pe mare în şase zile, iar Larry în câteva ore. Se pare că lumea se schimbă văzând cu ochii.

— Da, şi comparativ cu ce va aduce viitorul, asta nu înseamnă nimic. Într-o zi acest drum va deveni o problemă de câteva ore.

— Acum vorbeşte aviatorul ? îl necăji Charlotte-Anne.

— Da, ai dreptate !

— Da, nu ne rămâne decât să aşteptăm. Dar eu una nu prea pot înţelege. Cred că mi-ar place ca odată, mai târziu, să pot traversa Atlanticul în zbor. Presupun că este foarte palpitant.

— Vei vedea, pentru că nu se poate să nu trăieşti acest moment.

— Poate chiar tu vei fi pilotul meu.

— Nu, până când avioanele de pasageri nu vor face această traversare. Eu sunt pilot, iubito, nu uita. Aceste zepeline care plutesc acum, nu sunt decât niște baloane zburătoare.

— Da, dar sunt rapide.

— Așa crezi ? Comparativ cu avioanele, nu. Sunt greoaie și încete.

Și se dovediră a fi și nesigure când pe 6 mai 1937 cel în care călătorea Larry Hochstetter se prăbuși. Trecuse numai un an de când linia de pasageri fusese inaugurată, între New York și Frankfurt când zepelinul Hindenburg explodă și arse în Lakenhurse, New Jersey. Între cei treizeci și șase de pasageri care-și pierduseră viața se afla și Larry Hochstetter.

16

Mult mai târziu privind în urmă la ce se întâmplase, Charlotte-Anne consideră că Larry fusese un norocos. Știa că moartea este mai dureroasă pentru cei rămași, obligați fiind să înfrunte viața singuri. Când citea scrisorile mamei sale pline de tristețe și singurătate Charlotte-Anne nu se îndoia de acest adevăr. Răzbătea din acele pagini disperarea de a fi pierdut din nou un soț și Charlotte-Anne simțea și ea pierderea unui tată. Dar Elizabeth-Anne nu se închise în ea, nu se retrase într-o lume a ei, ci se aruncă în muncă, luptându-se din toate puterile să-și găsească consolare în conducerea activității hotelurilor ei.

Dar nu era numai pierderea lui Larry.

Era greu de trecut și peste drama politică pe care o trăia omenirea. Larry avusese dreptate. Vărsarea de sânge pe care o prevestise cucerea Europa. Hitler era avid de putere și împreună cu Mussolini începură să înghită teritorii și popoare. Europa fierbea.

În 1937 Italia cucerea Etiopia.

În 1938 Italia urma exemplul aliatei sale, Germania, și adopta legile anti-semite.

Pe 31 martie 1938 după patru ani de dictatură a aripii drepte în Austria, Hitler mărșăluia în Bavaria și Austria devenea parte integrantă a Germaniei în urma Anschlussului.

În ianuarie 1939, Ducele anunța anexarea Albaniei, o imitare conștiincioasă a victoriilor vechii Rome.

În 1939 Hitler semna pactul de neagresiune cu Uniunea Sovietică, pe care avea să-l încalce curând.

În această perioadă a vieții ei, Charlotte-Anne nu mai participa la întrunirile oficiale dacă Luigi nu era și el prezent. Nu putea să mai suporte tonul pe jumătate amabil al celor care o felicitau sau vocile pline de încântare care slăveau renașterea noului Imperiu Roman. Nimeni nu părea să observe faptul că aceste victorii se datorau lipsei de armament și tehnică de luptă a celor cuceriți. De cele mai multe ori aceste victorii nu erau altceva decât măcelul unor oameni lipsiți de apărare.

Și apoi între întâi septembrie și douăzeci și șapte septembrie 1939 se produse marea explozie. Polonia fu invadată și împărțită.

Dar planul odios al lui Hitler nu ieși cu totul la lumină, decât după întâlnirea sa cu primul ministru britanic Neville Chamberlain, care avusese loc în München.

Chamberlain și omologul său francez făcuseră tot ce era posibil pentru a ține pericolul cât mai departe de țările lor și lăsară Cehoslovacia pradă lui Hitler.

În timp ce se plimba prin grădina vilei sale, o oază de liniște în toată această furtună, Charlotte-Anne se întreba când și cum se va sfârși acest măcel.

În toamna anului 1940 Luigi se întorsese dintr-o altă misiune secretă încredințată de Duce. În după-amiaza senină de toamnă, cu storurile trase, făcură dragoste cu aceeași ardoare ca la începutul iubirii lor și apoi așteptând ca respirațiile lor să-și recapete ritmul normal, rămaseră un timp tăcuți.

Apoi mângâindu-l ușor, Charlotte-Anne întrebă :

— Luigi, ce se întâmplă în lume ? Ce se va întâmpla cu noi ?

— Nu-ți face griji, cara, totul va fi bine pentru noi.

— Da, dar chiar ieri am văzut oameni bătuți în stradă și mânați în camioane ca vitele. Am întrebat pe cineva ce se întâmplă și mi-a spus că aceia sunt evrei.

— Te sfătuiesc să nu-ți faci griji pentru evrei, răspunse el sumbru.

— Dar cum este posibil ? Hitler înfulecă teritorii ca un împărat înfometat și îi aruncă și Ducelui firimiturile. Ce se va întâmpla dacă toate acestea vor continua ? Hitler și Mussolini vor cuceri lumea. Luigi ce se va întâmpla dacă Statele Unite vor intra în război ?

— Preocupările Europei și ale Statelor Unite nu sunt aceleași. Statele Unite au avut mult de câștigat de pe urma războiului trecut. Vei vedea că America va avea înțelepciunea să stea de o parte.

Dar ultimul cuvânt nu avea să fie acesta. Pe 7 decembrie 1941 japonezii atacau Pearl Harbor.

Nu avea să dureze mult și aliații Japoniei, Germania și Italia, declarau și ele război Statelor Unite.

Charlotte-Anne di Fontanesi născută în Statele Unite ca o adevărată americană, în sufletul ei se trezi dușmanul tuturor — mai puțin al soțului ei — pe care continua să-l iubească la fel ca în prima zi.

*

* *

De ambele părți ale Atlanticului, Elizabeth-Anne și Charlotte-Anne primiră aceste declarații de război cu uimire și teamă. Relațiile diplomatice dintre Italia și Statele Unite încetau, iar serviciile poștale nu mai erau posibile. Numai prin mijlocirea cardinalului Corsini putură Charlotte-Anne și mama sa, să mențină legătura. Scrisorile lor erau duse la Vatican și de acolo, mai târziu, ajungeau la destinatar. Vaticanul se considera neutru, dar Papa Pius al XII-lea era apreciat de Hitler ca o pacoste. Se zvonea că Hitler intenționa să-l mute pe papă în Germania sau în Liechtenstein de unde putea să-l țină sub observație și să-i influențeze activitatea.

Schimbul de scrisori între mamă și fiică lua mult timp, uneori chiar luni treceau de la trimiterea scrisorii și până la primirea ei.

De câte ori sosea o scrisoare, Charlotte-Anne o ținea strâns lipită de inimă și abia apoi o desfăcea. Veștile din New York erau fie rele, fie bune și uneori dulci-amare.

„Totul este foarte trist fără Larry, și-mi este atât de dor de el ! Uneori mă întreb cum de reușesc să rezolv totul fără a-l avea lângă mine. Era un om extraordinar și abia acum văd că a făcut tot ce trebuia pentru ca imperiul nostru să meargă înainte de la sine...

Am mai cumpărat încă trei moteluri. Bineînțeles, că din cauza războiului, mulți din oamenii mei au plecat pe front și aceasta face ca eu să fiu mult mai ocupată. Dar am angajat multe femei și văd că și ele se descurcă de minune...

Zaccheus a fost îmbarcat și se află la datorie în Pacific. Era atât de fericit că a fost înrolat și când te gândești că abia a împlinit optsprezece ani. Stau în permanență cu sufletul la gură din cauza lui...

Sper că la Roma totul merge bine. Veștile care ajung aici sunt confuze. Nu știu niciodată ce să cred, dar sunt sigură că avându-l alături pe Luigi...

Sunt distrusă. Nu știu dacă voi putea suporta această nouă tragedie. Zaccheus a fost debarcat și se află în spital. Nu pot face nimic în afară de a mă ruga. I s-au amputat ambele picioare și uneori am impresia că și-a pierdut dorința de viață...

Sunt foarte încântată de asistenta care-l îngrijește pe Zaccheus. Este o femeie urâțică, dar bună și sensibilă și-l îngrijește foarte bine. Pentru prima dată Zaccheus pare să-și fi recăpătat pofta de viață...

Cred că vei fi uimită, scumpa mea! Am plâns pe toată durata ceremoniei. Janet va fi o soție foarte bună. După numai un an de la acea tragedie îngrozitoare, ei se înțeleg perfect și se iubesc. Este emoționant să vezi cu câtă căldură îi poartă de grijă...

Janet este gravidă! Sunt atât de fericită! În sfârșit o minune iese din acest blestemat război!"

Un timp pentru Charlotte-Anne era imposibil de știut cine va câștiga. Germania era susținută de Italia și Ja-

ponia dar, aliaţii erau mai numeroşi. După fiecare luptă se părea că sorţii se schimbă.

De când intraseră Statele Unite în război, Charlotte-Anne urmărea evoluţia războiului cu aviditate. Începu să iasă în societate din nou, numai pentru a mai culege informaţii.

Cercul de cunoştinţe pe care-l frecventa ştia multe despre evenimente căci era format din cei mai puternici şi influenţi membri ai societăţii din Roma. Nu toţi erau la fel de discreţi când vorbeau, cum era Luigi. Dacă generalii şi soţiile lor nu minţeau, ceea ce se spunea în presă şi la radio era departe de a fi adevărat. Dacă ascultai rapoartele oficiale italiene, credeai că aliaţii erau aproape învinşi. La început fusese adevărat, dar cu cât trecea timpul, Charlotte-Anne înţelegea că lucrurile se schimbă şi că aliaţii începeau să câştige, lucru care o umplea de fericire dar nu lăsa să se vadă nimic din ce simţea.

Şi când pe 9 septembrie 1943 aliaţii invadară Italia, în curtea vilei sale din Roma, Charlotte-Anne desfăcu o sticlă cu şampanie în cinstea evenimentului.

Dar se bucura prea repede, şi află acest adevăr dureros curând.

În ziua de 10 septembrie Luigi se întoarse la Roma. Petrecură o noapte împreună şi o anunţă că urma să plece în sudul Italiei, cu o divizie de infanterie pentru a încerca să oprească înaintarea aliaţilor. Era pentru prima dată când Luigi lăsă să iasă la iveală îndoielile. Faptul că Ducele îl trimitea pe cel mai bun pilot al său să conducă o divizie de infanterie vorbea de la sine despre situaţia reală în care se afla Italia. Luigi gândea că nu va mai dura mult şi Italia avea să fie cucerită.

Charlotte-Anne era mai mult decât înspăimântată. Totdeauna în război, infanteria era cea mai expusă armă și număra cele mai multe victime. Se temea atât de mult pentru viața lui Luigi, încât îi părea rău că s-a bucurat de intrarea aliaților în Italia. Dar nu lăsă să i se citească spaima. Nu voia să afle Luigi cât era de îngrijorată.

Orele fericite zburară repede. Când sosi mașina comandamentului să-l ia, îl conduse la poartă și după ce o sărută cu patimă sub lumina lunii îi smulse o promisiune :

— Te rog, cara, nu am prea mult timp la dispoziție, așa că te rog să mergi la Palatul de Cristal și să-i rogi pe părinții mei să vină la Roma și să rămână aici până se vor liniști lucrurile. Aici vor fi în siguranță. Mă tem că în sud va fi o mare vărsare de sânge.

*

* *

Campania părea să se bucure de o falsă seninătate și siguranță. Oriunde privea, lumea părea să trăiască în pace. Viile erau îngrijite ca altădată, strugurii atârnau grei și zemoși.

Oricât încercă să o convingă, principesa Marcella nu consimți ca împreună cu prințul să plece la Roma.

— Nici nu-mi trece prin minte să plec. O di Fontanesi niciodată nu fuge.

— Dar va fi periculos să rămâneți aici. Și, de altfel, nu a fost ideea mea, ci a lui Luigi.

Ochii principesei se întunecară.

— Oriunde este periculos să trăiești acum, chiar și în Roma.

— Da, dar Luigi crede că în Campania se vor da lupte grele.

— Nu are importanță, eu nu sunt de acord să-mi părăsesc căminul.

— Dar nu are nici o importanță siguranța persoanei tale ? Nu-ți pasă de viață și moarte ? Trebuie neapărat să dai dovadă de atâta încăpățânare și egoism ?

— Te rog încetează cu melodrama. Dacă tu vrei să pleci la Roma, ești liberă s-o faci.

„Da, dar i-am promis lui Luigi să am grijă de părinții lui. Cum pot avea grijă de ei dacă plec la Roma", gândi Charlotte-Anne.

La început hotărî să mai rămână câteva zile, zilele se transformară în săptămâni și apoi în luni. Apoi începu să se simtă rău. La început când nu mai avea ciclu, nu dădea importanță. Se mai întâmplase și altădată. Apoi în fiecare dimineață se simțea rău și mirosul de mâncare îi făcea greață.

Așa că la grija pentru Luigi și părinții lui se mai adăuga una.

Chiar înainte de a merge la doctor, știu că este din nou însărcinată.

*
* *

Cu cât se apropia ziua nașterii se apropia și războiul, dar Charlotte-Anne rămăsese la Palatul de Cristal. Făcuse o promisiune și trebuia să se țină de ea și indiferent de convingerile lui politice, Luigi era soțul ei. Nu putea să-l dezamăgească. Dacă părinții lui nu voiau să plece, ea nu avea de ales, trebuia să rămână cu ei.

Campania era un izvor nesfârșit de zvonuri. Americanii se apropiau, americanii erau învinși, alții spuneau că tot americanii comiteau atrocități.

Charlotte-Anne nu-şi pleca urechea la nici un zvon. Ştia că aericanii nu erau monştri veniţi din lumea basmelor. Dar se temea pentru copilul ei nenăscut încă. De la prima ei sarcină, când născuse acel copil mort, nici o sarcină nu o mai dusese până la capăt. Zi de zi se ruga ca minunea să se înfăptuiască. Acum când lumea era în pragul nebuniei şi moartea bântuia fiecare casă, acum mai mult ca oricând, dorea să dea viaţă unui copil, să aducă pe lume o nouă fiinţă.

Fiecare zi care trecea era o minune.

Lunile treceau şi copilul creştea. Îi era din ce în ce mai greu să se mişte. Când trecură opt luni, plânse în tăcere de fericire.

În luna a noua, aliaţii se aflau la zece mile mai la sud de palat.

Încă o dată Charlotte-Anne încercă s-o convingă din nou pe Marcella :

— Aceasta este casa mea şi nu o voi părăsi, niciodată ! răspunse Marcella.

Acum când bătea vântul, aducea din sud zgomotele artileriei. Noaptea cerul era luminat ca acasă, în America, de 4 iulie. Apoi văzură retrăgându-se soldaţi germani şi italieni răniţi.

Şi, în sfârşit, aliaţii ajunseră la două mile de palat.

Atunci Charlotte-Anne imaginä un plan.

Nu cunoştea deloc strategia militară dar ştia un lucru : dealul pe care era construit palatul, împreună cu cel pe care se afla mănăstirea erau cele mai înalte din regiune. Germanii şi aliaţii vor încerca să menţină controlul asupra acestor înălţimi.

Reuşi să trimită o nouă scrisoare la mama ei anunţând-o că mai sunt doar două săptămâni până va naşte.

Apoi ceru să i se sape în locul cu viţă de vie, un fel de pivniţă ca cele din Texas când urmau să vină tornade.

Dacă răul cel mare avea să se producă şi familia di Fontanesi se va afla în mijlocul luptelor, se va putea ascunde în acel loc.

Adăpostul abia fu terminat, când se dovedi câtă nevoie aveau de el.

17

Charlotte-Anne nu mai ştia de cât timp părăsiseră palatul. Părea că se ascund de zile în şir.

Trăiau foarte înghesuiţi şi aveau doar câteva lumânări pe care le aprindeau din când în când. Deasupra adăpostului se afla un capac de lemn ascuns sub frunze de vie. Puţina hrană pe care o aduseseră cu ei se termină repede şi acum erau obosiţi, însetaţi şi nemâncaţi. Nervii le erau încordaţi la maximum. Charlotte-Anne se temea că vor ajunge la un moment dat, fiecare din ei să-şi piardă stăpânirea de sine şi să se revolte împotriva celorlalţi.

Trupurile lor nespălate ca şi găleata pe care o ţineau într-un colţ al adăpostului, făceau ca în această groapă întunecoasă să plutească un miros oribil, greu de suportat.

Luptele păreau să dureze veşnic. Vuietul artileriei şi lătratul mitralierelor erau singurele zgomote ce se auzeau zi şi noapte. De multe ori schijele obuzelor căzeau în jurul adăpostului făcând pământul să tremure şi să-i acopere cu pietricele şi praf ce cădea din pereţii gropii.

Charlotte-Anne trăia cu teama nemărturisită că vor fi îngropaţi de vii.

— Casa noastră ! Toate comorile noastre, tot ce s-a adunat de-a lungul multor generații, totul, absolut totul va fi distrus, repeta plângând principesa Marcella di Fontanesi.

— Liniștește-te ! Fii bucuroasă că suntem încă în viață, încerca să o calmeze prințul.

— Da, dar pentru cât timp ? ! Vei vedea că în curând vom muri toți. Când Luigi se va întoarce o va face numai pentru a ne îngropa, dacă ne va găsi vreodată ! Am fi fost în siguranță în palat !

*

* *

Primele dureri ale nașterii, Charlotte-Anne le simți în timpul unui bombardament violent. A tăcut un timp fără a le spune socrilor săi ce se întâmplă, dar când durerile deveniră mai dese și mai puternice, nu putu să mai ascundă adevărul :

— Cred că în curând voi naște !

— Ce ? Acum ? Aici ? Nu avem nici mâncare și în curând vom rămâne și fără strop de apă !

Charlotte-Anne încercă să se așeze într-o poziție cât mai confortabilă și nu spuse decât :

— Îmi pare rău ! Știu că nu e momentul, dar vă rog să mă ajutați !

— Doar ești soția lui Luigi ! Fii liniștită, te vom ajuta, nu-i așa Marcella ?

— Numai de-ar înceta luptele ! Vocea ei cultivată și plăcută devenise vocea unei femei simple, speriată de moarte. Cum putem s-o ajutăm ! Nici nu vedem ce facem în întunericul de aici ! Nu mai avem decât o lumânare și locul acesta este cumplit de murdar.

Întinzând mâna și atingând-o pe cea a soacrei sale, Charlotte-Anne spuse :

— Dar aici suntem cu adevărat în siguranță !

Un obuz lovi pământul undeva în apropierea lor și groapa se cutremură din nou. Și din nou nori de praf și de pietricele căzură peste ei.

— Acesta e sfârșitul, auziți ? Sfârșitul ! țipă principesa Marcella.

— Taci, te rog, trebuie să ne păstrăm calmul, încercă prințul să-și liniștească soția.

— Trebuie să fim calmi ! Trebuie să ajutăm la aducerea pe lume a unui copil.

Râzând isteric, principesa izbucni din nou :

— Dacă n-ar fi fost ea și neprețuitul ei copil, nu ne-am afla într-o asemenea situație fără ieșire. Eu plec ! Sunt hotărâtă să ies din gura aceasta de șobolani ! Voi puteți rămâne aici până în ziua de apoi, nu mă interesează ce faceți ! Auzi, poporul *ei* a invadat Italia și din cauza la . . .

Palma prințului răsună ca o împușcătură când atinse obrazul principesei. Aceasta scoase un țipăt de uimire după care se liniști. Apoi începu să scâncească încet, ca un copil pedepsit.

Șase ore mai târziu când de afară zgomotele anunțau că luptele au ajuns la apogeu, țipătul copilului anunță că o nouă viață apăruse pe lume.

— Este o fată, spuse prințul plin de mândrie. Casa di Fontanesi are o nouă principesă.

Principesa Marcella râse cu răutate :

— O nouă principesă ! Bătrân nebun ! Asta-i tot ce ne lipsea, o nouă principesă. Dacă Luigi va pieri în război, cine va duce mai departe numele di Fontanesi ? Familia noastră avea nevoie de un băiat, nu de o fată !

Deşi epuizată, Charlotte-Anne încă mai era în stare să se teamă de o nouă ciocnire între prinţ şi soţia sa. Dar acesta, cu vocea tremurând uşor, dar plin de demnitate, nu spuse decât :

— Taci, Marcella ! Nu poţi mulţumi cerului pentru încă o binecuvântare pe care o pogoară asupra noastră ?

Cu ochii plini de lacrimi, recunoscătoare prinţului pentru bunătatea lui, Charlotte-Anne îşi păstră calmul de dragul fiicei sale. Întunecimea şi mizeria gropii în care zăcea, crizele de isterie şi răutate ale principesei şi oboseala o făcură ca încet să alunece într-o stare de inconştienţă lăsându-şi fiica în grija prinţului.

Ţipetele copilului o smulseră din această toropeală.

— Cred că trebuie să o hrănesc, îi spuse ea prinţului cu voce slabă.

— Cum te-ai gândit s-o numeşti ?

— Nu ştiu ! Vom aştepta sosirea lui Luigi. Era atât de obosită încât nu mai putu scoate o vorbă. Îşi luă fiica şi o puse la sân. Aceasta, mânată de instinct, încercă să sugă, dar sânii erau goi. Copilul încercă din nou, sugând nebuneşte şi apoi începu să plângă.

Îngrozită, Charlotte-Anne spuse mai mult pentru sine :

— Nu am nici un strop de lapte.

— Vezi ! Ţi-am spus eu, aceste tinere americane nu sunt bune de nimic, nici măcar nu-şi pot alăpta copiii. Te-am avertizat, nu-i aşa ? Luigi trebuia să se însoare cu o fată serioasă, cu o italiancă...

— Marcella, ţine-ţi gura, pentru Dumnezeu, taci odată !

— Şi cum vom hrăni copilul ? continuă cu furie şi răutate principesa. Spune-mi tu ! Presupun că vom merge în bucătărie şi vom încălzi laptele...

— Te rog, te rog încetează, sperii copilul, se rugă Charlotte-Anne.

De afară se auzea tot mai aproape barajul artileriei. Pentru o clipă în groapă se lăsă liniștea ca imediat copilul să izbucnească într-un plâns și mai ascuțit.

— Taci, iubita mea, taci scumpa mea, nu plânge ! încercă Charlotte-Anne să-și liniștească fiica înfometată. Dar cuvintele ei pline de dragoste nu puteau trece peste legile firii și Charlotte-Anne începu să plângă și ea.

În cele din urmă copilul căzu într-un somn agitat și Charlotte-Anne se lăsă și ea pradă oboselii.

Curând, fetița se trezi din nou și țipetele sale durară îndelung de data aceasta.

Și nu puteau face nimic, nu aveau cu ce să o hrănească.

Dacă nu găsea o soluție, copilul ei avea să moară.

În cele din urmă sărutându-și fiica și lipindu-și obrazul de al ei murmură :

— Plec să-ți aduc lapte, domnișoară Fără-nume.

— Dar nu poți pleca ! Nu atât timp cât se dau lupte atât de grele ! Ești și prea slăbită pentru a face un asemenea efort.

— Atunci cine va aduce laptele ?

Prințul tăcu și până și principesa nu mai găsi nimic de spus.

— Mama se va întoarce repede, vorbi ea copilului și apoi i-l dădu prințului. Vă rog aveți grijă de ea.

— Promit, spuse prințul.

Cu greu Charlotte-Anne se ridică și începu să urce treptele scării. Când ajunse sus îndepărtă capacul și privi cu grijă în jur.

Era noapte, dar focurile artileriei luminau cerul şi zgomotele obuzelor răsunau ca tunetele împrejurul ei.

— Ne vom ruga pentru tine ! spuse prinţul în şoaptă.

Charlotte-Anne privi spre socrii săi şi în lumina tunurilor văzu ochii lor privind-o cu teamă. Apoi, fără nici o ezitare, se strecură afară şi se simţi invadată de mirosul aducător de moarte al prafului de puşcă. În jurul său atmosfera încărcată de fum şi praf amintea de iad.

Încet, chinuitor de greu începu să se târască. Fiecare mişcare era ucigătoare şi singurul motiv pentru care nu ceda era dorinţa de a-şi salva fiica.

Înainte de a reuşi să fi parcurs primii treizeci de metri auzi ţăcănitul unei mitraliere în apropierea ei. Două gloanţe i se înfipseră în braţ şi în coapsă. Se rostogoli pe spate şi privi focurile ce luminau cerul. Tot ce simţea era o uimire profundă. Încercă să se ridice, dar nu se putu mişca. Nu înţelegea ce se întâmplă cu ea. În locul durerii o cuprinsese, copleşind-o, o necunoscută neputinţă. Nu era în stare să facă nici cea mai mică mişcare.

Singurul gând care o tortura era acela că fiica ei va muri de foame, apoi încet-încet se prăbuşi într-o stare de inconştienţă.

18

Cele trei bătrâne zdrenţăroase în negru se strecurau printre trupurile măcelărite, în tăcere. Nori înalţi de fum negru, uleios pluteau deasupra câmpului de luptă. Totul în jur părea o scenă de coşmar. Albastrul înalt al cerului fără nori, coroanele înălţate ale chiparoşilor, căldura focurilor izbucnite ici-colo făcea ca totul să fiarbă în jur, armele distruse, morţii zăcând în poziţii

stranii pe pământul ars, gemetele muribunzilor, trupurile însârgerate ale celor pe moarte, totul era un coşmar de neîndurat.

— Am terminat, spuse una din bătrâne, cea cocoşată. Tot ce a mai rămas sunt morţii.

— Şi muribunzii, o corectă cea de-a doua femeie, strângându-şi şalul cu mâinile strâmbe de reumatism. Privirea ei aspră, scotocea trupurile ce zăceau în jur. Zări pe unul îmbrăcat în uniforma Italiei. Încercă să întoarcă trupul ţeapăn cu piciorul. Reuşi şi faţa însângerată privea spre ea cu chipul morţii.

— Îl cunoşti, cumva ? şuieră cea de a treia femeie.

Clătină din cap şi privi în jurul său. Mirosul morţii îi era binecunoscut. Îşi făcu repede semnul crucii căci era bătrână şi moartea îi era cunoştinţă veche. Chiar ea reuşise să păcălească moartea în trei rânduri. Îşi văzuse vecinii din sat sfârşindu-se de foame. Îşi văzuse rudele şi prietenii puşi la zid în mijlocul satului şi împuşcaţi de grupuri de fascişti înarmaţi şi primise scrisori ce-i anunţau moartea fiilor şi nepoţilor. Reuşise să supravieţuiască cei foarte bătrâni şi cei foarte tineri şi nici aceştia toţi.

Auzi pe una din celelalte două bătrâne scoţând un strigăt de bucurie la vederea unui deget pe care strălucea, printre petele de sânge un frumos inel. Dădu din cap trecându-şi limba peste gingiile lipsite de dinţi. Nimic nu era nou pentru ea, nici viaţa, nici moartea. Doar că acum, în jurul ei, era mai multă moarte ca de obicei. Dar ea ştiuse că aşa va fi ! Doar şoptise prietenelor şi rudelor cât îi ura pe porcii de fascişti, aducători de moarte.

Continuă să-şi molfăie gingiile în timp ce trecea cu greu printre trupurile sfârtecate. Apoi o văzu şi strigă :

— Veniți repede, principesa !

— Da, este într-adevăr principesa, toți suntem egali în moarte, șuieră una din femei.

— Dar nu este moartă ! Vedeți ? Respiră încă, și-și făcu semnul crucii în grabă.

— Da, principesa cea tânără. Americana ! S-a măritat cu el pentru titlu. Pentru asta o scuip în față ! Chiar și moartea este prea bună pentru ea.

— Nu vorbi așa despre morți ! spuse cea dintâi punând o mână veștedă pe brațul ei. Hai să mergem, trebuie să vedem dacă mai sunt bărbați pe care-i cunoaștem printre răniți.

— Dar eu tot scuip pe ea ! spuse aceeași bătrână, șuierător.

— Ascultați !

Toate trei ciuliră urechile, ascultând țipătul înfundat venit din depărtare.

— Un copil !

— Nu, nu cred. Un soldat plângând. Când se apropie moartea și bărbații devin copii.

— S-ar putea să fie vântul ! spuse cea de-a treia.

Cele trei femei dispărură din fața ei în timp ce Charlotte-Anne își mai revenea o dată la viață. Își plimbă privirea confuză fără să-și miște capul.

Norii albi de fum începeau să se destrame și se putea vedea cerul albastru intens ce părea s-o copleșească. Era parcă sub apă și privea spre suprafața ei, ca un pește ce zace pe fundul mării, temător să nu atragă atenția asupra lui. O învăluă un miros pe care-l mai simțise cu ani în urmă când fusese dusă la spital pentru o apendicită

acută. Avusese loc un grav accident și simțise în spital același miros metalic, pătrunzător.

Era mirosul morții.

Moartea ! ? Privi cerul albastru. Nu, nu era moartea. Nu putea fi moartea, în mijlocul acestui minunat univers albastru lichid, unde totul părea atât de plăcut și liniștitor.

Greu, foarte greu, întoarse capul și zări un braț sfărâmat. Se încruntă pentru a se concentra. Nu înțelegea de unde vine această imagine. Apoi o frică neînțeleasă începu să o cuprindă și încet-încet își aminti totul.

Bombele împrăștiind moarte și fulgerele scurte ale gloanțelor.

Cutremurul ce făcuse ca totul în jurul ei să se miște amenințător.

Ciudata amețeală ce o copleșise în timp ce una câte una durerile îi străpungeau trupul.

Valurile de sânge ce năvăliseră prin rănile din trupul ei, încercând, parcă, să scape dintr-o capcană.

Mintea ei începea să înțeleagă și o teamă cumplită puse stăpânire pe ea. Inima îi bătea nebunește, deși încerca singură să se liniștească. Respiră de câteva ori adânc și în cele din urmă reuși să se liniștească după care deveni din nou inconștientă.

Murea. Înțelegea acum acest adevăr. Dar, era minunat... Puterea ce se scurgea încet din ea, senzația amețitoare, ca atunci când te prăbușești. Totul se micșora în jurul ei și apoi fulgerul acela luminos, mai strălucitor ca o mie de sori. Ce ușor era să te lași pradă acelei lumini strălucitoare, amețitoare.

O mică picătură se rostogoli pe obrazul ei.

O sorbi şi simţi gustul sărat al lacrimilor.

Trăia, încă mai trăia.

Imaginile se amestecau în mintea ei, fragmente de viaţă...

Iat-o copil, strângându-şi buzele cu încăpăţânare, încercând să facă primii paşi siguri alături de mama sa,... apoi alerga pe scări pierzându-şi răsuflarea şi fluturând mândră carnetul de elevă... o tânără serioasă stând pe bordul navei Ile de France, în drumul spre Europa, blocurile de piatră din Manhattan, pierind în zare.

New York... casa ei...

Încet, ochii se închiseră, pleoapele zbătându-se uşor. Era atât de obosită ! Da, nu mai voia să stea în lumea de sub apă. Nu voia să mai rămână aici. Dorea să plece, departe, într-o altă lume, într-o altă dimensiune a timpului.

Principesa di Fontanesi, cea mai bogată femeie din Italia, născută Charlotte-Anne Hale într-un mic oraş din Texas şi crescută în New York voia să plece acasă, unde totul era plăcut, unde se simţea ocrotită.

Amintirile o copleşau, viaţa îi părea un vis, scene din copilărie se amestecau cu scene din viaţa ei de femeie şi totul se învolbura şi iar apăreau imagini luminoase şi totul părea să se multiplice la nesfârşit.

Şi printre toate gemetele răniţilor din jur, printre zgomotele morţii se detaşa clar un ţipăt ascuţit, furios, dar nicidecum temător.

Era fiica ei, plânsul fiicei ei.

Copilul ei, pe care-l părăsise în adăpostul acela ca o groapă, în timp ce ea se târa prin vârtejul bătăliei, pentru a-i aduce mâncare, ca să o ţină în viaţă...

19

— Ajutor ! Vă rog, nu mă poate ajuta nimeni ? !

Strigătele ei răsunau ca într-un defileu, purtate înapoi de ecou. Simţea o căldură care creştea în ea, apoi se micşora şi tot aşa mereu.

— Ajutor, vă rog, ajutaţi-mă !

Cei doi brancardieri, cu brasardele lor cu însemnul Crucii Roşii, se opriră şi priviră spre Charlotte-Anne.

— Este o femeie ! se miră unul din ei.

Lăsă jos capătul tărgii, se lăsă într-un genunchi şi punându-i mâna pe frunte exclamă :

— E rece ca gheaţa !

O mai examină o dată şi în momentul în care văzu masa vâscoasă de sânge în care zăcea Charlotte-Anne spuse doar :

— Toţi sunt de altfel foarte grav răniţi.

— Sunt mulţi răniţi, ai dreptate. O luăm acum la spital sau la turul următor ?

Omul o privi din nou :

— Pe mare se spune că întâi se salvează femeile şi copiii. Cred că şi pe câmpul de luptă se poate face la fel. O luăm şi o ducem acum la mânăstire.

O ridicară uşurel şi o rostogoliră pe targă.

Gemu de durere, dar ei părură să nu dea importanţă. Când ridicară targa şi porniră, fiecare pas al lor era egal cu o imensă durere pentru că, durerea îi sfâşia tot trupul. Ţipa şi ţipa, dar părea că nimeni nu aude.

După câţiva paşi omul din faţa tărgii se întoarse spre celălalt şi întrebă :

— Mai trăieşte ? E atât de liniştită !

— Trăiește, dar pare să aibă mari dureri. Cred că nu va mai rezista mult timp.

— Uneori e mai bine așa. Cel puțin după moarte va dormi în pace. Nu va mai simți nimic din nenorocirea care a lovit-o.

Charlotte-Anne privea norii alburii rostogolindu-se în înaltul cerului.

„Nu aveți niciunul dreptate. Toți greșesc când vorbesc astfel despre moarte. Moartea este rece și dureroasă. Indiferent ce se spune, moartea este îngrozitoare".

Tot ce auzise despre desprinderea de viață știa în acea clipă că nu erau decât minciuni.

Acum știa cum este moartea.

*

* *

Avea doar patru ani și stătea în brațele tatălui ei, ascultând cu atenție povestea pe care i-o citea acesta. În momentul în care închise cartea, tresări și-l întrebă privindu-l drept în față :

— Asta-i tot ?

— Îmi pare rău, dar așa este, răspunse el zâmbind.

— Dar ce se mai întâmplă după ce se spune „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți ?"

— Înseamnă exact ceea ce ai auzit : au trăit fericiți toată viața.

— Dar când a mușcat din măr, murise, nu-i așa ? întreba Charlotte-Anne.

— Da...

— Și când prințul a sărutat-o și-a revenit ?

— Da, răspunse tatăl.

— Credeam că va rămâne adormită pentru totdeauna.

— Nu, nu-ţi face griji. Prinţul a venit şi a trezit-o, aşa cum ţi-am spus.

— Tăticule ?

— Da, scumpa mea.

— Nu voi mai mânca niciodată mere.

— Ei, nu trebuie să te sperii aşa rău. Este doar o poveste. Asemenea lucruri se întâmplă numai în poveşti. Dacă mă gândesc bine, cred că oamenii nici nu ştiu să otrăvească mere.

— Chiar aşa ? Dar oamenii mor, nu-i aşa ?

— Da, răspunse blând tatăl. Într-o zi noi toţi vom muri. Dar nu trebuie să te temi, până atunci mai e timp îndelungat. Abia te-ai născut.

— Dar când murim, vine un prinţ şi ne sărută ca să ne trezim ? Când a murit mama lui Billy n-a venit nici un prinţ şi ea a rămas tot moartă !

— Ştii Charlotte-Anne, se întâmplă că noi toţi murim atunci când am trăit destul de mult timp.

— Şi doare ?

— Cred că nu !

— Şi ce se întâmplă după aceea ?

— Vine un prinţ şi ne trezeşte. Numai că nu este un prinţ adevărat ci este Dumnezeu. El ne trezeşte sufletele la viaţă şi dacă am fost buni în timpul vieţii, el ne ia alături de el în ceruri şi trăim de-a pururea fericiţi.

— Şi ce facem când ajungem în ceruri ?

— Nu ştiu prea bine ! Cred că facem tot ceea ce ne era plăcut, aici pe pământ.

— Adică putem face prăjituri ? întrebă încântată Charlotte-Anne.

— Da, cred că da, spuse râzând tatăl său şi o sărută cu drag.

— Dar... Dumnezeu ne trezește cu adevărat ? Nu ne lasă să dormim mereu ? Nu uită de noi ?

— Nu, el niciodată nu uită, răspunse tatăl cu căldură, strângând-o în brațele sale. Vine și ne trezește pe toți. El este prințul nostru cel adevărat.

20

Mânăstirea se înălța pe vârful unui deal ce domina împrejurimile și de pe care se vedea întreg ținutul până departe. Numai un capriciu al strategiei militare și norocul vecinătății unui deal mai înalt, cel pe care se află palatul di Fontanesi, acum o ruină fumegândă — salvase mânăstirea de dezastru. Luptele duraseră cu furie timp de opt zile și împrejurimile mânăstirii ofereau scene de coșmar.

Fundația mânăstirii data din secolul doisprezece și era înconjurată de un zid gros de piatră ce o separa total de viața din afară. În interiorul zidurilor, clădirea principală a mânăstirii, cu arcadele ei încrucișate, adăpostea chiliile înghesuite și dormitorul comun. Vechile ziduri răsunau de gemetele răniților, de litaniile murmurate de cei ce se rugau și de mii de alte zgomote ce se revărsau tumultos din mânăstirea atât de tăcută altădată. Duhoarea de urină și de fecale se amesteca cu mirosul metalic al sângelui. Era o după-amiază târzie și șirul nesfârșit de răniți era ca un izvor ce nu seacă niciodată.

Sora Maria Theresa stătea pe marginea unui pat și ștergea cu un burete sângele închegat de pe trupul unui tânăr. Nu mai văzuse un bărbat de ani de zile și un bărbat gol nu văzuse în viața ei. Încerca să-i ușureze dure-

rile şi să-i cureţe rănile fără să-l privească, lăsându-se îndrumată de gemetele rănitului mai mult decât de privirile ei. În spatele ei brancardierii treceau într-un du-te-vino ameţitor.

Nu ştiu unde vom reuşi să-i mai adăpostim, şopti o voce în spatele ei. Aduc din ce în ce mai mulţi. Cred că sunt sute de răniţi.

Sora Maria Theresa se întoarse şi întâlni privirile sorei Maddalena. În ciuda zgomotului din jurul lor, sora Maria Theresa răspunse şi ea tot în şoaptă. După cei şaptesprezece ani în care respectase cu sfinţenie jurământul tăcerii şi nu rostise nici o vorbă, propria ei voce i se părea acum răguşită, aspră, o voce străină.

— Se termină în curând şi proviziile şi medicamentele. Apa este aproape în întregime infestată. Oare ce este de făcut ?

— Să ne rugăm, surorilor, spuse o voce sigură în spatele lor.

Amândouă călugăriţele priviră în spatele lor şi o văzură pe maica stareţă, stând dreaptă, voinţa şi forţa ei interioară făcând-o să pară mult mai puternică decât o arăta trupul alb şi îmbtrânit.

— O ţigară, vă rog, o ţigară ! spuse cu un ton rugător soldatul rănit.

Sora Maria Theresa îl privea neputincioasă.

Fără o vorbă, maica stareţă scoase un pachet de ţigări americane şi privind spre soldatul ce părea să nu aibă mai mult de şaptesprezece ani, întinse ţigările sorei Maria Theresa.

— Aprinde-i o ţigară.

— Da, maică stareţă şi cu mâini tremurânde luă o ţigară din pachet şi cu greu reuşi să o aprindă.

— Pune țigara în gură și inhalează ușor, apoi pune țigara între buzele soldatului.

Ascultătoarea sora Maria Theresa făcu ceea ce i se spunea și-l ajută pe soldat să fumeze, în timp ce acesta o privea cu recunoștință.

— Păstrează pachetul și când se vor termina țigările caută-mă să-ți mai dau. Dacă vreunul din răniți cere o țigară, poți să-i dai, dacă nu are răni pulmonare.

Maica stareță mai rămase o clipă privind cele două călugărițe și soldatul. Erau vremuri ce puneau oamenii la grele încercări, vremuri când credința era și ea supusă marilor încercări. Era înspăimântată de imaginile și realitățile cu care se lupta, dar știa că indiferent de ce simte, trebuie să nu se lase pradă slăbiciunii. Dar nu putea suporta gândul că făcea atât de puțin pentru cei aflații în suferință. Își închinase întreaga viață în fața Domnului și prin el oamenilor. De când se știa avusese inima plină de credință și de câte ori privea în jurul ei, în vremurile liniștite de altădată, simțea prezența Domnului în tot ceea ce o înconjura. Mai tânără, călugărița fusese sigură că Dumnezeu ține tot restul lumii în mâinile sale, dar acum încerca cu greu să-și ascundă gândul păcătos că Dumnezeu s-ar putea să fii pierdut controlul asupra rostului lumii.

— Unde putem s-o punem ? auzi în spatele ei vocea unui brancardier.

Întorcându-se aproape se înăbuși de uimire când văzu chipul palid al femeii rănite, zăcând inconștientă pe targă. O recunoscu imediat pe Charlotte-Anne. Știa că este nora familiei di Fontanesi care totdeauna fusese deosebit de generoasă cu mânăstirea. Ridică cearceaful și deși rămase împietrită, brațul zdrobit și rănile din

coapsă o înspăimântară. Se părea că și rinichii îi fuseseră atinși.

Întorcându-se spre sora Maria Theresa exclamă :

— Pentru Dumnezeu, duceți-o în camera mea. În patul meu și nu o lăsa singură nici o clipă. Soră Maddalena, mergi și caută un doctor și trimite-l sus. Și mai ales grăbește-te.

Charlotte-Anne ridică aproape imperceptibil capul. Își simțea pleoapele de plumb, dar cu greu reuși să vadă, ca prin ceață, ce se întâmplă în jurul ei. Lumea părea să se îndepărteze de ea și vedea totul ca printr-un văl. O umbră îmbrăcată în alb se mișca în jurul ei cu mișcări nefiresc de lente. Totul în cameră era alb. Voci murmurau monoton cuvinte al căror sens nu-l putea prinde.

Și încet, începu din nou să piardă legătura cu lumea înconjurătoare.

Era o lume ca de mătase albă și plină de zgomote ușoare și principesa zăcea într-un pat uriaș. Cristale străluceau în jurul ei. Printr-o ușă acoperită cu o perdea de mătase albă intra prințul pe care-l aștepta s-o trezească la viață cu o sărutare. Era moartă, dormind somnul din povește și în sfârșit el apărea apropiindu-se din ce în ce mai mult. Fața lui cobora tot mai mult spre ea. Adormită, moartă, părea să aștepte buzele ce o vor trezi la viață. Simțea mirosul lui, îi vedea buzele apropiindu-se hainele lui albe din mătase, picioarele înalte cu cizme albe. Avea piele catifelată și putea să zărească dinții albi strălucitori printre buzele ușor întredeschise. Aștepta cu înfrigurare sărutul lui, dar în momentul când credea că buzele lui se vor apropia de gura ei, chipul prințului începu să se îndepărteze și dispărea, învăluit în

mister așa cum și apăruse și ea simțea cum, din nou, o părăsesc puterile. Prințul dispărea de parcă era dus de o furtună într-un vârtej cumplit.

Norii albi deveniră calzi și își schimbară culoarea în galben și ea se trezi din nou. Era ușor acum să deschidă ochii și pleoapele părea mai ușoare. Privi în jur fără să-și miște capul. Ochii îi erau albaștri-verzui, încărcați de nedumerire și spaimă. Începuse să înțeleagă ce se întâmplă. Norii galbeni iradiind căldură erau de fapt lumina electrică ce scălda încăperea iar ea se afla într-o cutie. O cutie ? Nu, nu putea fi așezată într-o cutie.

Tavanul părea un peisaj întors cu capul în jos și privit de sus, din spațiu. Un râu părea să traverseze printre dealuri și munți. Oftă și lumina începu să se piardă treptat. Acum plutea din nou printre nori. Se înălța printre ei și acest urcuș îl făcea cu greu. Nu mai era la fel de rezistentă ca altădată. Apoi din nou ultimul nor dispăru și se trezi din nou într-o cameră.

Un spațiu strâmt, alb, ca o celulă. Piatra de pe jos era fără covor, patul metalic era acoperit cu o saltea și într-unul din colțuri, lipit de perete, se afla un scaun. Deasupra patului atârna un crucifix. La ferestre nu era nici o perdea. Ochii ei se îndreptau spre ființa care stătea pe un scaun în apropierea ei.

Călugărița intuia că prințesa s-a trezit. Se ridică și se aplecă asupra ei. Charlotte-Anne o privi. Era un înger minunat.

Apoi mintea i se lumină. Nu era un înger. Era o călugăriță îmbrăcată în alb.

— Sunteți în siguranță principesă, spuse călugărița cu un glas blând, dar Charlotte-Anne percepu vocea ca

venind de departe și sunând gol. Nimeni nu vă va mai face rău. V-a văzut și doctorul. Facem tot ce putem.

Privi spre călugăriță și simți deodată că e ceva amuzant în ce spunea călugărița. Da, știa ce ! Doctorul ? ! De ce avea ea nevoie de doctor ? Nu se mai simțise niciodată atât de bine. Plutea pe nori din vată de zahăr. Totul era moale și nu simțea nici o durere. Nu simțea absolut nimic.

— Ni s-au terminat medicamentele, dar americanii ne-au mai adus. Vi s-a făcut o morfină.

Charlotte-Anne părea că nu o aude. Simțea că trebuie să spună ceva, un lucru important, dar rațiunea ei era confuză. De câte ori încerca să se concentreze asupra unei idei, totul se tulbura în mintea ei și părea luată de un vârtej.

— Vă veți face bine. Ne rugăm pentru dumneavoastră. Toate rugămințile pe care le înălțăm sunt pentru dumneavoastră.

Charlotte-Anne încercă să vorbească din nou. Gura părea să moduleze cuvintele dar nu ieșea nici un sunet din ea. Încerca să-i spună să nu se roage pentru ea. O lacrimă se prelinse din colțul ochilor.

— Eu... nu... am nevoie... de rugăciunile... dar... știu pe cineva... care are...

21

Încercă din nou să se smulgă din somnul chinuitor în care căzuse din nou. Nu știa cât dormise, dar știa că dormise îndelung pentru că cerul nu mai era senin și prevestea furtună. Se mișcă ușor cu pleoapele abia în-

tredeschise. Călugărița se aplecă repede asupra ei în momentul în care simți că s-a trezit. Zâmbi încurajator și o mângâie. Charlotte-Anne întoarse capul și văzu spatele doctorului care abia o examinase și alături de el se afla un preot care privea pe fereastră încercând să străpungă cu privirea întunericul și ploaia de afară.

Încercă să-și ridice capul dar nu reuși.

— Va muri ! spuse doctorul.

Preotul se întoarse cu spatele și clătină cu tristețe din cap.

— Copilul meu... fetița mea... trebuie găsită, încercă Charlotte-Anne să spună.

Călugărița zâmbi cu blândețe și o mângâie din nou,

— Nu vorbiți, rămâneți liniștită, murmură ea.

— Va muri. Și eu nu pot face nimic. De acum este în mâinile Domnului.

Preotul se întoarse cu fața spre ea și-și încrucișă mâinile.

Deci va muri, își spuse Charlotte-Anne.

Inflexiunile plăcute ale vocii care rostise aceste cuvinte pluteau încă în încăpere. Închise ochii, dar continuă să-și repete cuvintele rostite de medic.

Va muri...

Va muri...

Sora Maria Theresa se rugă în tăcere. Stătea încă lângă Charlotte-Anne în chilia stareței. Două zile și jumătate trecuseră deja de când Charlotte-Anne fusese adusă în mânăstire și starea ei era neschimbată. Era o adevărată minune faptul că încă mai era în viață.

Sora Maria Theresa gândea că minunea se datora rugăciunilor înălțate către Bunul Dumnezeu. Se rugase

pentru principesă, pentru toți răniții și morții din război, pentru toți săracii și pentru Italia cea devastată de război. Deși nu dormise de nopți întregi, mai întâi din cauza bombardamentelor și apoi pentru că se îngrijise de răniți, simțea că somnul o ocolește. Își simțea tot trupul greu și arzând de febră, dar mintea îi era foarte limpede. Și acesta era tot un miracol. Era ca și când Dumnezeu îi binecuvântase pe toți cu harul său pentru a putea îndura durerea prin care treceau. Nici în timpul cât se rugase ochii nu i se închiseseră urmărind în permanență fiecare mișcare cât de mică a principesei.

Maica stareță intră pe nesimțite în chilie și punând o mână pe umărul călugăriței întrebă :

— Cum se simte, soră ?

— Nu este nici o schimbare, maică stareță.

— Cred că am făcut tot ce era omenește posibil pentru a o salva. Este acum în mâinile Domnului. Ce va hotărî El, așa va fi. Vrei să te odihnești câteva ore, soră ? Pot aduce pe cineva să te înlocuiască. Va fi o noapte lungă și poate o zi și mai lungă.

— Nu, mulțumesc. Poate mai târziu.

— Fii binecuvântată, soră. Sunt mândră de tine. Ești foarte curajoasă. Dar ce este zgomotul acesta ?

Ascultară amândouă larma de voci.

— Pare să vină de afară.

Se ridicară amândouă și se îndreptară spre fereastra micuță privind în noapte. Văzură un foc imens, ca un rug, ajuns în mijlocul satului, luminând până departe în noapte.

— Sunt torțe aprinse peste tot în sat și cântecele acestea... parcă sărbătoresc ceva.

— Poate sărbătoresc, dar poate are loc o nouă tragedie, spuse maica stareță gânditoare. Oricum, nu par cântece de veselie. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce s-ar putea întâmpla acolo.

De afară izbucni o larmă teribilă care ajunse și în lumea în care trăia Charlotte-Anne. Un vuiet surd se rostogoli din vale și ajunse până în lumea ei și cu toată slăbiciunea trupului auzul încă percepea ce se întâmplă. Fiecare zgomot oricât de mic, fiecare șoaptă aveau asupra ei o impresie deosebită și ajungeau amplificate, prin negura care o înconjura.

— Maica stareță spunea că sunt și mai mulți răniți și la parter nu mai este loc. Trebuie să-i aducem și în chiliile noastre.

— Pot intra ? se auzi glasul unui brancardier.

— Nu, nu, aici nu. Aici este chilia maicii stareţe. Principesa trebuie să rămână singură.

— Chiar și după ce au fost învinși fasciștii, tot se bucură principesa de favoruri, mormăi unul din brancardieri.

Călugărița nu dădu atenție acestui comentariu și-i arătă unde putea așeza rănitul.

— Ce se întâmplă ? întrebă o voce pe care Charlotte-Anne și-o amintea de undeva, dar nu putea spune a cui este.

— Este nebunie mare în sat. Dacă nu facem ceva, va fi o mare revoltă.

— Dar, de ce ? Credeam că aliații au intrat în sat. Ei au misiunea de a menține pacea.

De undeva, de departe, ajunse până la ei un răpăit de arme de foc.

— Auziți ? Nici americanii nu pot face nimic. Oamenii sunt nebuni de furie.

— Nu înțeleg ! Credeam că totul s-a terminat. Speram că lupta s-a mutat la Casino.

— Și eu credeam la fel, spuse o voce groasă, vulgară. Dar nu e vorba despre o luptă. Trebuie să fie ceva legat de prințul Luigi di Fontanesi, mâna dreaptă a lui Mussolini. Se pare că s-a întors în sat. L-au descoperit oamenii când încerca să se strecoare deghizat în hainele unui țăran. L-au ucis și l-au spânzurat de picioare în piața satului.

Sora Maria Theresa nu scoase nici o șoaptă la auzul acestei vești și-și făcu semnul crucii. Se întoarse repede spre Charlotte-Anne și se rugă în gând ca principesa să nu fi auzit această veste cumplită.

Charlotte-Anne privea tavanul cu ochi apoși și nemișcați. Sora Maria Theresa o privea încercând să înțeleagă dacă mai trăia și dacă înțelesese ce spuseseră oamenii. Dar nemișcarea principesei era aceea a unui om care-și incheiase viața. Îi închise ochii cu blândețe și-i acoperi fața cu ceaceaful.

— Slavă Cerului. Doamne îți mulțumesc că ai cruțat-o să afle cum i-a fost omorât soțul !

Dar sora Maria Theresa nu avea cum să știe că Charlotte-Anne auzise și că numai grija pentru soțul ei o mai ținuse în viață. Odată ce mintea ei tulburată de lupta dintre moarte și viață primise vestea morții lui, lupta încetase. Sufletul ei părăsise trupul chinuit atunci când înțelesese că iubitul ei era mort și-și găsise liniștea veșnică în moarte.

22

Umbrele ce învăluiau mânăstirea deveniseră tot mai lungi și mai purpurii. Dezastrul pământean era cu atât mai crud și mai greu de suportat cu cât priveai natura rămasă la fel de măreață și netulburată.

Niciodată, în cele mai negre coșmaruri, oamenii nu-și imaginaseră un asemenea dezastru.

Fața principesei Marcella di Fontanesi era murdară și brăzdată de lacrimi. După mai mult de o săptămână de viață în groapa-ascunzătoare și de cutreierat printre ruine, hainele ei deveniseră zdrențăroase și murdare. Arăta mai mult ca o țărancă cerșetoare, neamintind cu nimic de eleganta și stilata principesă di Fontanesi.

Prințul Antonio di Fontanesi mergea și el împiedicându-se în spatele soției sale. Își scosese haina și înfășurase copilul în ea pentru a-l ține la căldură. O ducea în brațe cu mare grijă și tăcerea și nemișcarea fetiței, îl îngrijorau. Nu mai plânsese de multe ore încât se temea să nu fi murit deja.

De undeva de departe se auzea zgomotul bombelor și al obuzelor. Armatele aliate avansaseră și, acum, luptele se desfășurau pe un deal lângă Casino. Alte vieți răpuse, alte distrugeri. Prințul clătină din cap ca un om distrus de durere. Oare când va lua sfârșit acest coșmar ?

Principesa se prăbuși în mijlocul unei grămezi de dărâmături care fuseseră odată mândrul palat al familiei di Fontanesi. Își îngropă fața în palme și începu să plângă încetișor. Tot ce mai rămăsese din palatul mândru de altădată nu erau decât niște ziduri arse ce se înălțau spre cer ca brațele unui trup rănit.

— Totul este pierdut ! Totul ! murmura principesa Marcella cu vocea gâtuită de durere.

— Hai, draga mea, trebuie să mergem, o îndemnă prințul cu blândețe.

— De ce ? De ce s-au întâmplat toate acestea ?

— Pentru că lumea a fost cuprinsă de nebunie. Pentru că prea mulți oameni, inclusiv fiul nostru, s-au încrezut total în Duce și l-au privit ca pe un zeu, pentru că promisese o reîntoarcere a vremurilor glorioase ale Imperiului roman. Foarte puțini au fost cei care au înțeles că Ducele nu a fost altceva decât un nebun, un bufon avid de putere. Începu să plângă în tăcere, cu lacrimile curgându-i pe obrajii murdari.

— Trebuie să mergem pe drumul pe care au mers și cezarii în amurgul imperiului. Fantomele nu pot fi aduse la viață. Planurile lui erau ale unui nebun. Hai, hai să mergem, se înserează. Trebuie să găsim lapte pentru copil și un adăpost pentru la noapte.

— Nu vreau să știu nimic despre acest copil. Târfa venită din America a adus toată această nenorocire în viața noatsră. Și vlăstarul ei nu este altceva decât creația diavolului.

— Taci, nu vorbi asemenea prostii.

— Prostii ? Nu ți se pare ciudat că a avut ideea să sape aceea ascunzătoare în mijlocul viilor ? Ea a adus toată această nenorocire peste noi ! Era o spioană, altfel cum ar fi putut să-i treacă prin minte să-și pregătească un adăpost ?

Prințul Antonio își luă soția de mână, o forță să se ridice și începură să coboare dealul ocolind cu grijă gropile făcute de obuze, ce se căscau ca niște guri amenințătoare.

Se însera. Apoi noaptea coborî repede. Era o noapte întunecată şi norii lăsau cu greu razele lunii să-i străbată. Ajunseră cu greu la poalele dealului şi mai priviră o dată în sus, către ruinele mândrului palat de altădată...

— Auzi, cred că se apropie cineva ?

— Cum poţi auzi altceva în afară de mugetul bombelor ?

— Da, da. Se apropie cineva de noi. Un cal, cred.

— Şi cum crezi că ne-ar putea ajuta un cal ?

— S-ar putea să ne fie de mare ajutor spuse prinţul. Orice, ar fi, de data aceasta Marcella nu face pe marea doamnă. Să nu spui nimănui cine eşti. Suntem nişte bieţi oameni amărâţi care au pierdut totul şi nu au nici un loc unde să meargă.

— Dar de ce să fac aşa ceva ? Doar sunt principesa Marcella di Fontanesi.

— Trebuie să uiţi acest lucru. Luigi este mult prea bine cunoscut şi mulţi oameni îl urăsc din cauza Ducelui. Crede-mă, este mult mai sigur să nu spunem cine suntem. Dumnezeu ştie ce ni se mai poate întâmpla dacă se descoperă cine suntem. Sunt mulţi care s-ar simţi bucuroşi dacă ar putea să ne sfâşie.

Şi cu aceste vorbe reuşi să-şi mai domolească soţia. Pruncul din braţele lui păru să dea semne de viaţă şi încă o dată prinţul înălţă o rugăciune în gând pentru bucuria de a-l şti viu.

Între timp o căruţă se apropiase de ei şi Antonio di Fontanesi se grăbi să iasă în întâmpinarea ei. În lumina lunii ce se strecura printre noi se vedea căruţa încărcată cu oameni.

— Vă rog, ajutăţi-mă, se rugă prinţul de cel ce mâna calul. Soţia mea este bolnavă şi avem şi un copil nou-

născut cu noi. Vă rog, fie-vă milă. Avem nevoie de ceva mâncare, altfel vom muri.

Omul opri căruța.

— Nu putem să te luăm în căruță. Calul este pe jumătate mort de oboseală.

— Stai, se auzi o voce autoritară și se produse o mișcare în căruță. Lăsa-ți femeia să urce în locul meu. Voi merge pe jos și prințul văzu un preot coborând din căruță.

— Mulțumesc, părinte !

Antonio o ajută pe Marcella să urce în căruță. Oamenii se înghesuiră și-i făcură loc. Antonio ridică copilul dar ea refuză să-l primească.

— Tu vrei acest copil, eu nu.

Dădu din cap și nu mai avu putere să se certe cu ea.

Căruța se puse în mișcare și Antonio împreună cu preotul porniră după ea.

— Încotro mergeți ? întrebă prințul.

— La mânăstire. Am auzit că au făcut un spital. Mulți dintre noi suntem bolnavi și nu am mai mâncat nimic de multe zile. Acolo, se spune, au mâncare și au și medicamente. Părintele Odoni spune că s-ar putea și acolo să nu mai aibă prea multe provizii, dar el se oferă să-i ajute.

Prințul Antonio lăsă capul jos și nu mai scoase o vorbă. Chiar în mijlocul acestui dezastru care se abătuse asupra tuturor, mai existau oameni cu suflet bun, oameni care se ajutau unul pe altul pentru a supraviețui. Uneori, se pare, că este nevoie să se petreacă mari nenorociri pentru ca oamenii să dea la iveală tot ce au mai bun în ei.

Se simțea plin de durere și de rușine că în privința lui și a soției lui, nenorocirea adusese la lumină tot ce era mai rău în ei.

* * *

Drumurile familiilor di Fontanesi și Vigano se încrucișară numai datorită unei întâmplări pe care soarta o face posibilă doar în timpuri grele. În vremuri normale soarta lor ar fi fost imposibil să se încrucișeze, având în vedere barierele pe care le impun clasele sociale. Nu aveau nimic în comun în afara faptului că, în urmă cu mai mulți ani, Paolo Vigano lucrase din când în când împreună cu alte sute de țărani în viile familiei di Fontanesi.

Până când începuse bombardamentul și luptele în locurile unde trăia el, Paolo Vigano se considerase un om norocos. Nu era bogat, deoarece nu era decât un simplu culegător de struguri, dar el se simțise totdeauna un om bogat. Este adevărat că uneori, în bucătăria casei lor nu prea era mâncare pentru toată lumea pe săturate, dar el nu se simțise niciodată flămând. În mintea lui de om simplu, foamea și lenea erau două noțiuni inseparabile așa încât avea totdeauna grijă să muncească din greu. Toți spuneau că nimeni nu se pricepe la struguri mai bine ca el și atunci când auzea asemenea cuvinte își umfla pieptul cu mândrie și zâmbea fericit. Nu avusese nici ghinionul să-și părăsească familia plecând în război, datorită piciorului strivit care, deși nu-l împiedica să muncească, îl făcea inapt pentru a fi soldat.

Soția sa Adriana era o femeie voinică, cu fața arsă de soare și cu priviri blânde. În tinerețe fusese o frumusețe deosebită mai ales datorită părului blond și ochilor

albaștri care în Italia sunt deosebit de prețuiți. În ciuda frumuseții, ea se mulțumise cu Paolo. Dragostea lor crescuse mereu cu fiecare an petrecut împreună. În timpul culesului strugurilor ajuta și ea cât putea pentru a mări câștigurile soțului ei. În restul timpului avea grijă de casă și de grădina cu legume, de caprele și găinile din curte.

Fiul lor Dario, în vârstă de șase ani, era un băiat frumos și inteligent. Avea o minte ageră și părea să fie un copil serios ceea ce îl umplea de mândrie pe Paolo. In ziua când își uimise părinții cu hotărârea de a se face preot, atât Paolo cât și Adriana străluciseră de fericire deși regretau că nu vor putea avea nepoți. Și la șase ani după nașterea lui Dario, Adriana își anunță soțul că, în curând, vor mai avea un copil. În acea zi fericirea lui Paolo fusese deplină. Era, cu adevărat, un om bogat.

Acum șezând pe marginea drumului nu se mai simțea nici bogat, nici binecuvântat. Soția sa pe care o purtase aproape în brațe kilometri întregi zăcea sub un copac, vegheată de Dario. Paolo era la fel de răvășit ca și peisajul în mijlocul căruia se odihnea. Cu două nopți în urmă, când luptele atinseseră cea mai mare intensitate, soția sa începuse să aibă primele dureri. Era în bucătărie și cocea pâinea când simți că nu mai poate sta în picioare. Nu era nici un doctor și nici o moașă prin apropiere iar Adriana ardea, cu febră mare. Copilul pe care-l născuse muri după o oră și Paolo era într-o stare atât de gravă încât nici nu înțelese nenorocirea ce-i lovise. Paolo fiind sigur că și mama va muri, se simțea lipsit de curaj și înspăimântat. Nici nu se putea gândi că viața ar merge înainte și fără Adriana.

Când auzi zgomotul făcut de căruța care se apropia, crezu că visează. Oare era posibil ca norocul să nu-l fi părăsit ? Aștepta cu nerăbdare căruța să apară după colțul drumului și când o văzu se aruncă cu disperare în fața ei.

— Vă rog, soția mea este grav bolnavă. Mă tem că s-ar putea să moară. Vă lasă inima să n-o ajutați ?

— Poate merge ? întrebă morocănos cel ce conducea căruța.

— Nu, este foarte slăbită. Am cărat-o în brațe aproape kilometri întregi. Abia se mai poate mișca.

— Ești totuși norocos. Suntem în drum spre mânăstire și după cum am auzit au făcut un spital acolo.

— Deci o iei și pe soția mea ? întrebă Paolo plin de speranță.

— Da, dar numai dacă îi oferă cineva locul.

O clipă, Antonio di Fontanesi se gândi să-i ceară soției sale locul pentru soția lui Paolo, dar între timp se oferise o altă femeie să meargă pe jos. Antonio descoperi cu o strângere de inimă că era fericit că nu va fi nevoit să păsească alături de soția sa.

Imediat ce se făcu loc, părintele Odoni îl ajută pe Paolo s-o urce pe soția sa în căruță. Și numai în momentul în care căruța se puse în mișcare urcând dealul, Paolo Vigano se gândi cu o undă de încântare că, poate, totuși, norocul nu l-a părăsit. Poate că totul se va sfârși cu bine. Poate că Adriana își va reveni. Până în acel moment fusese un om norocos : fiul îi scăpase nevătămat din război, casa lui rămăsese în picioare, avea două pâini din cele pe care le cocea Adriana când începuseră durerile nașterii, erau îmbrăcați în haine destul de bune,

mânăstirea era aproape. Ce altceva și-ar mai fi putut dori ?

Antonio împreună cu părintele Odoni, Paolo, Dario și femeia care cedase locul ei Adrianei, mergeau încet pe lângă căruță, pe marginea drumului.

O bună bucată de drum nici unul nu scoase o vorbă. Toți erau obosiți și flămânzi și urcușul dealului li se părea și mai obositor. Paolo fu cel care rupse tăcerea. Îl văzuse pe Antonio plecând urechea asupra pachetului din brațe și-l întrebă :

— Ce duci acolo în brațe ?

Fără a se opri din mers, Antonio dădu un colț al hainei la o parte și dezveli fața lipsită de viață și palidă, luminată de razele slabe ale lunii :

— Este fiica fiului meu. S-a întâmplat ceva cu mama sa, a dispărut. Poate e rănită, poate a murit. Sau poate nu vom ști niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Nu avea lapte s-o hrănească și a plecat din adăpostul în care ne ascunseserăm de teama luptelor și nu s-a mai întors. Cred că în curând bietul prunc va muri de foame.

— Și soția mea a născut. A fost tot o fetiță, dar a murit imediat după ce s-a născut. Acum mă tem să nu moară și soția mea. Singura mângâiere este faptul că încă nu și-a revenit și nu știe ce s-a întâmplat cu biata noastră fetiță.

— Nici eu nu știu ce voi face. Dacă nu au lapte la mânăstire..

Brusc Paolo întinse mâna spre pruncul din brațele lui Antonio.

— Lasă-mă să văd copilul. Așa bolnavă cum este sunt sigur că soția mea are lapte destul.

În primul moment Antonio îl privi cu uimire, apoi îi întinse copilul plin de speranță.

— Oprește căruța, strigă Paolo. Apoi urcă în căruță și aplecându-se asupra soției, o privi cu atenție. Era întinsă pe spate și transpira din abundență. Când îi atinse fruntea era rece ca gheața. Deschise bluza femeii și lăsă să se vadă un sân bogat, plin cu lapte.

Antonia îl urmase în căruță și acum privea uimit, cum instinctul îl făcea pe bietul prunc să se reîntoarcă la viață. Mușcă sânul cu lăcomie și începu să sugă din bogăția de lapte a Adrianei Vigano.

Privește, murmură Paolo, cu ochii strălucind de lacrimi. Era îndurerat și totuși plin de bucurie. Plângea de mila propriului său copil și zâmbea, fericit, printre lacrimi, mândru că soția lui așa bolnavă cum era salva viața unui alt nou-născut.

„Dumnezeu în marea lui bunătate pune ordine în viață", gândi Paolo. Nu-și întorsese fața de la ei cu totul. În toată nenorocirea, găsise un mijloc de a aduce fericire făcând o minune.

*

* *

Din colțul camerei unde se afla, Antonio îl urmări pe Paolo cum se apleacă deasupra patului în care zăcea soția lui și o sărută.

Patul se afla în fosta capelă a mânăstirii, de unde fuseseră scoase stranele pentru a se instala cât mai multe paturi. O călugăriță ținea pruncul în brațe și-l bătea ușurel pe spate după alăptat. Apoi îl dădu adormit lui Paolo. Acesta se întoarse spre Antonio și-i făcu un semn din cap și împreună cu Dario se îndreptă spre locul unde Antonio și Marcella își aveau paturile.

— Se pare că Adriana are mult noroc. Va mai dura până își va reveni, dar atât doctorul cât și călugărițele sunt convinși că va trăi, pentru că a ajuns aici la timp.

— Sunt bucuros să aud ce spui ! șopti Antonio bătându-l prietenește pe umăr.

— Sunt atât de mulțumit ! spuse Paolo cu ochii plini de lacrimi întinzând copilul spre Antonio. A fost tare flămândă. A supt totul dintr-o dată. Nu cred că am mai văzut un nou-născut atât de flămând. Este foarte micuță chiar și pentru un nou-născut, dar este foarte frumoasă. Știi, pentru o clipă, soția mea a fost conștientă de faptul că alăptează copilul. M-a privit și a spus : „Frumoasa mea fetiță..." N-am avut curajul să-i spun adevărul. Nu i-l voi spune până nu va fi complet vindecată.

— Te înțeleg, și-ți dau dreptate.

— Îmi pare rău. De obicei nu plâng așa ușor, spuse Paolo trăgându-și fiul mai aproape de el.

— Da, nici eu, spuse Antonio, dar în ultimul timp am plâns foarte des.

— Ai aflat dacă au lapte pentru copil în mânăstire ? întrebă Paolo.

— Nu, dar ni s-a spus să așteptăm până vom putea vorbi cu maica stareță. Vom vedea atunci ce se poate face.

— Dacă veți mai avea nevoie, soția mea vă poate ajuta. Are lapte mult. Oricum, sânii trebuie goliți.

— Mulțumesc, prietene.

— Nu v-am spus încă numele meu. Mă numesc Paolo, Paolo Vigano.

— Îți sunt foarte recunoscător pentru tot ce-ai făcut, domnule, Numele meu este Antonio și aceasta este soția mea Marcella.

— Doamnă, domnule, spuse Paolo înclinându-se ușor, dar Marcella nu-l răsplăti decât cu un zâmbet înghețat.

— Iat-o pe maica stareță, spuse Antonio urmărind-o pe aceasta din priviri; o văzu trecând pe la fiecare pat cu hainele ei albe pătate de sânge, încercând să încurajeze pe fiecare din cei aflați în suferință.

Apropiindu-se privirile i se întâlniră cu ale lui Antonio, dar trecu mai departe. Apoi, îi recunoscu, așa murdari și zdrențăroși cum erau. Își continuă drumul printre răniți dar ceva mai grăbită ca înainte.

Când ajunse la ei pe chipul său apăru un zâmbet forțat.

— Principe di Fontanesi, Principesă, spuse ea înclinând capul.

Paolo tresări :

— Sunteți... principele ... ? și principesa ? Apoi își înclină capul și murmură : scuzați-mă, scuzați-mă.

— De ce ? întrebă Antonio.

— Pentru că m-am purtat atât de familiar cu dumneavoastră.

Antonio îi ridică capul și-l privi în ochi :

— Mie nu-mi pare rău. Îți sunt recunoscător pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Maica stareță tuși semnificativ și-și împreună mâinile în față.

— Îmi pare rău dar sunt purtătoarea unor vești triste pentru dumnevoastră.

— Charlotte-Anne a murit, deci ? spuse Antonio.

— Da. Îmi pare rău și vă asigur de toată compasiunea mea. Brancardierii au găsit-o și au adus-o, dar era prea târziu. Avea multe răni și nu mai puteam face nimic decât să-i ușurăm suferința. Acum este în mâinile

Domnului. Apoi observă copilul și ochii săi se luminară și pentru prima oară după mult timp zâmbi.

— Un nou-născut ? !

— Da și acum a rămas fără mamă. Și nu avem nici lapte.

— Îmi pare rău dar în mânăstire nu există nici un strop de lapte.

— Nici noi nu avem ce mânca, spuse Marcella. N-am mâncat de zile întregi.

— Îmi pare rău, principesă, spuse maica stareță cu o voce uscată. Dacă vom avea ceva mai multe provizii, v-aș putea da ceva de mâncare. Dar nu avem suficient nici pentru răniți. Așteptăm rațiile de la americani.

Marcella mormăi ceva de neînțeles și se întoarse cu spatele.

— Eu am ceva pâine, principesă, spuse Paolo, arătând cele două pâini ascunse la piept. Poftim, spuse el, întinzând una stareței. E tot ce pot să fac, maică stareță.

— Fii binecuvântat !

Rupse apoi o bucată de pâine și i-o dădu Marcellei care o apucă cu lăcomie. Mușcă o bucată mare și începu să mestece cu grabă ca și când s-ar fi temut că cineva îi poate fura hrana în orice moment.

— Mulțumesc, spuse Antonio încet. Îți voi rămâne veșnic recunoscător pentru că ai salvat viața copilului și pe a soției mele. Își plecă privirile și se întrebă, în sinea sa, cum de a putut să se transforme soția lui într-un animal, într-un timp atât de scurt. Sau poate nu avusese nevoie decât de un moment deosebit pentru a-și dezvălui adevărata fire ? Niciodată nu suferise de rușine pentru nimeni, cum suferea acum pentru soția lui. În doar câteva zile Marcella se lăsase pradă tuturor caracteristi-

cilor pe care altădată le atribuia țăranilor și oamenilor simpli. Și acum țăranii erau cei ce se purtau cu demnitate.

— Dar copilul, ce vom face cu copilul, dacă nu există lapte și mama ei e moartă ?

— Și îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar și tatăl a murit. Poate ați auzit ? întrebă temător maica stareță.

Antonio o privi și deodată i se scurtase tot sângele din obraji.

— Cum a murit ? Unde s-a întâmplat ?

Stareța dădu din cap în semn că nu știe. Toate aceste amănunte dureroase puteau să mai aștepte. Vor avea timp mai târziu și pentru amănunte.

În tăcerea care se lăsă, Antonio păru să se lase pradă disperării. Ca și când ar fi ghicit sfârșitul tragic al fiului său, prințul păru să îmbătrânească instantaneu.

Marcella terminase de mâncat bucata de pâine și o lumină ciudată i se aprinse în priviri. În starea ei atât de apropiată de nebunie, păru să nu ia în seamă vestea morții fiului ei. Privi restul de pâine din mâna lui Paolo și întrebă :

— De ce nu iei copilul ? Nu mai are nici tată, nici mamă.

— Scuzați-mă, dar nu înțeleg principesă ?

— Am spus că poți păstra copilul. În schimbul pâinii care ți-a mai rămas.

— Marcella ! strigă prințul. Se târguia ca o vânzătoare de pește în piață și folosea copilul drept monedă de schimb. S-au întâmplat prea multe nenorociri, gândi el. Drumul printre ruinele Palatului de Cristal o făcuse să-și piardă mințile.

Marcella smulse copilul și-l întinse lui Paolo.

— Privește cât este de frumoasă. Un înger. Soția ta poate să nu afle nimic. Copiul vostru era la fel cu acesta. O poți înlocui cu fiica ta, cea care a murit. Și vezi medalionul pe care l-a pus mama ei în jurul gâtului ?

Paolo, în uimirea sa, nu putea decât să privească și nu scotea o vorbă.

— Medalionul este tot al tău. Eu nu am nevoie de el. Deci ia copilul și medalionul în schimbul bucății de pâine.

Antonio se întoarse cu fața la perete, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Maica stareță întoarse și ea spatele. Nu putea suporta expresia de răutate întipărită pe fața principesei.

— Nu înțelegi că aceasta este cea mai bună soluție ? șuieră Marcella soțului ei. În felul acesta copilul are ce mânca. Are și părinți și avem și noi o bucată de pâine.

— Poți... poți tu să faci așa ceva ?

— Da, sigur că da, spuse scurt principesa. Ia-l, strigă, punând copilul în brațele lui Paolo. Am urât-o totdeauna pe mama acestui copil. Nu a fost altceva decât o târfă fascistă. Am știut că fiul meu era condamnat de când am văzut-o. Cine vrea copilul unei târfe care și-a ucis soțul ?

Paolo privea copilul, făptura aceea mică, cu fața roșie și ușor ridată și atât de nevinovată. Buclele subțirele erau blonde și ochii erau albaștri ca marea. Era într-adevăr un înger. Și soția sa nu va avea nici o îndoială că este copilul lor. Paolo privi spre Marcella care se îndepărtase deja mestecând pâinea. Nici măcar nu se gândise să-i dea și soțului ei un colț de pâine.

Maica stareță își plecă capul și se rugă în tăcere. În alte condiții ar fi încercat să intervină, dar acum trăiau

zile cu totul și cu totul neobișnuite. Era lipsit de sens să încerci să schimbi părerea aristocrată a unui membru al familiei di Fontanesi. Oriunde privea în jur nu vedea decât moarte și nenorociri. Mai bine era pentru copilă să trăiască într-o familie de oameni simpli dar cu suflete iubitoare decât alături de o scorpie care fusese în stare să o vândă pentru un colț de pâine.

Maica stareță îl privi pe Paolo care se aplecase în genunchi și îi arăta fiului său pe surioara lui și-l făcea să jure că niciodată nu-i va spune mamei sale nimic din ceea ce văzuse și auzise.

— Maică stareță, acest copil trebuie să poarte un nume.

— Da, ai dreptate și cred că nu i-au pus nici un nume, altfel prințul ne-ar fi spus.

— Care era numele mamei ei ?

— Charlotte-Anne.

— Anna. Da, așa îi vom spune, Anna.

Maica stareță zâmbi și aprobă din cap. Da, așa era mult mai bine pentru copil.

Dumnezeu, în măreția lui, se gândise că acel copil avea nevoie mai ales de dragoste și îl încurajă pe Antonio spunându-i toate acestea.

23

Valizele zăceau pe pat cu capacele desfăcute. Elizabeth-Anne privea în tăcere cum Janet împăturea hainele și le așeza cu grijă în valiză. Privi spre Zaccheus care își dusese scaunul pe rotile în dreptul ferestrei și privea dea-

lurile din Campania ca și când acolo s-a fi aflat răspunsul la întrebările care-l frământau. Știa ce gândește. Și ea medita la aceleași lucruri.

Veniseră în Italia pentru a o găsi pe Anna, dar în cele din urmă fuseseră nevoiți să admită că nu vor putea afla nimic. Prea multe piese ale acestui joc lipseau și indiferent cât de mult ar fi luptat, știa că nu va putea afla nimic în plus față de ceea ce cunoșteau.

Se îndreptă spre Zaccheus și odată ajunsă lângă el, își puse mâna pe umărul lui parcă pentru a prinde forță și curaj. Zaccheus întoarse capul, o privi și văzu că nimic pe chipul mamei sale nu trăda durerea cumplită prin care trecea sufletul ei.

Când pusese piciorul pe pământul Italiei crezuse că, aflându-se pe locurile unde trăise fiica ei, va fi mai aproape de ea. Totul fusese o iluzie. Trupul fiicei sale era înmormântat în acest pământ, dar sufletul ei nu mai era aici. Trebuia să înțeleagă că totul se sfârșise și că viața mergea înainte așa cum natura șterse de pe dealuri orice urmă a luptelor și distrugerilor.

Da, viața mergea înainte, în ciuda nenorocirilor care se abătuseră asupra omenirii.

Familia ei fusese și ea greu încercată de această nebunie a războiului și mai știa că nu erau singurii care trecuseră prin suferință și moarte. Milioane de alte vieți fuseseră distruse în cei câțiva ani de război. Dar tributul plătit de ea și de cei dragi ei i se părea totuși prea mare : un fiu condamnat să-și trăiască viața în căruciorul de invalid, o fiică moartă la numai treizeci de ani și al cărei nume când îl rosteai inspira țăranilor italieni ură și dispreț, o nepoată dispărută și un ginere care căzuse victimă propriului său popor, omorât cu furcile și

spânzurat în mod josnic în mijlocul satului, fiind simbolul unei puteri care adusese oprimare și durere. Își vărsaseră toată furia și ura asupra lui Luigi di Fontanesi pentru că el reprezenta din păcate, o lume care ajunsese în culmea nebuniei.

Oare ce se întâmplase pe Pământ, ca oamenii să se transforme în animale de pradă ?

Își pusese această întrebare de mii de ori, dar nu reușea să găsească nici un răspuns. Erau atât de multe întrebările, iar răspunsurile păreau să nu poate fi date de nimeni, niciodată.

Se întoarse și privi spre Janet. Poate ar trebui s-o ajute ca să-și găsească o ocupație. Veniseră aici și totul nu adusese nici un folos nimănui. Imediat ce vor fi împachetat totul, vor decola. Cel mai bun lucru era să plece cât mai curând și odată ajunși acasă să încerce să-și vindece rănile.

Sosise clipa să privească adevărul în față. Nepoata ei era dispărută. Fusese dată ca un cățel sau ca un pisoi de care nimeni nu avea nevoie, de către proprii ei bunici. Indiferent cât ar încerca să caute să o găsească, totul era inutil. Era sigură că familia căreia fusese dată aflase despre cercetările ei și dispăruse fără să lase cea mai mică urmă. Ce era mai dureros era faptul că la cei cincizeci de ani ai ei, Elizabeth-Anne nu reușea să înțeleagă că și ea putea fi înfrântă.

Își strânse pumnii și un geamăt de furie îi străbătu pieptul. Toate vocile, faptele și evenimentele din ultimele săptămâni i se învălmășau în cap.

Maica stareță, cu fața ei tristă, cu vocea seacă și chinuită o asigurase :

— Doamnă, copilul este fericit. Credeți-mă. Nu i-ați face decât rău dacă ați smulge-o din mijlocul familiei în care trăiește. Vă rog, doamnă, aveți milă. Vă rog, nu faceți această mare greșeală.

— Dar trebuie să aflu unde este. Doar e copilul fiicei mele.

— Da, doamnă, înțeleg. Numele ei este Anna Vigano, a fost botezată de părintele Odoni.

Dar odată ajunsă la proprietarul familiei Vigano, acesta spuse :

— Au dispărut într-o noapte, au fugit ca hoții. Cine poate ști unde au fugit ? Îmi datorează chiria pe două luni. Cale bătută ! Ce pot să mai spun ? !

Sufletul îi era pustiit de durere. Fusese atât de aproape de descoperirea adevărului. O pierduse din nou. Cine ar fi putut să-i spună unde se ascundea familia Vigano ?

Amintirile nu-i dădeau pace. Își făcea atâtea mustrări.

„Dacă nu aș fi trimis-o pe Charlotte-Anne în Europa, poate acum ar mai fi în viață".

„Dacă nu aș fi dedicat atât de mult timp pentru hoteluri și aș fi fost o mamă mai grijulie...."

„Dacă aș fi avut o mână mai fermă în privința ei..."

Erau atât de mulți „dacă". Și atâtea adevăruri i se desfășurau înaintea ochilor. Charlotte-Anne fusese totdeauna o încăpățânată și o revoltată. Totdeauna nu mersese decât pe drumul ales de ea. Și Elizabeth-Anne știa că acestea erau trăsăturile ei de caracter. Ea și Charlotte-Anne se asemănau mai mult decât fusese ea obișnuită să recunoască. Dar, spre deosebire de Charlotte-Anne, ea fusese totdeauna mai prudentă. Fiica ei nu calculase niciodată riscurile ce puteau să apară în viață.

„Dacă aș fi luptat cu ea pentru a-i arăta drumul cel bun. Doar de atât avea nevoie. De ce nu am observat oare acest lucru ? De ce am fost atât de oarbă ?"

Dar acum totul era deja trecut. Charlotte-Anne fusese ucisă, era dusă, pierdută și Elizabeth-Anne nu mai avea decât amintirile pentru a-și duce viața mai departe.

Știa că va ajunge, cu timpul, să se împace cu moartea fiicei sale. Dar știa că niciodată nu va înțelege cum de a putut familia di Fontanesi să se poarte așa cum se purtase. Știa că pentru ceea ce făcuseră nu vor avea niciodată iertare și înțelegere din partea ei.

Oare cum de înstrăinaseră acel copil ? Și mai ales să-l dea pentru mâncare ? Chiar crezuseră că sunt singurii ajunși în suferință ? Numai sosirea aliaților reușise să salveze Italia de la foamete. Dar alte mii de familii reușiseră să se salveze numai prin dragostea pe care și-o purtaseră unii altora. Poate că totuși starețа avusese dreptate. Anna era mai fericită într-o familie care o iubea decât înconjurată de oameni reci, lipsiți de sentimente ca pricipesa Marcella și soțul ei.

Și totuși, nu reușea să se liniștească în privința Annei. Numai moartea putea s-o aline. Mai devreme sau mai târziu toți murim. Un mormânt însă este ceva concret, poate fi atins, îl poți vedea. Dar acum trebuia să accepte înfrângerea. Indiferent câți bani și cât efort ar fi cheltuit, nu va reuși s-o găsească. Nu putea decât să se roage ca cei care o luaseră pe Anna să o iubească și să aibă grijă de ea.

Da, era timpul să se întoarcă acasă și să adune ce mai rămăsese din viețile lor. Singurul fiu al lui Zaccheus, Henry, era în Statele Unite așteptându-i să se întoarcă.

Era timpul să se gândească și la cei vii, la cei ce rămăseseră în jurul ei. Trebuia să-și vindece rănile.

Elizabeth-Anne se mișca pe lângă Janet, ca într-un vis, cu ochii strălucind de lacrimi.

Războiul se sfârșise, dar suferința rămăsese și va dăinui mult timp. Dar viața va intra în firescul ei și vor rămâne numai amintirile.

Viața continua și amintirile dragi puteau s-o facă suportabilă. Trebuia să trăiască cu aceste amintiri și să plângă, să plângă mult pentru a alina cât de cât durerea.

Indiferent de ce se întâmplase, dragostea pentru fiica și nepoata ei trebuia să rămână ca o flacără vie.

Și aceasta era cheia supraviețuirii, să dorești să păstrezi dragostea pentru cei pierduți definitiv.

Dar în adâncul sufletului știa că vor urma acele zile lungi, ce se vor târî una după alta și ea va fi torturată de un singur gând :

— Oare ce se întâmplase cu Anna ?

III

ANNA

Roma, Italia

22 mai 1964

1

Era ora zece și douăzeci de minute când autobuzul atât de binecunoscut traversase podul Cestio pe malul stâng al Tibrului. Cerul Romei era ca o mare albastră calmă și pluteau din loc în loc nori albi. Dar în ciuda liniștii din natură, Anna Vigano era departe de a fi calmă.

Tocmai azi să întârzie. Din toate zilele, tocmai în acea zi scuterul ei Vectra s-a defectat. Adunase cu greu banii pentru el, sperând ca acest mijloc de transport s-o ajute să treacă mai repede prin aglomerația orașului. Dar tocmai în ziua când avea mai multă nevoie să ajungă la timp, scuterul se stricase și mecanicul nu putuse face nimic pentru ea.

Acum s-ar putea să piardă șansa pe care o aștepta de atât de multă vreme. Și această ofertă era un curs pe care ar fi putut să-l urmeze la New York în domeniul conducerii și organizării hotelurilor. Cursul era organizat pentru angajați ai hotelului Hale din Roma. Era șansa vieții ei.

Coborî din autobuz și chiar îmbrânci un bărbat care se mișca mai greu. Era ceva neobișnuit pentru ea ! Trebuia să-și păstreze firea ! De obicei era întruchiparea calmului și politeții. Slujba îi impunea un asemenea comportament. Era sarcina ei să liniștească clienții nervoși și micile neînțelegeri din hotel și era și obișnuită cu toată agitația și larma din Roma.

Scuzându-se cu un zâmbet slab, Anna coborî și se grăbi spre hotel. Timpul era totul în acel moment. Direotorul va face o criză în momentul când va vedea că este în întârziere. Chiar dacă ar fi încercat cineva să acopere lipsa ei, precis că îi descoperise absența.

Numai gândindu-se la el și simțea o undă de furie cum o cuprinde încet-încet. Era un individ țeapăn și încrezut care se mișca asemeni fulgerului, dar cu șiretenia păianjănului. Părea că are capacitatea de a fi în mai multe locuri odată. Nimeni nu avea auzul fin și ochii de reptilă ai lui Romeo Corvi, Deși era bine trecut de patruzeci de ani, nu se observa. Elegant, ușor arogant, se purta ca și când ar fi fost în spatele ghișeului, la Van Cleef sau Cartier. Părul negru, lins, pieptănat peste cap și ochii aceia pătrunzători și sprânceana ridicată în semn de permanentă întrebare te umpleau de teamă. Oricum, dacă reușea să treacă peste o ceartă cu Corvi, ar fi fost foarte fericită.

Cu aceste gânduri se grăbi spre clădirea mare pătrată, cu ferestre uriașe și cu balcoane cu coloane. Pe acoperișul înalt, în pantă, se vedea scris cu litere mari : Hale Roma.

Încă înainte de a ajunge în dreptul hotelului văzu șirul lung de taxiuri care așteptau clienți. Privea numai în jos încercând pe cât posibil să evite ocheadele taximetriștilor.

Totuși nu putea să nu audă fluierăturile lor, ceea ce o făcu să grăbească pasul și mai mult.

Aproape că zbură pe lângă intrarea principală cu covorul roșu și ușile strălucitoare cu mânere de bronz. Se grăbea spre intrarea personalului care era după colț, într-o alee pietruită și care o făcu să încetinească ritmul din cauza pietrelor. Numai pe jumătate atentă la drum își tot ținea lecții în gând :

„Indiferent de ce s-ar putea întâmpla nu trebuie să-ți pui slujba în pericol !"

„Dacă Romeo Corvi a aflat de întârzierea ta și va începe să țipe la tine, atunci trebuie să-ți ții gura și să nu-i întorci vorba".

Și mai ales nu trebuie să se lase tentată să facă ceea ce toți angajații hotelului ar fi dorit de mii de ori să facă : să-i pună mâinile în jurul gâtului și să-l strângă până își va pierde ultimul fir de respirație.

Azi, mai mult ca oricând trebuie să fie atentă cum vorbește cu el. Nu numai pentru șansa de a primi bursa pentru cursurile din Statele Unite dar și pentru că slujba pe care o avea era deosebit de importantă. Fusese o minune și faptul că reușise să ocupe acel post. Când în urmă cu un an se deschisese hotelul Hale, locurile de muncă fuseseră o binefacere pentru cei care reușiseră să fie primiți. Salariile erau mari în comparație cu ceea ce ofereau alte hoteluri și posibilitățile de promovare erau reale, deoarece toți erau obligați să pornească de la slujbele cele mai puțin importante. Mii de tineri concuraseră pentru aceste locuri de muncă și doar două sute reușiseră, printre care și Anna.

Influentul ei văr Fabio, care avea o mulțime de relații și multă influență, era cel care o ajutase să deschidă ușile

acestui hotel. Restul a depins de ea. În timpul care trecuse de la angajare reușise de mai multe ori să-și dovedească calitățile, fiind apoi avansată de la mașina de scris, la recepție, apoi la relațiile cu publicul. Făcea absolut tot ce putea, ajuta oaspetele să se simtă bine în hotelul Hale. Căuta un cercel pierdut, calma o criză de apendicită, însoțea o doamnă la un magazin unde prețurile eșarfelor de mătase erau mai scăzute sau la un cizmar care confecționa pantofi în trei zile, găsea pe cineva să aibă grijă de copilul unui cuplu care dorea să petreacă seara în oraș, sau căuta o farmacie care putea să facă o rețetă urgentă.

Și, mai ales, era prietenoasă, politicoasă, calmă și surâzătoare dornică să ajute pe toată lumea. Îi vrăjea pe toți cu zâmbetul ei calm și cu vădita dorință de a fi de folos. Reușise să se facă de neînlocuit printr-o slujbă pe care și-o crease singură, un fel de om-bun-la-toate, căutat oricând era nevoie și mai ales simpatizat de toată lumea, oaspeți și personal.

De toți, mai puțin de Romeo Corvi.

Numai gândindu-se la el și îi clocotea sângele în vene. Tot ceea ce făcea ea era controlat cu minuțiozitate de Romeo Corvi în dorința de a-i găsi o cât de mică greșeală. Și înțelesese în cele din urmă și de ce făcea acest lucru. Dar înțelesese numai după ce altcineva îi atrăsese atenția asupra acestei laturi a activității ei. Anna era mult prea eficientă și se putea descurca în diverse activități ale vieții hoteliere. Romeo Corvi se temea de ea, se temea de eficiența și inteligența ei !

Dar așa cum ea știa că nu dorește să-i ia locul, tot așe el nu putea fi convins de contrariu. Dacă ar fi discutat cu el această problemă nu ar fi făcut altceva decât să-l facă și mai bănuitor. Era o situație fără ieșire.

Politică de birou. O detesta.

Cu două săptămâni în urmă relaţiile dintre ea şi Romeo Corvi atinseseră punctul exploziv. Sediul central al reţelei hoteliere Hale trimisese hotelului Hale din Roma o listă cu cei mai buni zece angajaţi ai hotelului. Fiecare dintre ei urma să fie chestionat de un director executiv din New York pentru a fi numit director adjunct, fie la hotelul Hale din Roma, fie la noul hotel Hale din Milano care era în construcţie. În afară de salariul obişnuit, candidatului ales urma să i se plătească cheltuielile pentru participarea la un curs în cadrul reţelei hoteliere Hale din New York.

Anna ştia că aceasta este şansa vieţii ei. Banii fuseseră totdeauna o problemă pentru ea şi pentru familia ei şi fusese nevoită să câştige un ban în plus luptându-se să urce scara ierarhică în lumea afacerilor. Şi era convinsă că va putea urca cât mai sus prin munca şi încăpăţânarea ei. Încă de la început îşi evaluase corect posibilităţile. Ştia că avea puţine şanse în luptă, că deşi era bine pregătită, nu urmase totuşi decât învăţământul public ; apoi mai erau şi alte dezavantaje : era femeie, era tânără şi era mult prea atrăgătoare pentru a nu fi în pericol în faţa agresivităţii masculine.

Era o femeie frumoasă şi atrăgătoare. Era înaltă şi avea picioare superbe. Părul ei blond-auriu era drept şi-i cădea bogat până la umeri. Avea pielea catifelată şi ochii albaştri erau deosebit de atrăgători : prea deschişi pentru a avea culoarea mării, dar adânci ca marea. Talia îngustă, şoldurile frumos arcuite şi picioarele lungi, frumoase, o făceau să apară ca o întruchipare a tinereţii şi frumuseţii. Avea un mers uşor, cu mişcări calculate ca şi când fiecare pas ar fi fost deosebit de important. Era

o femeie tânără, într-o lume a bărbaților și era hotărâtă să-și dovedească valoarea. Șansa de a urma cursul organizat de conducerea rețelei hoteliere era o mană cerească pentru ea.

Era convinsă că numele ei va fi în capul listei candidaților. Și așa ar fi trebuit să fie pentru că, într-adevăr, merita. Toți erau de acord că ea știe mult mai bine ca directorul hotelului întreaga activitate.

Faptul că ajunsese să vadă lista candidaților înainte de a fi trimisă fusese un mare noroc, dacă noroc poate fi faptul că secretara personală a lui Romeo Corvi se îmbolnăvise. Tânăra care o înlocuise o rugase pe Anna să-i arate cum să folosească telexul și Anna s-a oferit să trimită ea lista.

Când se așezase în fața mașinii și văzuse lista candidaților fusese la un pas de a leșina.

Numele ei nu fusese trecut pe listă.

Romea Corvi avusese grijă să fie lăsată deoparte.

Era gata să izbucnească în lacrimi când o fulgeră o idee strălucită. Din moment ce ea era cea care trimitea telexul, de ce nu ar trece și numele ei pe listă. Singura problemă era acea că centrala din New York ceruse zece nume și al ei ar fi fost al unsprezecelea. Ar fi fost o mare nedreptate să joace rolul norocului sau al ghinionului în privința unuia din candidați.

Citi atent lista și observă că la numărul șapte era trecut numele lui Maurizio Corvi, fratele mai mic al lui Romeo Corvi, care datorită poziției fratelui său obținuse slujba respectivă fără nici un concurs și fără a avea cunoștințe în domeniul hotelier.

Așa încât tăie numele lui Maurizio Corvi de pe listă și trecu numele ei. Expedie telexul și aşteptă declanşarea furtunii. Era doar o problemă de timp, pentru că mai devreme sau mai târziu, Romeo Corvi avea să afle ce s-a întâmplat. Mulţumirea ei era aceea că îl va pune în faţa unui fapt împlinit. Nu va mai putea schimba nimic. Doar o putea concedia și în acest caz trebuia să fie foarte atentă și să caute o cale de a-l împiedica s-o facă.

În săptămâna următoare sosi un telex ca răspuns la cel trimis de hotelul din Roma. Se menţiona data sosirii reprezentanţilor din New York și se confirma lista cu cei zece candidaţi. Romeo Corvi fusese la un pas de nebunie, în aşa măsură îl înfuriase comportarea Annei. Numai bunacuviinţă îl împiedicase să rostească zeci de epitete mai puţin plăcute la adresa ei. O ameninţase cu concedierea, dar Anna îi atrăsese atenţia asupra uimirii pe care ar fi stârnit-o concedierea unui om propus pentru promovare. La auzul unor asemenea cuvinte, Romeo Corvi devenise purpuriu de furie și cu greu își reţinuse furia. Părăsise încăperea amenințând-o că nu va uita fapta ei, încercând să-și stăpânească furia care clocotea în el.

De fiecare dată când își amintea cât de aproape fusese de concediere, o treceau fiori reci. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nimeni nu ar mai fi putut s-o ajute, nici măcar atotputernicul văr Fabio, la care nu ar mai fi vrut să apeleze niciodată.

Ura ei faţă de vărul Fabio era asemănătoare cu disprețul și ura faţă de Romeo Corvi. De când se ştia pe lume nu auzise decât : „Trebuie să mulţumim vărului Fabio pentru aceasta ...“ Uneori credea că va ajunge să ţipe în momentul în care se va mai rosti numele lui.

Recunoștința și admirația față de el nu erau altceva decât șansa pe care i-o ofereai pentru a te călca în picioare.

Fabio Pegrone era un văr îndepărtat al tatălui ei, dar cei doi nu fuseseră niciodată în relații prea strânse. Aceasta se datora faptului că tatăl Annei se trăgea din ramura săracă a familiei, în timp ce Fabio Pegrone din cea bogată. Când Anna avea trei ani și familia Vigano se mutase la Roma părăsind Campana, tatăl ei căutase ajutor la vărul său. Acesta îi dăduse de lucru chiar la una din companiile lui de construcții unde Paolo se spetise muncind până în ziua când fusese doborât fulgerător de un atac de cord.

Nici mama ei nu se plânsese vreodată în toți acei ani grei, plini de lipsuri și muncă.

Chiar de la sosirea lor la Roma locuiseră în una din casele pe care Fabio Pegrone le închiria. Totdeauna mama ei spunea că trebuie să-i fie recunoscători lui Fabio deoarece casele ieftine erau greu de găsit și fără ajutorul lui toți patru ar fi ajuns în stradă.

Târziu, când crescuse, a putut Anna să înțeleagă minciuna în care trăiau. Totul s-a luminat în mintea ei când a văzut locuința minunată a familiei Pegrone și a putut face comparație între mizeria în care trăiau ei și luxul de care se bucura Fabio Pegrone, care storcea și ultima liră de la chiriașii săi fără să simtă nici cea mai mică remușcare pentru mizeria în care îi obliga pe aceștia să trăiască.

Iarna apartamentele erau prost încălzite sau nu erau încălzite de loc. Boilerele se stricau și nu se reparau cu lunile. Toaletele se umpleau și nu se curățau cu săptămânile. Șobolanii bântuiau pe holuri, mușcând copii și împrăștiind boli în timp ce gândacii se târau peste tot,

pe pereți, pe podele. Anna crescuse cu o ură nemărginită față de mirosul de mâncare amestecat cu duhoarea de varză, cu lipsa de aer și lumină. Țipetele copiilor, familii adunate într-o singură cameră era tot ce i se părea mai urât. Când avea șapte ani și învățase să citească unul din primele lucruri descifrate de ea fuseseră cuvintele scrijelite pe un toc de ușă : Pegrone porcul.

Îi era rușine că se înrudea cu el și mai rușinată se simțea să facă publică această rudenie.

Dar ceea ce o durea mai tare era faptul că la moartea tatălui ei, mama ei fusese nevoită să lucreze pentru Pegrone. Micul câștig al Adrianei Vigano se reîntorcea în buzunarele lui Pegrone. Era un cerc vicios din care nu puteau ieși. Dario era prea tânăr pentru a putea aduce un câștig substanțial în casă, deci tot spălatul rufelor pentru Pegrone îi ajuta să supraviețuiască. Și mama ei repeta într-una câtă recunoștință trebuie să-i poarte toți vărului Fabio. Fără el ar fi ajuns toți trei muritori de foame.

Lipsa banilor fusese permanentă amenințare sub care crescuse Anna. Se gândea mereu cât ar fi fost oare de bogați dacă pentru fiecare șobolan și gândac văzut ar fi primit o liră. Dar o asemenea idee trebuia lăsată la o parte, fiind irealizabilă și astfel ajunse să crească purtând o adâncă ură în sufletul ei față de toate nedreptățile pe care le vedea în jurul ei. Chiria apartamentului creștea fără nici un motiv. Dacă ea și Dario se duceau, fără ca mama lor să știe, să vorbească cu vărul Fabio, acesta îi trimitea la administratorul lui care le comunica sec că el nu poate face favoruri rudelor lui signor Pegrone.

Cu toate aceste neajunsuri, reuşiseră în mod miraculos să supravieţuiască.

Când Dario ajunsese la vârsta potrivită, plecase de acasă pentru a deveni preot. Era cea mai dragă dorinţă a mamei lor şi nici nu voisă să audă ca el să renunţe pentru a munci, ca să le întreţină şi pe ele. Oricum era mai uşor acasă, fără încă o gură de întreţinut. Dar sănătatea Adrianei se şubrezea şi-i era tot mai greu să muncească în spălătorie. Slujba Annei la hotelul Hale le salvase viţile. Era departe de a primi un salariu mare, dar, oricum, mai echilibra situaţia lor financiară.

Continuase să trăiască acasă şi în fiecare săptămână îi dădea mamei sale cecul primit de la hotel. Ştia că de ea depindea să-şi ajute mama financiar după atâţia ani de muncă fără speranţă.

Din toate aceste greutăţi se hrănise ambiţia ei, nu din lăcomie, ci din lipsuri elementare îndurate ani în şir.

Dacă eu voi fi cea aleasă pentru a urma cursul în New York şi dacă voi ajunge director adjunct cu un salariu princiar, atunci vom putea părăsi cocioabele vărului Fabrio, vom putea alunga fantomele foamei şi disperării.

Da, dar totul depindea de prea mulţi **dacă** şi deocamdată erau foarte puţini banii cu care erau obligate să supravieţuiască.

Uneori trăia cu ideea că indiferent cât de mult va munci, totul era inutil, ca şi când, în casă, ar fi existat o gaură prin care se scurgea tot câştigul lor. Şi asta nu pentru că Adriana ar fi fost risipitoare, nu, ea economisea fiecare liră la sânge. Repara hainele vechi până când erau atât de uzate că nu mai avea ce repara. Economisea banii cumpărând pâine veche de două zile şi se tocmea pentru fiecare aliment pe care-l procura.

Dar anii de sărăcie își spuseseră cuvântul în cele din urmă. Adriana se îmbolnăvi și cu un an în urmă Anna fusese obligată s-o interneze în spital. Și la toate acestea o contribuție serioasă avusese și Amedeo Battistello.

Și naivitatea cu care căzuse în brațele lui.

2

Amedeo.

Se împliniseră, de curând, doi ani de când se cunoscuseră. Doamne, și cum îl ura acum. Da, dar la început nu-l urâse de loc ! O amețise și se îndrăgostise nebunește de el.

Nu avea decât șaptesprezece ani și urma să termine școala când îl întâlnise. Era una din acele întâlniri pe care numai întâmplarea le face posibile. În fiecare după-amiază lua autobuzul și mergea la Pavioli, unde locuia familia Pegrone și lua un sac cu rufe pentru spălat. Dimineață, devreme, în drumul spre școală, se oprea și lăsă pachetul cu rufele spălate, călcate frumos și bine împachetate.

Anna era nevoită să se scoale devreme deoarece cartierul Pavioli în care locuiau industriași, stele de cinema, diplomați și mulți alții asemănători cu Fabio, era situat departe de cartierul mizer în care trăia ea.

Într-o dimineață, după ce lăsase pachetul, alergând de teamă să nu întârzie, se ciocni de un bărbat înalt și atrăgător.

— Se pare că ești foarte grăbită, spuse străinul ținând-o să nu cadă.

— Da, ... vă rog să mă scuzaţi domnule.

— De fapt eu ar trebui să-ţi cer scuze. Nu în fiecare zi un bărbat are plăcerea să întâlnească o femeie frumoasă ca tine.

Îl privi câteva secunde şi apoi îi simţi mâna şi observă privirea lui admirativă. Era tânăr, înalt, voinic şi îmbrăcat cu un costum închis la culoare, elegant şi cu o cămaşă albă de mătase. Cravata în dungi negre şi galbene se potrivea cu ochii lui de pisică sălbatică. Avea un nas frumos şi buze moi, senzuale. Privirea lui ca şi atingerea mâinilor trezi sunete de alarmă în mintea ei şi desprinzându-se de el porni în grabă pe celălalt trotuar. Auzi paşi repezi în spatele ei şi-l văzu apoi păşind alături de ea.

— Am o maşină şi aş putea să-ţi fiu de folos !

Dădu din cap în semn că refuză ajutorul şi continuă să privească în direcţia opusă lui.

— Ar trebui să fii mai prietenoasă cu mine, nu crezi ? De fapt ne-am şi cunoscut, nu-i aşa ?

Se opri şi se întoarse spre el privindu-l în faţă. Zâmbea, arătându-şi dantura perfectă, alb-strălucitoare, contrastând cu tenul bronzat. Avea obrajii înalţi, cu trăsături slave şi ochii lui păreau să o vrăjească şi să o facă să-şi piardă raţiunea.

Părea un bărbat educat, cultivat, dar emana un aer periculos, de aventurier. Deşi părea să fie puţin trecut de treizeci de ani, avea un aer tineresc şi un farmec adolescentin.

— Trebuie să plec. Este târziu, spuse Anna încercând să se smulgă de sub privirea lui fascinantă.

— Stai, nu pleca, nici măcar nu ştiu cum te numeşti.

Simțea că se înăbușă. Tâmplele îi pulsau nebunește și mâinile îi transpirau. Era atât de aproape de ea încât fețele aproape li se atingeau. Simțea aroma parfumului scump pe care-l folosea, dar nu sesiză mâna care smulse nasturele de la bluza cu care era îmbrăcată și apoi îl puse în buzunar.

— Trebuie să plec, sunt foarte grăbită și porni cu pași repezi. Când trecu de colțul străzii, întoarse capul și văzu că străinul nu o mai urmărea. Respiră ușurată dar și puțin dezamăgită.

În acea după-amiază, la sfârșitul orelor de școală porni din nou spre casa lui Pegrone. Îl căută pe străin din priviri dar nu-l zări nicăieri și avu sentimentul că a fost abandonată.

În acea seară, în cămăruța ei plină de igrasie, zăcând în pat cu ochii larg deschiși aștepta în zadar somnul. Vedea mereu ochii lui arzători privind-o, dinții albi, strălucitori. Și începu să viseze o mulțime de lucruri legate de el chiar mai înainte de a cădea într-un somn adânc fără vise.

Dimineață uitase de el ca și când nu ar fi existat vreodată. Dar când coborâ din spălătoria familiei Pegrone și se îndrepta spre școală îl văzu stând relaxat, sprijinit de un perete, afișând un zâmbet șiret. Întinse mâna și aduse la lumină un nasture de bronz, strălucitor.

— L-ai găsit ! ? Mă tot întrebam unde l-am pierdut, spuse ea încântată, întinzând mâna să ia nasturele. Dar, în același moment, el strânse mâna.

— Îl primești înapoi numai cu o condiție.

Îl privi și nu spuse nimic.

— Deci, îl primești dacă bei o cafea împreună cu mine.

Şi aşa a început povestea lor.

Amedeo Battistello ! Cât de uşor îi fusese s-o facă să-l urmeze.

Era diferit de toţi ceilalţi tineri pe care-i cunoscuse şi care locuiau în casele sordide din vecinătatea casei ei. Era elegant, mereu îmbrăcat în costume bine croite şi părea să aibă totdeauna un portofel de crocodil plin cu bani. Conducea o maşină Alfa Romeo decapotabilă, în timp ce băieţii din vecini, abia îndrăzneau să viseze la o maşină. Aceştia se luptau să-şi păstreze slujbele amărâte pe care le aveau şi care erau prost plătite, în timp ce Amedeo lucra pentru unchiul său care era producător la Cinecitta. Vecinii ei se distrau şi ei, dar visau să-şi găsească o fată drăguţă, să se însoare şi să facă copii. Dar pentru Amedeo întemeierea unei familii era un subiect total lipsit de interes. Singura trăsătură comună lui şi vecinilor ei tineri era privirea aceea plină de pasiune, foamea care i se citea în ochi când o privea.

Şi ajunse să-şi modifice programul pentru a putea să se întâlnească cu Amedeo. Îşi lăsa cărţile de şcoală acasă şi ascundea rufele de la Pegrone în geanta de şcoală. Nu-i spusese lui Amedeo cine este şi el era convins că Anna locuieşte în clădirea în care locuia vărul Fabio. Îl minţise şi în privinţa vârstei şi spusese că lucrează. Îi plăcea această situaţie confuză în care ea, Anna Vigano, cea săracă, fiica spălătoresei, era şi ea cineva. În fond era o minciună nevinovată. Nimănui nu i se întâmpla nimic rău din cauza acestui neadevăr.

La început Amedeo o dusese în cafenelele aflate pe via Sistina unde mâncaseră prăjituri şi băuseră cafele sau un pahar cu vin. Stăteau în picioare, se plimbau de-a lungul Tibrului sau se învârteau fără un ţel anume prin

Roma cu mașina. O ducea departe de mirosurile stătute de prăjeală și miasmele răspândite de mizeria în care mișunau șobolanii. Era personificarea bogăției și era totdeauna strălucitor, făcea parte din lumea bună, plină de eleganță și strălucire. Era convinsă că este cel mai deosebit bărbat întâlnit în viața ei.

Apoi, mai târziu, îi spuse că ar vrea s-o ducă la el acasă, dar fiind vecini se gândise că ar fi mai bine să meargă împreună la hotelul Hassler. Și aici în acest hotel își pierduse virginitatea.

Când se înscriseseră la recepție, în registru, funcționarul citise numele înscrise și zâmbind politicos o numise „doamna Battistella". Roșise ușor înciudată, fericită ca o tânără abia căsătorită și mândră că ea Anna Vigano era privită ca o persoană ce aparține acestui extraordinar bărbat, frumos și bogat care era Amedeo Battistello. De câte ori în ultimele săptămâni nu rostise ea în șoaptă acest nume numai pentru plăcerea de a simți savoarea lui ?

Da, dar atunci totul era minunat, tot ce era legat de Amedeo. O făcea să simtă că strălucește, că este o persoană deosebită. Știa că arată mai matură ca vârsta pe care o avea, dar acum era cu adevărat importantă. La început îi fusese teamă să se lase iubită de Amedeo, dar cu el nu părea să fie simpla unire a două trupuri despre care vorbeau folosind glume obscene vecinii ei. De câte ori în nopțile fierbinți când nu putea dormi nici cu geamurile deschise, nu auzise, fără voia ei, gemetele și gâfâielile venind din camerele vecinilor ? Dar cu Amedeo fusese cu totul altfel. Felul lui de a o iubi era plin de grație, tandru, un fel de dans plin de pasiune și promisiuni.

În acea primă zi petrecută în camera hotelului Hassler o dusese sus și murmurând numele ei o luase în brațe. Lumina după-amiezii târzii se filtra printre jaluzelele trase. Îi privise fiecare mișcare, prin semiîntunericul odăii, cu inima bătându-i puternic, o teamă teribilă învăluind-o și provocându-i spasme în gât și în stomac. Era pentru prima dată când se întâmpla și știa că nu este bine să faci acest lucru înainte de căsătorie.

Dar bărbatul era Amedeo. Cum ar fi putut să fie rău ceea ce va face cu el? Dragostea lor era atât de puternică încât nimic altceva nu mai avea valoare.

În timp ce o ținea în brațele lui puternice simțea cum i se topesc toate temerile, cum orice spaimă se duce, se evaporă din ea. Buzele îi tremurau uscate de teamă și așteptare. Auzise despre cât de dureros este prima dată, dar știa că Amedeo este bun și blând și iubitor și din această cauză nu voia să dea crezare acestor povești.

O săruta ușor pe gât, mângâietor, iar mâinile lui erau peste tot, calde, învăluitoare : pe sâni, pe brațe, pe coapse. Putea simți mângâierile lui prin rochia subțire de bumbac și închise ochii, cu gura ușor întredeschisă așteptând sărutarea lui. Nu putea rezista valului de pasiune care o cuprindea când se gândea că Amedeo Battistello o mângâie pe ea, că ea era cea pe care încerca să o cucerească total, trezindu-i dorințe, care păreau să-i ardă carnea și sufletul.

Cu mișcări încete, solemne, ca ale unui preot oficiind un ritual păgân, deschse nasturii din spate ai rochiei și trase rochia de pe umerii ei ușor. Aceasta alunecă la picioarele ei cu un foșnet slab și rămase aproape goală, cu slip-ul ieftin pe ea, atât de nelalocul lui în această cameră așa de elegantă.

Şoptindu-i numele, buzele lui îi sărutau gâtul, limba moale şi umedă înscriind cercuri fierbinţi pe pielea ei catifelată. Simţea degetele lui ca nişte adieri mângâindu-i umerii, braţele, jucându-se în părul ei blond. O strânse în braţe şi-i simţi bătăile inimii contopindu-se cu ale ei. Simţea mirosul pătrunzător al apei de toaletă şi din ce în ce mai puternic pe cel al trupului său.

Începu să tremure când îi luă faţa în mâini şi o sărută profund, apoi se opri şi începu să-şi dea jos hainele, o sărută din nou şi tot aşa până rămaseră amândoi complet goi unul în faţa celuilalt.

Îşi întoarse capul speriată, dar el îi ţinu faţa în mâini şi şopti :

— Totul e minunat. Nu trebuie să-ţi fie ruşine de mine.

Dar ea tot nu putea să-l privească în faţă.

— Priveşte-mă ! auzi glasul lui poruncitor.

Încercă să-l privească şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Te rog priveşte-mă ! spuse el pe un ton mai blând şi se dădu doi paşi înapoi, drept şi mândru ca un balerin.

Îl privi hipnotizată şi cercetă fiecare părticică a trupului din priviri. Era musculos, dar suplu şi elastic, fapt ce o uimi pentru că îmbrăcat părea mult mai voinic din cauza umerilor laţi. Era bronzat din cap până în picioare şi nu avea decât o dungă îngustă albă în locul unde fusese costumul de baie. Pieptul îi era acoperit de cârlionţi negri sârmoşi care-l făceau să pară şi mai bronzat. În contrast cu trupul lui, al ei părea trist de alb.

Ridică capul şi-l privi adânc în ochi. Se apropie de ea şi o îmbrăţişă strâns, căldura trupului său şi dorinţa fier-

binte pe care o răspândea provocându-i o plăcere aproape dureroasă.

Limba lui îi explora gura trimițându-i valuri de căldură în tot trupul și penisul lui se lipea fierbinte de trupul ei. Simțea sânii în flăcări, într-o așteptare dureroasă a mâinilor și gurii lui.

O luă în brațe, fără nici un efort și o așeză cu grijă pe pat, temător, de parcă ar fi fost un obiect de preț ce se putea sparge. Degetele lui se jucau din nou cu sânii ei și limba îi mângâia fiecare cută a trupului, purtând-o pe valuri de plăcere.

Își arcui trupul și scoase aproape un geamăt când îl simți gata să intre în ea. Se prinse instinctiv cu mâinile de umerii lui, dar simți că o învăluie o dorință de a-l primi, de a se deschide în fața lui, de a-i oferi posibilitatea de a-i stăpâni locul cel mai intim. Deschise ochii mari și luminoși și-l privi cu căldură. Intră tot mai adânc, făcând-o să simtă dureri de-a lungul spatelui, până când întâlni himenul.

— Ești ... virgină ? se miră el.

— Mergi mai departe, șopti Anna zâmbind. Vreau s-o fac acum cu tine.

Se încordă în așteptarea lui și cu o mișcare dură, pătrunse în ea. Simți explodând o durere ascuțită dar datorită lui Amedeo, această durere încet-încet se transformă într-o plăcere fierbinte.

Se trezi din instinct ridicând coapsele și mișcându-se într-un anume ritm pentru a se contopi cu el. Se ridică și se legănă alături de el simțind o plăcere copleșitoare. Își desfăcu picioarele și mai mult deschizându-se în fața lui continuând să-l simtă cât mai adânc în ea. Era o explozie de plăcere, o trezire la viață despre care nu

crezuse niciodată că poate exista. Era învăluită de dorință, de o dorință ce părea să nu se mai sfârșească.

Amedeo scoase un strigăt ascuțit, se încordă și-l simți adânc în ea odată cu un tremur exploziv. Capul îi căzu pe spate, ochii îi erau strâns închiși și era cuprins de un tremur necontrolat.

Rămaseră în tăcere unul lângă celălalt, cu trupurile transpirate și respirația grea. Lumina scăzuse și mai mult iar camera era aproape în întuneric. De afară se auzeau voci și râsete ale tinerilor îndrăgostiți.

Această zi fusese de neuitat. Venise timpul când bucuria de a descoperi, de a explora era atât de intensă ca și pasiune și dorință. Venise momentul când păși pragul și devenise femeie.

Totul fusese minunat, plin de pasiune și plăcere, luminos și curat în după-amiaza aceea târzie.

Niciodată nu se gândise la posibilitatea de a avea un copil. Nici atunci și nici mai târziu, în lunile ce urmară. Nu dorea să strice plăcerea pe care o împărțeau numai ei doi. Auzise despre metode de evitare a unei sarcini. Știa că biserica nu aproba aceste metode, dar ele erau ușor de obținut. Când vorbise cu Amedeo despre acest subiect, îi spusese că nu-i place să folosească asemenea metode. Și, în fond, cine se mai gândea la posibile consecințe în mijlocul unei asemenea fericiri ?

După această primă dată, au început să se întâlnească de două ori pe săptămână, totdeauna la hotelul Hassler și tot aici avea să fie conceput copilul lor.

Îi spusese despre copil într-o zi mohorâtă, cu o ploaie măruntă și deprimantă. Luptase cu propriile ei temeri

săptămâni în şir, neputincioasă să se împace cu starea ei ca şi cu faptul că trebuia să-i spună şi lui Amedeo. De fiecare dată când încercase să-i comunice, curajul o părăsise şi încercase să uite totul lăsându-se în braţele pasiunii.

Se temea să-i spună. Era ca şi când ar fi fost o recunoaştere a naivităţii ei, care i se părea de condamnat. Ştia că nu va mai putea aştepta mult timp, căci situaţia ar fi devenit fără ieşire.

Atât mama ei cât şi Amedeo observaseră că se îngrăşase. Amedeo chiar glumise numind-o : bebeluş dolofan.

„Bietul Amedeo. Biata mama. Dacă ar şti ei adevărul" gândea Anna. Mai devreme sau mai târziu trebuia să le spună la amândoi şi numai această idee şi o îngrozea. Ar fi dorit să poată să se ascundă undeva şi să moară.

În după-amiaza când inevitabilul se produsese şi când în sfârşit dezvălui adevărul erau la hotelul Hassler şi zăceau în camera întunecoasă după ce se iubiseră ca şi în alte după-amieze.

Şopti, în sfârşit, speriată ·

— Amedeo, sunt însărcinată !

Vestea căzu ca un trăznet. Amedeo sări în sus parcă electrocutat.

— Ce spui ? ·

— Te rog, nu fi supărat. Sunt atât de înspăimântată. Întinse mâna spre el, dar el se ridicase şi căută o ţigară pe noptieră. Îl privi cum îşi aprinde ţigara cu mâini tremurătoare. Lăsă fumul să se înalţe, mai trase încă unul adânc şi întrebă :

— De cât timp ?

— Cred că de trei luni.

Amedeo gemu și se prăbuși din nou pe pat cu atâta forță încât acesta tremură în urma impactului. Zăcu în tăcere fumând țigara până la capăt.

În cele din urmă stinse țigara și oftând spuse :

— Se înțelege că trebuie să scapi de el.

— Nu ... nu ... înțeleg.

Amedeo izbucni într-un râs amar și neașteptat :

— Nu înțelegi ? Trebuie să silabisesc ca să înțelegi ? A-vort ! Acum înțelegi ?

Începu să plângă strângând nervos cearceaful care o acoperea :

— Dar ... este ilegal.

— Da, dar nu înseamnă că nu poate fi făcut. Cunosc o mulțime de fete care au trecut prin așa ceva.

— O mulțime ... de fete. Vocea ei tremura. Se întreba câte mai fuseseră înaintea ei. Niciodată nu se gândise la așa ceva până acum. Era uimită de cât de naivă fusese. Bineînțeles că nu era prima. Dar nici ultima nu avea să fie.

— Da, sigur. Și toate spun că nu doare mai mult ca atunci când îți scoți un dinte. Un fleac.

— Fleac ? Dar e o crimă. E ceva rău.

— Dar să ai un copil nelegitim nu este rău ?

— Dar nu trebuie să fie nelegitim. Ne putem căsători.

— Să ne căsătorim ? Tu și eu ? Probabil glumești. Nu am de gând să mă căsătoresc. Îm place viața mea așa cum este. Și nu încerca să mă convingi căci nu-mi voi schimba hotărârile.

— Credeam că mă iubești.

Amedeo rămase tăcut.

— Dar mi-ai spus că mă iubești.

— Oamenii mai spun și vorbe de genul acesta în pat. Îmi place când suntem împreună, chiar ești amuzantă.

— Amuzantă ? Asta-i tot ce sunt eu pentru tine ? Amuzament ?

— Așa se întâmplă totdeauna cu voi femeile. Mai devreme sau mai târziu deveniți sâcâitoare. Își luă haina de pe un scaun, scoase portofelul și numără banii.

— Iată. Ultima oară m-a costat douăzeci de mii de lire.

Anna nu făcu nici o mișcare să ia banii și Amedeo îi aruncă spre ea. Zburară ca niște confeti.

— Descurcă-te cum știi, trebuie să scapi de copil și nu vreau să mai vorbim despre acest subiect.

— Dar unde să mă duc ?

— De unde să știu ? Doar nu sunt femeie. Interesează-te.

— Amedeo ! șopti Anna. Eu vreau să am acest copil.

— Ei bine, eu nu vreau, răspunse cu asprime și începu să se îmbrace.

— Amedeo, te rog nu fi supărat pe mine.

— De ce nu mi-ai spus de la început ? De cei ai așteptat trei luni ?

— Pentru că mi-a fost teamă că atunci când vei afla nu vei mai dori să mă vezi.

Fața lui era rece și lipsită de expresie în timp ce se îmbrăca.

— Amedeo, te rog... spuse Anna încercând să-i prindă mâna. Dar el era deja la ușă.

— Scapă de copil. Nici una nu înțelegeți, nu-i așa ? Toate credeți că dacă sunteți gravide, mă și căsătoresc.

Apoi ieşi trântind uşa în urma lui cu atâta furie încât Anna simţi curentul până în mijlocul camerei.

Stătu ghemuită în pat mult timp, simţind o durere năvalnică cuprinzându-i trupul şi sufletul. Ştia că nu-l va mai vedea niciodată şi în mod ciudat nu se mai temea. Era ca şi când i se luase o greutate de pe inimă.

Privi banii şi într-un moment de furie aruncă bancnotele de pe pat. Nu avea nevoie de banii lui. Nu mai voia nimic de la el.

După un timp îşi şterse ochii şi începu să se îmbrace. Se privi în oglindă şi cu greu îşi reunoscu propriul chip palid, brăzdat de lacrimi. Cu mişcări încete îşi puse baticul pe cap şi ieşi.

Odată aflată în afara hotelului nu mai simţi nici vântul, nici ploaia. Ca în transă trecu pe lângă biserica Trinità dei Monti, aflată lângă scările spaniole. Era pustiu. Ploaia gonise în hoteluri turiştii gălăgioşi.

Îşi mângâie pântecele şi apoi îşi şterse ochii de lacrimi. Începu să coboare treptele. Se mişca repede ca şi când ar fi vrut să zboare, să fugă cât mai repede şi cât mai departe de Amedeo. Aproape orbită de ploaie şi lacrimi, cobora în fugă când deodată tocul îi alunecă pe suprafaţa udă şi lucioasă a treptelor.

Tipă în momentul când căzu şi apoi se rostogoli pe trepte. Piatra rece îi tăia pielea, îi lovea oasele şi îi zgâria faţa. Când ajunse jos, rămase nemişcată. Apoi simţi o durere cumplită şi cu un ţipăt se încolăci ţinându-şi pântecele.

La spital, doctorul îi spuse cât de norocoasă fusese pentru că scăpase cu viaţă. Dar din nefericire nu va mai putea avea copii şi-i explică cât de periculoasă ar

fi pentru ea o nouă sarcină, probabil nici nu ar supraviețui.

Închise ochii și-și luă fața în mâini și plânse îndelung.

Îi dăruise lui Amedeo totul. Și acum el nu voia să mai știe de ea. Îi oferise toată dragostea ei și din cauza lui nu va mai putea avea copii. Dacă ar fi avut un copil, acesta ar fi însemnat moartea ei.

Închise ochii și plânse din nou. Chiar și când veni Adriana și o încurajă, Anna rămase surdă. Ura pentru Amedeo o copleșea.

Îl disprețuia și-l ura.

3

În timpul schimbului de dimineață, Mirella Brino era de serviciu la recepție. În momentul în care o văzu pe Anna străbătând holul imens, rece, acoperit de covorul uriaș cu trandafiri cât varza de mari, își părăsi locul de la recepție și se îndreptă spre ea.

— Fii atentă ! Corvi este pe picior de război. Am încercat să te acoperim, dar... spuse Mirella și strânse din umeri într-un fel ce nu mai avea nevoie de cuvinte.

— Oricum, mulțumesc, îi zâmbi Anna, strângându-i ușor brațul prietenește.

— A venit și reprezentantul companiei Hale pentru alegerea candidatului. Este în apartamentul Amalfi.

— Când este rândul meu să intru ?

— Ai fost prima pe listă. Când Corvi a văzut că nu apari la timp, a modificat programul în așa fel încât să pierzi interviul. Nemernicul !

— Oricum voi merge sus să văd dacă pot schimba ceva ! Poate voi fi primită mai târziu hotărî Anna cu inima îndoită de teamă.

— Poate.

Dar în tonul Mirellei era ceva ce o făcu pe Anna să tresară ca la auzul unui clopoțel de alarmă.

— De ce spui, poate ?

— De ce trebuie totdeauna să-ți dau eu veștile neplăcute ?

— Mirela, ce s-a întîmplat de fapt ?

— Corni a prins momentul și te-a înlocuit pe listă cu fratele lui.

— Maurizio ? Glumești !

— Aș vrea din tot sufletul să fie așa !

— Oricum, merită să încerc, hotărî Anna îndreptându-și spatele pentru luptă.

— Stai o clipă ! Ghici cine a fost trimis pentru aceste interviuri ? întrebă Mirella cu ochi strălucitori.

— Cine ?

— Henry Hale. A doua persoană ca importanță în cadrul companiei, poți să crezi ? Este atât de frumos ! Și tânăr. Se spune că este un geniu. Și cred că este și genul meu. Nu poartă nici verighetă, am controlat, să știi !

Deși nu era într-o dispoziție deosebită, Anna începu să râdă :

— Aceeași mereu, Mirella ! Nu te dezminți ! Orice persoană în pantaloni este genul tău sau poate nu ai remarcat ?

— Când ai treizeci de ani și ești nemăritată, te mulțumești cu ce-ți iese în cale. Oricum, fii atentă. E rece

sloi. Când l-am întâlnit am zâmbit, am clipit din gene ademenitor și am căutat să fiu cât mai atrăgătoare. Dar, fără succes. Pare să fie făcut din piatră sau poate mă înșel eu.

— Nu te necăji, Mirella. Nu mai este mult și un bărbat va descoperi farmecele tale și atunci îl vei învârti pe deget. Și dacă înfățișarea ta nu-l va atrage, atunci sigur talentele tale culinare o vor face.

— Poți fi sigură, spuse Mirella cu un zâmbet slab.

Anna respiră adânc și privind spre lift spuse :

— Am pierdut destul timp. Mai bine mă duc sus. Urează-mi noroc.

Mirella ridică amândouă mâinile și-și încrucișă degetele. Anna făcu și ea la fel, dar azi părea să-i fi dispărut încrederea și se temea că norocul o va ocoli.

— Maurizio, repetă furioasă. Dacă el va fi ales să plece la New York, înainte de a pleca îi rup picioarele. Eu merit să plec și oricare altcineva merită, dar nu Maurizio, neisprăvitul de Maurizio ! Nu este în stare să ducă nimic la bun sfârșit, dar nimeni nu-i face niciodată observație.

Și cu aceste gânduri negre, se îndreptă spre lift și apăsă pe butonul indicând etajul zece.

La etajul zece, Henry Hale încerca să se concentreze asupra problemelor de rezolvat, dar mintea lui era departe. Oricât ar fi părut de elegant, apartamentul Amalfi nu era altceva decât un fel de birou mai mare ca cel în care lucra la New York. Deși proaspăt ras, arăta obosit dar reușise să zâmbească încurajator celui de-al șaselea candidat pentru funcția de director adjunct.

Apoi îi spuse lui Romeo Corvi să facă o pauză de cincisprezece minute înainte de a introduce următorul candidat.

Când rămase singur în cele din urmă, se ridică și-și turnă un pahar cu Johnie Walker Red. Luă paharul și ieși pe terasă privind acoperișurile de țiglă ale Orașului Etern.

Strânse paharul în mână și scoase un oftat de exasperare. Era epuizat și plictisit. Era de mult obișnuit cu efortul fizic și intelectual, cu programele încărcate de muncă și cu călătoriile obositoare pe toate continentele, deci nu aceasta era cauza stării lui. Ca un adevărat Hale, știa ce așteaptă toți de la el. Din nefericire părinții lui muriseră cu câțiva ani în urmă într-un accident de mașină. Îi lipseau mult. Fusese crescut de o mamă iubitoare și oricât ar fi iubit-o pe Janet Hale, totuși îi privea pe bunica și pe tatăl lui ca pe niște modele ce trebuie urmate.

Pe tatăl său îl văzuse rareori; Zaccheus Hale jr. fusese o enigmă pentru fiul său, un om care se cufunda în munca lui uitând de toate, lucru deosebit pentru un om ce nu putea părăsi căruciorul de invalid. Tatăl său se aruncase în vâltoarea muncii și avusese o carieră strălucită, poate tocmai pentru a compensa infirmitatea căpătată în război.

Bunica sa era și ea dedicată până la obsesie muncii și, privindu-i pe amândoi, Henry îi luase ca modele încă de când era copil.

Începuse să muncească la vârsta de doisprezece ani, umblând prin bucătăriile hotelurilor în timpul vacanțelor și făcând diverse activități după orele de școală pentru a se obișnui cu activitatea unui hotel.

Pentru ceilalți copii casele lor din oraș erau căminul lor, pentru el, căminul se afla în marile orașe din cinci continente. Nimic nu-l bucura mai tare decât călătoriile în care o însoțea pe bunica lui în jurul lumii privind cum se înalță și se dezvoltă imperiul lor. Ca singur moștenitor al familiei Hale (mătușa lui, Regina, nu avea copii), Henry înțelesese de la o vârstă fragedă că trebuia să se obișnuiască cu o viață dedicată muncii și așa i se părea și firesc. Când împlinise șaisprezece ani lucra deja șapte zile din greu, fie la școală, fie în cadrul companiei. Și chiar de atunci nu mai avusese o vacanță adevărată.

Absolvise Universitatea Harvard în timp record și la numai douăzeci și trei de ani era gata să ocupe o funcție importantă în cadrul companiei.

Chiar și acum când era deja invidiat de mulți ca fiind poate cel mai tânăr vice-președinte al unei corporații internaționale, muncea șaisprezece ore pe zi fără nici o excepție. Deși era unul din tinerii cei mai vânați de amatoarele de căsătorie, el părea să nu aibă niciodată timp pentru femei.

Dacă cineva i-ar fi spus să încetinească ritmul, nu ar fi râs ! Pur și simplu nu ar fi înțeles de ce să facă așa ceva, pentru că după părerea lui, cariera era foarte importantă și faptul că se ocupa de mai multe afaceri în același timp, i se părea absolut normal. Și ceea ce cerea de la ceilalți era aceeași abnegație cu care se arunca el în orice activitate legată de companie. Din nefericire, descoperise foarte repede că, la Roma, a cere această dăruire pentru muncă era totuna cu a cere imposibilul.

Acoperișurile roșii-portocalii ale Romei tremurau în căldura zilei. Deși un oraș de o frumusețe amețitoare cu o istorie minunată, Roma nu era după părerea lui un

oraș în care se muncea. Uneori se minuna cum de exista încă și era celebru. Locuitorii Romei se deosebeau de milanezi, sau de sicilieni. Erau deosebit de mândri că sunt romani și făceau totul într-un ritm lent, într-un stil propriu lor. Nimic nu putea să-i schimbe.

Oftă obosit și gândi că nu avea o zi bună. Dar, dacă își reamintea mai bine, nici ieri nu fusese altfel.

Pentru început fusese perspectiva zborului plictisitor și obositor de la New York. Dar zborul de ieri avusese surprizele sale : unul din motoarele Boeing-ului 707 suferise o defecțiune și au aterizat forțat în Azore. Aterizarea avusese loc fără probleme în aplauzele pasagerilor pentru echipaj. Oricum fusese o experiență peste care nu poți trece ușor. Și ca o surpriză a orelor petrecute în Azore, când ajunsese la Heathrow aflase că avionul lui plecase de mult și avea patru ore de așteptat până la următorul zbor. Nu avea timp nici să meargă la Londra și avea parte de o așteptare prea lungă și plictisitoare pentru a nu se enerva din nou.

Când, în sfârșit, sosise la Roma, limuzina care trebuia să-l aștepte la aeroport nu era acolo. Când ajunsese la hotel, Romeo Corvi îl salutase cu căldură, aproape prosternându-se în fața lui și cerându-și scuze pentru încurcătura cu mașina. Apoi îl condusese personal în apartamentul Portofino.

La prima vedere apartamentul arăta minunat. Corvi comandase un aranjament floral deosebit și o sticlă cu șampanie. Barul era de asemenea plin cu băuturi pentru toate gusturile. Totuși Henry refuză apartamentul dezamăgindu-l pe Romeo Corvi. Învățase de la Elizabeth-Anne o regulă de fier în familia lor. Totdeauna când locuiau în hotelurile lor schimbau apartamentul sau

camera de două-trei ori fără a preveni pe cei ce administrau hotelul. Era o modalitate sigură de a vedea cum merg lucrurile cu adevărat, deși pentru personal nu era deloc plăcut. Numai în felul acesta fusese posibilă conducerea în bune condiții a întregii rețele de hoteluri de către cei din New York. În felul acesta și personalul fiecărui hotel era totdeauna în activitate. Dar în hotelul din Roma foarte multe lucruri mergeau rău.

Când dorise să facă un duș, scurgerea era înfundată și cada se umpluse cu apă.

Când încercase să aprindă o veioză, descoperise că becul era ars.

Ceruse o convorbire telefonică cu New York-ul, dar telefonista nu fusese prevenită că el era în hotel și durase o veșnicie până obținuse legătura.

Trimisese un costum de haine la călcat și fusese returnat greșit, după care dispăruse fără urmă.

Și toate acestea se petreceau într-un hotel unde turiștii plăteau o sută de dolari pe zi.

Și ca totul să fie și mai rău, când îi ceruse lui Corvi ca toate aceste nereguli să fie înlăturate urgent, durase timp îndelungat până totul se rezolvase. Când își arătase nemulțumirea în legătură cu administrarea hotelului, unsurosul acela nemernic de Corvi nu găsise să spună decât atât „Suntem în Roma și aici viața merge în alt fel".

Ochii lui Henry se îngustaseră în mod periculos și Corvi înțelesese că e mai bine să tacă. La ora patru treizeci când totul, în sfârșit, părea rezolvat, costumul de haine tot nu apăruse și Henry se îndoia că îl va mai găsi vreodată.

Enervat de așteptare, îmbrăcă un alt costum și plecă să-și ridice noul Maserati pe care-l comandase și pe care urma să-l trimită la New York când își va fi terminat treburile la Roma.

Când se întoarse la hotel, alunecosul domn Corvi — pe care Henry făcea eforturi să-l mai suporte — încercă din nou să-i intre pe sub piele. În ciuda tuturor eforturilor făcute de Corvi, nici măcar discuțiile purtate cu candidații nu se desfășuraseră în condiții bune. Din motive necunoscute lui Henry, programul fusese schimbat în ultimul moment, fapt ce dusese la alte mici încurcături. Dar ce era mai neplăcut era faptul că din toți cei cu care purtase discuții, nici unul nu părea să fie apt pentru a urma cursul și pentru a deveni director adjunct.

Bău ultima înghițitură din pahar și clătină din cap nemulțumit. Avusese nevoie de acest moment de relaxare. Mai avea câțiva candidați cu care urma să poarte discuții și nu credea că va rezista până la sfârșit. Se părea că Romeo Corvi nu angaja decât neisprăviți ca și el. Era un miracol faptul că în acest hotel lucrurile totuși se desfășurau aproape așa cum era normal. Precis că acest noroc nu i se datora lui Corvi, ci altcineva. Va trebui să facă investigații, să găsească persoana care din umbră ținea acest hotel într-o stare mulțumitoare. Oricine ar fi fost merita felicitări și chiar avea dreptul să fie numit în locul lui Corvi.

Oricum, Romeo Corvi trebuia schimbat și cu cât se făcea această modificare mai repede, cu atât era mai bine. Și odată cu el va trebui să plece și Maurizio Corvi. Întâlnirea cu acesta din urmă fusese cea mai neplăcută din toate. Faptul că cei doi purtau același nume nu-i scăpase lui Henry.

La hotelul Hale din Roma era nevoie să se ia măsuri importante, să se facă noi prefaceri. Dar trebuia să mai aștepte. Elizabeth-Anne nu schimba nici un om până când nu avea pregătit pe altcineva pentru postul respectiv. Odată ce se găsea persoana corespunzătoare, se trecea la modificări, cu precizia și sângele rece obișnuite chirurgilor.

De fapt, gândea Henry, hotelul din Roma amintea de cele din Mexico și Hong Kong. Și acolo avuseseră probleme organizatorice până în momentul în care Henry sosise la fața locului. În cele din urmă reușise ca și Azcapotzalco Cozumel și Victoria Hale să devină deosebit de eficiente. Pentru un tânăr de vârsta lui era deja un specialist în schimbări și un foarte bun organizator. Dar transformarea, înnoirea, talentul de a conduce o întreagă industrie hotelieră de lux făceau parte din ființa lui.

Tocmai se pregătea să cheme un alt candidat când atenția îi fu atrasă de vocile ridicate ce răzbăteau până la el.

— Ce dracu se întâmplă ?! și enervat se îndreptă spre ușă.

În timp ce liftul urca spre etajul zece, adrenalina Annei urca și ea. Când liftul se opri, Anna deja era într-o stare de furie cumplită.

Corvi, rahatul acela mincinos, dezgustător ! Nu pierduse nici o ocazie să-i facă mizerii. Dar va vedea el. Dacă credea că va înghiți și această nedreptate se înșela amarnic.

Strânse pumnii și încercă să se stăpânească. Când coborî din lift se uită în oglindă, își controlă ținuta și remarcă expresia de duritate care i se întipărise pe

față. Nu dorise să arate așa pentru acest interviu, dar acum nu mai putea schimba nimic. Doar furia care o stăpânea îi va da putere să-l înfrunte și pe Henry Hale.

Se îndreptă spre apartamentul Amalfi și înainte de a ciocăni în ușă ezită o clipă. Strânse din dinți și își încordă nervii și tocmai când ridicase mâna să bată la ușă auzi în spatele ei o voce care o făcu să rămână cu mâna suspendată în aer :

— Ce dorești să faci, domnișoară Vigano ?

Anna se întoarse și-l văzu pe Romeo Corvi în spatele ei. Îl privi direct în ochi și luă poziția unui luptător, depărtându-și puțin picioarele.

„Rămâi calmă, își spuse, în timp ce inima-i bătea cu putere, simțind pulsațiile ei până în urechi. Nu-l lăsa să te provoace. Tot ce dorește este să te încolțească și să te distrugă."

Răspunse calm, cu voce tare și sigură de sine.

— Voiam să văd ce se întâmplă cu întâlnirea pe care o aveam pentru concurs ?

— Întâlnirea dumneavoastră ? Zâmbetul lui era mai mult un rânjet care în mod ciudat îl făcea să semene cu un rechin.

— Îmi pare rău, domnișoară Vigano, dar cred că nu sunteți pe listă.

Simți cum calmul începe să o părăsească în ciuda eforturilor pe care le făcea.

— Voi intra totuși și să nu îndrăznești să-mi stai în cale.

— Totuși, e mai bine să nu încerci, mârâi printre dinți Corvi.

— Și de ce nu ?

— Pentru că în momentul în care vei intra pe acea ușă vei fi concediată.

Îl privi, încercând să vadă dacă într-adevăr vorbea serios. În schimb nu citi în ochii lui decât teamă. Acest nimeni se temea de Henry Hale. Faptul acesta o izbi ca un fulger și îi dădu și mai mult curaj.

— Vom vedea dacă așa stau lucrurile, spuse Anna cu o voce rece. Apucă mânerul clanței, dar iute ca o cobră, mâna lui o înșfăcă pe a ei. Îl privi uimită și simți mirosul apei de colonie folosită de Corvi învăluind-o. Erau atât de aproape unul de altul !

— Fii amabil și nu-mi sta în cale, spuse Anna cu o voce ca lama de oțel.

— Ești concediată, domnișoară Vigano. Din acest moment. Mergi și ia-ți lucrurile și ieși imediat din hotel.

Nu avea să știe niciodată dacă ceea ce făcuse fusese din încăpățânare sau din furie. Lăsă mâna de pe ușă și simți cum Corvi îi eliberează mâna. Apoi fulgerător, Anna duse mâna spre ușă din nou, dar Corvi reacționă promt și o împinse cu brutalitate.

— Lasă-mă... țipă Anna luptându-se să ajungă la ușă. Lasă-mă să intru... vierme ce ești !

Chiar în clipa aceea ușa apartamentului se deschise larg și amândoi înțepeniră în poziția în care se aflau și priviră spre bărbatul înalt și blond care apăruse în ușă.

Ochii Annei aruncau fulgere de ură. Pentru o clipă nu înțelese că acesta era omul cu care trebuia să se întâlnească. Lăsă ușor mâna în jos și rămase nemișcată.

Henry Hale îi privea pe amândoi în tăcere. Nu putea să creadă că ceea ce vede este adevărat și atitudinea lui Corvi i se părea dezgustătoare. Apoi observă fata cu care se lupta acesta.

Ceea ce remarcă la ea în primul moment fură ochii strălucitori ca două albăstrele. Nu văzuse niciodată ochi așa luminoși și fascinanți. Dar, de fapt, nu cunoscuse pe nimeni care să arate ca această tânără. Nu era numai prima femeie care-i atrăgea atenția, dar, era sigur că se afla în fața celei mai frumoase femei din lume.

Toate acestea trecură prin mintea lui Henry într-o secundă în timp ce Anna și Corvi rămaseseră nemișcați.

Corvi lăsă liberă mâna Annei și fața ei devenise purpurie din cauza încurcăturii în care se găsea. Își scoase batista și începu să-și șteargă transpirația în timp ce Anna își masa ușor brațul.

— Îmi poate spune cineva ce naiba se întâmplă aici ?

— Această femeie insistă să intre neanunțată, spuse Corvi cu un aer disprețuitor.

— Adevărat ? Și care este motivul ?

— E o persoană turbulentă.

— Este adevărat, domnișoară ? se întoarse Henry spre ea.

Ochii ei aruncau fulgere dar nu spuse decât atât :

— Este doar o părere.

Engleza ei era corectă și cu greu putea fi remarcat accentul italian.

— Este concediată, se grăbi Corvi să spună. Este concediată, dar refuză să părăsească hotelul. Își puse batista în buzunar și își aranjă cravata de mătase cu un aer demn.

Anna rămase tăcută.

— Și de ce este concediată ?

— Pentru că refuză sistematic... începu Corvi să capete curaj.

Dar Henry îl opri fără menajamente :

— Am întrebat-o pe domnișoara.

Corvi tăcu, dar se vedea cât este de înfierbântat.

— Am fost concediată pentru că domnul Corvi și-a asumat dreptul de a modifica programul întâlnirilor cu dumneavoastră și eu nu am putut participa. Am întârizat din motive independente de voința mea și atunci a folosit acest moment pentru a-l trece pe fratele său pe listă în locul meu.

— Maurizio Corvi, spune Henry gânditor, cu un aer grav. Doar ochii lui arătau cât era de mulțumit. Acum înțelese ce se întâmpla cu adevărat.

— Da, Maurizio Corvi, accentuă Anna cu o notă de dezgust.

— Dacă-mi permiteți, țin să vă spun că inițial Maurizio a fost pe listă. Dar când a expediat telexul domnișoara Vigano și-a permis să înlocuiască numele lui cu al ei.

Henry se întoarse spre ea și o privi întrebător.

— Da, este adevărat. Dar Maurizio nu merită să urmeze cursul. Și dacă merită cineva, aceea sunt eu.

— Să lăsăm totul așa cum este și domnule Corvi, ca director al acestui hotel, ar trebui să știți mai bine ca oricine altcineva că angajații hotelului nu au voie să se bată în locurile publice ale hotelului. Există destule spații numai pentru angajați, unde puteți să vă desfășurați. Oaspeții noștri nu plătesc pentru a asista la asemenea spectacole. Aici este hotel și nu arenă.

Corvi simți cum i se usucă gâtul.

— Și dumneavoastră, domnișoară, ca angajat al hotelului, ar trebui să știți acest lucru, iar dacă nu cunoașteți regulamentul, cel puțin ascultați ordinele directorului.

Anna își plecă privirea. Simțea cum i se umplu ochii de lacrimi și îi era rușine din această cauză. Simțea cum clocotește, dar știa că nu este momentul să se revolte. Trebuia să stea liniștită. Numai buzele strânse și respirația precipitată erau singurele semne care trădau furia ce o stăpânea.

— Cred că cel mai bun lucru pentru toată lumea este să uităm acest incident. Dumneavoastră, domnule Corvi, mergeți și îndepliniți-vă îndatoririle.

— Da, ... cu domnișoara ce facem ?

— Domnișoara mă va urma în apartament. Cred că asta a și dorit, nu ? și se întoarse spre Anna cu ochii strălucind de veselie.

Anna respiră ușurată și intră. Henry o urmă, închise ușa și rezemându-se de ea izbucni în râs. Privindu-l simți cum se înfurie. Rămasă singură cu el, abia acum observa cât de bine arăta cu părul lui auriu, bărbia fermă și profilul puternic. Era un bărbat voinic, bronzat, elegant îmbrăcat și când li se întâlniră ochii observa cât erau de albaștri, asemănători cu ai ei. Avea o vârstă apropiată de a ei, dar era clar că venea din altă lume. Deși crezuse că nu se va mai simți atrasă de nici un bărbat, în ciuda a ceea ce gândea, în ciuda veseliei pe care o citea pe chipul lui și care o înfuria, acest bărbat o vrăja. Dar încercă să nu lase să se vadă admirația pe care o avea pentru el.

— Bănuiesc că găsești totul foarte amuzant, atacă ea cu răceală în glas.

— Lupta voastră, vrei să spui ? întrebă el încă râzând. Nu a fost amuzantă de loc. În schimb tu... și continuă să râdă.

— Eu !

— Da, tu. Nu cred să mai fi întâlnit pe cineva atât de bătăios și încăpățânat.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Sigur, sunt de acord și trebuie să recunosc că ai făcut față cu mult curaj situației.

Dar cuvintele acestea n-o făceau să se simtă mai liniștită.

Henry își privi ceasul și spuse.

— E ora prânzului. Nu poți să-mi recomanzi un restaurant unde un om de afaceri poate servi masa ?

O văzu cum se crispează. Deci nu avea timp pentru ea.

— Și interviul ?

Apropiindu-se și punându-și mâinile pe brațele ei spuse încet :

— Cu tine vreau să iau masa.

— Adică..., am o șansă să merg la New York ?

— Da, ai.

Zâmbi și întreaga față i se lumină. Nu putea crede că în ciuda lui Romeo Corvi, șansa pe care o aștepta de atâta vreme încă putea fi a ei.

*

* *

Dar Anna nu avea să meargă niciodată la cursul pentru directori adjuncți. Mirella Brino a fost aceea care a câștigat și în cele din urmă a plecat la New York. După ce au luat prânzul împreună, Henry și-a luat liber întreaga zi și a petrecut-o în compania Annei. O vrajă îi cuprinsese pe amândoi și nici unul din ei nu trebuia să caute prea adânc în inima fiecăruia pentru a înțelege ce se întâmplă. Atracția unuia față de celălalt fusese imediată și instinctivă.

La sfârșitul săptămânii au plecat spre Neapole și de acolo cu vaporul la Ischia unde au rămas împreună, bucurându-se de soare și iubindu-se.

Henry Hale, care niciodată în viață nu se lăsase călăuzit de instinct și Anna Vigano care după relația ei nefericită cu Amedeo Battistello, jurase să nu se mai îndrăgostească niciodată, se căsătorirá la sfârșitul acelui week-end.

4

Pentru prima dată în viața lui, Henry acționase fără să se gândească. Cei care-l cunoșteau erau uimiți. Henry nu-și luase nici o zi liberă, ca să nu mai vorbim de două săptămâni.

— Vom face o călătorie ce va fi luna noastră de miere, înainte de a ne întoarce la New York, o anunță pe Anna după oficierea căsătoriei lor.

— Da, dar tu ai mult de lucru.

— Totul mai poate aștepta două săptămâni. Și oricum bunica va avea grijă ca totul să meargă bine.

— Dar ce va spune familia ta ? Ei nici măcar nu știu că te-ai căsătorit.

— Vor afla curând. Dar acum te vreau numai pe tine și o strânse în brațe cu căldură.

— Și unde vrei să mergem ?

O sărută pe vârful nasului, copilărește. Se întâmplase totul atât de repede încât era încă uimit de câtă fericire adusese Anna în viața lui. Nu se așteptase niciodată că ar putea să iubească pe cineva atât de mult încât să dorească să împartă cu acea ființă fiecare moment al zilei.

— Vom merge unde dorești tu, atât timp cât alegerea este departe de oricare hotel Hale. Și vom fi singuri, numai tu și eu. Spuneți ce doriți, doamnă Hale.

— N-am nici cea mai vagă idee despre locul unde am putea să mergem.

— Nu-i nimic. Am o idee. Vom juca un vechi joc american. „Pune coadă măgărușului".

— Pune ... ce ?

— Vei vedea. Luă telefonul și ceru o hartă de la recepție spunând de ce fel de hartă are nevoie.

— Și vă mai rog să-mi aduceți și o eșarfă, prefer una închisă la culoare și o broșă. Și treceți-le, vă rog, în contul meu.

Când funcționarul de la recepție spuse că nu crede că are o hartă a lumii, Henry răspunse scurt.

— Nu-i nimic, mă descurc și altfel.

Anna era uimită Dacă zânele și prunele glasate erau visele copilăriei, atunci acum vedea cum pot visa adulții. Minunile pe care banii le pot produce erau încă necunoscute ei. Să ai posibilitatea să-ți alegi unde vrei să călătorești fără să te gândești la banii necesari, era un lucru pe care ea încă nu-l putea înțelege.

Funcționarul de la recepție nu reuși să găsească o hartă a lumii dar aduse niște pliante și broșuri ce făceau reclamă călătoriilor în jurul lumii. Fiecare avea și câte o hartă a locului pe care te îndemna să-l vizitezi. Henry decupă hărțile și apoi le prinse de perete realizând o hartă a lumii care arăta cel puțin ciudat. Era o lume care avea o Mediterană uriașă, un Mexic gigantic, o minusculă peninsulă Scandinavă, o microscopică Africă, toate după cum fuseseră fotografiate în pliante.

Henry luă eşarfa şi desfăcând-o o legă pe Anna la ochi.

— Chiar e necesar, Henry ?

— Taci, te rog, spuse Henry sărutând-o uşor. Iată, acum ţine broşa şi înfige acul în perete. Oriunde vei înfige acul, acolo vom merge. Fii atentă... Acum, ... mergi aşa, ... ! O ţinea de umeri şi o îndrepta spre hartă. Anna se mişca cu grijă, chiar cu greutate din cauza eşarfei care îi acoperea ochii. Apoi o făcu să se rotească de câteva ori, în aşa fel încât să nu mai ştie cum sunt aşezate hărţile pe perete.

— Acum alege locul. Deci să nu uiţii, oriunde vei înfige acul, acolo ne vom petrece luna de miere.

— Henry...

— Vorbesc foarte serios. Fă cum ţi-am spus.

Dădu din cap ascultătoare şi făcu un pas înainte, pipăind drumul cu mâinile. Ţinea broşa îndreptată înainte şi tot pipăind drumul ajunse la perete şi înfipse acul.

Henry îi scoase eşarfa şi atunci Anna citi pe hartă locul pe care i-l indica broşa.

— C ... Cozumel ?

— Deci Cozumel va fi !

— Dar nu avem nimic de îmbrăcat pentru Mexic.

— Vom cumpăra tot ce ne trebuie în drum spre Mexic.

— Henry... şi nu mai continuă căci o înecau lacrimile.

— De ce plângi ? Nu te bucuri ?

— Oamenii nu plâng numai din nefericire, spuse Anna aruncându-se la pieptul lui.

Cele două săptămâni pe care le-au petrecut la Cozumel au fost cele mai fericite din viaţa lor. Nu au locuit în nici unul din marile hoteluri. Henry l-a sunat pe un producător de filme, Schulkin, pentru a-l ruga să-i lase să locuiască în casa lui. Cu doi ani în urmă, Elizabeth-Anne investise într-unul din filmele lui Schulkin, acesta se dovedise a fi un succes şi de atunci deveniseră prieteni. Nu numai că Bernie Schulkin fusese de acord să le închirieze casa, dar mai mult, jurase pe mormântul mamei sale să păstreze secretul privind călătoria lui Henry în Mexic.

— Am ghicit, vrei să petreci într-un cuib de dragoste neştiut de nimeni ! Câte fete ai cu tine ?

— La revedere, Bernie.

Bernie oftă.

— Aş vrea să fiu şi eu alături de tine.

— Cel puţin doi din cei de aici nu sunt de acord cu venirea ta, spuse Henry şi închise telefonul. Bernie privi telefonul uimit. Niciodată nu-l auzise pe Henry Hale glumind în felul acesta.

— Dacă raiul există undeva, atunci aici este, spuse Anna în momentul în care maşina oprea în faţa vilei

Construcţia era aşezată sus, pe terasele aflate în fa a mării. Era o vilă minunată, dar mobilată fără ostentaţie. Era construită din piatră, cu multe arcade, nici una asemănătoare cu celelalte, fapt ce-i dădea un aer aparte şi mai ales lăsa briza oceanului să între. Avea douăzeci de camere şi două piscine, una cu apă dulce şi alta cu apă sărată. Amândouă piscinele erau construite din piatră nefinisată şi din loc în loc ţişneau în afară colţuri de

piatră. În jurul vilei, palmieri, eucalipți, floarea suferinței, dădeau un aspect de junglă, efect produs și de talentul grădinarului.

Proprietatea era un paradis și era deosebit de izolată oferind celor ce o locuiau intimitatea mult dorită. În fiecare zi, Anna și Henry înotau, se plimbau cu barca, serveau masa pe terasă și, mai ales, se iubeau. După o săptămână amândoi arătau ca două fructe proaspete, pârguite de soare.

Legănați de parfumul florilor și de briza oceanului, nici unul dintre ei nu simțise când cele două săptămâni ajunseseră la sfârșit. De când se apropia ziua plecării, Anna începu să se teamă.

În ultima după-amiază, stând la soare, Anna întrebă :

— Henry, ce se va întâmpla dacă nu voi fi bine primită de familia ta.

— Te vor primi bine.

— Dar nici măcar nu știu că te-ai căsătorit. Nu am spus nimănui.

— Nu este o familie prea mare. În două minute toți vor afla.

— Dar totuși, bunica ta...

— Bunica mea. Henry rămase tăcut, gândindu-se la Elisabeth-Anne. Nu mi-aș face griji dacă aș fi în locul tău. Sunt convins că va fi încântată de tine. Nu te speria ! Nimeni nu te va mușca. Hai mai bine să mergem să înotăm.

— Da, dar în bazinul cu apă dulce. Sarea îmi arde ochii.

— Bine, nici mie nu-mi place apa sărată.

În același moment auziră telefonul din vilă.

— Ce bine că nu ne caută pe noi. Nici acum nu pot să cred cât de bine este să nu fii legat de telefon. Totuși de câte ori aud telefonul, simt nevoia să răspund. Sunt ca și câinele lui Pavlov, cred. Reflex condiționat.

— Scuzați-mă, domnule, spuse fata din casă, venind cu telefonul spre Henry.

— Ce s-a întâmplat ?

— Este pentru dumneavoastră.

— După cum îl cunosc eu pe Bernie, cred că vrea să-mi ceară o favoare. Așa este bătrânul Bernie.

— Nu, domnule, nu este domnul Schulkin.

— Dar nimeni nu știe că suntem aici. Acum era chiar speriat.

— Ba da, domnule. Este doamna Hale.

Anna privi spre Henry care se ridicase și se apropia de telefon.

— Bunica ?

— Henry, dragule ! Este plăcut la soare ? Vocea ei era veselă și ușoară și avu darul să-l liniștească pe Henry.

— Cum ai știut unde mă aflu ?

— Ai lăsat urme serioase la plecare. Nu uita că la hotelul Hale din Roma ai făcut rezervările pentru Ischia și hotelul de la Ischia a făcut rezervări pentru zborul spre Cozumel.

— Deci Schulkin m-a pârât, mârâi Henry.

— Bernie ? Nu, nici să nu gândești așa ceva. De fapt secretara mea a avut nevoie de câteva ore pentru a te găsi și în cele din urmă a reușit.

— Și ce ai de gând să faci, bunica ? Să-i dai o primă ?

— Poate că în viitor va trebui să mă gândesc și la așa ceva, oricum mă bucur că ți-ai luat o vacanță, spuse râzând Elizabeth-Anne.

— Și crezi că nu merit ?

— Bineânțeles că meriți, dragul meu. Totuși, cred că puteai să mă anunți. Nu era nici o undă de reproș în vocea ei. Doar o simplă constatare.

— Da, poate ai dreptate.

— Te simți bine ?

Privind spre Anne, îi întâlni privirea și zâmbi :

— Perfect, bunico ! răspunse Henry gândindu-se ce ar fi crezut Elizabéth-Anne dacă ar fi știut cât era de fericit.

— Bravo. Bucură-te atunci și de această ultimă zi.

— Dar cum de ai aflat... ? Ah, da. Rezervările pentru drumul spre casă.

— Da, rezervările. Deci ne vedem mâine. Te rog treci pe la Madison Squire când te întorci. Voi fi acasă toată seara.

— Voi trece.

— Și Henry ?

— Da, bunico ?

— Sărut-o pe mireasa ta pentru mine.

Înainte de a putea răspunde ceva, legătura se întrerupse brusc. Puse jos telefonul și rămase gânditor.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Anna.

O privi cu o expresie ușor nedumerită.

— Știe deja. Este de necrezut. Nu știu cum a aflat, dar deja știe tot. Mi-a spus să te sărut pentru ea.

5

Era aproape zece seara când ajunseră în Madison Squire. Henry nu se anunţă la recepţie căci mulţi dintre angajaţii hotelului îl ţinuseră pe genunchii lor când era copil şi îl salutară acum cu căldură.

Intrând în holul enorm al hotelului îl învălui o dulce nostalgie. Nimic nu se schimbase aici ; niciodată nu se schimba. Jumătate din personal îşi petrecea cea mai mare parte din viaţă aici. Paula Kelley, şefa operatoarelor telefoniste lucra în hotel de patruzeci şi nouă de ani şi nu era singura în această situaţie. Mulţi din angajaţi depăşiseeră vârsta pensionării. Hotelul era viaţa lor şi bucuria de a trăi şi erau hotărâţi să lucreze până în ultima zi a vieţii. Toţi erau mândri că făceau parte din familia de la Madison Squire, sentiment ce lipsea în alte hoteluri.

Elizabeth-Anne niciodată nu lăsase să se strecoare cea mai slabă notă de ostentaţie în ţinuta hotelului, aşa încât atmosfera rămăsese plăcută, familială. Rezultatul acestui mod de a-şi conduce hotelul atrăsese o mulţime de clienţi permanenţi şi personalul hotelului se mândrea cu faptul că putea să-şi amintească numele clientului după o singură şedere în Madison Squire.

— Se pare că toată lumea te cunoaşte, remarcă Anna când urcau în lift.

— Da, pentru că am crescut în acest hotel.

— Îmi place. Este atât de... primitor.

— Eu cred că ar mai trebui puţin aranjat. A început să îmbătrânească.

— Da, dar orice schimbare i-ar ştirbi farmecul.

— Și eu gândesc la fel, se auzi o voce vioaie din capătul holului.

Întorcându-se o văzură pe Elisabeth-Anne învăluită într-o lumină caldă, arătând mândră și frumoasă, o adevărată doamnă.

Pentru o clipă, timpul păru să stea în loc când cele două femei își încrucișară privirile. Se examinară scurt într-o secundă cum numai femeile care iubesc același bărbat o fac când se întâlnesc.

Dar pentru Elizabeth-Anne aceasta era mult mai mult decât o întâlnire cu soția nepotului ei. Privită din afară era o femeie frumoasă, elegantă, în vârstă de șaizeci și nouă de ani, cu un zâmbet cald, dar în ea emoția și gândurile negre se învălmășau până la o copleși. Privind-o pe tânăra cu ochii albaștri ce stătea mândră în fața ei, Elizabeth-Anne se simțea ca o adolescentă la prima ei întâlnire. Analiza trăsăturile Annei, căutând cele mai mici semne de asemănare și privea adânc ochii albaștri atât de asemănători cu ai lui Henry și o trecură fiorii.

„Oare era posibil ?"

Ochii i se umplură de lacrimi. La început nu crezuse că e posibil. Vestea neașteptată a căsătoriei lui Henry o șocase profund, deschizând răni vechi care nu se vindecaseră niciodată definitiv. Totul începuse în momentul în care încercase să ia legătura cu Henry la Roma și aflase că acesta se afla la Ischia împreună cu domnișoara Viganò.

Viganò.

Numele îi înghețase pe buze, amintindu-i de dureroase înfrângeri și speranțe pierdute. Când își recăpătase glasul, întrebase care era celălalt nume al domnișoarei Viganò.

— Anna, i se spusese.

„Nu se putea", își repetase de mii de ori. Era o glumă proastă. Doar atât ! Anna era pierdută, Anna dispăruse.

Această apariție nu era altceva decât un miracol și Elizabeth-Anne nu credea în miracole. Banii o atrăgeau pe această Anna. Probabil era o aventurieră, una din cele care vânează averi și care într-un anume fel aflase despre Anna și găsise profitabil să se dea drept Anna cea de mult dispărută. Nu era greu de realizat un asemenea plan căci nimeni nu o văzuse vreodată pe Anna cea adevărată.

Dar cât de perfidă putea să fie dacă reușise să se strecoare în sufletul lui Henry ! Henry care nu privise de două ori aceeași femeie. Henry care nu auzise niciodată povestindu-se despre Anna, pentru că nici ea, nici Janet și nici Zaccheus nu aduseseră vreodată în discuție povestea dureroasă a dispariției copilului născut de Charlotte-Anne. Era prea dureros pentru ei să-și amintească această tragedie.

După ce Elizabeth-Anne aflase despre Anna, așteptase ca Henry să sune din clipă în clipă și să anunțe că și-a descoperit verișoara. Până la urmă, Anna își va dezvălui identitatea, căci acesta ar fi pasul firesc în planul inițiat de ea. În acest caz Henry ar fi trebuit să sune și să-i ceară bunicii lui lămuririle necesare legate de această verișoară necunoscută.

Și totuși, femeia nu părea să dorească să-și dezvăluie planurile. Cel puțin nu încă. Tăcerea lui Henry, creștea temerile în care și așa erau în mare fierbere. În cele din urmă simțind că nu mai poate suporta această tensiune, dăduse câteva telefoane.

Abia atunci aflase despre căsătorie.

Vestea o lovise ca un trăznet. Henry căsătorit ? Fără s-o anunțe ?

Dar nu avea timp să se lamenteze. Trebuia să afle totul despre această Anna Vigano și cât mai repede.

Ceea ce o neliniștea era faptul că nu înțelegea rostul acestei căsătorii. Doar dacă această femeie dornică de avere nu găsise mai ușor acest drum pentru a intra în familie. Da, acesta era motivul...

Dar Elizabeth-Anne simțea că totul i se învălmășește în cap. Totuși această căsătorie putea să mai aibă și altă explicație. Dacă fata aceasta era Anna cea adevărată, înseamnă că nici nu știe cine este cu adevărat.

Poate fi într-adevăr Anna Viganò, cea pierdută ? Se mai întâmplă, totuși, minuni !

Deodată nu mai înțelese nimic. Tot ce știa era că trebuie să afle cine era această Anna Viganò.

Aflase cu ajutorul unui detectiv particular că tânăra pereche era în Cozumel în călătorie de nuntă.

— Doresc să cunosc trecutul acestei femei. Mai ales cine este. Nu vreau să i se scormonească viața trecută, nici ce fapte bune și ce fapte rele a făcut. Doresc să știu numai unde s-a născut și în ce familie. Dacă a fost adoptată sau nu. Nimic mai mult. Este limpede ? Așa își instruise Elizabeth-Anne detectivul particular.

Acesta fusese prompt și eficient. Veștile aduse nu făcuseră decât să întărească slabele speranțe pe care le avea.

Anna Viganò avea nouăsprezece ani și locuise în Roma până la căsătorie. La Roma venise împreună cu familia, din Campania, când avea trei ani. Tatăl ei, care fusese muncitor, acum era mort ; fratele ei, Dario, era preot și

mama ei se mutase din apartamentul în care locuiseră un fel de ghetou, într-un apartament mult mai elegant, se pare ca urmare a căsătoriei făcută de fiica ei. Reieșea că mama nu știa că fiica ei nu ar putea fi carne din carnea ei, deși recunoștea că atunci când o născuse avusese o perioadă grea, fiind foarte bolnavă. Deci, nu putea să se bazeze prea mult pe amintirile ei de atunci.

Era greu să faci imposibilul să devină dintr-o dată posibil. Dar Elizabeth-Anne știa că încercarea din urmă nu sosise încă. Trebuia s-o vadă pe Anna Viganò, deoarece doar văzând-o în realitate putea să știe dacă exista ceva din iubita ei Charlotte-Anne în chipul acestei fete.

Și acum inima ei bătea năvalnic văzând ochii aceia care-i erau dureros de familiari. Dacă nu erau ai ficei ei, erau cel puțin foarte asemănători. Și nasul acela ferm, ... era nasul familiei di Fontanesi, era nasul lui Luigi. Acum știa.

Aceasta era Anna. Anna pe care o căutase cu disperare.

Toate acestea îi trecură prin minte fulgerător. Se priviră ca paralizate pentru câteva momente, în holul luminos și apoi, în același moment, se aruncară una în brațele celeilalte. Și atunci Elizabeth-Anne știu cu adevărat. La gâtul tinerei femei atârna un medalion delicat, o panseluță-amuletă, care odată, demult, fusese a ei.

— Bine ai venit, Anna, spuse Elizabeth-Anne printre lacrimi. Mângâindu-i obrajii cu gesturi tandre repetă :

— Bine ai venit acasă !

— Mulțumesc, murmură Anna cu ochii în lacrimi, simțind că într-adevăr era acasă aici, lângă această femeie care o primea cu brațele deschise.

Elizabeth-Anne se întoarse apoi spre Henry. Acesta zâmbea fericit, cu inima ușoară și cu o privire strălucitoare cum nu mai văzuse în ochii lui. Și în acel moment un alt gând rău puse stăpânire pe ea. Henry se căsătorise cu verișoara lui. El și Anna nu știau — și când ar descoperi adevărul, iubirea lor ar fi distrusă. Și asta, din câte înțelegea Elizabeth-Anne, l-ar deprima pe Henry

Acum Elizabeth-Anne încercă să zâmbească spre nepotul ei și îl îmbrățișă. Trebuia să se bucure de această clipă și se va gândi mai târziu la urmări.

Henry era copleșit de atâta fericire ; nu o mai văzuse niciodată pe bunica lui așa fericită și emoționată. O strânse tare în brațe și o sărută pe amândoi obrajii, gândindu-se că deși sperase că o va primi cu căldură pe Anna, nu se așteptase la o asemenea bucurie și o asemenea manifestare de iubire din partea ei.

6

Elizabeth-Anne ședea țeapănă pe canapea luptându-se cu conștiința ei. De ore întregi stătea nemișcată, de când Henry și Anna plecaseră. Veiozele de mătase aruncau o lumină caldă în apartamentul din Madison Squire și Elizabeth-Anne privea nimic altceva decât fotografia din mâna ei.

Cea mai recentă fotografie a lui Henry îl arăta din semiprofil, o figură dură, rece, cu trăsături frumoase. Și acum își amintea de fericirea strălucitoare pe care o citise pe chipul lui în seara aceea și simțea cum inima ei se frânge de durere.

Cum putea să nu-le spună că sunt veri ? Căsătoria între veri de gradul unu nu era permisă de lege în multe state. Oare și în New York era la fel ? Nu era greu de aflat, dar Elizabeth-Anne nu era sigură că ar vrea să afle.

Atunci cum rămânea cu partea morală a căsătoriei ? Fiind crescută în religia catolică, Anna ar fi putut privi această căsătorie ca pe un incest, unul din cele mai mari păcate recunoscute de biserică. Cum ar fi putut trăi — indiferent de cât de mare îi era iubirea pentru Heny — cu gândul la un asemenea păcat ?

Greutatea de a le spune adevărul cădea asupra ei. Și Elizabeth-Anne era torturată de întrebarea privind atitudinea pe care să o adopte. Cum s-o privească oare pe Anna : ca pe o nepoată sau ca pe o noră ? Dorința de a-l îmbrățișa pe copilul fiicei ei, de a regăsi o părticică din ceea ce pierduse era copleșitoare. Posibilitatea aceasta era împlinirea unui vis îngropat de mult. Dar ce ar însemna un asemenea gest egoist pentru viitorul lui Henry și al Annei ?

Care era responsabilitatea ei ca cea mai în vârstă membră a familiei ? Avea ea dreptul să aleagă pentru Henry și Anna ? Dezvăluirea adevărului era un act de dreptate, dar ar fi dus la distrugerea căsniciei lor.

Și ce s-ar fi întâmplat cu toată fericirea lor ? Henry fusese totdeauna un tânăr serios, hotărât să joace un rol important în activitatea imperiului Hale, să dovedească faptul că este unul din cei mai strălucițI tineri de afaceri din lume. Acum părea să se bucure de viață cu toată puterea tinereții lui, părea să înțeleagă că a trăi înseamnă și o mulțime de alte lucruri. Găsise puterea și spontaneitatea în dragostea pentru o femeie.

Elizabeth-Anne îl pierduse pe Zaccheus și dragostea lui cu mulți ani în urmă... apoi trecuse prin aceeași durere imposibilă când îl pierduse pe Larry. Oare familia Hale nu plătise un tribut destul de greu ?

Avea ea oare dreptul în numele adevărului, să otrăvească iubirea dintre Henry și Anna, să distrugă această minune prin dezvăluirea incestului ? Putea fi atât de crudă ? Avea oare dreptul ?

Știa că nu. Deci nu vor afla niciodată. Era un secret pe care urma să-l păstreze indiferent de urmări, pe care trebuia să-l ducă cu ea în mormânt. Se iubeau prea mult, putea să citească în privirea lor această nemărginită iubire.

Nehotărârea ei se topi.

„Voi lăsa totul așa cum este" își spuse ea.

„Și, de altfel, oare câte bunici se puteau bucura să iubească atât de profund pe soția nepotului ?"

Nu, nu vor afla niciodată. Și numai de ea depindea totul.

Mai rămase încă multă vreme nemișcată. Apoi se ridică și merse sus, în dormitorul ei, neavând cum să știe că de fapt aruncase sămânța nefericirii pentru strănepoata sa, nenăscută încă.

7

Când Henry, Anna și Elizabeth-Anne părăsiră casa răcoroasă și ieșiră afară, fură orbiți de lumina soarelui strălucitor. Coborâră treptele și se îndreptară spre bătrânul Rolls-Royce galben cu negru. Traversând pajiștea din fața casei, Anna rămase în urmă, lăsându-i pe Henry

și pe Elizabeth-Anne să vorbească numai ei doi. Mergeau încet, cu capetele plecate și Henry își conducea bunica plin de tandrețe.

Anna, cu mâinile în buzunarele fustei de lână, se oprise și respiră adânc aerul proaspăt. Cât de plăcut era aici și cât de curat era aerul față de cel din oraș! Era greu de crezut că această proprietate era la numai patruzeci și cinci de minute de Manhattan. Aici liniștea era alungată numai de trilul păsărilor și de șoaptele frunzelor. Aerul era minunat, încărcat de mireasma ierbii proaspete.

Se întoarse și privi plină de admirație casa, o construcție colonială situată pe vârful unui deal ce străjuia apele râului Hudson.

Murmurul produs de vocile celor doi se pierdea, așa că întorcându-se îi văzu cum se depărtează și se grăbi să-i urmeze. Când li se alătură, erau adânciți în conversație.

— Știu că este o casă mare, dar tu ai nevoie de așa ceva. Trebuie să te gândești că tu și Anna aveți o anume poziție socială.

— Dar, bunico, acesta era ultimul lucru pe care ni l-am dorit ca dar de nuntă.

— Da, înțeleg, pentru că nici eu nu sunt obișnuită să dăruiesc case. Dar m-am gândit demult la acest dar și a luat ceva timp până l-am găsit. Asemenea proprietăți nu sunt de vânzare în fiecare zi.

— Cred că a costat o avere.

Elizabeth-Anne își privi nepotul și începu să râdă.

— Pe tine nu te-a costat un cent, așa că te rog nu te îngrijora. Și știi foarte bine că îmi pot permite. Este ca

o picătură în mare sau chiar mai puțin, mult mai puțin. Tot ce-ți trebuie sunt câțiva oameni care să te ajute...

— Câțiva ! ? Avem nevoie de o armată de servitori pentru a întreține această casă. Câțiva grădinari...

— Atunci angajează o armată, răspunse scurt Elizabeth-Anne, fără a-l lăsa s-o încolțească și continuă cu mai multă voioșie.

— Te rog nu mai fi conservator, pentru numele lui Dumnezeu, Henry. Dacă nu am avea bani, aș înțelege. Dar nu se pune această problemă pentru noi.

— Dacă vom fi prevăzători, nici nu vom avea probleme.

— Vorbești exact ca un bancher. Totuși dacă te gândești bine, poți face unele investiții care nu sunt inutile. Cumpărarea de proprietăți este o astfel de investiție. Privind peste umăr spre Anna, care încă nu se apropiase suficient pentru a-i auzi, adăugă :

— Și hainele sunt o altă investiție profitabilă. Anna are nevoie de o nouă garderobă.

— De ce ? Ea se simte bine cu ce are. Când are nevoie de ceva se duce și cumpără.

— Da, când are nevoie de ceva se duce și cumpără la Gimbels sau la Alexander când sunt mărfuri cu reduceri. Nu crezi că ar trebui s-o duci la Saks sau la Bergdorfs ?

— Nu e absolut necesar să-și facă cumpărăturile la Paris. Este frumoasă și tânără și se poate descurca cu ce are, dar trebuie să fie ceva de calitate, înțelegi ?

— Doar știi că a crescut în sărăcie. Acum se teme să risipească banii.

— Nu, se teme să cheltuiască banii. Este o diferență. Elizabeth-Anne cu greu își ascunse un zâmbet. Când au-

zise prima dată de Anna, o văzuse ca pe o aventurieră dornică să pună mâna pe averea familiei Hale. Acum simțea cu regret ce rău o judecase. Dacă Henry era conservator, atunci Anna era deosebit de econoamă. Și, în fugă, îi trecu prin cap întrebarea dacă păstra pungile de plastic și borcanele goale.

— Nu i-ai spus că suntem bogați ?

— Știe.

— Dar i-ai spus cât de bogați suntem ?

— Da, desigur.

— Și ?

— Și nu poate crede că e posibil. Spune că nu există atâția bani pe lume.

— Uneori, parcă nici eu nu pot crede. Două sute șaptezeci și cinci de milioane de dolari își reaminti, râzând. Oricum, e cazul să revenim la casă. Trebuie să accepți. Nu poți s-o schimbi ca pe o mobilă, la Tiffany. A fost plătită și nu ar fi politicos s-o refuzi. Este un dar și e frumos s-o accepți cu eleganță.

— Ești o scumpă, bunico, dar este imposibil.

— Tu și Anna sunteți nepoții mei. Lasă-mă să vă răsfăț din când în când.

— Atunci, mulțumim, bunico.

— Ai făcut-o deja, de nenumărate ori. Gândește-te numai la avantajele acestui loc. Chiar și drumul până în oraș e foarte scurt. Și dacă vrei, poți evita șoseaua.

— Cum să evit șoseaua ?

— Cumpărându-ți o barcă. Agentul imobiliar mi-a spus că fostul proprietar se ducea în oraș cu barca cu motor. Cred că a împrumutat ideea de la milionarii care au locuit aici înainte de marea criză economică.

— Bine, vom vedea !

— Am pierdut-o pe Anna ? Ah, iată-te, spuse Elizabeth-Anne întorcând capul și văzând-o, in timp ce se apropia. Întinse brațul și o cuprinse cu afecțiune și porniră toți trei să admire proprietatea.

— Abia aștept să vedeți livada. Dar este prea departe să mai mergem azi. Întreaga proprietate are patruzeci și trei de acri, dar este absolut necesară împreună cu toată casa. O familie numeroasă are nevoie de spațiu mult. Și sper că vă gândiți să-mi oferiți o mulțime de strănepoți, nu-i așa ?

Elizabeth-Anne zâmbi și privi spre Anna care deveni palidă.

— S-a întâmplat ceva ?

Anna zâmbi, dar nu înainte ca Elizabeth-Anne să vadă norul acela de tristețe care-i întunecase chipul.

— Nu, nimic. Mă gândeam doar la altceva.

*

* *

Anna ședea pe o bancă în Central Park și privea împietrită șirul de dădace împingând cărucioare ce defilau prin fața ei. Era o dimineață târzie și soarele ardea deja sus pe cer. Anna se simțea teribil de nefericită în contrast cu ziua minunată.

Până acum niciodată nu se gândise la viața ei împreună cu Henry. Astăzi, gândurile legate de viitor o copleșau.

Henry ! Doamne, cât de mult îl iubea-! Aceasta era singura și marea certitudine a vieții ei. Din prima clipă se simțise strâns legată de acest om. Niciodată nu simțise nevoia să-și verifice sentimentele legate de el. Știuse puține lucruri despre el când se căsătoriseră și nici acum

nu cunoștea altele, dar aceasta era marea bucurie a iubirii lor, aceea de a se descoperi unul pe altul.

Dar acum totul se va sfârși.

O, Doamne, gândi ea, și ochii îi străluceau în momentul când simți acea mică durere în pântecele ei, durere atât de bine cunoscută. Știa că în curând durerea se va transforma într-o greață permanentă. Aceasta era marea ei neliniște, suferința ei !

Oare de ce nu-i spusese despre Amedeo ?

Dar, știa, recunoștea, că niciodată nu-i păruse rău că el nu ceruse explicații. Henry știuse că nu era virgină, când s-au cunoscut și nu păruse să aibă importanță pentru el acest fapt.

Dar simțea că îi datora, totuși, o explicație. Pentru că Henry avea dreptul să știe că atunci când ea căzuse pe scări nu pierduse copilul lui Amedeo, ci și copiii ei și ai lui Henry.

In zilele acelea, nu se gândise la asemenea lucruri. După ce s-au cunoscut și s-au iubit, nu a mai interesat-o nimic altceva decât dragostea lor. Îl voia numai pentru ea și nu se gândise nici un moment la posibilitatea de a avea copii. Abia acum înțelegea ce greșeală făcuse. Henry era un membru al familiei Hale, moștenitorul unui imperiu și bineânțeles că avea nevoie de mulți copii. Un om cu situația socială și materială a lui Henry nu-și putea permite doar să se îndrăgostească.

Își simțea sufletul plin de vinovăție și regret. Se ridică de pe bancă și porni gânditoare pe alee. Trecu pe lângă o dădacă ce se juca cu o fetiță de-a cucu-bau. Femeia își ascundea fața în mâini și întreba :

— Unde e Rhea ? și tot ea răspundea :

— Iat-o pe Rhea și își descoperea fața.

Chiar după ce trecuse de ele, Anna auzea râsetele copilului și ale dădacei. Fericirea lor părea că se amuză de ea și închise ochii oftând. Chiar în ziua când le dăruise casa din Tarrytown, Anna știuse că Elisabeth-Anne vedea peste tot în jurul ei copii, bebeluși, amintindu-i cu durere de mutilarea trupului ei.

Privi spre ceas. În cincisprezece minute urma să se întâlnească cu Henry la restaurantul 21 și trebuia să se grăbească. Făcând un efort teribil de voință își îndreptă ținuta și hotărî să nu lase să i se citească nefericirea în priviri. Era un necaz pe care singură îl adusese pe umerii ei. Îl iubea prea mult ca să nu dorească să-l ferească de orice problemă. Era toată lumea ei, îl iubea atât de mult încât...

Da. Aceasta era rezolvarea problemei. Nu trebuia să-și mai facă nici o problemă. Hotărârea era luată și era însufletită de iubirea ei pentru Henry.

Îl iubea pe Henry atât de mult încât trebuia să încerce să-i ofere un copil.

Dintr-o dată se simți minunat. Greutatea pe care o simțise pe umeri se ridică și o făcu să fie liberă și veselă, fericită și norocoasă că a descoperit adevărata cale a iubirii.

Dar, oricum, Henry nu trebuia să știe ce risc își asuma ea pentru aducerea pe lume a acestui copil. Numai ea avea dreptul să știe ce riscă : el nu ar fi lăsat-o niciodată dacă ar fi bănuit că-și pune viața în pericol. Sensul vieții ei era acum să aducă pe lume rodul iubirii lor. Era hotărâtă și avea să-i ascundă adevărul indiferent de urmări.

Va fi greu pentru că atât medicul familiei cât și ginecologul erau cei mai buni din oraș, dar în același timp,

erau și medicii la care mergea Elizabeth-Anne și cu care aceasta era în relații de strânsă prietenie.

Deci, va trebui să găsească alți doctori.

Dar nu era o problemă de nerezolvat.

New York City nu era Italia. Era inima uneia din cele mai dezvoltate țări din lume și existau o mulțime de specialiști și numeroase spitale. Oamenii veneau aici din diverse locuri ale lumii pentru a-și trata maladiile. Era sigură nu numai că va reuși, dar chiar că va putea supraviețui cu un anume tratament. Era un vis dulce, ademenitor și cu puterea dată de dragostea nețărmurită pentru Henry, va reuși.

Ochii îi străluceau când ajunse pe Fifth Avenue. Era copleșită de bucurie și zâmbea tuturor, în special copiilor și bebelușilor.

Acum că știa ce are de făcut se simțea strălucind de iubire și fericire și mai presus de toate, îndrăgostită de viață.

8

Henry și Elizabeth-Anne se aflau în Grecia în vederea construirii unui sat de vacanță la Seropetra când primiră vestea. Sotirios Kyrikos, directorul executiv al hotelului Hale din Atena fu cel care răspunse la telefon :

— Este pentru dumneavoastră, domnule Hale. Vă caută de la biroul dumneavoastră din New York.

— Da, imediat, mulțumesc. Henry se ridică de pe canapeaua albă, și traversă camera pardosită cu marmură albă, strălucitoare, îndreptându-se spre telefon. Elizabeth-Anne rămase așezată pe canapea și continuă să studieze

planurile desfășurate în fața ei. Materialele erau transpunerea pe hârtie a unei idei proprii despre o stațiune la Marea Egee, asemănătoarea unui sat pescăresc. În momentul în care sesiză schimbarea survenită în vocea lui Henry își ridică privirea spre el și ascultă atentă.

După ce puse jos telefonul, Henry privi spre ea, alb la față.

— Era doctorul Dadourian. Anna este la spital.

— De ce ? I s-a întâmplat ceva rău ? întrebă Elizabeth-Anne speriată.

— Se pare că va pierde copilul.

— Doamne, Henry !

Henry întoarse spatele și ieși pe terasa scăldată în soare. Privea fără să vadă însă nimic, peste oraș spre Acropole și ținea mâinile adânc înfipte în buzunare. Elizabeth-Anne îl urmă și-și puse o mână încurajator pe umărul lui.

— Este în pericol să-și piardă și viața, spuse el cu greu.

Elizabeth-Anne simți cuvintele lui ca pe un pumnal înfipt în inimă.

„Nu, nu se poate".

Dar când Henry se întoarse spre ea și citi în ochii lui teama și disperarea ce-l cuprinseseră, înțelese că totul era posibil. Dar nu era timp să se lase cuprinsă și ea de aceeași teamă și disperare. Indiferent de ceea ce simțea, trebuia să fie tare. Henry avea nevoie de ajutorul ei.

— Stai calm, dragul meu. Se grăbi să intre și se îndreptă spre Sotirios Kyrkos.

— Domnule Kyrkos, vă rog să faceți pregătirile necesare pentru plecarea noastră. Trebuie să ajungem la New York cât mai curând posibil.

Kyros nu știa ce vești primiseră, dar după expresia feței lor, înțelesese că acestea erau departe de a fi bune.

— Îmi pare rău, doamnă Hale, dar nu pleacă nici un avion după-amiază și mă tem că nici diseară. Cred că va trebui să așteptați până mâine dimineață.

— Mâine este prea departe. Singura noastră speranță este o cursă particulară. Vă rog, ne puteți ajuta să găsim un avion particular pentru o cursă transatlantică ? Nu are importanță prețul.

— Voi încerca, doamnă Hale.

— Și vă rog să anunțați că avem nevoie de o mașină care să ne ducă la aeroport imediat. Vom aștepta acolo până când avionul va fi gata de plecare.

— Da, doamnă, răspunse scurt Kyrkos și cu o scurtă înclinare a capului părăsi încăperea.

Elizabeth-Anne păstrând un calm aparent, ieși pe terasă și se apropie de Henry :

— Nu trebuie să ne pierdem vremea cu împachetatul. Personalul ne va trimite bagajele acasă sau le vom lua când vom reveni. Nu avem nevoie decât de pașapoarte, așa că putem pleca chiar acum.

Henry se întoarse spre ea cu ochii în lacrimi.

— O iubesc atât de mult. Doamne Dumnezeule cât o iubesc. Dacă i se întâmplă... Și vocea i se frânse într-un suspin.

Elizabeth-Anne îl îmbrățișă pe Henry și-l ținu strâns în brațe, încercând să nu-l privească drept în ochi pentru a nu lăsa să i se citească teama ce o simțea și ea.

— Știu, Henry, și eu o iubesc mult.

„Mult mai mult decât își poate oricine imagina".

La ora două noaptea, Henry și Elizabeth-Anne intrau în spitalul Presbiterian. Doctorul Dadourian îi aștepta plimbându-se neliniștit prin holul spitalului. Când îi văzu intrând se grăbi să-i întâmpine.

— Cum se simte, doctore ? întrebă Elisabeth-Anne în timp ce se îndreptau spre lift.

— Nu este bine deloc. Timp de opt ore a stat în sala de operații.

— Și care este problema ?

— Niciodată nu ar fi trebuit să aducă pe lume un copil. Am examinat-o și am constatat că în urmă cu câțiva ani a suferit un accident.

Henry îl privi uimit.

— Dar niciodată... nu mi-a povestit...

— Eu nici nu am știut că este gravidă până în momentul când m-a sunat și mi-a spus că are mari probleme. Nu am mai văzut-o de altfel de zece luni. Mi-a telefonat și mi-a spus că este însărcinată și că a fost în grija altui doctor. Dar în momentul acela era plecat din oraș și ea era teribil de înspăimântată.

— Nici mie nu mi-a spus nimic, șopti Henry temător.

— Va rezista până la capăt ? întrebă Elizabeth-Anne.

— Sincer să fiu, nu știu.

— Și copilul ?

— Cui îi pasă de copil ? întrebă brusc Henry cu o voce stridentă.

Elizabeth-Anne și doctorul Dadourian priviră unul spre celălalt și nu schimbară o vorbă.

Continuară să urce în tăcere. La etajul patru doctorul Dadourian îi conduse spre biroul asistentelor. Cu-

loarele spitalului eru tăcute şi mirosul greu de medicamente ce plutea în jur, nu făcea altceva decât să accentueze atmosfera deprimantă de spital. Elizabeth-Anne privi spre Henry, dar acesta părea să nu mai vadă nimic în jurul lui.

Doctorul Dadourian vorbi cu o asistentă şi le spuse să aştepte pentru a lua legătura cu chirurgul, dr. Loamis, pentru a primi informaţii suplimentare.

Douăsprezece minute mai târziu dr. Loamis apăru. Era un bărbat înalt, uşor încărunţit şi cu mâini fine, de artist. Faţa palidă şi trasă ca şi ochii verzi, încercănaţi acum şi străbătuţi de vinişoare roşii, trădau oboseala.

— Cum se simte, doctore ? întrebă Henry ridicându-se repede în picioare pentru a-l întâmpina.

— Mai întâi veştile bune. Am reuşit să salvăm copilul. Felicitări. Aveţi o fiică minunată. Deocamdată este la incubator. După cum ştiţi, este un copil prematur şi s-a născut în urma unei operaţii cezariene. Va mai rămâne încă un timp la incubator, dar o puteţi vedea oricând doriţi.

— La naiba, omule. Soţia mea ? Ce se întâmplă cu soţia mea ?

Doctorul lăsă ochii în jos.

— Mă tem că nu este bine deloc. Facem tot ce ne stă în puteri.

Henry închise ochii şi faţa îi deveni palidă şi rămase aşa un timp. Când redeschise ochii, se vedea că face eforturi mari pentru a rămâne liniştit.

— Pot... pot s-o văd ?

— Desigur, răspunse dr. Laomis. Pe aici, vă rog, şi arătându-i drumul spre lift începuse să-i explice starea în care se afla Anna.

— Se pare că doamna Hale nu ar fi trebuit să aibă copii. Uterul ei a suferit niște traumatisme în urmă cu câțiva ani. Mă mir că problemele nu au apărut chiar mai devreme. Sau poate că a avut ceva probleme dar nu a luat nici o măsură pentru a nu face un rău copilului. În acest caz ar fi trebuit să renunțe la copil și se pare că știa acest lucru.

— Va supraviețui ? întrebă Elizabeth-Anne cu teamă.

Doctorul rămase o clipă tăcut și apoi spuse.

— Există desigur posibilitatea să-și revină. Corpul omenesc are rezerve nebănuite. Niciodată nu poți cunoaște aceste resurse în întreaga lor complexitate și ele diferă de la individ la individ.

Privindu-l drept în ochi, Elisabeth-Anne spuse scurt :

— Dar, gândiți că ea nu va reuși să supraviețuiască.

— În cazul acesta, da, șansele sunt minime. Îmi pare rău, dar așa este, spuse dr. Loamis aproape șoptit.

Elizabeth-Anne înclină ușor din cap și strânse și mai tare brațul lui Henry care părea să se prăbușească la fiecare pas.

Înainte de a intra în rezerva de la reanimare, dr. Loamis se opri :

— Știu că este un moment greu pentru dumneavoastră, dar vă rog să nu stați prea mult înăuntru. Și dacă nu vă recunoaște sau este încă sub efectul... Vă rog nu uitați că a primit multe sedative și este și foarte slăbită. Deschise apoi ușa și îi lăsă să intre, el și dr. Dadourian rămânând afară.

Asistenta ce avea grijă de Anna, evita să le întâlnească privirile. Elizabeth-Anne strângea brațul lui Henry și când ajunseseră lângă pat, acesta se prăbuși în genunchi luând mâna Annei în mâna sa. Atingerea ei era de gheață.

O privea și nu putea înțelege. O văzuse ultima oară cu doar câteva zile în urmă. Era sănătoasă, plină de viață și strălucind de fericire. Acum era palidă și părea total lipsită de viață. O clipă se temu că este deja moartă. Dar privind-o cu atenție văzu cum pieptul i se ridică ușor de la respirația slabă ce o mai ținea în viață. Nu, încă nu murise.

Henry se simțea gol, lipsit de orice sentiment. Cum putea ființa aceasta nemișcată, lipsită de viață să fie Anna ? Anna cea plină de viață și exuberanță, cea care împrăștia în jurul ei atâta bucurie și dragoste ! Zăcea acum în salonul de reanimare cu tuburi legate la mâini și un altul în nas și părea mai mică și mai fragilă decât un copil.

— Anna, mă auzi, iubirea mea ?

O privi, dorind cu disperare să vadă un semn cât de mic de viață străbătând acest trup în suferință. Elizabeth-Anne se apropie de el și îi atinse ușor umărul. Întorcând capul citi în privirile bunicii lui adevărul pe care nu avea curajul să-l înfrunte. Privi din nou disperat spre Anna. Nu, nu era Anna, soția lui. Nu era posibil. Aceasta era doar umbra ei.

Întinse din nou mâna, mângâindu-i fața cu degete tremurătoare și cu ochii în lacrimi :

— Anna ! Anna !

Nu avea să știe niciodată cât timp rămăsese lângă Anna îngenuncheat. Doar când asistenta veni și desprinse mâna lui de a Annei, înțelese că Anna îl părăsise.

Plecase de lângă el fără să-și mai recapete cunoștința.

Henry se prăbuși cu întreg trupul său puternic scuturat de suspine. Elizabeth-Anne îl îmbrățișă și-l legănă

așa cum legeni copiii pentru a-i liniști și încuraja și plângând murmura :

— Henry, dragul meu, știu. Cunosc această durere. Te rog, fii tare. Te rog, nu te lăsa doborât.

*

* *

Elizabeth-Anne intră cu o ținută țeapănă în holul întunecat și sărăcăcios din subsolul stației Penu. Trecu printre mesele din mijlocul barului și ajunse în cele din urmă în separeul din spatele barului. Henry stătea prăbușit la o masă strângând paharul cu ambele mâini. După înmormântarea, care avusese loc cu trei zile mai înainte, dispăruse și aiba cu greu reușise să-l găsească în această tavernă numai datorită unei simple coincidențe. Unul din angajații hotelurilor Hale mergea zilnic pe drumul dintre New York și Port Washington și-l văzuse două zile la rând în același bar. El o anunțase pe Elizabeth-Anne unde era Henry.

— Henry, Henry, te rog, hai să mergem acasă !

O privi cu ochi cețoși și răspunse cu greu, bolborosind :

— Lasă-mă în pace !

— Henry, nu poți continua în felul acesta, îl rugă Elizabeth-Anne așezându-se pe un scaun alături de el și încercând să-i prindă mâinile în ale ei. Henry își smulse mâinile și răsturnă paharul împrăștiind băutura pe masă. Mirosul de alcool pe care-l răspândea în jurul lui era dezgustător.

— Hai să mergem acasă !

— Acasă ? Care casă, a ta sau a mea ?

— Nu are importanță. Amândouă sunt căminul tău, știi bine.

Scutură capul nefiresc de tare și își turnă din nou în pahar.

— Te rog, nu înrăutăți și mai mult întreaga nenorocire care ne-a lovit.

— O văd peste tot, înțelegi. Este cu mine tot timpul. Îi pot simți parfumul. Îi văd hainele. Tablourile pe care le-a cumpărat îmi amintesc de ea. Este prezentă oriunde mă întorc.

— Este în inimile noastre și va fi mereu. Hai să mergem acasă la Madison Squire.

— Nu.

— Ascultă Henry. Toți avem dreptul la suferință și în special tu. Dar ca să-ți îneci suferința în băutură este lipsit de sens.

— Da, și atunci ce are sens ?

— Poți să plângi până ți se ușurează sufletul.

— Am plâns, spuse Henry turnându-și un alt pahar.

— Henry, te rog, ascultă-mă. Anna este moartă, am pierdut-o și nimic nu ne-o poate aduce înapoi. Nu ai dreptul să te înfunzi în băutură. Te rog !

— Și de ce nu, bunico ? Și dădu paharul peste cap în întregime.

— Pentru că ai un copil. Copilul tău și al Annei. Acesta este motivul pentru care trebuie să devii tu, cel de altă dată.

— Nu mă interesează acel copil. Ți-am mai spus și repet : nu mă interesează.

— Henry, dar este fiica ta, pledă Elizabet-Anne cu disperare.

— Și dacă este, ce importanță are ?

— Te rog, Henry. Mașina ne așteaptă afară. Hai să mergem. Azi fiica ta va părăsi spitalul. Hai să mergem împreună s-o luăm și să o ducem acasă. Împreună, tu și eu.

— Nu, nu vreau.

— Dar nu înțelegi ? Ea este o parte din Anna. Credeam că ai iubit-o pe Anna.

— Da, am iubit-o cum n-am iubit pe nimeni în viața mea și copilul acela a ucis-o.

— Nu copilul a ucis-o. Anna știa ce riscă, dar și-a dorit acest copil. Voia un copil al vostru. L-a dorit atât de mult încât și-a riscat viața de bunăvoie pentru a-l avea. Vrei să faci ca toată jertfa ei să pară inutilă ?

— Vrei acel copil ? întrebă Henry cu răutate. Dacă-l vrei, i-al. Nu doresc s-o văd niciodată. Și acum lasă-mă în pace, vreau să fiu singur.

Elizabeth-Anne se ridică și trecu pe lângă chelnerul care aducea un alt pahar plin, soios. Ieși și lăsând scara rulantă s-o poarte spre ieșire se întreba de ce trecătorii o priveau ciudat. Abia când se urcă în vechiul Rolls înțelese.

Plângea.

9

Asistenta, îmbrăcată în uniforma albă, apretată, îi înmână un pachet de scutece gălăgios. Copilul era îmbrăcat într-o rochiță de botez din bumbac alb împodobită cu o dantelă fină belgiană. Elizabet-Anne o cumpărase special pentru ea și era încântată de cât de bine îi scotea în evidență trăsăturile angelice.

Își legănă strănepoata, susținându-i cu grijă căpșorul. Copilul părea să se simtă în siguranță și înconjurată de

dragoste căci încetă să plângă. Părea că ele două pot comunica printr-un limbaj secret, cunoscut numai lor. Gurița ca de păpușă începu să scoată un gângurit dulce.

— Cred că vă veți înțelege minunat, spuse asistenta râzând.

Elisabeth-Anne încuviință din cap și zâmbi.

Legănă din nou bebelușul apropiindu-și obrazul de capșorul micuței. Acest copil arăta familiar, părea să fie o combinație a trăsăturilor celor patru copii ai ei, așa cum arătau ei la câteva zile după naștere. Dar acest copil era mult mai prețios.

Ochii i se umplură de lacrimi. Micuța blondă, cu ochii albaștri era cu adevărat o urmașă a familiei Hale.

Ținând fetița în brațe, Elizabeth-Anne simțea cum toată durerea rămâne undeva în urmă. Numai când se urcă din nou în Rolls simți cum se prăbușește în prăpastia disperării.

Copilul acesta era copilul Annei.

Ea ținea în brațe nu numai primul ei strănepot, dar și o părticică din iubita ei fiică pierdută de mult ca și o părticică din neprețuita ei nepoată pe care, de asemenea, o pierduse pentru totdeauna. Suferința prin care trecuse când se prăpădise Charlotte-Anne și moartea Annei, toate vechile dureri care nu se vindecaseră niciodată și cele noi care nu avuseseră timp să se liniștească, păreau acum să se aline. Chiar și moartea prematură a Annei, tragică și dureroasă, era mai ușor de îndurat. Toate acestea erau posibile numai datorită copilului pe care-l ținea în brațe.

Privea gânditoare prin geamul mașinii. Printre coroanele bogate ale copacilor, putea vedea sclipirile argintii ale râului Hudson.

„Ar fi trebuit să merg în direcția opusă, spre Tarrytown, spre casa ei. Nu că nu aș dori să fie alături de mine, dar ea trebuie acum să fie împreună cu tatăl ei".

Oftă și clătină din cap cu resemnare. O copleșea o imensă tristețe gândindu-se la Henry. Un tată nu are dreptul, indiferent de situație, să spună că nu-și dorește copilul și să-i întoarcă spatele. Spera ca odată cu trecerea timpului Henry să-și revină, să accepte și să înțeleagă pierderea Annei. Era fiica lui, carne din carnea lui. Dar rănile au nevoie de timp pentru a se vindeca și nimeni nu știa acest adevăr mai bine ca ea.

Dar dacă Henry nu va trece peste durerea lui ?

- Ochii ei albaștri se îngustară și îi apăru acea expresie de voință atât de obișnuită la ea. În acest caz ea va avea grijă de copil. Va angaja o dădacă și își va căuta timp pentru a petrece câteva ore cu fetița. Va găsi timpul necesar să-și reverse iubirea asupra lui până când Henry își va reveni și își va înfrânge nefericirea.

Între timp va lua copilul sub aripa ei ocrotitoare. Era sigură că Henry o va accepta pe micuță în cele din urmă. Pierzându-și mama, bebelușul avea și mai multă nevoie de tată.

Oare ce va aduce viitorul ? Își pusese toate speranțele în Henry privindu-l ca pe urmașul ei la conducerea imperiului Hale. Dar nu bănuise niciodată că el va dovedi atâta slăbiciune în fața unei nenorociri. Moartea Annei îi dezvăluise această carență. Nu din cauza durerii, ci din cauza acestei neputințe de a îndura nenorocirea, acuza copilul de moartea Annei. Nu putea oare înțelege că fetița nu era vinovată de dispariția mamei ?

Oare era imposibil să intuiască acum că Anna încă mai trăia prin fiica ei ?

Legănă încetișor copilul :

— Nu te sperla, iubito ! Te voi iubi și voi avea grijă de tine, chiar dacă nimeni altcineva nu te dorește. Tot ce-mi aparține va fi într-o zi al tău. Doar ești o membră a dinastiei Hale ...

Copilul o privea cu ochii mari, gravi.

Era oare acolo, în ochii aceia, un semn că a înțeles sau doar imaginația ei o făcea să creadă așa ceva ?

— Și trebuie să-ți găsim și un nume. Cred că este datoria mea din moment ce Henry nu vrea să-și asume acest rol de tată. Hai să vedem... Adele... nu, nu prea semeni cu o Adele. Alice ? Barbara ? Nu. Carla ? Dorothy ? Da, da. Te vom numi Dorothy-Anne Hale. Cred că sună foarte bine.

Copilul începu din nou să gângurească agitându-și mânuțele în aer.

În acel moment sentimentele deosebite ce aveau să le unească tot restul vieții se născură. Anii nu aveau alt rost decât să crească și mai mult dragostea ce le unea.

— Tatăl tău se va schimba, vei vedea, Dorothy-Anne. Ține minte ce-ți spun acum ! Nu va trece mult. Este doar foarte nefericit, dar va reuși să depășească acest moment.

*

* *

Dar greșea. Henry n-avea să-și ierte fiica niciodată pentru că venise pe lume. Nici măcar atunci când copilul se mutase în casa din Tarrytown. Pentru el rămânea o prezență vie a tot ceea ce el ura. Durerea, pierderea Annei, moartea ei.

Pentru el, Dorothy-Anne avea să fie pentru totdeauna ucigașa iubitei sale Anna.

IV

DOROTHY-ANNE

Quebeck, Texas

14 august 1985

1

Afară vântul urla cu furie și ploaia biciuia ferestrele. În cameră lumânarea pâlpâia, împrăștiind o lumină slabă. Fredie se aplecă asupra soției sale. Dorothy-Anne zăcea în pat, luptându-se să respire printre lacrimi.

Freddie nu era atât de uimit de afirmația ei cât era de speriat de starea ei și de aceea, dornic să o liniștească.

— Dorothy-Anne, scumpa mea, cum poți spune asemenea lucruri ? Mama ta a murit la naștere. Tu nu ești vinovată de moartea ei.

— Ba da, Freddie. Mi-au spus... i-am auzit vorbind.

— Ce vrei să spui ?

— Doamne, Freddie... Deodată fața ei se strâmbă de durere și strânse mâna lui Freddie cu putere în momentu în care o nouă contracție apăru. Trupul încordat, spatele arcuit și nici o vorbă... Când în sfârșit, trecu durerea, se relaxă și Fredie o urmări cum cade pradă somnului. Cât își doarea să doarmă dar nu reușea din cauza con-

tracțiilor tot mai dese ! Trebuia să se odihnească. Avea nevoie, dar agitația care o stăpânea îl încolțise și pe el.

— Care ei, Dorothy-Anne, ce vrei să spui ?

— Tatăl meu,... el a spus... a spus că mă urăște, la aniversarea mea de zece ani... Dar nu mai putu continua. Se cufundă într-o lume numai a ei departe de motelul Hale. Pornise înapoi, în timp și ajunse la ziua aceea când împlinind zece ani se afla în casa din Tarrytown. Era ziua ei de naștere și se afla în vila uriașă de pe malul râului.

Era singură în camera de zi. Ceasul ticăia molcom și întorcându-se să-l privească, observă că trecuse de amiază.

Se întoarse și admiră din nou peisajul ce se zărea dincolo de ferestrele înalte, franțuzești. Jos râul se întindea neobișnuit de albastru și de liniștit iar soarele strălucea pe un cer albastru, senin. De-a lungul râului, malurile sale erau acoperite în nuanțe calde de galben și portocaliu, o vară indiană, pe care mama natură o răspândea pentru bucuria muritorilor. Dar Dorothy-Anne părea să nu ia în seamă toată frumusețea ce o înconjura. Se simțea tare nefericită, mai nefericită ca niciodată în viață.

Întoarse spatele revărsării de culori de dincolo de ferestre și se prăbuși pe canapea în fața căminului. Evită să privească în jurul ei pentru că această cameră nu-i plăcea. Ca și restul casei, și această încăpere era încărcată cu mobilă grea. Se simțea inutilă și nelalocul ei în acest loc care era singurul, pe care-l putea considera căminul ei.

Rămase nemișcată minute în șir până când guvernanta intră în cameră.

— Tatăl tău nu a putut să-și ia o zi liberă azi. Purta pe brațe un pachet uriaș, frumos ambalat pe care-l puse mai apoi în fața ei.

— Ți-a lăsat acest dar minunat.

Dorothy-Anne nici nu privi pachetul.

Disperarea mută pe care o simțea mocnind în ea de câteva zile îi provoca adevărate dureri fizice. Pentru prima dată, de când își amintea, nu dorea s-o vadă nici măcar pe străbunica ei. Nu voia să vadă pe nimeni și nimic. Tot ce-și dorea era să pună capăt durerii și singurătății care o copleșeau. Voia să i se șteargă din minte cine este și să se trezească apoi ca altă persoană. Dorea... dorea mult să moară.

— Tata nu mă iubește. Și nicioadată nu m-a iubit.

— Ei, ei, nu fi prostuță. Tăticul te iubește.

— Nu, nu mă iubește. Nu stă aproape niciodată acasă, mai ales în ziua aniversării mele. Și de ce străbunica își petrece ziua cu mine în timp ce tata nu ?

— Dar, ți-am explicat. Tăticul tău este un om ocupat.

Întorcându-se și privind-o în ochi, Dorothy-Anne spuse sec :

— Străbunica este mult mai ocupată ca tata. Ea este proprietara hotelurilor Hale și tot ea le conduce. Tata doar lucrează pentru ea.

— Tatăl tău este președintele rețelei de hoteluri Hale, o corectă cu ton sever guvernanta.

— Și străbunica este președinta consiliului de administrație, nu se dădu bătută Dorothy-Anne.

Și pentru că era guvernantă cu experiență și știa când disputa era pierdută, oftând, așeză pachetul pe un scăunel.

— Nu vrei să vezi cadoul tatălui tău ?

— Nu. Nu tata l-a cumpărat. A pus pe altcineva să aleagă darul. Am auzit când vorbea la telefon cu secretara lui. I-a spus să sune la FAO Schwarth. Și acum nu este la lucru. Este la La Jolla,, cu o femeie.

— De unde știi tu toate acestea ? Ai auzit o mulțime de lucruri în ultimul timp.

Dorothy-Anne stătea ghemuită pe canapea și nu scotea o vorbă.

— Domnișoarele nu ascultă la uși...

Dorothy-Anne nu ridică privirea. Știa ce putea citi pe fața guvernantei în asemenea momente. Experiența o învățase. Trăsăturile ei hotărâte exprimau severitatea iar în ochi i se putea citi dezamăgirea.

— N-am tras cu urechea pe la uși, spuse Dorothy-Anne cu hotărâre.

Rămaseră amândouă tăcute. Știa că această izbucnire de furie a copilului nu era altceva decât o modalitate de a-și ascunde durerea.

Dorothy-Anne își mușcă buzele. Simțea cum lacrimile i se adună în ochi, dar era hotărâtă să și le ascundă.

— Trebuie să merg la baie.

— Dar, dar grăbește-te. Străbunica ta va fi aici în câteva minute.

— Da, așa voi face.

Părăsi camera și începu să urce scările pentru a ajunge în baia de la etaj și cercetă să vadă dacă este vreun servitor prin preajmă. Intră în camera tatălui ei și închise ușa.

Baia era enormă și mirosea ușor a dezinfectant. Se ridică în vârful picioarelor și găsi în dulăpior ceea ce căuta.

Și cu mișcări sigure își tăie venele.

Și totul din cauza acelui telefon de ieri dimineață...

* *

Tocmai cobora scările când auzi telefonul sunând. Se grăbi să ajungă jos pentru a răspunde. Era ziua liberă a servitorilor și tatăl ei era ocupat în biroul de la etaj. După ce ridicase receptorul și se pregătea să vorbească, auzi un zgomot ce însemna că ridicase și tatăl ei telefonul.

— Henry Hale la aparat.

Recunoscu glasul tatălui ei și voia să închidă când auzi o voce plăcută de femeie. Undeva în adâncul ființei ei ceva îi spunea să nu închidă. Poate pentru că auzise acea voce de femeie.

— Numărul doi, tu ești, iubitule ?

— Nu sunt Numărul doi, Chessy. Știi foarte bine că sunt Henry Hale.

— Vai, dar nu ești prea vesel în această dimineață.

— Uite ce e Chessy... începu Henry deja enervat.

— Îmi pare rău iubitule. Dar știi cât îmi place să te necăjesc.

— Da, dar uneori glumele tale nu sunt prea plăcute.

— Da, dar când te necăjesc noaptea nu te deranjează, iubițele, nu-i așa ? Ascultă, motivul pentru care te-am sunat a fost acela că spuneai că s-ar putea să vii mâine la „La Jolla"... Și din moment ce este ziua de naștere a lui Cece...

„Oare cine era Cece ? Și era și ziua ei mâine. Dorothy-Anne își amintea că și ziua ei urma să fie tot mâine.

— La naiba ! exclamă aspru Henry.

Dortothy-Anne își ținu respirația. Oare făcuse zgomot și tatăl ei aflase că ascultă conversația ?

— Ce s-a întâmplat iubitule ?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, numai că mi-am amintit că și ziua fiicei mele este tot mâine.

— Îmi pare rău Henry. N-am intenționat să te smulg de lângă fiica ta. Trebuie să petreci ziua cu ea.

— Nu, Chessy. Voi fi încântat să vin la „La Jolla". Nu este nevoie de mine aici. De fapt, este mai bine să nu fiu acasă.

— Henry, dar cum poți vorbi astfel ? Doar este fiica ta...

— Prefer să nu mă gândesc la ea în felul acesta.

Femeia părea șocată de asemenea cuvinte.

— Henry, vorbești de parcă o urăști, biata de ea.

Henry tăcu o clipă, apoi spuse cu o voce rece străină.

— Da, o urăsc. Nu suport să o văd în jurul meu. Știi, mâine este ziua când a murit soția mea. Urăsc acest copil. În special în zilele când se aniversează ziua în care a fost ucisă soția mea.

*

* *

La început văzu îngerii cântând în jurul ei. Aripile lor împrăștiau curenți reci de aer ce-i mângâiau fața. Auzea voci venind de departe, șoptite. Asculta intens, dar nu înțelegea ce spun. O senzație ciudată ca și când ar fi zburat o cuprinse treptat. Nu era deloc neplăcut. Era ca și când ar fi plutit alene într-o piscină. Apa era caldă și catifelată și avea un ușor miros de clor. Cu ochii întredeschiși încercă să privească în jurul ei. Umbre albe, uriașe se mișcau lent ca într-un dans. Indiferent unde se afla, acesta era un loc unde nu mai fusese niciodată. Nu înțelegea ce se întâmplă cu ea, se simțea însă atât de bine...

Închise ochii din nou și lăsă ca totul să dispară în timp ce ea se scufunda adânc, tot mai adânc.

Și după un timp simți cum i se ascute simțul mirosului. Percepea un miros tare, de medicamente ce păreau să să emană din ea.

Ridică capul și cu ploapele grele încearcă să privească printre gene. Aceleași umbre albe se mișcau în jurul ei ca într-un balet. Totul în jur era alb în afară de firul acela rubiniu care pornea din brațul ei și care la rândul său era înghițit de marea albă din jur. Murmurele venite de departe păreau niște incantații.

Și din nou albul și rubiniul dispărură și Dorothy-Anne se cufundă în somn.

Când se trezi din nou, formele albe deveniseră de un galben cald, plăcut. Acum era mai ușor să deschidă ochii, pleoapele nu mai erau grele ca mai înainte. Se uită în jurul ei fără să-și miște capul. Privirea îi era încă tulbure dar reuși să distingă câteceva din locul unde se afla. Se afla într-o cutie bicoloră. Partea de sus a cutiei era albă, iar cea de jos verde. Culoarea aceea galbenă, plăcută, era dată de un bec electric. Și recunoscu și mirosul acela ciudat, îl mai simțise cu trei ani în urmă când fusese operată de apendicită. Era într-un spital.

Un spital? Nu, nu putea fi un spital.

Întoarse capul și zări o mână albă cu un bandaj în jurul încheieturii. Privi nedumerită și pentru o clipă nu înțelese. Apoi cu o strîngere de inimă își aminti.

Lama de ras argintie și tăietura nedureroasă pe care și-o făcuse la mână și sângele pulsând, ieșind prin tăietură, ca și când ar fi vrut să părăsească trupul în mare grabă. Țâșnea ca un gaizer puternic, o arteziană rubinie care se împrăștia ca ploaia în jurul ei.

Simți durerea fremătând în ea și amintirea acelui moment îi provocă greață.

Încet-încet își reveni și fiecare detaliu al acelei întâmplări îi reveni in minte. Acum știa de ce ea nu are o mamă ca toți ceilalți copii. Nu avea mamă pentru că ea o ucisese. Nu-și amintea să-și fi văzut vreodată mama, dar dacă tata a spus că ea a ucis-o, atunci așa era. Și se ura atât de mult pentru ceea ce făcuse, încât dorise să-și ia singură viața.

Și nu reușise.

Era într-adevăr într-un spital.

Închise ochii și simți cât îi era de rușine să mai privească în ochii celor din jur.

Moartea! Ce plăcut era totul... Senzația aceea de alunecare în gol ca și când era atrasă într-un vârtej. Întunericul care o cuprinsese în brațele lui ca mai apoi să se transforme într-o lumină strălucitoare, mai strălucitoare ca soarele. Cât de ușor era și cu ce plăcere se lăsase în voia acelei lumini.

Simți cum fața i se umezește și cum pe buze i se adună stropi mici. Îi atinse cu limba și simți gustul lacrimilor. Da, totuși era bine că era în viață.

Auzi o ușă deschizându-se și o asistentă îmbrăcată în uniformă apretată intră, se opri lângă ea și apoi fără o vorbă se întoarse și ieși imediat. Ușa se deschise din nou și auzi zgomotul slab al cauciucurilor unui cărucior. Luptă cu sine să se trezească complet. Asistenta deschise ușa larg și o lăsă pe guvernantă să împingă în cameră cărucior ul de invalid al străbunicii.

În afară de faptul că se deplasa cu ajutorul cărucior ului, străbunica nu se schimbase foarte mult după cât își amintea Dorothy-Anne, deși trecuse bine de

optzeci de ani. Avea aceeași ținută dreaptă, mândră și părul argintiu coafat cu grijă. Chiar și ridurile de la colțul ochilor păreau să nu se fi schimbat deloc. Singura deosebire era doar faptul că nu se mai putea mișca cu aceeași ușurință.

Dorothy-Anne era mulțumită că nu trebuia să dea ochii cu altcineva în afară de străbunica sa. Dacă exista cineva pe lume care o putea înțelege, străbunica era acea persoană.

Elizabeth-Anne era unicul om în viața ei, care îi arătase că o iubește cu adevărat. Totdeauna dăduse dovadă că o înțelege și fusese alături de ea atunci când avusese nevoie de sprijin. Se bucura că mai trăia, măcar pentru că nu o îndurera pe străbunică. Încă de când era foarte mică, între ele existase o relație specială, un sentiment puternic ce izvora din convingerea că ele seamănă foarte mult una cu cealaltă.

Toate acestea îi trecură prin minte înainte ca Elizabeth-Anne să ridice mâna și să spună :

— Gata, aici sunt destul de aproape. Vă rog să ne lăsați singure.

Guvernanta părăsi camera. Elizabeth-Anne singură își manevră căruciorul și se apropie de pat și zâmbi lui Dorothy-Anne.

— Bună seara, Dorothy-Anne. Cum te simți ? o întrebă mângâindu-i mâna străbunicei cu multă căldură.

— Ești supărată pe mine, străbunico ?

— Nu sunt supărată. Sunt doar dezamăgită. Dacă aveai niște probleme care te frământau, ar fi trebuit să vii la mine.

Dacă Dorothy-Anne se pregătea de o morală zdravănă, era pentru că uitase un singur lucru : Elizabeth-

Anne Hale era o doamnă. Scoase de sub şal câteva cărţi cu benzi desenate şi spuse :

— Ştiu că nu ai permisiunea guvernantei să citeşti asemenea cărţi, dar măcar o dată putem să trecem peste asemenea interdicţii. Dacă nu va ştii, nici nu va fi supărată pe noi.

— Dar cum ai reuşit să le ascunzi de ea ?

— Am rugat-o să facă anumite servicii şi domnişoara Bunt m-a ajutat să merg într-un magazin, şi continuă cu mândrie, eu le-am ales pe toate singură. Nici măcar nu poţi găsi un Superman adevărat, numai acele creaturi dezgustătoare ca Hydraman şi Femeia de granit. Ascunde-le sub pătură căci guvernanta va apare în curând. Spune-mi, te mai doare ceva ?

— Nu, dar mă simt încă ameţită...

— Da, cred că acesta e rezultatul pierderii de sânge. Am vorbit cu doctorul Sidney şi.m-a asigurat că îţi vei reveni curând. Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit la timp, altfel ai fi putut muri. Totdeauna am fost de părere că nu există efecte fără cauză. Sunt oameni care spun că există acte nejustificate, dar eu nu aparţin acestui grup. Oamenii totdeauna acţionează din anumite motive. Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat ?

— Nu,... nu cred că m-ai putea înţelege. În ochii străbunicii, Dorothy-Anne putea citi cât era de rănită de această afirmaţie. Te rog să nu mă înţelegi greşit. Ştiu că ai spune doar că... Nu pot vorbi despre aşa ceva. Cel puţin nu acum.

— Am trăit ani mulţi şi am învăţat că nu este bine să încerci să intri în sufletul nimănui. Tot ce trebuie să faci este să te însănătoşeşti cât mai repede şi dacă nu

vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat, vom face cum vrei tu şi să ştii că te înţeleg.

— Mulţumesc, murmură cu ochii umezi Dorothy-Anne.

— Ei, acum e mai bine să plec înainte ca asistenta să mă arunce afară. Mi-a spus : cinci minute, nu mai mult.

Ca la o comandă, uşa se deschise şi asistenta intră.

— Cinci minute, doamnă Hale.

— Gata, am plecat. Pentru câteva mii de oameni pot fi stăpână, dar când sunt în faţa doctorilor şi asistentelor eu sunt cea care trebuie să fiu ascultătoare. Fii atentă să ai grijă de tine cum trebuie, pentru că tu eşti o Hale. N-am plătit degeaba construirea unei noi aripi pentru spital.

— Străbunico ?

— Da, iubita mea.

— De ce sunt bărbaţii aşa cum sunt ?

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Este o întrebare la care nu pot să răspund.

— Şi străbunicul, cum era ?

— Zaccheus ? Era un bărbat extraordinar. Şi l-am iubit mult.

— Era ca tata ?

Elizabeth-Anne tresări. Deci aceasta era problema. Henry îşi adusese fiica în pragul morţii, împinsese un copil spre sinucidere. Cât era de copleşită, adevărul acesta nu era o surpriză pentru ea. Îl certase de multe ori din cauza comportării faţă de fiica lui. Şi totuşi ce putea fi mai greu decât să te prefaci că iubeşti pe cineva când această iubire, de fapt, nu există ?

— Tatăl tău nu este un om rău. Doar că el este încă rănit de ceva de care nimeni nu poate fi învinuit ! Este

neconsolat de faptul că nu a putut domina destinul, cu ani în urmă.

— Sunt toți bărbații la fel ?

— Nu, iubita mea. Vei vedea într-o zi că nu sunt toți la fel. Ai răbdare și într-o zi vei afla.

*

* *

În ziua în care Dorothy-Anne a părăsit spitalul, străbunica ei trebuia să plece spre Tokyo pentru a inaugura hotelul Hale nou construit și numit Imperial Palace. Cel mai ambițios proiect din rețeaua Hale se înălța în mijlocul unei grădini cu multă piatră, lacuri și cireși. Sfida orice idee de lux modern dar, în același timp, respecta tradiția japoneză. Elizabeth-Anne primise laudele tuturor pentru că insistase să se păstreze cât mai mult posibil din peisajul autentic japonez.

— Arta trebuie respectată și păstrată, indiferent de cât de mult ne costă, afirmase Elizabeth-Anne într-o conferință de presă.

Prețul fusese cu un milion de dolari mai mult decât se prevăzuse.

Când venise la spital s-o vadă pe Dorothy-Anne, înainte de plecare, îi explicase strănepoatei sale motivele deplasării :

— S-a făcut atâta vâlvă încât trebuie să merg acolo. Vor fi o mulțime de ziariști, va veni și ambasadorul american și chiar un reprezentant al împăratului. Am vorbit cu doctorul Sidney. Vei pleca acasă în această după-amiază. Guvernanta va avea mașina mea la dispoziție și va veni să te ia. Am vorbit și cu tatăl tău și va fi acasă diseară.

Era de două zile în spital și avusese timp destul să se gândească. Spera că la întoarcere când tata va afla

ce se întâmplase lucrurile se vor schimba în bine. Cel puțin știa, acum, de ce o ura. Era totuși un început. Își promisese că va face tot ce depinde de ea pentru ca tatăl ei să se împace cu prezența ei. Poate, dacă și ea și-ar fi dat silința mai mult, tatăl ei poate ar fi reușit s-o ierte pentru că-și ucisese mama. S-ar înțelege poate mai bine. Poate chiar ar sărbători zilele ei de naștere. Ar fi posibil s-o ia și la diverse mese în oraș. Poate ar lua-o și la birou și ar prezenta-o asociaților lui.

Acum când se gândea însă, că va da ochii cu el, își dorea să nu-l mai vadă. Dacă ar fi fost străbunica alături de ea s-o susțină! Fără ea, visele ei de împăcare nu aveau nici un rost. Cel mai tare se temea de explicația pe care tatăl ei ar fi putut s-o ceară despre încercarea ei de sinucidere. Și, mai mult, ea simțea că a dat dovadă de prostie și slăbiciune și știa că tatăl ei îi disprețuia pe cei slabi.

În drumul spre casă se simțea cumplit de nefericită. Urcă imediat în camera ei și rămase acolo, până când guvernanta veni s-o anunțe de sosirea tatălui ei.

Rămase surprinsă când intră în camera de zi. Văzu patru persoane : tatăl ei, o femeie frumoasă pe care nu o mai văzuse niciodată și două fete apropiate de vârsta ei. Femeia era înaltă și blondă, o combinație de feminitate și virilitate, elegantă și cu alură sportivă. O studia pe Dorothy-Anne cu ochi mari, albaștri. Cele două fete erau două imagini asemănătoare mamei lor, dar de proporții mai mici.

Tatăl său își dresă vocea și o făcu să se simtă și mai timidă și mai nefericită din cauza bandajelor de la mână, când îi rosti numele.

— Da, tată, răspunse ea.

— Aceasta este Chessy şi ele sunt fiicele ei, CeCe şi Diane.

Dorothy-Anne privi întâi spre femeia frumoasă şi apoi spre fiicele ei. Nu înţelegea rostul venirii lor acolo. Privi cu un aer tâmp spre tatăl ei.

— Eu şi Chessy ne-am oprit în Las Vegas în această dimineaţă şi ne-am căsătorit. Nu vrei să o săruţi pe noua ta mamă ?

Dorothy-Anne rămase ţeapănă, nemişcată. Nu putea crede cuvintele auzite. Era prea mult pentru ea.

— Tu nu eşti mama mea. Nu vei fi niciodată mama mea.

Apoi izbucni în plâns, porni în fugă spre camera ei şi închise uşa după ea.

Chessy se ridică în picioare hotărâtă să o urmeze, dar Henry Hale o opri :

— Las-o în pace, rosti el cu o voce împietrită.

Chessy privi spre el fără să ştie ce să spună şi se aşeză din nou pe canapea.

Între timp Dorothy-Anne plângea în hohote şi strângea perna cu furie.

— Nici măcar nu m-a întrebat de ce am făcut ceea ce am făcut sau cum mă simt. Nici dacă aş fi murit nu ar fi suferit.

Plânse toată noaptea până când îi secară lacrimile. Când se iviră zorile încă mai suspina. Faţa îi era roşie şi obosită şi ochii adânciţi în orbite iar aşternutul de pe pat era ud şi şifonat. Dar în cele din urmă plânsul îi făcuse bine. Îi anesteziase durerea.

Se ridică încet şi se şterse la ochi trecându-şi degetele peste ei. În timpul acestei nopţi aflase adevărul. Era prea sensibilă şi vulnerabilă. Rănindu-se pe sine, nu

făcea nimănui un bine şi cel mai puţin o ajuta pe ea. Trebuia să se protejeze singură. Va deveni indiferentă. Nu-şi va mai exprima emoţiile faţă de nimeni, nu va mai lăsa pe nimeni să o rănească.

Va fi exact ca străbunica Elizabeth-Anne.

2

Freddie mai trase un ultim fum din ţigară. Scrumul străluci roşiatic în camera întunecoasă, apoi stinse rămăşiţa de ţigară în scrumieră. Luă cafeaua adusă de doamna Ramirez, şi prinzând-o cu amândouă mâinile spuse recunoscător :

— Mulţumesc.

— Da nada, răspunse Felicia Ramirez. Cum se simte ?

— Se odihneşte. Suflă în ceaşcă pentru a răci cafeaua şi sorbi cu grijă. Era tare şi amară şi ştia că îl va ajuta să rămână treaz şi lucid. Îl va ajuta să facă ceea ce simţea că va fi imperios necesar.

Doamna Ramirez sorbi din ceaşca ei şi spuse încet :

— Am încercat din nou telefonul cât am pregătit cafeaua. Încă nu funcţionează.

Freddie îşi privi ceasul. Pe cadranul verde deschis putu citi ora : trecuse de zece. Credea că este mai târziu căci minutele se târau ca şi când ar fi fost ore. Privi spre doamna Ramirez :

— Crezi că ar trebui să merg afară şi să aştept să treacă o maşină ?

— Nu. Localnicii nu folosesc acest drum. Ei nu pleacă la drum pe asemenea furtună. De multe ori apele iau podul la vale.

Freddie privi spre Dorothy-Anne care părea că doarme liniştită.

— Are mare nevoie de un medic.

— Trebuie să aşteptăm până se mai potoleşte furtuna, încercă să-l liniştească doamna Ramirez.

— S-ar putea ca atunci să fie prea târziu.

Felicia Ramirez îl privi grav şi pe chipul ei se putea citi că este de acord cu el. Contracţiile erau tot mai dese şi tânăra femeie ardea din cauza febrei.

— Atunci, ce propui ?

— Voi pleca pe jos în oraş. Îmi spui cum să ajung şi mă voi întoarce cu un medic.

— Cel mai bine este prin pădurice. Te poţi însă rătăci. Este un drum lung.

— Trebuie să risc. Nu am de ales.

Câteva minute mai târziu Dorothy-Anne se chinuia să se trezească. Când deschise ochii totul era învăluit în abur. Apoi imaginile se limpeziră şi îl văzu pe Freddie la picioarele patului îmbrăcându-şi haina. Doamna Ramirez îi dădu şi o haină de ploaie spunându-i :

— Ia-o, vei avea nevoie de ea.

— Freddie ?

Privi înspre soţia sa şi încercă să zâmbească.

— Da, iubito. Te simţi mai bine ?

— Da, mult mai bine. Unde pleci ?

— Să cumpăr nişte covrigi. Se aşeză pe marginea patului şi îi prinse mâinile în ale lui.

— Nu glumi, te-am întrebat serios.

— Mă duc să caut un medic.

— Dar...

— Taci, te rog. E doar un drum scurt prin pădurice până în oraș. Doamna Ramirez mi-a explicat cum să ajung în oraș.

— Dar nu vreau să pleci, spuse Dorothy-Anne cu vocea speriată.

— Nu vrei să dai naștere unui copil sănătos ? Copilul nostru !

Dorothy-Anne clătină ușor din cap.

— Dacă vrei, atunci trebuie să ai încredere în mine. Și tu ai încredere în mine, nu-i așa iubito ? Îi mângâie încet fruntea și o privi încurajator.

— Da, murmură Dorothy-Anne. Am încredere în tine.

O rafală puternică de vânt păru să smulgă acoperișul care scoase sunetele produse în teatre când este nevoie de imitarea tunetului.

— Te iubesc, spuse ea cu seriozitate.

— Și eu te iubesc.

— Te rog să ai grijă de tine.

— Bineânțeles că voi avea grijă de mine, răspunse Freddie, apoi luă mâinile ei și le lipi de obrajii lui.

— N-aș vrea...

— N-aș vrea să ți se întâmple ceva în pădure... pe o asemenea furtună.

— Nu-ți face griji pentru mine. Se aplecă și o sărută, apoi se ridică pregătindu-se de plecare.

Părea atât de înalt, de puternic și desigur pe el. Era plină de recunoștință și de dragoste pentru el și pentru copilul pe care-l purta în pântece.

— Te iubesc. Și te-am iubit din prima clipă când te-am văzut.

— Şi eu te-am iubit Dorothy-Anne, răspunse el, zâmbind amintirilor.

Se priviră unul pe celălalt şi amintirea părea să fie acolo între ei, puternică, de neînvins.

*
* *

17 octombrie 1983 fusese o zi plină de vânt la Chicago. Giganţii zgârâie-nori se ridicau mândri spre cerul acoperit cu nori. Se simţea chiar mirosul umed venind de pe lacul aflat la trei blocuri depărtare. Plajele lacului Michigan erau bătute de valuri şi soarele încerca timid să-şi facă loc printre norî în clipa în care Dorothy-Anne cobora din maşina închiriată.

Atentă şi îngândurată cercetă din priviri clădirea cenuşie scuturînd capul cu deznădejde. Nu o atrăgea de loc perspectiva de a intra în interior. Totuşi străbunica ei ceruse să afle cât mai multe amănunte despre Freddie Cantwell, aşa că va încerca să afle deşi nu înţelegea de loc la ce folosea această cercetare.

Trânti cu putere uşa maşinii şi porni pe scândurile ce formau o pasarelă printre dărâmături şi moloz şi pătrunse prin uşa clădirii. Scările dispăruseră şi înăuntru era plin de cărămidă şi praf.

Când piciorul i se cufundă în nisip se enervă. Cheltuise o sută cincizeci de dolari pentru pantofii Maud Frizon pe care îi purta şi acum îi distrugea prin moloz şi dărâmături. Nici nu-i trecuse prin cap că va găsi atâta mizerie în acest loc ; era pentru ultima oară când mai îmbrăca haine elegante în timpul vizitării unei clădiri în construcţie. Dar acum nu avea de ales. Zburase până aici, închiriase maşina pentru că urma să plece din nou la

New York în aceeași seară. Nu avea timp să se mai schimbe.

O mică neatenție și își răsuci glezna stângă și țipă de durere. Se opri și-și masă piciorul.

Un muncitor de culoare cu o cască argintie și cu un tricou fără mâneci se apropie de ea :

— S-a întâmplat ceva, domnișoară ?

Îl privi și dădu din cap în semn că nu și încercă să suporte durerea fără a da semne de nervozitate.

— Nu, mulțumesc, totul este în regulă.

— Nu prea arătați ca și când ar fi totul bine. Vreau să spun, că așa cum sunteți îmbrăcată nu prea aveți ce căuta pe aici. Ce treburi aveți ? Sunteți de la bancă ?

— Nu, nu sunt de la bancă.

— Perfect, păru el să se liniștească și văzând-o că încearcă să facă câțiva pasi, se apropie pentru a o sprijini.

— Mulțumesc, zâmbi șters Dorothy-Anne. Lucrezi pentru Freddie Cantwel l?

— Pentru el, domnișoară. Și n-aș vrea să lucrez pentru nimeni altcineva.

— Da ? Și de ce ?

— Pentru că e un geniu. Ia în primire o clădire veche ca asta, mai dă jos câte ceva și apoi face una mult mai bună ca cea de dinainte. Și mai arătoasă. Taie pe ici pe colo, chiar și din fațadă, știe unde să intervină. Și cel mai bine face când angajează oameni ca mine. Știți, nu prea am avut șansa să am multe slujbe. Și ceilalți la fel. Toți am avut probleme mai înainte de a veni aici : droguri, pușcărie, chestii de-astea. Cantwell a fost singurul care ne-a acordat o șansă.

— Înțeleg.

— Vreți să-l vedeți, domnișoară ?

— Acesta este motivul pentru care sunt aici.

— Este sus, acolo.

Bărbatul își scoase casca și lăsă capul pe spate și arătă spre vârful clădirii. O macara ridica cărămizi spre cer.

— Perfect. Arată-mi drumul.

— Tocmai acolo sus. Dar trebuie să așteptăm până descarcă cărămizile.

— Adică... vrei să spui că numai așa putem ajunge sus ?

— Mă tem că da. Pentru asta suntem plătiți. Voi merge cu dumneavoastră. Nu veți păți nimic rău.

Mult mai curând decât și-ar fi dorit Dorothy-Anne se agăța de brațul bărbatului negru și amândoi urcau încet spre cer. Privea cu teamă și simțea cum i se taie respirația văzând pământul depărtându-se. Se uita din când în când spre însoțitorul ei care părea să nu se teamă de nimic.

— Bătrânul Sepp este cel de colo. El manevrează macaraua așa încet.

Dorothy-Anne făcea eforturi să nu privească decât în sus. Nu-i plăceau înălțimile, dar nu scoase o șoaptă. Un minut mai târziu ajunseră sus.

— Vedeți ? Ce v-am spus eu ? Totul a mers foarte bine.

— Mă vei însoți și la întoarcere ? întrebă zâmbind Dorothy-Anne.

— Sigur, domnișoară. Trebuie doar să-mi spuneți când plecați. Numele meu este Luther și vedeți, acolo.

este domnul Cantwell. Și îi arăta spre celălalt capăt al acoperișului.

Dorothy-Anne privi în direcția indicată. Un bărbat stătea îngenuncheat și cu spatele la ei. În fața lui se aflau o mulțime de planuri fixate cu ajutorul cărămizilor.

— Bună ziua. Sunteți domnul Cantwell ?

Bărbatul păru să nu audă. Și atunci Dorothy-Anne își făcu curaj și porni spre el.

— Domnule Cantwell, strigă ea, sunt Dorothy-Anne Hale de la ...

În acel moment bărbatul întoarse capul și fără să înțeleagă de ce, Doroth-Anne își pierdu graiul.

Sau poate totul a fost din cauza zâmbetului cald, a ochilor adânci și atrăgători sau poate pur și simplu farmecului pe care îl răspândea în jurul lui.

Dorothy-Anne simțea că se prăbușește în gol, că totul în jurul ei dispare și rămân numai ei doi.

Privea figura lui și mai ales ochii aceia ciudați, gri cu sclipiri fine galben-auriu și verzui. Nu avea să uite niciodată cămașa lui murdară care se mula pe mușchii fini și pe umerii puternici. Fața bronzată și aspră, părul negru albăstrui, bărbia puternică și gura generoasă, senzuală, toată înfățișarea lui o hipnotiza.

Deși cu o clipă înainte fusese un străin pentru ea, în clipa următoare își dorea să o atingă, s-o strângă în brațe la pieptul lui puternic.

Când sosise, era o tânără domnișoară abia ieșită din școală și în secunda următoare, sub privirea lui, deveni o femeie adevărată, dominată de o dorință ce o făcuse să se sperie.

Dispăru până și durerea gleznei. Și era conștientă de faptul că și el se simțea la fel de tare atras de ea. Se

priveau fără ca unul din ei să aibă curajul să rupă vraja. Știa că i se înroșise obrajii și spuse simplu :

— Am făcut tot acest drum de la New York ca să vă întâlnesc domnule Cantwell.

— Și m-ați întâlnit, nu ?

— Da, v-am întâlnit. Sunt reprezentanta companiei hoteliere Hale. Ne interesează munca dumneavoastră. Aveți reputația unui constructor care respectă bugetul inițial și face chiar economii când renovează și reconstruiește clădiri.

— Da ... și ?

Simți că începe să se înfurie. Nu era obișnuită ca cineva să se poarte în felul acesta cu ea. Știa că acest străin nu numai că simte cât era de tulburată, dar chiar îl amuza starea ei. Totodată, presupunea că nu va face nimic pentru a o ajuta să depășească această stare.

— Am venit să vă văd în timp ce lucrați.

— Dar, mai ales, ca să vedeți dacă pot fi cumpărat de filistini ? zâmbi el, făcând cu ochiul strengărește.

Ignoră veselia lui și continuă :

— Poate îmi arătați câte ceva din ceea ce faceți dumneavoastră aici ?

— Nu, spuse el punându-și mâinile pe șoldurile înguste.

— Și pot să întreb de ce ?

— În primul rând pentru că a trecut de mult ora prânzului.

— Atunci vă invit la masă.

— Îmi pare rău. Nu am timp. Mai am ceva de făcut pentru azi.

— Domnule Cantwell, am venit tocmai din New York ca să vă întâlnesc, spuse Dorothy-Anne în culmea exasperării.

— Da, dar nici eu, nici altcineva nu v-a cerut așa ceva.

— Da, aveți dreptate, recunoscu ea. Dată fiind situația, înțeleg că tot ce rămâne de făcut este să plec.

— Și de ce să plecați ?

— Din întâmplare știu că din punct de vedere financiar sunteți cam strâmtorat. Ați investit tot ce ați avut în acest proiect și lucrarea este departe de a fi terminată. Va fi o minune finalizarea ei.

— Deci ați făcut cercetări în ce mă privește. Și ce altceva ați mai descoperit domnișoară...

— Hale. Dorothy-Anne Hale. Am cercetat situația dumneavoastră foarte amănunțit. Știm că aveți nevoie de bani, de foarte mulți bani.

— Și îmi puteți oferi banii aceștia ? Dacă intru în afaceri cu dumneavoastră ?

— Poate.

— Nu am nevoie.

— Dar încă nu v-am oferit nimic.

— Dar îmi veți oferi, nu-i așa ? Altfel ce rost ar fi avut să zburați până aici ? Răspunsul este nu.

— Deci, nu-mi veți arăta nimic ?

— Vreau să spun că nu am nevoie de banii dumneavoastră. Îmi place să fiu independent. Nu vreau să lucrez pentru nimeni altcineva decât pentru mine. Nu am nimic personal cu dumneavoastră, vă rog să înțelegeți.

— Atunci care este motivul ?

— Nu cred că este sănătos ca soțul și soția să lucreze împreună, spuse el cu un zâmbet dezarmant.

Dorothy-Anne tresări. Era o tensiune în vocea lui care aproape că o făcu să se prăbușească. Își reveni și vorbi cât mai calm posibil :

— Domnule Cantwell, nu-mi plac glumele de acest gen. Îmi iau munca în serios și timpul meu este prețios.

— Și eu gândesc la fel.

Întinse mâna și o luă pe a ei. Simți cum atingerea lui o electriză.

— Să ... să încercăm să fim serioși, domnule Cantwell.

— Freddie, o corectă el. Trebuie să-mi spui Freddie. În fond nu trăim în epoca victoriană când soții și soțiile se adresau unul celuilalt cu numele de familie.

— Te rog, încetează cu glumele.

— Dar, să știi, că sunt al naibii de serios.

— Dar... dar, nici nu mă cunoști !

Simți că nu-l mai poate privi în ochi, își îndreptă privirea spre mâna ei, care rămăsese în mâna lui.

— Știu destule, spuse el încrezător.

Se așternu o tăcere adâncă între ei. Se auzeau zgomotele șantierului, dar totul părea ireal. De undeva de jos se auzea vocea aspră a unui bărbat strigând ceva, ce ei nu deslușeau. Freddie o cerceta cu ochii aceia adânci, clari și zâmbetul lui strălucitor o vrăjea.

— Nu doresc să-mi răspunzi acum. Trebuie ca mai întâi să te gândești, știu ! Și pentru acest răspuns am răbdare cât dorești tu.

— Ești un tip perseverent, nu-i așa ? întrebă Dorothy-Anne admirativ.

— Da, să știi că sunt perseverent. Și după cum ți-am spus, am destul timp pentru că înainte de a mă căsători vreau să termin acest proiect. Fără nici un ajutor.

— Și de ce dorești să termini proiectul ? Poate să dureze un an, poate doi, se trezi Dorothy-Anne prinsă în joc.

— N-aș vrea să-ți formezi o părere greșită despre mine.

— Ce vrei să spui ?

— N-aș vrea să crezi că vreau banii tăi. Sunt un tip independent. Acum, pentru că am stabilit toate acestea, vrei să bem o cafea împreună ?

Și ca un copil fericit, Dorothy-Anne zâmbi, roșii și spuse :

— Da, mulțumesc, adică ... dacă vrei ...

— Da, vreau, spuse el blând și își puse brațul în jurul umerilor ei. Vorbele lui încă îi răsunau în urechi. Nu știa dacă acest bărbat credea ceea ce spunea.

„Frederick Cantwell, o iei pe această femeie să-ți fie soție, să o cinstești, să fii alături de ea la bine și la rău, până când moartea vă va despărți ?"

„Da."

„Da" ce cuvinte simple. Dar puternice, pline de semnificație. Însă urma să fie rostite abia un an mai târziu.

Între timp Dorothy-Anne și Freddie își petreceau sfârșiturile de săptămână împreună. În restul timpului el muncea la Chicago și ea călătorea pentru rezolvarea problemelor companiei. Și până nu a fost terminat proiectul, el nu a vrut să se căsătorească.

Dar în momentul acela se punea problema plecării ei la New York, un zbor pe care-l făcu încărcată de emoție, gândindu-se la tot ce se întâmplase. Toate visele ei se învârteau în jurul lui Freddie Cantwell. Abia în momentul când ajunse pe aeroport își aminti ce zi era și

când o văzu pe Elizabeth-Anne înțelese că trebuia să stea de vorbă cu ea.

...La New York era o noapte limpede și luminoasă. Circulația spre Long Island era liniștită. Elizabeth-Anne luă poșeta uriașă pe care o purta permanent cu ea și scoase un plic gros.

— Draga mea, te rog.

— Da, străbunico ?

— Te rog să accepți acest dar.

Dorothy-Anne luă plicul, aprinse lumina în mașină și privi plicul cu nedumerire. În colțul stâng al plicului se putea citi : Shatzkin, Morris, Bernstein & Bigood, P.C., 666 Fifth Avenue, New York, N.Y. 100019.

Rupse plicul cu mișcări lente și desfăcu documentele privindu-le în lumina slabă.

— Dar sunt niște documente.

— Crezi că nu știu ?

— Da ...

— Nici un dar. Am așteptat destul.

— Ce vrei să spui ?

— Să nu aud că ai uitat ! spuse Elizabeth-Anne privindu-și strănepoata cu atenție.

— Dorothy-Anne, scumpa mea, amintește-ți aniversarea ta. Ai împlinit optsprezece ani. Azi Hotelul Hale este al tău, este oficial al tău.

— Dar ... dar uitasem, am crezut...

— Ce ai crezut ?

— Știi ...

— Eu când fac un dar, îl fac pentru a fi păstrat.

Dorothy-Anne își îmbrățișă străbunica plină de căldură și duioșie.

*
* *

Un fulger lumină camera pentru o clipă. Trecutul și prezentul se amestecau în mintea înceţoşată şi Dorothy-Anne se reîntoarse, cu greu, la motelul Hale din Quebeck, Texas. Privi spre Freddie cu o expresie gravă.

— Mai ai dureri ? o întrebă el.

Scutură uşor capul şi cu respiraţia grea, şopti :

— Freddie, te rog, nu pleca ! Nu vreau să mergi pe o asemenea furtună.

— Nu mi se va întâmpla nimic rău, draga mea.

— Promiţi să ai grijă de tine ?

— Pe onoarea mea de cercetaş, spuse el zâmbind.

— N-ai fost niciodată cercetaş. Freddie ?

— Da !

— Îmi este teamă.

— Nu trebuie să te temi de nimic. Nu fac altceva decât să mă duc să aduc un medic. Îţi aminteşti ce-mi spuneai ? De câte ori auzeai o sirenă, când erai copil, şi te speriai, îţi aminteşti ce-ţi spunea străbunica ?

— Nu înseamnă că se întâmplă ceva rău. Sunetul sirenei anunţă că ajutorul e pe drum.

— Da, ai dreptate. Te rog, nu uita acest lucru. Şi acum spune-mi te rog cine te iubeşte ? întrebă el cu un zâmbet larg.

Era un joc vechi între ei. Şi zâmbind răspunse :

— Kojak.

— Minunată fată, răspunse Freddie şi o sărută pe frunte, apoi ieşi pe uşă.

Dorothy-Anne se cufundă din nou într-un somn agitat şi se trezi când doamna Ramirez se întoarse în cameră.

— Cât timp a trecut de când a plecat Freddie ?

Privindu-și ceasul, doamna Ramirez minți cu nevinovăție :

— Nu a trecut prea mult timp.

Apoi pentru a-și găsi ceva de făcut, se ridică și stinse una dintre lumânări care arsese aproape în întregime. Puse o nouă lumânare în locul ei, o aprinse și puse sfeșnicul din nou pe noptieră.

Dorothy-Anne privea tavanul și asculta ropotul ploii. Părea că ploaia devine tot mai puternică.

— Frutuna nu se potolește, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Nu, încă nu. Dar curând se va domoli.

— Pare să devină tot mai puternică.

Doamna Ramirez ascultă câteva secunde zgomotul de afară și încercă să o încurajeze pe Dorothy-Anne spunând :

— Uneori furtuna atinge intensitatea maximă chiar înainte de sfârșitul ei. Te rog odihnește-te și rămâi acoperită. Vei avea nevoie de multă putere. Și, mai ales, te rog, nu fii îngrijorată. Nu te voi lăsa singură nici o clipă.

Oftând Dorothy-Anne dădu din cap în semn că a înțeles și se așeză cât mai comod. Închise ochii și ascultă mugetul vântului și ropotul ploii. Era tot mai puternică ploaia, ca atunci, în ziua când împlinise cinci ani.

Și atunci turnase cu găleata.

*

* *

Era în 1970. Afară tuna și fulgera și ploua în torente. Înăuntru focul era aprins în cele două cămine ale camerei de zi din Tarrytown.

Dorothy-Anne era așezată pe scaunul pentru copii stil Ludovic al XVI-lea și se juca cu un joc din piese, pe care îl primise în dar de la guvernantă.

Se tot chinuia încercând să reconstituie imaginea uriașă a lui Mickey Mouse de pe coperta jocului și alături de ea guvernanta o privea cu atenție dar nu părea de loc dornică să o ajute în realizarea imaginii. Era genul de guvernantă care consideră că fiecare copil trebuie lăsat să se descurce singur.

Pe nesimțite, în camera plăcută și liniștită, intră servitorul negru care o anunță că mașina sosise.

— Mulțumesc, Franklin. Este timpul să plecăm Dorothy-Anne, spuse ea și se ridică îmdreptându-se spre copil. Îi aranjă rochița în ciuda protestelor ei de a rămâne pentru a termina jocul.

— Nu poate să mai aștepte ?

— Mă tem că nu, răspunse guvernanta ferm. Vreau să arăți foarte bine, străbunica ta este o mare admiratoare a ordinii și eleganței. Și nu uita că și eu sunt la fel.

— Dar de ce nu vine străbunica aici ?

— Ar fi venit cu multă plăcere, dar a sunat și a anunțat că este foarte ocupată azi. Hai, copila mea. E timpul să plecăm, încheie ea, îmbrăcând-o pe Dorothy-Anne cu mantaua de ploaie.

Copilul privi mantaua cu multă neplăcere. O făcea să transpire și să se simtă încorsetată.

— Nu-mi place să merg în oraș. Este prea mult zgomot și sunt atâția oameni ! Totdeauna mă înspăimântă !

— Nu ai de ce să te sperii. Voi fi acolo, alături de tine. Și va fi și străbunică. Vrei s-o vezi, nu-i așa ? Și am

aflat că intenționează să te ducă într-un anume loc, foarte deosebit.

Dorothy-Anne zâmbi cu încântare.

— Ești sigură ?

— Da. Dar nu am voie să spun mai mult. Trebuie ca totul să fie o surpriză.

— Dacă este așa, hai să mergem se bucură copilul și o trase de mână pe guvernantă.

Ploaia cădea în continuare la fel de deasă chiar și când ajunseră în oraș. Pe drum, guvernanta îi povesti despre tunete și fulgere și Dorothy-Anne o asculta fascinată. Ștergea din când în când cu mâna geamul mașinii și privea afară la lumea înconjurătoare, colorată parcă în cenușiu.

— Uite, aproape am ajuns, o anunță pe fetiță când mașina intră în Central Park. Apoi, peste câteva minute opriră în fața clădirii din sticlă și oțel situată pe Park Avenue.

— Pune din nou pelerina, altfel îți vei distruge rochia.

Dorothy-Anne se strâmbă și atunci veni replica promptă a guvernantei.

— Dacă nu-ți pui pelerina, vom întoarce mașina și plecăm spre Tarrytown.

Bombănind, copilul îmbracă pelerina și ajutată de șofer care le ținu umbrele deasupra capului, se grăbiră spre intrarea în uriașa clădire.

Odată adăpostite, Dorothy-Anne privea holul imens placat cu marmură și cu o înălțime uriașă după părerea ei.

— Este unul din hotelurile străbunicii ?

— Nu, este doar o clădire pentru birouri. Aici lucrează o mulțime de oameni împreună cu străbunica ta. Afacerea aceasta cu hotelurile este foarte mare și este nevoie de mai multe birouri pentru a rezolva problemele. Străbunica ta este proprietara multor hoteluri din lumea întreagă.

— Și toată această clădire îi aparține ei ? întrebă în timp ce așteptau liftul.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar, după câte știu, are închiriate două etaje, ceea ce înseamnă destul de mult.

— Și tata lucrează aici ?

— Nu știu sigur. Va trebui s-o întrebi pe străbunica ta, răspunse guvernanta cu un aer ce trăda încurcătura în care o puse întrebarea copilului.

— Nimeni nu-mi spune niciodată câte ceva despre el. De câte ori întreb, mi se răspunde să cer explicații altcuiva.

Guvernanta o privi cu multă tristețe și simpatie dar Dorothy-Anne era prea mică pentru a înțelege această privire.

— Da și știi de ce ? Pentru că un copil trebuie să învețe să se poarte și să-și vadă de treburile lui.

— Dar este și treaba mea să știu ce face tata.

Guvernanta fu salvată de a mai răspunde căci sosi liftul, urcară și apăsă pe butonul 32 care se aprinse. Văzând luminița, Dorothy-Anne începu să apese și alte butoane plină de încântare. Rezultatul acestui joc fu o palmă ușoară primită peste mână. Privi spre cei din jur zâmbind, totuși, dar nimeni nu păru să-i dea atenție.

Apoi liftul se opri și când ușile se deschiseseră Dorothy-Anne intră într-o lume complet nouă pentru ea.

— Aici lucrează străbunica ?

— Da, aici, îi răspunse guvernanta cu un aer grav.

Sufletul copilului se umplu de o nețărmurită mândrie la gândul că toate acestea aparțineau familiei ei. Interiorul era mobilat într-un stil ce vorbea de la sine despre bogăție, confort și stabilitate financiară.

Pereții erau acoperiți cu mahon și covoarele erau groase, în diferite nuanțe de roz. Canapelele și fotoliile realizate de Andreni Groult erau nu numai opere de artă, dar, chiar adevărate mici comori dacă te gândeai la valoarea lor financiară. Uriașul cămin era artificial dar nu făcea nici o clipă notă discordantă cu restul interiorului. Ceea ce contribuia ca acest hol să fie diferit de cel al unui hotel de lux era faptul că vizitatorul putea citi în spatele biroului secretarei o plăcuță pe care scria Hale Hotels Inc.

Secretara era o femeie tânără, blondă. Păru uimită să vadă un copil în acel loc, dar își reveni repede din uimire și întrebă cu o voce rece, profesională ?

— Vă pot fi de folos ?

— Am dori s-o vedem pe doamna Hale spuse guvernanta.

— Aveți întâlnire cu doamna Hale ?

— Da.

— Și pe cine să anunț, vă rog ?

Guvernanta privi în jos spre copilul a cărei mânuță o strânse ușor, pentru a-i da încredere și spuse zâmbind

— Domnișoara Dorothy-Anne Hale.

Aceste cuvinte făcură minuni. Zâmbetul profesional al secretarei dispăru și făcu loc unui surâs cald, plăcut.

— Vă rog să luați loc și imediat voi căuta pe cineva să vă conducă. Ridică un telefon de culoarea fildeșului

în timp ce guvernanta și Dorothy-Anne se îndreptau spre o canapea.

Abia se așezaseră când o ușă mare în stil francez se deschise și o femeie elegantă cu un păr minunat intră.

— Domnișoara Hale ? spuse ea înclinându-se spre Dorothy-Anne și zâmbi.

— Eu sunt doamna Goldstein, secretara doamnei Hale.

— Îmi pare bine să vă cunosc, răspunse grav copilul, dând mâna cu doamna Goldstein.

— Și mie îmi face plăcere. Vă rog să veniți cu mine și porni urmată de Dorothy-Anne și de guvernantă.

Trecuseră pe lângă numeroase uși închise și după un colț întâlniră un zid de sticlă prin care se putea vedea o cameră uriașă, fără ferestre și plină cu șiruri de birouri.

— Acesta este biroul dactilografelor.

— Aici aș vrea să lucrez când voi fi mare.

— Da, dar mă tem că atunci când vei fi mare străbunica ta va avea alte planuri în legătură cu locul unde vei munci.

— Și aici ce este ? întrebă copilul când treceră pe lângă alte birouri asemănătoare.

— Este departamentul financiar-contabil, adică un loc unde lucrează toți acei oameni care au grijă de banii străbunicii pe care îi adună fiecare hotel.

— Și nu vă rătăciți niciodată printre aceste birouri și hoteluri ?

— La început eram ușor derutată, dar m-am obișnuit repede. Gata, iată am ajuns.

Prima încăpere era ocupată de doamna Goldstein și în ea se afla un birou mare în stil renascentist și scaune

îmbrăcate în catifea. Ușile înalte în stil francez aveau ferestrele din sticlă opacă și draperii albastre.

Doamna Goldstein ciocăni la ușă și apoi o deschise. Dorothy-Anne rămase în prag și examină uimită, în tăcere, biroul străbunicii.

Elizabeth-Anne stătea pe canapea și vorbea la telefon. Când o zări pe Dorothy-Anne închise telefonul și se ridică.

De când se știa, mereu, Dorothy-Anne fusese impresionată de străbunica ei. Elizabeth-Anne avea totdeauna un aer impunător și era foarte stăpână pe sine. Era înaltă și subțire și părea mai tânără ca cei șaptezeci și cinci de ani pe care îi împlinise. Era îmbrăcată într-un costum de lână de culoarea piersicii și la gât purta un singur șirag de perle din mările Sudului.

— Străbunico ! exclamă plină de încântare Dorothy-Anne și se aruncă în brațele ei.

— Doamnă, Goldstein, vă rog să nu-mi dați nici o legătură telefonică, spuse ea îmbrățișându-și nepoata.

— Voi aștepta afară, spuse și guvernanta și se retrase discret. Elizabeth-Anne și nepoata sa rămaseră singure în birou.

— Acesta este biroul tău ? întrebă neîncrezătoare Dorothy-Anne.

— Da. Îți place ?

Dorothy-Anne se învârti în jurul ei. Camera era uriașă cu ferestre înalte ce se deschideau spre Central Park și spre clădirile pentru locuit din West Side. Peisajul de dincolo de ferestre era cenușiu și rece, dar în cameră era plăcut. Mobilierul era asemănător cu cel din holul de la intrare dar era dominat de nuanțe albastre. Biroul la care lucra Elizabeth-Anne era uriaș și în fața lui se aflau

două fotolii confortabile. Dorothy-Anne găsea totul foarte frumos și plăcut. Se simțea ca acasă.

— Încă mai plouă, spuse Elizabeth-Anne, dar mașina ne așteaptă așa că putem pleca.

— Bine că cel puțin nu mai tună. Tunetele mă sperie totdeauna.

— Te înțeleg. Și pe mine mă speriau când eram de vârsta ta.

— Ai fost și tu ca mine ?

— Bineînțeles, răspunse Elizabeth-Anne și se îndreptă spre telefon. Fără să anunțe cine este spuse doar atât :

— Acum voi pleca la masă. Ne vom întâlni aici în biroul meu. Închise și îi făcu cu ochiul, strengărește, strănepoatei sale.

— Cu cine ai vorbit ?

— Vei afla curând.

— Guvernanta spunea că vom merge undeva anume, într-un loc deosebit.

— Da, așa vom face, răspunse Elizabeth-Anne și mângâie căpșorul strănepoatei.

Ușa se deschise și Dorothy-Anne se întoarse odată cu străbunica. Rămase mută de uimire, căci îl văzu pe tatăl ei, cu care se întâlnea rareori, deși locuiau sub același acoperiș. Era prea mică pentru a înțelege că tatăl său nu dorea să o vadă și că ceilalți copii de vârsta ei își vedeau tații în fiecare zi. De asemenea, copilul nu știa că atunci când o angajase pe guvernantă, Henry îi spusese că trebuie să facă în așa fel încât s-o țină pe fiica lui cât mai departe de el. Guvernanta nu aprobase această comportare și acceptase postul numai datorită sentimentelor pe care le trezise în ea fetița aceea mică și

blondă cu aer angelic. Era evident că acest copil avea nevoie de cineva.

Dorothy-Anne nu găsea ciudată comportarea tatălui ei, căci de când se știa îl vedea foarte rar și atunci doar câteva minute. Îl iubea cu toată ardoarea vârstei și pentru ea, el era cel mai frumos bărbat din lume și acum privindu-l inima ei bătea năvalnic de bucurie.

— Tăticule, țipă ea alergând spre el și cuprinzându-l în brațe cu ardoare.

Figura lui Henry se întunecă și făcu un efort supraomenesc să nu se retragă din brațele fiicei sale. Traversă camera și apropiindu-se de Elizabeth-Anne întrebă neîncrezător :

— Aceasta este întâlnirea fixată pentru prânz ?

— Da, Henry. Trebuie să-ți reamintesc că azi este ziua de naștere a fiicei tale ?

Henry o privi nemișcat și răspunse aspru :

— Să uit ? Cum pot să uit ? Este a cincea aniversare de când mama...

— Henry, îl întrerupse cu un ton aspru Elizabeth-Anne și întorcându-se spre Dorothy-Anne spuse cu o voce blândă :

— Fii o fetiță cuminte și du-te și așteaptă în biroul doamnei Goldstein. Eu și tatăl tău avem ceva important de discutat. Nu va dura mult, îți promit, zâmbea sperând ca micuța să nu observe falsitatea zâmbetului.

Dorothy-Anne se posomorî. Nu înțelegea exact ce se întâmplă, dar simțea că străbunica era supărată și așa ceva nu se mai întâmplase până atunci.

Părăsi camera întristată și închise ușa în urma ei. In aceeași clipă auzi vocile celor doi furioase. Se uită speriată spre guvernantă și la doamna Goldstein. Aceasta

din urmă bătea cu multă energie la mașină într-o încercare disperată de a acoperi vocile celor doi din biroul alăturat.

— La naiba, bunico ! nu înțelegi că nu trebuie să te amesteci în treburile mele ?

— Ești nepotul meu, răspunse Elizabeth-Anne încercând să rămână calmă. Dorothy-Anne este strănepoata mea. Este minoră și are nevoie de cineva care să-i apere interesele. Nu cred că este cazul să-ți reamintesc că este fiica ta. Fiica ta pe care o neglijezi permanent.

— Și crezi că nu știu toate acestea ? răspunse Henry furios. Era roșu la față și gâtul îi era încordat de furie.

— Îndrăznești să-mi spui mie, cine este acest copil ? Îndrăznești să mă înveți cum să mă port cu ea ? Cred că următorul pas pe care-l voi face va fi să mă înveți cum s-o iert pentru ce a făcut ! După toată durerea și nefericirea pe care le-a adus asupra mea.

— Henry, ceea ce s-a întâmplat a fost o mare nenorocire, dar nu este vina ei. Dacă cineva este vinovat, acel cineva este Anna. Doctorul a avertizat-o, dar ea nu l-a ascultat. Nici măcar ție nu ți-a spus în ce pericol își punea viața.

— Nu pot crede că vorbești în felul acesta, răspunse el furios.

— Ce vrei să spui ?

— Da, cum poți vorbi astfel despre Anna, cum poți s-o învinuiești. Vorbești ca și când nu simți nimic pentru ea, ca și când pentru tine numai copilul acesta este totul.

— Da, acum ea este totul. Este fiica ta și strănepoata mea. Este moștenitoarea noastră. Restul este de domeniul trecutului. Dorothy-Anne e vie, este aici, acum. Este tot

ce ne-a rămas. Nu distruge această moștenire, Henry, nu trăi în trecut. Ce-a fost a fost și trebuie să lași trecutul în urma ta.

— Sigur. Și s-o sărut seara înainte de culcare. Să-i spun povești. S-o alint.

— Da, Henry, este exact ce trebuie să faci.

— Niciodată, auzi ? Niciodată, răspunse el cu o voce de gheață. Și este un lucru care depinde de mine, vei vedea.

Aceste cuvinte ca și tonul și duritatea cu care fuseseră rostite aduseseră tot adevărul la lumină. Elizabeth-Anne înțelese, cu sufletul plin de durere, că Henry nu-și va schimba părerea niciodată. El nu numai că-și ignora fiica, dar o ura. În mintea lui chinuită de pierderea Annei, el o văzuse pe Dorothy-Anne ca pe o întruchipare a răului care-i distrusese fericirea. Și această atitudine se continua ca și când ar fi fost singura lui șansă de a supraviețui pierderii Annei. Avea nevoie de cineva pe care să-l facă vinovat de nefericirea lui și acest cineva era propria fiică.

Și Elizabeth-Anne înțelese în sfârșit de ce. Pentru Henry, Dorothy-Anne era nu numai un simbol al morții, dar și o dovadă vie a neputinței lui. Până în clipa pierderii Annei se considerase de neînvins, era totdeauna câștigător în orice luptă. Dar abia atunci, la moartea Annei, înțelesese că singura bătălie care fusese cu adevărat importantă pentru el, o pierduse. Și devenise și el un muritor ca ceilalți. Moartea câștigase și numai copilul era de vină.

— Henry, nu reușești să găsești puțină putere pentru a uita trecutul ?

— Să uit ? Să uit trecutul ? Te rog, bunico, să nu pierzi din vedere un lucru : indiferent de puterea pe care o ai aici, nu vreau să te amesteci, în viaţa mea, în casa mea. Şi în privinţa acelui copil — fă ce vrei cu el. Aş fi foarte bucuros dacă n-aş mai vedea-o niciodată.

Şi cu o privire care o înspăimântă şi pe Elizabeth-Anne părăsi încăperea. Trecu ca o vijelie prin biroul doamnei Goldstein fără să arunce o privire în jurul lui.

Elizabeth-Anne îşi prinse capul în mâini cu disperare. Arăta îngrozitor de bătrână ca şi când toţi anii pe care-i trăise o acoperiseră cu povarea lor.

Dorothy-Anne îşi urmări tatăl cu o privire nedumerită. Privi şi spre guvernantă, dar aceasta purta o mască lipsită de orice expresie. Doamna Goldstein continua să bată la maşină ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

— Hai, draga mea, să vedem ce face străbunica, spuse în cele din urmă guvernanta.

Intrară împreună în birou dar în următoarea clipă guvernanta lăsă mâna copilului şi se îndreptă în grabă spre Elizabeth-Anne care se clătina şi care se prăbuşi în următoarea clipă în braţele ei. O întinse cu grijă pe covor şi descheie gulerul bluzei.

— Doamnă Goldstein, chemaţi repede o ambulanţă.

Maşina de scris se opri brusc şi doamna Goldstine se ridică. Aruncă o scurtă privire în birou şi apoi ridică telefonul în grabă.

Dorothy-Anne rămăsese tăcută, o mulţime de imagini perindându-se în minte. Nu înţelegea prea bine ce se întâmpla, dar un lucru era sigur şi anume că străbunica

și tatăl ei se certaseră. Și acum străbunica zăcea prăbușită pe covor, părând lipsită de viață.

Dorothy-Anne începu să plângă în tăcere, simțind cum o cuprinde o teamă necunoscută.

3

Așteptând sosirea ambulanței, doamna Goldstein dădu câteva telefoane. Nu degeaba o angajase cu ani în urmă Elizabeth-Anne și nu degeaba o învățase o mulțime de lucruri și nu-i plătea cincizeci și cinci de mii de dolari pe an fără rost. Elizabeth-Anne considera acest salariu ca pe o mică recompensă pe care o putea acorda pentru serviciile pe care Natalie Goldstein i le aducea ei și companiei. Și chiar în acel moment doamna Golstein își dovedea eficiența.

Primul lucru pe care-l făcuse fusese să-l sune pe doctorul Vartan Dadourian, care îi spuse doar atât :

— Ai grijă să fie dusă la Spitalul Columbia Presbyterian. Voi fi și eu acolo și închise telefonul înainte ca doamna Goldstein să-i poată mulțumi.

Apoi încercă să-l caute pe Henry, lucru care se dovedi mult mai greu de realizat decât crezuse ea la început. În cele câteva minute care trecuseră de la cearta lor, acesta dispăruse, părăsise clădirea.

Ruby Schaber, secretara lui, îi spuse :

— A plecat la masă și după câte știu nu are nici o întâlnire după-amiază, deci nu știu când se va întoarce.

— Sună la toate restaurantele unde obișnuiește să ia masa și anunță-l. Și dacă nu-l găsești nici așa, încearcă

și în alte locuri din oraș. Noi vom fi la spitalul Columbia Presbyterian.

— Când a plecat părea foarte furios, nu cred că ar trebui să-l mai deranjez.

Printre celelalte talente, Natalie Goldstein îl avea și pe acela de a asculta câte o mică bârfă pe care apoi o folosea la momentul potrivit, deci spuse :

— Domnișoară Schaber, dacă ții cât de cât la slujba dumitale, încearcă și află unde este domnul Hale și asta cât se poate de repede. Și caută-l și la acele numere de telefon din agenda lui secretă, la care te lauzi peste tot că ai acces.

Acestea fiind spuse, doamna Goldstein închise telefonul. Dar nici temerile domnișoarei Schaber care încercă tot ce se putea nu reușiră să o facă să-l găsească pe Henry înainte de sosirea ambulanței.

Doamna Goldstein, guvernanta și Dorothy-Anne urmară targa până jos în hol. Știau că starea sănătății doamnei Hale era deosebit de gravă, dar se hotărâseră să n-o sune încă pe singura ei fiică în viață, Regina, care trăia singură în California de când murise soțul ei. Urmau s-o sune de la spital după ce vor fi aflat părerea medicului privind starea pacientei.

— Eu voi merge în ambulanță cu doamna Hale și dumneavoastră luați mașina doamnei Hale, o sfătuise ea pe guvernantă.

Aceasta din urmă n-ar fi vrut să rămână departe de Elizabeth-Anne. Dacă aceasta și-ar fi revenit, poate dorea să-și vadă strănepoata.

Parcă citindu-i gândurile, doamna Goldstein spuse :

— Nu cred că este bine pentru copil să vadă chiar tot ce se întâmplă în ambulanță.

Deci, ea se urcă împreună cu Elizabeth-Anne iar guvernanta și Dorothy-Anne se întorseră la Rolls-Royce.

Când ajunseră la spital, începu o așteptare chinuitoare. Sala de urgențe a spitalului era aglomerată, gemetele pacienților se auzeau, medici și asistente, într-un du-te vino și toate acestea aveau o stare de confuzie totală pentru copilul de cinci ani.

Figura guvernantei era neliniștită. Doamna Goldstein își privea mereu ceasul și dădea telefoane unul după altul de la telefonul public.

— L-au găsit ? întrebă într-un târziu guvernanta.

— Nimeni nu știe unde s-au dus și la telefonul din mașină nu răspunde. Nu este ceva obișnuit pentru el.

Și de fiecare dată când revenea de la telefon, doamna Goldstein răspundea dând din cap întrebărilor mute ale guvernantei.

— Mă duc să aduc ceva de băut, spuse într-un timp doamna Goldstein și se întoarse cu două cafele și o ciocolată fierbinte pentru Dorothy-Anne. Cele două femei nu băură mai mult de două-trei guri, dar Dorothy-Anne bău toată ciocolata în ciuda faptului că nu era la fel de gustoasă ca cea de acasă. Sau teama și aerul închis din sala de așteptare a spitalului o făcuseră să se simtă însetată.

După un timp, care păru să dureze o veșnicie, apăru și doctorul Dadourian. Era un bărbat înalt, cu sprâncene stufoase, cărunte. Când îl zăriră, cele două femei se ridicară în picioare îndreptându-se spre el.

— Doamna Hale a suferit un atac cerebral serios.

— O putem vedea ? întrebă guvernanta nerăbdătoare.

— Încă nu.

— Dar când ?

— Poate mâine, dar nu se știe sigur.

— Și de ce nu se poate, spuneți vă rog ? întrebă guvernanta speriată.

— Pentru că doamna Hale nu poate vorbi cu nimeni. Este în comă, răspunse doctorul Dadourian privindu-le pe cele două femei.

Dorothy-Anne care rămăsese pe canapea nu auzise conversația lor, dar văzu cum cele două femei devin palide și speriate.

Apoi guvernanta se apropie de ea și spuse abia șoptit :

— Hai să mergem acasă.

Și toate acestea erau amintirile legate de cea de a cincea aniversare a zilei ei de naștere.

4

Furtuna se întețise și mai tare. Fulgerele și tunetele se succedau cu rapiditate și ploaia cădea în rafale izbind cu furie în geamuri. Câte o pală ușoară de vânt ajungea până în casă făcând să pâlpâie lumânările. Totul se învârtea în jurul ei și Dorothy-Anne se simțea undeva în mijlocul haosului.

Haosul primordial.

Zei furioși.

Teamă.

Și durere.

O durere care părea să devină tot mai puternică, de nesuportat.

Zăcea perfect nemișcată, cu fața înspăimântător de palidă. Nu avea putere să facă nici cea mai mică mișcare.

Această contracție părea să dureze o veșnicie și îi cuprindea întregul trup. O treceau fiori reci în timp ce în interiorul ei ceva se chinuia să iasă la lumină.

Doamna Ramirez o privea într-o tăcere plină de spaimă.

Tânăra femeie însă se lupta cu amintirile. O poveste auzită de mult părea că vrea să iasă la suprafață, dar dispărea din nou. Trebuie să-mi amintesc își repeta !

Ochii tinerei femei erau închiși și părea pierdută, departe, într-o lume știută numai de ea.

Felicia Ramirez își făcu semnul crucii și se întrebă în ce lume călătorea această tânără femeie.

Era departe
În alt timp
În alt spațiu

Rezerva particulară din aripa Hale a spitalului Columbia Presbyterian era locul unde se afla acum Dorothy-Anne.

Trecuse o săptămână de când Elizabeth-Anne ieșise din comă. Trăise într-o stare de inconștiență patru luni și trei zile. Când își revenise, primul om pe care dorise să-l vadă fusese nepotul ei Henry. Îi ceruse un raport amănunțit asupra situației afacerilor.

Când intră în rezervă, Henry era vizibil surprins. O văzu zăcând în pat, cu picioarele devenite inutile în urma accidentului suferit și Henry știa că bunica lui nu va mai putea merge niciodată. Din fericire, doctorii îl anunțaseră că nu mai suferise alte efecte secundare în urma

accidentului cerebral. Îl asiguraseră, totodată, că Elizabeth-Anne va putea să-și reia munca după o perioadă de odihnă și liniște.

Elizabeth-Anne nu fusese bolnavă niciodată în viața ei și acum găsea sâcâitor faptul că trebuie să stea nemișcată și să se odihnească. Și dacă trebuia timp pentru a-și recâștiga puterea pierdută, era hotărâtă ca acest timp de recuperare să fie cât mai scurt cu putință.

Deși doctorul Dadourian îi organizase programul de recuperare, Elizabeth-Anne dorea să-și vadă nepotul și pentru această întrevedere dorea să arate cât mai bine.

Reușì să-și aducă propria coafeză și ceruse să i se tundă și să i se vopsească părul, căci în timpul celor patru luni acesta crescuse mult și devenise complet alb.

Se fardă ușor ca pentru dimineață și astfel pregătită îl aștepta pe Henry.

Când acesta intră în rezervă, rămase uimit de cât de bine arăta Elizabeth-Anne. Stătea în pat, dreaptă, sprijinită ușor de perne, îmbrăcată cu o bluză pentru casă, frumos brodată. Era înconjurată de ziare care publicau numai informații legate de lumea afacerilor. Pe noptieră se afla o tavă cu un serviciu de ceai și ceaiul de plante gata pregătit. Camera era plină cu flori trimise de prieteni și cunoștințe.

Henry se aplecă și o sărută pe obraz.

— Arăți de parcă ți-ai petrecut vacanța pe Coasta de Azur.

— Mulțumesc, Henry dragule, dar decât să ai o vacanță impusă, mai bine să n-o ai de loc.

— Cum te simți, bunico ?

— Mult mai bine, acum că am aflat ce s-a întâmplat cu hotelurile Hale în cele patru luni cât am fost bolnavă.

Trage un scaun mai aproape. Este bine să începem imediat.

Petrecură două ore împreună și la insistențele asistentei, Henry plecă. După plecarea lui, Elizabeth-Anne ceru s-o vadă pe Dorothy-Anne și pe doamna Goldstein. Se odihni până la sosirea lor, dar nu li se permise decât o vizită scurtă de cincisprezece minute. Și pentru că Elizabeth-Anne nu părea deloc dispusă să urmeze programul stabilit pentru vizite, veni chiar doctorul Dadourian care le invită afară din rezervă pe doamna Goldstein și pe Dorothy-Anne. Acesta nu fu surprins deloc de protestele manifestate de Elizabeth-Anne. Era prieten cu ea de ani de zile și cunoștea încăpățânarea ei foarte bine. Nici nu se miră când Elizabeth-Anne insistă ca Dorothy-Anne să mai rămână câteva minute cu ea.

— Pentru Dumnezeu Vartan, vreau doar să-mi mai privesc strănepoata câteva minute. Nu am văzut-o de patru luni. Doar nu vrei să iei bucuria unei femei bătrâne ?

— Și de când te consideri o femeie bătrână ?

— De când consider că mă avantajează această situație.

— Da, așa am gândit și eu.

Dorothy-Anne primi permisiunea să rămână și asistă la ce se poate numi o bătălie a două voințe de fier, deoarece doctorul Dadourian insista ca Elizabeth-Anne să meargă să urmeze un tratament de recuperare într-o stațiune europeană, în timp ce Elizabeth-Anne era hotărâtă să se opună unei asemenea idei.

— Vartan, înțelege, nu sunt bolnavă. Poate sunt slăbită și dezorientată, dar nu este un lucru care să te sperie. Am doar nevoie de timp pentru a mă obișnui din

nou cu viața normală. Asta-i tot. Nici nu vreau să aud să-mi petrec timpul în spital printre oameni bolnavi.

— Dar acele stațiuni nu sunt spitale.

— Din punctul meu de vedere așa sunt. Și te rog nu-mi repeta că sunt stațiuni la modă. Știi foarte bine că nu suport aceste stațiuni. Nu suport să mi se programeze zilele și nopțile. Și nici nu cred că am nevoie de tratamente cu ape curative. Cea care curge acasă, la robinetul meu mi se pare foarte bună.

— Știi, uneori îmi pui răbdarea la grea încercare.

— Vartan, recunoaște că dacă n-aș fi eu și nu ai avea cu cine să te certi, te-ai plictisi de moarte.

— Ai totuși nevoie de odihnă și de tratament, repet, tratament de readaptare la viață, ca și de adaptare la viața în căruciorul de invalid. E nevoie de o perioadă de trecere. Te rog să nu uiți că nu mai ești o tinerică.

— Nimeni nu știe mai bine ca mine. Zâmbi, dar nu și ochii ei care-l priveau cu încăpățânare. Era un doctor minunat, cel mai bun dintre toți. Dar și cel cu cele mai mari tarife. Dar, era, mai ales, un om serios, bun, care îi acordase prietenia lui ani la rând. Poate că avea dreptate când îi spunea că are nevoie de tratament și odihnă. Dar nu accepta ideea să meargă într-o stațiune, indiferent de ce gândea el. Și era hotărâtă să nu meargă.

Și își aduse aminte de ceea ce îi spusese Henry.

— Vartan, știi poate, totuși, ai dreptate. Poate îmi voi lua o vacanță și cred că mi-ar face mult mai bine. Dumnezeu știe de când nu am mai avut o vacanță. Dar nu vreau nimic care să-mi amintească de spitale, clinici sau sanatorii.

Doctorul Dadourian o privi suspicios.

— Și mai ales, nu voi pleca singură. M-aș plictisi groaznic și aș fi tot timpul neliniștită.

Ochii ei străluciră cu șiretenie privind spre Dorothy-Anne.

— De fapt, nu vreau să plec deloc. Vreau să știi acest lucru dintr-un început. Dar nu mă opun — cu o singură condiție.

— Și mă rog, care este această condiție ?

— Vreau ca Dodothy-Anne să mă însoțească.

Dadourian privi spre copil. Poate că această fetiță de cinci ani ar ajuta-o pe Elizabeth-Anne să-și revină. Ea avea nevoie de liniște și tratament. Copilul, oricum, avea o guvernantă și faptul că Elizabeth-Anne nu se simțea singură, putea fi de mare ajutor. Era și aceasta o terapie, mai ales pentru că cele două, străbunica și strănepoata erau așa strâns legate una de cealaltă.

— Cred că ai pleca împreună cu ea și fără acordul meu.

Elizabeth-Anne se hotărî, în cele din urmă, pentru sudul Franței. Contactă un agent imobiliar și după căutări intense, acesta reuși să găsească o vilă așa cum dorea Elizabeth-Anne. A fost găsit și un medic în regiunea respectivă care urma să treacă zilnic pentru a urmări starea pacientei. Henry găsi trei infirmiere care urmau să o însoțească pe Elizabeth-Anne. Prima dintre ele, Miss Hepple, îi păru total antipatică. Era o femeie de vârstă mijlocie, mică și îndesată, foarte puțin vorbăreață și care se înțelegea mult prea bine cu Henry pentru a nu deveni suspectă. Elizabeth-Anne adulmeca spionii de departe. Era sigură că această Miss Hepple urma să raporteze lui Henry orice încălcare cât de mică a ordinelor date de doctorul Dadourian.

Elizabeth-Anne nu avea nici cea mai mică intenție să stea în șezlong, la soare. Era hotărâtă ca împreună cu Natalie Goldstein să facă numeroase afaceri prin telefon și toate acestea contrar ordinelor date de doctorul Dadourian. Celelalte două infirmiere însă erau pe placul ei. Miss Bunt și Miss Kimey și nu păreau să fie foarte încăpățânate ca Miss Hepple.

Planurile de călătorie erau încheiate : avionul familiei Hale urma să le ducă pe Elizabeth-Anne, Dorothy-Anne, guvernanta și cele trei infirmiere la Paris, apoi la Nisa. De la Nisa urma o călătorie cu mașina până la St Paul de Vence.

În diminea a plecării doctorul Dadourian veni într-o ultimă vizită.

— Nu trebuie să-ți faci probleme pentru absolut nimic. Cele trei infirmiere sunt minunate. De asemenea am aranjat ca domnișoara Ilse Lang, una din cele mai bune terapeute din Europa, să sosească la St. Paul de Vence.

— Și bănuiesc că următorul lucru pe care-l vei spune despre ea este că mă va ajuta să pot merge din nou !

— Nu, nu voi spune așa ceva. Știi foarte bine că nu am mințit niciodată și nu voi începe acum. Este posibil, dar nimeni nu crede că vei mai putea merge.

— Mulțumesc Vartan. Este crud adevărul, dar este mai bine așa. Nu doresc minciuni țesute în jurul meu.

— Dacă aș fi putut ...

— Știu, ai fi făcut ceva pentru mine. Îți sunt recunoscătoare și poate această vacanță îmi va fi folositoare. Numai dacă n-aș fi avut-o pe Miss Hepple cu mine

— Nu agreezi prezența ei, nu-i așa ?

— Absolut deloc. Henry a ales-o pentru că are stofă de spion. Îi va raporta lui Henry fiecare mișcare pe care o voi face.

— Atunci să-ți recomand o altă infirmieră.

— Nu, mulțumesc. După cum îl cunosc eu pe Henry. știu că va încerca să găsească o nouă Miss Hepple. Cel puțin acum știu de cine trebuie să mă feresc.

— Da, dar cred că nu vei încerca să mă minți pe mine ?

— Să te mint pe tine ?

— Te rog amintește-ți ce ti-am spus. Nu ai voie să lucrezi de loc. Absolut de loc.

Elizabeth-Anne nu era genul de om care să mintă, nici măcar pentru a face plăcere altora. Dădu, deci, vag din cap în semn că a înțeles, gest despre care știa că este destul de interpretabil. O determină pe doamna Goldstein să-i comunice telefonic în mod regulat tot ceea ce se întâmplă în cadrul companiei. Știa că în absența ei s-ar putea ca Henry să treacă la conducerea acesteia pe nesimțite. Ar fi concediat pe toți cei loiali ei din cadrul personalului și i-ar fi înlocuit cu oamenii lui și numai ea ar fi putut împiedica asemenea demers. Știa că dacă pierde controlul, îi va fi foarte greu să-l mai recâștige.

Henry era nepotul ei și îl iubea mult, în ciuda defectelor. Dar setea lui de putere era prea mare și cu trecerea timpului părea să devină tot mai copleșitoare.

Trebuia să găsească o modalitate de a-l ține în frâu și soluția era una, de care se temea.

5

Vila se numea „Zoreaua" și părea imaginea unei cărți poștale transpusă în realitate. Era așezată pe un deal împădurit ce domina orașul Cannes și o parte a casei data din secolul treisprezece. Fortificată, renovată și extinsă de mai multe ori, vila era acum un conglomerat de coridoare și odăi tainice. Avea între unu și patru etaje și zidurile înalte care o înconjurau asigurau liniște și intimitatea celor care o locuiau.

La sosire, după ce șoferul o așezase cu grijă pe scaunul cu rotile, Elizabeth-Anne privise clădirea și fusese încântată de perspectiva de a locui în ea. Era o casă de vis, aglomerare de lemn vechi purtând clar patina vremii și piatră masivă, cu coloane numeroase și cu o terasă ce se întindea pe trei din cele patru laturi ale construcției. Dintre coloanele legate între ele cu arcuri uriașe se putea vedea marea până departe. Chiar în fața puteai admira grădina vilei, o îmbinare încântătoare de flori și plante luxuriante.

În timp ce șoferii mașinilor care le adusese până la vilă descărcau bagajele supravegheați de Miss Kinney și Miss Hepple, agentul imobiliar le arăta lui Elizabeth-Anne și străbunicei sale întregul domeniu. Grădina era minunată. În afara plantelor luxuriante se înălțau mândri stejari verzi cu tulpinile groase învăluite în plante agățătoare și o pădurice de măslini. Pe sub măslini, violetele formau un covor minunat, de un albastru ca marea.

Primăvara urma ca acest loc să se transforme într-un adevărat paradis. Margarete, lămâiță și mimoze aveau

să înflorească într-o izbucnire de culori și parfumuri și, mai târziu, în luna august, vor fi înlocuite de ficuși, leandri parfumați și zorele. Chiar înainte de a vedea interiorul casei, grădina deja le vrăjise pe Elizabeth-Anne și strănepoata sa.

Structura casei ridica câteva probleme pentru Elizabeth-Anne și atunci luară hotărârea ca ea să locuiască numai la parter din cauza căruciorului de invalid. Era mai bine așa pentru ca sentimentul ei de independență să nu aibă de suferit ca și mândria și încrederea în sine.

Totul era sau părea a fi perfect. Frumusețe și confort într-o îmbinare perfectă.

Dar chiar și paradisul are lipsurile sale.

În ciuda orelor petrecute cu domnișoara Ilse Lang și a exercițiilor ei terapeutice, a momentelor plăcute petrecute împreună cu strănepoata ei și a lungilor conversații cu Alicia, alias Natalia Goldstein (pentru a adormi vigilența domnișoarei Hepple), Elizabeth-Anne devenea tot mai neliniștită.

Era plictisită și dezgustată de această stare de inactivitate. Nu mai suporta nici imaginea căruciorului. Devenise pentru ea simbolul neputinței ei.

Dar cel mai mult o supăra inactivitatea. Tratamentul, jocurile, telefoanele nu erau activitate. Era doar un mod de a se considera ocupată. Ea, care toată viața construise și condusese, era acum obligată la odihnă. Tânjea după emoțiile de altădată, după tensiunea creată de o zi de muncă adevărată.

Se simțea inutilă.

Nu făcea nimic altceva decât să stea în grădina plină de parfumuri îmbătătoare și să se gândească la un

singur lucru : „Ce aș putea găsi de făcut, trebuie să găsesc ceva de făcut".

*
* *

Și totul a pornit ca o glumă, dar s-a transformat în micile palate, o rețea de vile și minihoteluri deosebit de elegante care se aflau sub patronajul marii rețele hoteliere Hale.

Într-o după-amiază, după masa de prânz, Elizabeth-Anne și strănepoata sa se jucau în curte. Dorothy-Anne arunca mingea spre străbunica sa, care i-o arunca înapoi și tot așa până când fetița muta căruciorul în alt loc și o luau de la capăt. Curând fetița se plictisi și Elizabeth-Anne îi mulțumi în gând cu recunoștință. Era un joc care o plictisea îngrozitor și pe care pentru a-l suporta făcea un teribil efort de voință.

— Acum ne vom juca de-a hotelul, spuse Dorothy-Anne.

Elizabeth-Anne era obosită și-și privi nepoata cu o infinită tristețe, apoi închizând ochii pentru o clipă spuse :

— Ce bine ar fi dacă am putea. Dar acesta nu este un hotel, din păcate.

— Ba da, este. Ne vom preface că este un hotel. Poți obține tot ce vrei dacă faci așa, și porni spre casă invitând-o pe străbunica ei să o urmeze.

— Unde mergem ?

— Chiar la intrarea în vilă. Ne vom preface că abia am ajuns și trebuie să ne luăm valizele. Acesta este primul lucru care se întâmplă într-un hotel, nu-i așa ?

— Da, domnișoară. Elizabeth-Anne își privea strănepoata cu dragoste și era încântată de imaginația ei vie. Dar să joace acest joc era și mai neplăcut pentru Eliza-

beth-Anne căci îi accentua și mai mult sentimentul că era îndepărtată definitiv din imperiul ei, din lumea atât de palpitantă a afacerilor. Dar, era hotărâtă să nu-și dezamăgească copilul favorit, mai ales că fără drăgălășenia și veselia ei viața ar fi fost de nesuportat.

Așa încât, Elizabeth-Anne o urmă pe Dorothy-Anne spre casă pe drumul ce ducea prin grădină, apoi pe culoarele răcoroase ale vilei până la parcarea din fața casei, în afara zidurilor.

— Și acum ce propui să facem ?

— Eu conduc o mașină, da ? Și porni în fugă spre capătul parcării mărginită de câțiva chiparoși pitici și apoi în viteză, spre spaima străbunicii, porni înapoi simulând mișcările unui șofer, cu mâinile într-o poziție ce-ți amintea de cele puse pe volan. Se opri alături de Elizabeth-Anne cu un zgomot asemănător cu cel al frânelor încât Elizabeth-Anne chiar își acoperi urechile.

— Și acum cobor și îmi iau bagajele, explică copilul.

Imita perfect totul. Un personaj bogat coborând alene din mașină și trântind portiera cu nonșalanță. Apoi deschise portbagajul imaginar al la fel de imaginarei mașini și se prefăcea că se luptă cu două valize grele.

— Stai, nu așa ! spuse Elizabeth-Anne care se prinse și ea în joc. Trebuie să vină un băiat de la hotel să care bagajele. O doamnă nu-și duce singură niciodată bagajele. În nici un caz într-un hotel care se respectă.

— Da, iată-l că vine, continuă Dorothy-Anne jocul. Ai întârziat băiete. Nu așa se câștigă banii, dacă vrei într-adevăr să-i câștigi. E bine străbunico, așa ?

— Da, și acum spune-i că ai o rezervare în hotel.

Dorothy-Anne ridică mâna și spuse cu un aer plin de importanță.

— Am o rezervare.

Jocul continuă mai bine de o oră. Elizabeth-Anne fu recepționeră la masa lungă din hol, apoi Dorothy-Anne se lăsă condusă de un liftier imaginar și apoi servi masa în curte.

Și în tot acest timp o nouă idee încolți în mintea bătrânei doamne.

„Un mic birou chiar în sufragerie".

Închise ochii și încercă să-și imagineze cum ar fi totul aranjat.

Realitatea părea să prindă viață în jurul ei. Aproape că auzea vocile din curte și vasele la bucătărie, murmurul conversațiilor purtate în jur, râsetele oaspeților. Aproape că vedea și fețele celor ce veneau pe terasă.

„Băieții de la lift, liniștiți și amabili".

„Clinchetul clopoțelului de la recepție".

„Zgomotul produs de valizele ce alunecau încet pe podea".

Deschise brusc ochii și privi în jurul ei.

Simți că se trezește la viață cu adevărat. O cuprinse o emoție puternică și se simți plină de încântare.

— Străbunico! Ce se întâmplă? Ce ai? Te doare ceva? Am comandat o băutură și nu mi-ai adus-o.

Dar Elizabeth-Anne nu auzi cuvintele copilului. Era precipitată în propriile ei gânduri. Era într-o altă lume. Chiar în acea lume pe care Dorothy-Anne o imaginase în jocul ei.

Da, putea realiza acest vis crescut dintr-un joc de copii.

Își întoarse încet căruciorul de invalid și privi spre casa imensă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât simțea că totul este posibil. Da, da, va putea realiza acest hotel.

Casa de alături era părăsită și cele două clădiri erau legate printr-o galerie.

Curtea s-ar putea transforma în restaurant. Logia ar putea fi și ea transformată în sufragerie.

S-ar instala și un lift.

Personalul nu va fi greu de angajat.

Va amenaja mai multe băi.

Da, dar bucătăria nu era destul de mare. Va trebui să se mai gândească la acest aspect.

Gândurile dădeau navală. Deodată întinse mâna și strânse copilul lângă ea.

— Iubito, ce-ai zice dacă am transforma această casă într-un hotel ?

— Oh, străbunico, dar ar fi minunat !

— Trebuie, însă, ca totul să fie păstrat în mare taină. Nu vom ști decât noi.

— Știu să păstrez un secret. Promit.

Elizabeth-Anne era fericită și mândră de ea din nou. Găsise ceva de făcut.

Și acum urma planul de luptă.

Trebuia să cumpere această proprietate ca și pe cea de alături. Dacă erau de vânzare bineînțeles.

Mai era și problema banilor, căci băncile ei erau la trei mii de mile depărtare. Trebuia să transfere sume importante la o bancă din apropiere. Nu putea folosi banii din veniturile hotelurilor pentru că Henry ar fi aflat imediat. Dar avea milioanele ei puse deoparte.

Va angaja oamenii de care avea nevoie.

Și în tot acest timp va trebui să găsească un mijloc de a îndepărta pe Miss Hepple. Pentru început îi va cere

să lucreze în schimbul de noapte. Şi pentru că observase că Miss Hepple se uită cam des spre grădinar cu o privire nu tocmai indiferentă, găsi soluţia. Deşi nu-i plăceau asemenea lucruri, ştia că situaţiile speciale necesită măsuri speciale. Deci, grădinarul primi o sumă de bani şi începu să devină tot mai atent cu Miss Hepple care nu mai ştia ce să creadă.

Agentul imobiliar care perfectase contractul de închiriere al vilei fu trimis la Paris şi reuşi cu mult succes să cumpere proprietatea pentru Elizabeth-Anne.

Două milioane de dolari fură transferaţi din băncile din New York într-o bancă din Franţa şi în curând, casa de alături era şi ea proprietatea doamnei Hale.

Încă o mie de franci şi grădinarul o invită pe Miss Hepple la o plimbare cu maşina în împrejurimi. Dupa aceasta urmară altele şi altele, astfel încât infirmiera era tot mai des văzută plimbându-se. Şi când sosi timpul, grădinarul fu asigurat că nimic rău nu se va întâmpla cu slujba lui dacă va urma instrucţiunile date de Elizabeth-Anne. Astfel încât el o conduse pe Miss Hepple într-una din camerele de la etaj unde fură „surprinşi" făcând dragoste. Grădinarul fu imediat „concediat" şi Miss Hepple fu trimisă urgent înapoi în Statele Unite. Elizabeth-Anne îl anunţă pe Henry că două infirmiere îi erau de ajuns şi îi atrase atenţia asupra faptului că nu ştia să aleagă o infirmieră de calitate. Grădinarul fu reangajat imediat.

Banii îşi dovedeau puterea încă o dată.

În timp ce transformările ce aveau loc în vilă progresau, Elizabeth-Anne se trezea la viaţă. Nu se simţise şi nu arătase niciodată aşa de bine. Era un joc — de mi-

lioane de dolari — dar până și Ilse Lang se simți obligată să mărturisească că era cea mai bună terapie pentru Elizabeth-Anne.

Construirea unui alt hotel, dar unul total diferit de celelalte ! Și făcea toate acestea fără ca Henry și Vartan Dadourian să bănuie ceva. Voia să-și dovedească ei și celorlalți că o femeie bătrână, țintuită într-un cărucior de invalid putea, totuși, realiza un proiect măreț, mai ales când munca de transformare a vilei în hotel deveni o pasiune și o plăcere pentru toți cei implicați.

De mult nu mai văzuse Elizabeth-Anne oameni care să lucreze împreună cu atâta plăcere și dăruire. Constructorii deveniră repede prietenii ei, mai ales Bertrand Delacroix și Dancrois Briché, cu care punea la cale o seamă de escapade.

Dimineața devreme, aceștia o urcau în camioneta lor și fixau scaunul pe rotile, o luau și pe Dorothy-Anne în cabină și porneau să străbată întreaga regiune Provence și mai departe în Languedoc și Dauphine.

Dar aceste drumuri aveau un scop anume.

Elizabeth-Anne era în căutare de opere de artă. Într-un hotel din secolul cincisprezece, aflat în demolare, au cumpărat un cămin și încercau să găsească și altele, deoarece fiecare cameră urma să aibă unul. Cumpărară paturi mari, în stil provensal și scaune asemănătoare.

Vila era legată de casa de alături printr-o galerie cu două nivele și astfel două clădiri deveniră un tot unitar. Datorită liftului montat, Elizabeth-Anne putea acum să circule prin toată vila și petrecea ore în șir examinând terasa și cele patru etaje.

Întreg personalul fu ales de ea, om cu om, dintr-un restaurant din Dauphine și nimeni nu se mai miră, când Zoreaua deveni un hotel de lux. Toți cei care stăteau în acest hotel plecau încântați căci a sta aici, era ca și când ar fi locuit împreună cu prieteni dragi. Și Elizabeth-Anne se felicita pentru acest succes pentru că aceasta fusese intenția ei : deși la început se temuse să facă cea mai mică referire despre cum avea să fie primit acest hotel.

În curând hotelul cu cele douăzeci și cinci de camere ale sale deveni unul din cele mai căutate din rețeaua hotelieră Hale. Din primul sezon ajunse un loc preferat pentru scriitori, vedete, artiști și în felul acesta, cu trecerea anilor, se transformă într-un hotel în care cu greu se putea pătrunde.

Și Elizabeth-Anne continuă această idee începută ca un joc și ca o terapie după accidentul suferit.

Următorul hotel asemănător fu ridicat într-o vilă toscană din apropiere Florenței. Apoi apărură altele : un castel alb, minunat, pe valea Loarei și o vilă în apropierea plajei de la Poierto Vallarto pe malul Pacificului.

Realizările toate erau mândria doamnei Hale ! Aceste mici palate erau încununarea muncii și aspirațiilor ei de o viață. Devenise castelană și gazdă primitoare pentru cei mai celebrii oaspeți din lume. Chiar șefi de state erau oaspeții ei, fie pentru a-și scrie memoriile în liniștea minihotelurilor, fie pentru a se odihni. Alegerea oaspeților a fost și ea un mod de a aduce faimă acestor minunate locuri de odihnă. Cei mai bogați și cele mai cunoscute personalități treceau pragul lor și curând aceste oaze deveniră un secret bine păstrat.

6

Deşi nimeni nu ştia acest lucru, anul 1985 avea să însemne sfârşitul vieţii pentru Elizabeth-Anne. Vorbea celor din jurul ei despre multe lucruri, celor dragi şi apropiaţi le mărturisea câte ceva din viaţa şi felul ei de a lupta în această viaţă, dar erau şi gânduri pe care nu le mărturisea nimănui. Şi unul din acestea era faptul că avea cancer. Nu voia să-şi neliniştească familia care oricum mai curând sau mai târziu tot avea să afle adevărul.

Şi mai ales, nu voia ca Dorothy-Anne să afle acest adevăr. Ea şi Freddie erau atât de fericiţi împreună şi oricum veştile rele circulă destul de repede.

„Chiar prea repede" gândi ea în timp ce vechiul Rolls-Royce o purta prin ploaia deasă din New Jersey.

Elizabeth-Anne îşi odihnea capul sprijinit în mână şi privea prin fereastra maşinii. Cauciucurile ca şi rafalele de vânt scoteau aceleaşi zgomote monotone prin ploaia deasă.

Brusc, apăsă butonul ce cobora geamul dintre ea şi şofer.

— Mai repede, Max.

Max ezită şi privi prin oglinda retrovizoare. Elizabeth-Anne personifica imaginea unei femei cu voinţă puternică şi sigură pe sine. Doar calmul ei, atât de neobişnuit, părea s-o fi părăsit.

— Mergem deja cu viteza maximă admisă, doamnă Hale ! Drumul este alunecos şi toţi ceilalţi au micşorat şi ei viteza.

— Vederea mea este încă perfectă, mulțumesc. Poate că ceilalți nu sunt presați de timp. Dar eu sunt. Și nu uita Max, eu nu sunt ca toți ceilalți.

Max tăcu și strângând volanul bine, mări viteza automobilului. Era pentru prima dată când Elizabeth-Anne îi vorbea în felul acesta și când intervenea în modul lui de a conduce mașina.

— Prea bine, doamnă Hale.

Elizabeth-Anne privea înainte cu ochi atenți și urmărea acul vitezometrului. Mașina, de aproape trei tone și jumătate, se avânta prin ploaie.

Ochii ei albaștri exprimau o mare încântare. Închise geamul și rămase calmă sprijinită pe bancheta din spate.

Își privi ceasul și oftă. Încercă să-și găsească de lucru pentru a face timpul să treacă mai repede.

Ar fi fost mai ușor să zboare până la Baltimore, dar Max ar fi trebuit s-o ducă la avion și de acolo un străin ar fi trebuit s-o care în brațe la aterizare. Și nu suporta ca străinii să se ocupe de ea. Max era singura persoană în care avea deplină încredere și știa că nu spune nimănui nimic din ceea ce Elizabeth-Anne dorea să fie ținut secret. Era mult prea devreme pentru ca ceilalți să știe că face acest drum la Spitalul universității Johns Hopkins.

Faptul că mersul cu mașina dura numai patru ore o făcuse să o prefere avionului. Un drum mai lung ar fi fost mai dificil. Orice drum lung pe care-l făcea îi crea probleme. Trebuia ca douăsprezece ore înainte de călătorie să consume foarte puține lichide deoarece chiar și folosirea toaletei devenise o problemă pentru ea de când se afla în scaunul de invalid. Ura acest scaun deși de ani de zile făcea parte din viața ei. Era mulțumită, însă,

pentru că putea să angajeze oameni care să compenseze incapacitatea ei de a circula.

Oftă din nou din adâncul sufletului.

Niciodată nu suportase oamenii care se autocompătimeau. Și cel mai puțin își dorea să intre în rândurile lor.

Își luă servieta Vuilton care o însoțea de decenii și pe care numai privind-o și atingând-o căpăta curaj.

O deschise și își scoase ochelarii stil Ben Franklin. Aprinse lampa și din mapa de plastic scoase câteva pagini cu antetul companiei Hale sub care simbolul statului Texas, statul în care se născuse, erau elegant îngemănate : un arbore stilizat, o mierlă și o bonetă albastră încununând o stea albastră și de fiecare parte a ei încă alte două steluțe, care sugerau nu numai originea ei, dar și faptul că ea era cea care avea în stăpânire cea mai mare rețea de hoteluri de cinci stele.

Citi mai departe : „Studiu privind posibilitățile de realizare a unui hotel Mayfair Hale în partea de sud a zonei Central Park prin transformarea hotelului existent".

Citi cu atenție și datele privind renunțarea la acest proiect din partea altor trei corporații hoteliere. Trebuia să încerce să afle care erau cauzele acestor renunțări.

Pe fiecare pagină a raportului, însumând 526 pagini, scria „confidențial", „original, singura copie existentă Interzis a se multiplica." Asemenea măsuri erau strict necesare căci știa prea bine ce înseamnă spionajul în domeniul hotelier. De câte ori se afla faptul că ar dori să cumpere o nouă proprietate, prețul acesteia urca fulgerător și atunci se vedea nevoită să apeleze la cumpără-

tori intermediari căci prețul scădea brusc în momentul când compania Hale dispărea din rândul celor interesați în a cumpăra.

Continuă să citească. Raportul era făcut cu multă precizie, cu sânge rece și prezenta până la ultimul cent valoarea frumoasei construcții în stil Belle Epoque. De asemenea, prezenta valoarea estimativă a modificărilor ce urmau să se facă. Se prevedea până și numărul de camere libere care ar fi putut exista de-a lungul anilor. Erau prezentate și posibilele implicații ale unei împotriviri din partea unui grup de cetățeni care se opuneau oricăror modificări arhitectonice în zonă.

Pentru a se întocmi acest raport se trimiseseră cincisprezece mii de chestionare clienților obișnuiți și hotelurilor Hale, oameni de afaceri și răspunsurile lor fuseseră centralizate în banca de date Hale.

Specialiștii din departamentul de creație întocmiseră o documentație care prezenta planul hotelului în amănunt de la sala de festivități și restaurante cu specific până la soneria de deasupra patului.

Directorii celorlalte hoteluri Hale întocmiseră rapoarte privind serviciile oferite în exclusivitate de rețeaua hotelieră Hale, ce lipsea unora dintre ele în acest domeniu și ce credeau ei că ar face ca acest nou complex hotelier Hale să devină unul din cele mai căutate din lume.

Deja simțea că totul o copleșește.

La început fusese altfel. Și acum nu era tocmai sigură dacă îl place acest mod de a lucra.

În epoca computerelor nu avea altceva de făcut decât să citească aceste rapoarte. Totul se dorea perfect. Șansele de a comite cea mai mică greșală erau minime. Dar

tocmai aceste noutăţi păreau să îndepărteze emoţia şi sentimentul de fiinţă vie al acestor afaceri.

Simţi o undă de regret, dar şi de mulţumire. Mulţumire pentru că se născuse mult mai devreme de a apare toate acestea, într-o vreme când un om putea visa şi putea să-şi îndeplinească visele prin muncă şi credinţă.

Închise raportul. Îşi scoase ochelarii şi privi din nou spre ploaia de afară. Vizibilitatea era şi mai redusă şi ropotul ploii deasupra maşinii avea acelaşi ritm monoton.

Puse raportul în servietă. Simţea că nu ar fi trebuit să-l citească. În acel moment nu se simţea atrasă de muncă. Pur şi simplu nu putea să-şi scoată din minte gândul ce o chema.

Încercase să se abată de la acel gând, dar nu reuşea. Poate, la întoarcere, când mintea îi va fi clară, când va şti ce aduce viitorul, atunci va încerca să citească din nou raportul. Dar nu, până atunci, nu trebuia să mai încerce.

Nu va mai întreprinde nimic până când tumoarea din ea, de care numai ea şi medicii ştiau, nu va fi scoasă. Medicii o asiguraseră că nu vor fi probleme, în ciuda vârstei pe care o avea.

Şi atunci de ce era atât de pesimistă, de unde acest sentiment întunecat al morţii iminente ?

De unde sentimentul că începuse sfârşitul pentru ea ?

7

Câte amintiri ! Atât de multe amintiri. Timpul părea să se fi oprit în loc.

Simţi ceva rece şi plăcut pe frunte.

Deschise ochii și zâmbi vag privind spre doamna Ramirez :

— Mi-e frică, murmură ea.

— Nu trebuie să te temi. Totul va fi bine... Se va sfârși cu bine. Vei vedea.

Doamna Ramirez își descheie bluza și scoase de la gât un medalion strălucitor ce atârna pe un lanț subțire de aur :

— Este al Sfintei Fecioare. Îl port tot timpul. Jose, un nepot al meu și soția lui au fost la Fatima. Mi l-au adus de acolo sfințit. Poartă-l acum, te rog. Sfânta Fecioară m-a ocrotit și acum te va ocroti și pe tine.

— Mulțumesc.

O privi pe doamna Ramirez cum pune din nou compresa în vasul cu apă și se ridică pornind spre ușă.

— Mă duc să văd dacă telefonul a început să funcționeze.

Și deodată fața doamnei Ramirez păru să nu-i mai aparțină ei. Se schimbă cu una frumoasă, cu o bărbie trădând încăpățânare și cu pomeți înalți, încununată cu un păr argintiu și cu doi ochi albaștri atât de bine cunoscuți.

— Da, străbunico, murmură Dorothy-Anne, deși știa că ea nu era acolo. Nu atunci. Nu avea să mai fie vreodată undeva.

*

* *

Fusese ultima dată când își mai văzuse străbunica în viață.

Cu trei zile în urmă o viață care trăise aproape toate evenimentele secolului se sfârșise.

Fusese seara celui mai mare succes obținut și sărbătorit de Elizabeth-Anne Hale. Fusese încununarea muncii pentru ridicarea unui imperiu din nimic.

Perla coroanei : Castelul Hale.

Fusese cea mai strălucitoare împlinire a ei, un monument închinat ei, familiei și visului de o viață.

Privind înapoi, Dorothy-Anne se gândea că ar fi trebuit să știe că atunci când hotelul acesta va fi terminat, atunci și străbunica va fi la capătul vieții. Era cea mai mare realizare, și deși toată viața construise și renovase, aceasta era încununarea muncii ei de o viață. Și înțelesese acest lucru în momentul în care totul se terminase și Elizabeth-Anne era moartă.

Elizabeth-Anne se luptase cu boala câțiva ani fără ca nimeni să bănuiască acest lucru. Îi trimitea pe cei dragi în călătorii sau vacanțe sau dispărea ea însăși sub pretextul odihnei, dar de fapt se interna în spital pentru tratament. Făcuse totul în tăcere, pe ascuns, fără ca ceilalți să bănuiască ceva. În tot acest timp când cancerul o rodea din ce în ce mai adânc, ea continua să construiască, să împlinească cea mai măreață idee a ei și luptase cu boala până când totul fusese terminat.

Și toate acestea îi dovediseră strănepoatei ei cât de puțin o cunoscuse, cât de puține lucruri știa despre femeia care-i fusese cea mai apropiată și iubitoare rudă.

Petrecuseră atâția ani împreună și totuși Elizabeth-Anne nu-i spusese nici un cuvânt despre boala ei.

„Oare cum am putut fi așa oarbă ?"

De trei zile și trei nopți își punea aceeași întrebare chinuitoare.

„Nici măcar în acea ultimă seară nu am văzut că se află în pragul morții".

Dar cum ar fi putut bănui ? Chiar în ultima seară a vieții ei, la inaugurarea noii stele a rețelei hoteliere Hale, bătrâna doamnă își adunase ultimele puteri și dăduse tuturor iluzia că totul era perfect.

Inaugurarea fusese petrecerea de adio față de tot ce iubise și prețuise.

Și nimeni nu știuse nimic până nu se sfârșise..

Marea sală din Castelul Hale era plină la refuz. Fuseseră invitați două mii de oaspeți și veniseră mai mult de o mie opt sute. La cererea străbunicii ei, Dorothy-Anne stătuse în dreapta căruciorului de invalid și Freddie în partea stângă și fiecare o ținuseră de mână pe Elizabeth-Anne. În spatele scaunului Miss Bunt stătea dreaptă și nemișcată ca un sfinx și numai ochii ei trădau grija pentru Elizabeth-Anne. Undeva mai în spate se aflau Henry și Chessy. Numai Regina lipsea de la eveniment, deoarece călătoria ar fi fost prea obositoare pentru ea.

Dorothy-Anne strălucea de mândrie. N-ar fi crezut niciodată că străbunica va fi așa de frumoasă ca în această seară. Avea o aură regală, așa cum stătea mândră în scaunul ei de invalid. În fond, era stăpâna absolută a unui imperiu ce se întindea pe tot globul.

La nouăzeci de ani, ochii îi erau plini de viață, strălucitori și rochia de culoarea ochilor îi dădeau o notă în plus de frumusețe și delicatețe Din când în când ridica capul și privea spre Dorothy-Anne ca și când ar fi vrut să spună :

— Vezi ? Privește la tot ce am realizat împreună, tu și eu ! Totul este un spectacol, o distracție. Toți mă felicită și mă laudă, și-mi spun vorbe frumoase, deși în

adâncul sufletului mă urăsc. Şi ştii de ce ? Pentru că nu înţeleg cum am reuşit toate acestea. Şi noi nu le vom spune niciodată secretul nostru. Imaginaţie şi multă muncă, curajul să visezi şi dăruirea ultimei picături de energie pentru a-ţi împlini visele ! Dar proştii nu ştiu toate astea. Ei cred că totul este noroc şi minune. Dacă ar ştii adevărul, ar fi profund dezamăgiţi.

Dorothy-Anne strângea mâna străbunicii şi ochii îi străluceau de lacrimi. Era însărcinată şi copilul urma să vină pe lume cât de curând. Un nou copil avea să se nască şi atunci străbunica va fi stră-străbunică.

— Sper să fie o fată, pentru că în această familie femeile sunt cu totul deosebite, spuse Elizabeth-Anne. Să nu mă înţelegi greşit. Bărbaţii nu au fost lipsiţi de importanţă, dar femeile au dat putere familiei noastre. Da, sper din tot sufletul să fie o fată. Oare ce altceva şi-ar mai putea dori o femeie ?

O stră-strănepoată.

Şi acest Castel Hale terminat în ciuda tuturor greutăţilor apărute în timpul construirii.

Ce altceva îşi mai putea dori ?

„Nu mă mir că arată aşa fericită, gândea Dorothy-Anne. Acum a sosit momentul să se retragă şi să se odihnească. Merită tot respectul, dragostea şi admiraţia noastră. Săptămâna aceasta va împlini nouăzeci şi unu de ani şi totuşi nu se gândeşte să se retragă din afaceri".

A reuşit să realizeze complexul hotelier Castelul Hale. Costase un sfert de bilion de dolari şi era de departe cel mai costisitor hotel din lume.

Douăzeci şi şapte de etaje se înălţau în mijlocul lui Fifth-Avenue. Numai achiziţionarea terenului durase

şapte ani şi necesitase multă răbdare şi perspicacitate. Mai multe zeci de agenţii imobiliare cumpăraseră proprietăţile fără a şti cine urma să fie proprietarul lor. Clădirile existente fuseseră demolate şi fusese angajat unul din cei mai mari arhitecţi din ţară, dar nu pentru a construi un gigant de sticlă şi oţel, ci pentru a realiza cel mai minunat palat din New York.

Dorothy-Anne fusese în mijlocul acestei activităţi şi urmărise fiecare pas al lucrărilor.

— Ai mână liberă atâta vreme cât faci ceea ce aş fi dispus şi eu, spusese Elizabeth-Anne.

Arhitectul se arătase amuzat de ideea lui Elizabeth-Anne, dar în cele din urmă se lăsase şi el furat de această idee. Avea să fie o clădire modernă în stil medieval. Camerele promiteau a fi impunătoare şi în exterior clădirea avea să fie împodobită cu turnuri şi turle ca palatele din poveştile pentru copii.

Arhitectul reuşise totul în mod strălucit. Din momentul când se făcuse publică ideea realizării acestei construcţii, specialiştii în arhitectură din întreaga lume îşi concentraseră atenţia asupra ei. Unii lăudau această idee, alţii o considerau absurdă.

Elizabeth-Anne era încântată, căci publicitatea făcută de aceste controverse era mai bună decât cea făcută de orice agenţie publicitară pentru o sumă imensă.

Când totul fusese terminat şi hotelul urma să fie ocupat şi birourile închiriate, Elizabeth-Anne îşi uimise personalul spunând :

— Cereţi preţuri maxime. Vreau ca totul să fie cât mai scump. Şi astfel Castelul Hale deveni cel mai costisitor, cel mai puternic şi cel mai vestit.

Oaspeţii veniseră din întreaga lume. Primarul, guvernatorul şi vicepreşedintele erau prezenţi alături de mari oameni de afaceri, judecători la Curtea Supremă de Justiţie, artişti şi stele de cinema. Toţi puternicii zilei erau prezenţi pentru a sărbători acest eveniment.

La ora zece seara petrecerea se apropia de final. Elizabeth-Anne se simţea obosită şi dorea ca totul să ia sfârşit cât mai repede. Dar era hotărâtă să reziste până la urmă, să-şi ducă ultima dorinţă la îndeplinire şi apoi putea să se odihnească ; o odihnă ce avea să fie eternă.

Privi spre orchestră şi când întâlni ochii dirijorului îi făcu un semn discret. Acesta, după câteva acorduri, dădu tonul melodiei „Alerg după o stea".

— Acesta e momentul. Urează-mi noroc, spuse Elizabeth-Anne către strănepoata sa.

— Noroc ! Deşi sunt convinsă că nu ai nevoie de urări.

— Linguşitoare ce eşti, spuse Elizabeth-Anne cu vioiciune. Întoarse capul spre Miss Bunt şi credincioasa infirmieră porni împingând căruciorul.

Când Elizabeth-Anne ajunse la marginea estradei, muzica încetă şi lumina reflectorului se opri asupra ei.

Întreaga sală tăcu. Toată lumea privea spre estradă.

Elizabeth-Anne luă microfonul din mâna unui bărbat îmbrăcat în costum negru şi începu să vorbească având o voce sigură şi sonoră :

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru amabilitatea de care aţi dat dovadă venind aici şi transformând inaugurarea acestei construcţii într-un succes. Şi vă mulţumesc şi pentru amabilitatea de care veţi da dovadă ascultând cuvintele unei femei bătrâne.

După ce râsetele politicoase se stinseră, contiună :

— După cum bine ştiţi, mulţi au crezut că această realizare nu va fi posibilă. De fapt, uneori chiar şi eu m-am îndoit că voi reuşi. Totuşi, ceea ce am dorit, s-a îndeplinit, şi sunt bucuroasă căci cerul New York-ului s-a mai schimbat puţin, aceste prefaceri dau farmec şi frumuseţe oraşului. Îmi plac, înnoirile şi sunt mândră că şi eu am putut face câte ceva în această privinţă. Iubesc mult acest oraş. Am sosit în 1928 şi de atunci, a devenit căminul meu. Sunt mândră că am trăit aici. Oraşul a fost darnic cu mulţi dintre noi şi, în special, cu mine.

Totuşi, pentru a vă arăta cât de mult s-au schimbat lucrurile, aş dori să vă citesc o reclamă din ziarul New York Times privind hotelurile Hale. Vreau mai întâi să vă spun că nici nu am remarcat-o de la început, pentru că imperiul hotelier Hale este atât de mare, încît nu pot şti în permanenţă ce se întâmplă în fiecare departament Deci, am văzut, totuşi, acest anunţ, l-am citit şi acum o să-l cunoaşteţi dumneavoastră.

Şi începu să citească un text cu termeni de specialitate din lumea calculatoarelor privind un curs de programatori şi analişti ce urma să se deschidă de către corporaţia hotelieră Hale.

— Ce Dumnezeu înseamnă toate acestea ?

Aplauze şi râsete în întreaga sală.

— Da şi eu simt la fel. Da, toate acestea ne arată cât de mult s-au schimbat lucrurile în jurul nostru. Şi cum Dumnezeu am reuşit s-o pornesc la înălţarea acestui edificiu hotelier fără să fii terminat o astfel de şcoală ? Oricum, sunt mult prea bătrână şi mult prea conservatoare pentru a mai putea schimba ceva în ce mă priveşte.

Deci, având toate acestea în vedere ca și faptul că în această săptămână voi împlini nouăzeci și unu de ani...

Întreaga sală izbucni în ropote de aplauze. Înclină capul și așteptă ca asistența să se liniștească.

Vă mulțumesc, deși longevitatea în sine nu merită aplauze și nici succesul legat direct de longevitate. După cum spune revista Forbes citându-mă : oricine poate ajunge ca mine cu condiția să trăiască suficient de mult timp.

Din nou râsete și aplauze.

— Și acum să fim iarăși, serioși. De când am devenit cetățean vârstnic al acestui oraș am considerat că trebuie să îmi îndeplinesc încă o obligație și anume, aceea de a-mi găsi un succesor. Și cei din preajma mea au așteptat destul să decid acest lucru. În sfârșit, a sosit momen ul. Cred că este timpul să mă bucur de pace și odihnă. Oricum, nu mai sunt tânără ca altădată.

Din nou aplauze și mai puternice.

Elizabeth-Anne ridică mâna pentru a-și liniști oaspeții :

— Când voi anunța cine este succesorul meu, știu că veți fi uimiți și veți crede că în sfârșit am făcut și eu un pas greșit în afaceri. Dar să știți că nu este așa. Eu am realizat această corporație pornind lupta singură și având în grija mea patru copii. Și pentru că am îmbătrânit și timpurile s-au schimbat, după cum ați văzut din anunțul din ziar, am ajuns la concluzia că este nevoie de tinerețe pentru a conduce. De aceea, doamnelor și domnilor, sunt mândră să vă prezint succesorul meu, noul și probabil cel mai tânăr președinte al unui consiliu de administrație al unei corporații de asemenea

dimensiuni, Dorothy-Anne Hale Cantwell. Şi cu aceste cuvinte Elizabeth-Anne ridică mâna strănepoatei sale.

Doro'hy-Anne privea uimită şi lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

— Chiar eu ? întreba uimită.

— Da, tu. Tu vei fi în fruntea imperiului Hale construit de mine.

Aplauze furtunoase izbucniseră în sală şi când se domoliră, Elizabeth-Anne spuse :

— Ca şi mine când am pornit pe acest drum vei fi şi tu în curând mamă. Dar asta este cu totul altceva. Ceea ce vreau eu să demonstrez prin această alegere e fap'ul că femeile se pot descurca la fel de bine în lumea afacerilor ca şi bărbaţii. Tu trebuie să arăţi că am avut dreptate. Şi te rog, să fii convinsă că nimeni nu este mai potrivit pentru acest loc ca tine care de când te ştii ai trăit în hotel. Sau poate ai uitat ?

— Cum aş putea să uit vreodată ? murmură emoţionată Dorothy-Anne.

Se aplecă atât cât îi permitea sarcina avansată şi o îmbrăţişă pe Elizabeth-Anne sărutând-o pe amândoi obrajii. Ceilalţi membri ai familiei se apropiară şi ei şi o felicitară pe Dorothy-Anne.

Henry se apropie de fiica sa, aceasta simţi o undă de regret pentru deziluzia tatălui său, căci el sperase totdeauna să devină succesorul bunicii sale. Acum ştia că nu are cum să acţioneze şi această nouă deziluzie a lui nu avea să îmbunătăţească relaţiile dintre ei, căci prăpastia dintre ei continua să existe. Şi mai puţin ca oricând, Dorothy-Anne putea acum să-l înţeleagă.

Cu ochii în lacrimi şi epuizată, Elizabeth-Anne spuse strănepoatei sale :

— Acum trebuie să mă retrag. Sunt foarte obosită și a trecut de mult ora la care e obligatoriu să fiu în pat. În noaptea aceasta voi dormi liniștită. Acum hotelurile Hale sunt ale tale. Actele au fost deja semnate și sunt liniș'ită că am făcut ceea ce trebuia făcut. Deci, pot merge acasă și mă pot odihni. Voi dormi și mâine dimineață voi lua micul dejun în pat. Poate voi urmări și un program la televizor.

Dumneavoastră, vă rog, rămâneți și distrați-vă ! Cu aceste cuvinte se înclină și o durere o făcu să se chircească vizibil.

— Străbunico, te simți bine ?

— Da, desigur, spuse Elizabeth-Anne încercând să pară cât mai relaxată. De ce nu m-aș simți bine ! Și acum acasă, domnișoară Bunt !

Cu un aer grijuliu, vădit iritată de excesele doamnei Hale, Miss Bunt împinse căruciorul printre oaspeții care se dădeau de o parte și îi făceau loc să treacă în tumultul aplauzelor și acordurilor orchestrei.

Regina abdicase. O nouă regină fusese încoronată.

Când se întoarseră la Madison Squire, Elibabeth-Anne spuse domnișoarei Bunt :

— Doresc să rămân, un 'imp, singură pe terasă, dacă...

Dar o durere puternică o făcu să nu poată duce fraza la bun sfârșit.

Miss Bunt se aplecă și-i privi chipul contorsionat de durere.

— A trecut efectul calmantului ? Să vă dau o altă pastilă ?

— Nu, de ce să vreau ? întrebă iritată Elizabeth-Anne care udă de transpirație după durerea îndurată încerca să se liniștească.

Știind că nu are cum să treacă peste încăpățânarea pacientei sale Miss Bunt nu mai insistă.

Deși nu discutaseră niciodată despre boala ei, tratamentul, vizitele dese la spital, totul era evident pentru Miss Bunt care era o infirmieră profesionistă. Elizabeth-Anne era recunoscătoare pentru discreția infirmierei. Fusese o ușurare faptul că nu era obligată să vorbească nimănui — nici măcar infirmierei — despre proporțiile bolii ei. Operația nu reușise să scoată totul. Fusese imposibil și acum boala se generalizase, prinzând în ghearele ei ucigașe toate organele vitale.

— Pe terasă, Miss Bunt.

Miss Bunt împinse scaunul pe terasă prin ușile mari în stil francez și o acoperi pe Elizabeth-Anne cu o pătură.

— Acum, te rog, lasă-mă singură, doar nu sunt copil.

— Nu doriți să rămân prin apropiere ?

— Nu, prefer să fiu singură. Credincioasă domnișoară Bunt, oare ce m-aș fi făcut fără dumneata ?

Infirmiera părea să izbucnească în lacrimi.

— Nu plânge, te rog. Lacrimile sunt pentru cei cu regrete. Eu nu am nici unul. Absolut nici unul. Mi-am trăit viața din plin. Să știi că am lăsat în testamentul meu o sumă importantă pentru dumneata, așa încât te vei putea retrage. Ai fost foarte bună cu mine și-ți mulțumesc din suflet.

Miss Bunt nu reușea să scoată o vorbă de emoție, așa că se întoarse să plece.

— Te rog, un ultim serviciu !

— Da, doamnă Hale ?

— Nu intra la mine până mâine dimineață. Și nu chema pe nimeni. Promiți ?

— Da, murmură Miss Bunt fără să poată privi spre Elizabeth-Anne.

— Nu are rost să le stricăm petrecerea. Vor afla curând. Lasă-i ca în această noapte să se distreze. Și acum du-te, te rog.

Miss Bunt părăsi terasa fără să închidă ușile.

Elizabeth-Anne rămase nemișcată, cu ochii pe cerul orașului pe care-l numise căminul ei timp de aproape șaizeci de ani. Noaptea de august caldă, limpede și umedă, răcorită din când în când de briză, era minunată. Totul strălucea în jurul ei. Luminile monoliților din Manhattan erau diamante strălucind din mii de fețe. Și deasupra tuturor putea vedea turnurile luminoase ale Castelului Hale.

Trandafirii din jardiniere înmiresmau aerul. Era o noapte minunată.

Ce plăcut era să simți că trăiești !

Cât era de minunat acest oraș ! Acest oraș care avea forța să creeze și să distrugă, putere care îi oferise ei șansa cea mare.

Cât de mult se schimbase această terasă de-a lungul timpului, datând dinainte ca avioanele cu reacție să zboare deasupra ei. Plantele sădite de ea cu atâția ani în urmă erau minunate și acopereau pereții de cărămidă ai hotelului, îmbrăcându-i în mantia lor verde. Câte anotimpuri privise ea de aici succedându-se ! De câte ori nu zâmbise ea soarelui cenușiu de iarnă și soarelui strălucitor de vară de pe această terasă !

Călătorise des și în locuri îndepărtate pentru a-și vedea hotelurile împrăștiate în întreaga lume, dar de fiecare dată se întorsese cu o bucurie nemărginită în acest sanctuar, drag inimii ei. Era ea însăși uimită de cât de mult trăise și luptase, construise și călătorise, își crescuse copiii și îi văzuse murind!

De câtă bucurie și durere avusese parte în viață!

Era minunat să trăiești! Dar era minunat și să te odihnești, să te liniștești! Să închizi ochii pentru ultima oară!

Era timpul să înceteze lupta și să se încline în fața inevitabilului. Trăise destul și pe deplin. Imperiul ei era lăsat pe mâini bune și la fel și bunurile ei personale. Testamentul fusese demult întocmit și semnat cu martori și se afla închis în siguranță în safe-ul avocatului ei. Ce binecuvântată fusese pentru că avusese tot timpul să-și pună ordine în afaceri și să-și lase descendenții bine asigurați din punct de vedere material. Ce bucurie că putuse să o numească pe Dorothy-Anne în fruntea imperiului.

Și ce imperiu construise! Hoteluri și moteluri, investiții sigure! Și mai ales, Dorothy-Anne și copilul pe care urma să-l nască!

Acesta era marele dar al vieții!

Oftă fericită și se miră ca și altă dată când simțea cum o părăsesc puterile cât de mulțumită era totuși. Nu avea să înțeleagă niciodată de ce oamenii se tem să trăiască, dar să și moară. Atât viața cât și moartea erau două experiențe pe care omul trebuie să le simtă din plin!

Lăsă capul pe spate și privi spre cerul spuzit de stele, imaginându-și că fiecare stea era un suflet. Acolo sus se aflau părinții ei, mătușa ei, Zaccheus și Janet, Rebecca

și Charlotte-Anne, dragul ei Larry, Zaccheus jr. pe care-l plânsese mult și Anna, neașteptata comoară descoperită când toate speranțele erau de mult suplberate. Toți păreau s-o cheme la ei, să li se alăture.

Închise ochii și ascultă muzica vocilor lor în timp ce simțea cum viața o părăsește încet. Știa că durerea devine tot mai puternică, dar părea să n-o mai simtă. Capul rămase dat pe spate și zâmbind, își pierdu cunoștința. Nu se va mai trezi în zori... iar zâmbetul îi înghețase pe buze pentru totdeauna.

8

Fulgeră din nou și tunetul rupse liniștea. Ploaia continua să cadă cu aceeași intensitate. Camera mirosea puternic a ceară.

Contracțiile erau din ce în ce mai dese, sfâsiindu-i trupul de durere și storcându-i ultimele puteri.

Durere și regrete. Atît de multe regrete. Dansau în mintea ei pline de frenezie. Regrete pentru că nu făcuse o mulțime de lucruri pentru străbunica ei. Cuvinte pe care ar fi vrut să i le spună, nu va mai avea ocazia niciodată să le rostească. Regreta că nu stătuse acasă până la naștere, urmând să vină în aceste locuri după ce s-ar fi născut copilul. Dar cum ar fi putut să trăiască cu gândul că străbunica aștepta să se întoarcă în aceste locuri pentru totdeauna? Regreta încăpățânarea și egoismul ei.

Dacă măcar în dimineața care trecuse, când s-a urcat la bordul Boieng-ului 727—100 al familiei Hale, ar fi

ezitat un moment, și s-ar fi gândit la consecințe ! Măcar atunci dacă s-ar fi răzgândit și tot ar fi fost bine, acum ar fi fost în siguranță !

Interiorul avionului fusese conceput ca o cameră de zi, cu canapele de catifea de culoarea ciocolatei cu lapte și scaune cu spătar înalt. Ea și Freddie stătuseră alături unul de celălalt, fără să vorbească și soțul ei o ținuse de mână tot drumul. Freddie știa că așa, ca ființă fizică ea se afla alături de el, era acolo, dar cu gândul era departe, învăluită în amintirile vieții petrecute alături de străbunica ei.

Îi strânse mâna ușor ca pentru a o asigura că nu e singură, că el este acolo oricând are nevoie de el. Zâmbi, obosită, mulțumindu-i din priviri și ochii i se umplură de lacrimi.

Închise ochii și auzii clar cuvintele venite din vremurile de acum duse pentru totdeauna.

Străbunica la aniversarea ei de nouă ani : „Palatul Hale este al tău și numai al tău".

Domnul Morris, avocatul bunicii, unul din cei mai vechi parteneri de afaceri ai acesteia citind testamentul doamnei Hale : „Întreaga mea avere incluzând toate proprietățile, bunurile mele personale, întreaga rețea hotelieră, toate motelurile, le las iubitei mele strănepoate Dorothy-Anne".

Și Freddie privind-o cu ochi strălucitori în timpul incinerării : „Nu va fi moartă niciodată cu adevărat. Niciodată cât îi păstrăm vie memoria. Nu atât timp cât un hotel Hale mai există pe lume."

Și ultima dorință a străbunicii, rostită de vocea impersonală a domnului Morris : „Doresc ca rămășițele mele pământești să se întoarcă în Texas și cenușa mea

să fie împrăștiată acolo unde a fost împrăștiată și cenușa primului mei soț, Zaccheus Hale.

Ochii îi străluceau plini cu lacrimi.

Elizabeth-Anne Halé se întorcea definitiv acasă.

o

Ploaia îi biciuia fața lui Freddie lovindu-l cu o forță neobișnuită. Se clătina sub rafalele de vânt și mergea aplecat în față, căutând în felul acesta să se apere de loviturile ploii.

Un fulger străbătu cerul și păduricea se ilumină scăldată într-o culoare argintie.

Privi în jur. Șiruri de lămâi și portocali se întindeau în jurul lui. Frunzele erau rupte și fructele cădeau sub loviturile ploii. Indiferent în ce direcție privea, peisajul era același.

Spera doar în ajutorul lui Dumnezeu ca să nu rătăcească drumul. Se împiedică și căzu. Vântul urla în jurul lui și noroiul i se lipea de picioare îngreunându-i fiecare pas. Dar nu se gândea la nimic decât la faptul că trebuia să ajungă în oraș. Își repeta în gând doar atât: „Trebuie să ajung în oraș și să găsesc un medic".

Gânduri negre i se învălmășeau în minte: Dorothy-Anne cu fața contorisonată de durere și copilul... copilul...

Moartea fusese și era peste tot și nu depindea decât de el să o țină cât mai departe de cei dragi lui.

Continuă să lupte cu furtuna și merse înainte până când piciorul său întâlni ceva. Încercă să-și recapete echilibrul, dar celălalt picior părea să nu mai găsească pământul și pentru o fracțiune de secundă rămase sus-

pendat în aer, apoi se prăbuși în apă. Căzuse într-un canal de irigație. Căzu în apă până când picioarele atinseră fundul betonat, plin de mâl al canalului și apoi se luptă să ajungă la suprafață. Înotă spre mal si târându-se prin pământul noroios reuși să urce pe mal. La lumina unui nou fulger încercă să vadă unde se află. Din nou copaci și acum nici nu mai știa de ce pe parte a canalului căzuse.

Ezită o clipă, neștiind în ce direcție să pornească. Nu era însă timp de pierdut cu cât pleca mai repede, cu atât avea să afle mai curând dacă direcția de mers era cea bună.

Trebuia să se grăbească. Viața soției lui și a copilului lor depindea numai de el.

Parcă și vântul îl îndemna. Grăbește-te, grăbește-te.

*

Doamna Ramirez blestema în gând mărimea mâinlor ei muncite și grosimea degetelor. Acum ar fi avut nevoie de mâini delicate, cu degete lungi.

— Totul este în zadar, doar nu sunt moașă.

Dorothy-Anne respira greu, mușcându-și buzele ca să nu țipe de durere. Totuși țipătul țâșni în noapte și trupul i se arcui sub lovitura durerii. Degetele aspre, străine în trupul ei și așa lovit de suferință, erau de nesuportat.

— Te rog, te rog. Contracțiile sunt dese, la mai puțin de un minut. Trebuie să schimbăm poziția copilului, trebuie să-l ajutăm ! Înțelegi ?

Doamna Ramirez, gâfâia, îngenunchiată în fața patului pe care zăcea Dorothy-Anne.

— Dar Freddie, de ce nu vine ? Doar a plecat să aducă un medic !

— Dar noi nu mai avem timp. Când se va întoarce, s-ar putea să fie prea târziu. Gândește-te la copil ! Te rog, ascultă-mă ! Nu-ți voi face nici un rău. Trebuie să ai încredere în mine. Știu că este greu, dar trebuie să fii curajoasă. Respiră adânc și împinge tare. Și îi arătă cum să respire, săltându-și bustul enorm. Poți face așa, da ?

Cu ochii închiși, Dorothy-Anne imită respirația ritmică a doamnei Ramirez.

— Perfect ! Acum lasă-mă să încerc din nou. Și începu din nou, cu toată blândețea de care era capabilă, să pătrundă cu o mână în trupul tinerei femei și cu cealaltă să controleze abdomenul.

Dar totul era în zadar.

— Este bine acum ? întrebă plină de speranță Dorothy-Anne.

— Nu, este imposibil, răspunse doamna Ramirez dezamăgită și plecă să se spele pe mâini. Dar deodată ea izbucni :

— Da, îmi amintesc și un zâmbet larg îi lumină fața.

— Ce s-a întâmplat ?

— Știu, îmi amintesc acum că există o soluție.

Toată noaptea încercase să-și amintească. Așa se născuse și cel de-al treilea nepot al ei, Jorge. Sora ei Mariana fusese la un pas de a i se face operație cezariană. Dar moașa mexicană reuși să schimbe poziția copilului.

— Atunci să facem așa cum știi că trebuie făcut, o încurajă și Dorothy-Anne.

— Nu te mișca. Mai este o problemă. Am nevoie de ajutor.

— Ajutor ?

— Da, mai am nevoie de cineva. Cineva care să mă ajute. Oare de ce nu mi-am amintit înainte de a-l lăsa pe bietul om să plece pe o asemenea vreme. Proastă ce sunt !

Freddie cerceta drumul cu privirea prin perdeaua de ploaie.

Luminile slabe de la ferestre îl atrăseseră spre această casă redându-i speranța. Alergase și în graba lui se lovise de masa aceea metalică, întunecată.

O mașină.

Privi și cu dezamăgire recunoscu mașina : un uriaș Lincoln Continental atât de cunoscut lui.

Închise ochii și se prăbuși în genunchi gemând de supărare. Cât de prost fusese ! Plecase, rătăcise drumul și se întorsese de unde plecase !

Ca să-i arate și mai limpede că făcuse o greșeală, un fulger lumină întreaga curte a motelului.

Oftă, se ridică clătinându-se. Gândurile îi alergau în goană nebună. Ce să facă ? Putea să continue încercând din nou să găsească drumul spre oraș sau putea să intre, pierzând minute prețioase, ca să afle cum se simte Dorothy-Anne.

Era atât de aproape, de cealaltă parte a drumului.

Ezită un moment. Apoi trecu în fugă drumul și ajunse în curtea motelului.

În clipa în care auzi pașii pe scările din fața casei, inima Feliciei Ramirez începu să bată cu putere. Sfânta Fecioară ascultase rugămințile ei și îi dădea răspunsul.

Chiar în clipa când avea nevoie de ajutor, acesta îi era dat.

Își făcuse cruce murmurând recunoscătoare o scurtă rugăciune și se îndreptă spre ușă. Dar când deschise și îl văzu pe Freddie, se înnegură.

— Nu ai găsit un medic ?

— Nu, m-am rătăcit, răspunse Freddie epuizat, sprijinindu-se de perete.

— Nu-i nimic. Am nevoie de tine pentru că mi-am amintit cum putem s-o ajutăm.

— Cum se simte ?

— La fel. Dar cred că putem face ceva pentru ea. N-avem timp de pierdut.

Văzând speranța ce strălucea în privirile femeii, o urmă.

— Freddie, te-ai întors. Mă bucur, spuse Dorothy-Anne când îl văzu în dormitor.

— Da, iubito, m-am întors șopti Freddie strângându-i ușor mâna.

— Am nevoie de tine. Trebuie s-o așezăm în genunchi.

— Dar sunt atât de obosită.

— Te vei odihni mai târziu. În momentul acesta trebuie să-ți schimbăm poziția. Tu rămâi de partea aceea a patului, îi spuse ea lui Freddie și eu rămân de partea aceasta.

Apoi trase cearceaful ce o acoperea pe Dorothy-Anne.

— Mi-e frig, șopti epuizată aceasta.

Felicia Ramirez nu-i dădu nici o atenție și continuă să-i spună lui Freddie ce are de făcut.

— Atunci când spun eu, o întoarcem pe partea stângă. Apoi o facem să îngenuncheze. Ești gata ?

Tonul și expresia feței sale nu lăsau loc pentru contraziceri.

Freddie ezită un moment, apoi aprobă din cap.

— Bun. Acum o ridicăm amândoi și o întoarcem cu mare grijă.

Încetișor, o întoarseră amândoi pe Dorothy-Anne, care în pofida gesturilor blânde ale celor doi, gemu de durere.

Freddie păli de emoție.

— Acum o vom așeza pe genunchi. Te rog, ajută-mă ! Sprijină-te pe coate, te rog, trebuie să ne ajuți, șopti ea cât mai convingător către Dodothy-Anne.

Tânăra femeie strânse tare din dinți de durere, când cei doi o ajutară să-și schimbe poziția. Cu greutate reuși să ajungă în genunchi și atunci își prăbuși capul pe pat, între brațe.

— Bine, foarte bine. Fără a da atenție stării de epuizare în care se afla Dorothy-Anne, îngenunche alături de ea presându-i abdomenul cu palmele. Pielea era întinsă pe burta rotundă ca o pară uriașă.

— E mai bine acum ? întrebă ea.

— Da, ... cred că da. Și pare să nu mă mai doară la fel ca mai înainte.

— Da, știu. Este din cauza presiunii făcută de cel mic. Acum nu mai împinge în direcție greșită.

— Și acum trebuie s-o miști înainte și înapoi ca și când ar fi în leagăn. În timpul acesta eu am să încerc să mut copilul din poziția în care se află. Gata, acum !

Freddie începu s-o legene pe Dorothy-Anne ținând-o cu grijă în așa fel încât să nu se prăbușească.

Deodată Dorothy-Anne tresări.

— Ce s-a întâmplat ? Te doare ? întrebă Freddie speriat.

— Nu, copilul. Se mișcă. Îl simt cum se mișcă și-ș îndreptă privirea uimită către Freddie și doamna Ramirez.

Dar doamna Ramirez nu privi spre ea. Aceasta avea ochi numai pentru pântecul ei uriaș. Chiar și din afară se putea vedea cum copilul se rotea dintr-o parte în alta, lent.

— Încă puțin, încă o dată.

Ghemul uriaș se opri din mișcare. Apoi se agită din nou.

— Rămâi așa !

— Ce se întâmplă ? întrebă Freddie cu nerăbdare.

Zâmbind, doamna Ramirez spuse :

— Capul ! Îi simt capul. Este acum exact în poziția în care trebuia să fie. Dios mio ! Am reușit ! Într-adevăr, am reușit ! Repede, acum ! Trebuie să o întoarcem în pat și lacrimi de bucurie i se rostogoliră pe fața mare, întunecată.

— Vrei să spui că totul va fi bine ?

— Da, perfect. Repede s-o așezăm pe spate. Va mai avea dureri, dar vor fi suportabile. Sunt obișnuitele dureri ale nașterii. Și acum vom putea aduce micuțul pe lume. Mă auziți ? Am reușit ! !

GENEZA

Quebeck, Texas

15 august 1985

Dorothy-Anne nu cunoscuse bucurie și mulțumire mai mare ca în clipa când auzi țipătul copilului.

— Privește ce fată minunată ai! Ai o fiică deosebi. de frumoasă!

Dorothy-Anne simți cum ochii i se împăienjenesc de lacrimi. Dar erau lacrimi de bucurie. Durerile cumplite ale nopții treceseră odată cu furtuna. Totul era acum o amintire. Soarele strălucea sus pe cer și razele lui pătrundeau prin ferestre, încălzind cu lumina lor aurie și aducând fericire în inima ei.

Freddie stătea alături de ea și ochii lui lăcrimau de bucurie în timp ce-și legăna fiica. Dorothy-Anne își bucura ochii și inima privindu-l. Apoi ochii îi alunecară spre urna Buccellati rămasă încă pe comodă. Aceasta arunca reflexe luminoase, vesele sub soarele dimineții.

Se simțea extenuată, dar fericită cum nu mai fusese vreodată. Auzea ciripitul păsărelelor cărora greierii le răspundeau la fel de melodios și pe doamna Ramirez care spunea vorbe de alint copilului. Și mirosul pământului

ud, al copacilor mustind de apă se contopea cu parfumul din pădurea de citrice.

Simți cum o sufocă regretul și cum un val de lacrimi îi umple ochii. Privi din nou urna.

Vocea străbunicii era abia o șoaptă, ca o adiere :

— Privește sus, Dorothy-Anne.

Și urmări degetul străbunicii, care îi arăta în sus, spre Palatul Hale. Mii și mii de tone de piatră și beton, de sticlă, deosebit de elegantă și zveltă în ciuda masivității și soarele scălda ferestrele, transformându-le în mii și mii de oglinzi.

Cele două turnuri ornamentale împrăștiau norii apăruți pe cerul albastru.

Cum ar putea oare cineva să-și exprime recunoștința pentru un asemenea dar, pentru norocul de a moșteni un imperiu a cărui întemeiere și dezvoltare durase, cât viața unui om ?

Și deodată găsi răspunsul. Noaptea trecuse. Era ziua de 15 august.

Era ziua în care Elizabeth-Anne Hale ar fi împlinit nouăzeci și unu de ani.

Dorothy-Anne se întoarse spre Freddie și acesta îi așeză copilul în brațe.

Privindu-și fiica, Dorothy-Anne zâmbi fericită. Cât de fragilă era și totuși cât de plină de viață. Mânuțele mici, ca ale unei păpuși se mișcau permanent ca și când ar fi vrut să prindă un obiect nevăzut. Ca o adevărată Hale ce era, avea părul blond și ochii albaștri de culoarea mării.

Își ridică ochii spre Freddie și întrebă :

— Elizabeth-Anne ?

— Da, Elizabeth-Anne, deși, să nu uiți, că nu va fi ușor pentru ea să calce pe urmele celei al cărui nume îl va purta.

— Nu, nu va fi ușor, dar va dovedi că merită să-l poarte.

Și apoi abia șoptit, atât de încet, încât nici Freddie nu auzi, murmură :

— La mulți ani, străbunico !

Din „Forbes", 1988

Dorothy-Anne Cantwell

Moştenire, hotelurile Hale şi toate celelalte investiţii. New York. 24 ani. Căsătorită, 3 copii. Crescută de străbunica sa, Elizabeth-Anne Hale. Cea mai tânără preşedintă a unui consiliu de administraţie din istoria Statelor Unite. Se remarcă prin acţiuni filantropice, în rest trăieşte o viaţă foarte retrasă de societate. Fără fotografii, interviuri. Angajaţii păstrează tăcerea în legătură cu viaţa ei, dacă ţin la slujbele lor. În ciuda faptului că a devenit mamă de trei ori, munceşte pentru extinderea imperiului hotelier, pentru creşterea investiţiilor în „satele de vacanţă" începute de Elizabeth-Anne Hale şi estimate la 500 mil. dolari realizabile în cinci ani. Deja a cheltuit 100 mil. dolari renovând vechile hoteluri. Refuză să apară în public. Venit anual, 83 mil. dolari. A devenit cea mai bogată femeie din lume, luând locul străbunicii sale. Este şi cea mai tânără în această poziţie. Soţul, Freddie, întreprinde acţiuni ce urmăresc extinderea afacerilor familiei Hale prin noi terenuri, hoteluri, apartamente de închiriat, complexe hoteliere, restaurante, agenţii de turism, bănci, ruine istorice, pe întreg globul. Refuză să confirme o avere estimată la 2,6 bilioane de dolari. „Sunt într-o situaţie financiară bună, asta-i tot ce se poate spune".

CUPRINS

Recviem 7
Cap. I. Elizabeth-Anne 32
Cap. II. Charlotte-Anne 169
Cap. III. Anna 401
Cap. IV. Dorothy-Anne 475
Geneză 563

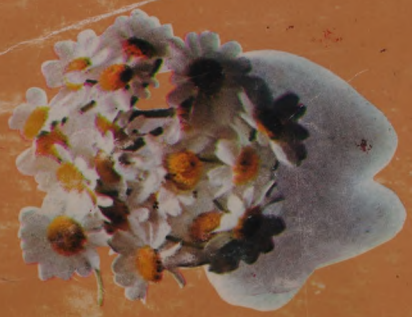

După „ORGOLII", Editura VIVALDI vă propune „DESTINE", al doilea roman al trilogiei care urmăreşte povestea Elisabethei-Anne. „Averile se fac uşor dacă trăieşti cât mine", obişnuieşte să spună ea. Deosebit de autoritară, deţine rolul dominant în cadrul celei mai puternice familii americane din industria hotelieră.

Urmează...

„A DOUA DRAGOSTE" — romanul care încheie această trilogie.

Vivaldi

Lei 3900

ISBN 973-9131-41-8